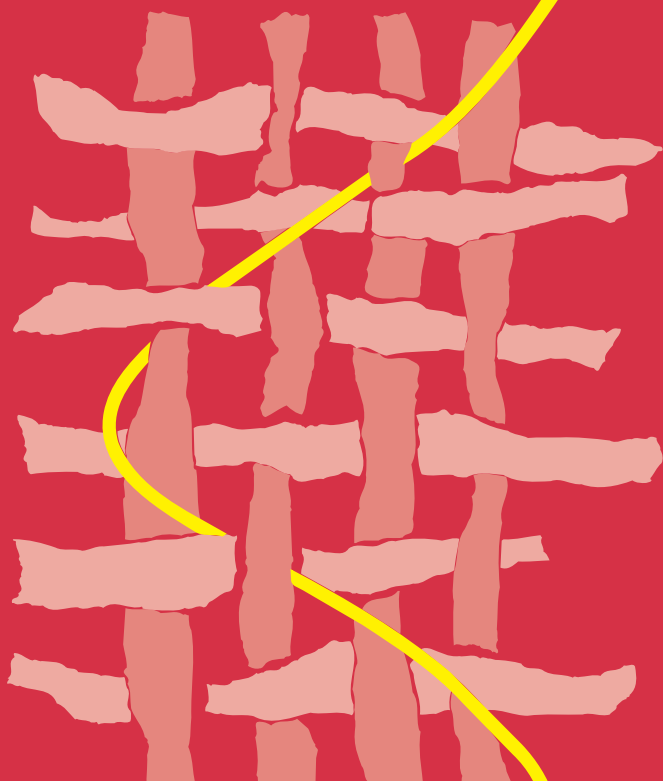


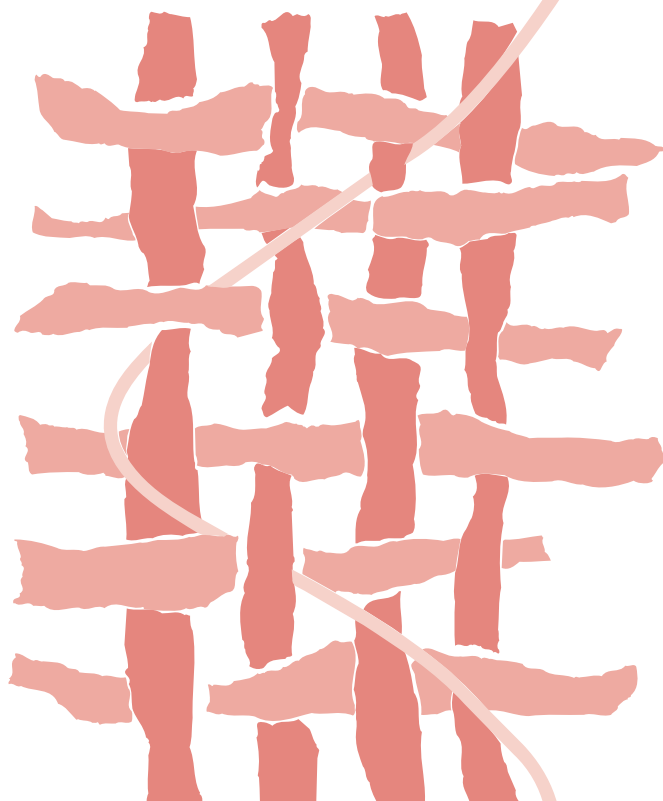
Europeiska Ombudsmannen

ÅRSRAPPORT FÖR 1997



Europeiska Ombudsmannen

ÅRSRAPPORT FÖR 1997



Strasbourg den 20 april 1998

José Maria Gil-Robles Gil-Delgado

Ordförande

Europaparlamentet

rue Wiertz

B - 1047 Bryssel

Herr ordförande,

I enlighet med artikel 138e.1 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och artikel 3.8 i Europaparlamentets beslut om föreskrifter och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning överlämnar jag härmed min rapport för år 1997.

Jacob Söderman

Europeiska unionens ombudsman

1 FÖRORD AV OMBUDSMANNEN 11**2 KLAGOMÅL TILL OMBUDSMANNEN 15****2.1 DEN RÄTTSLIGA GRUNDEN FÖR OMBUDSMANNENS ARBETE 16****2.2 HUR KLAGOMÅL HANDLÄGGS 17**

2.2.1 Europeiska ombudsmannens ämbetsområde 17

2.2.2 Klagomåls tillåtlighet 27

2.2.3 Berättigade skäl för undersökningar 29

2.3 ANALYS AV KLAGOMÅLEN 30**2.4 REKOMMENDATIONER ATT KONTAKTA ANDRA ORGAN
SAMT ÖVERFÖRINGAR 31****2.5 BESLUT EFTER EN UNDERSÖKNING AV OMBUDSMANNEN 31****3 BESLUT EFTER EN UNDERSÖKNING 35****3.1 KLAGOMÅL DÄR INGA ADMINISTRATIVA MISSFÖRHÅLLANDEN
HAR PÅTRÄFFATS 35**

3.1.1 Europaparlamentet 35

Beslut om icke-aktiv tjänst enligt artikel 41 i tjänsteföreskrifterna 35

Handläggning av ett klagomål 37

3.1.2 Europaparlamentet, Europeiska kommissionen, Revisionsrätten,

Regionkommittén och Ekonomiska och sociala kommittén 40

Actio popularis-klagomål: åldersgränser vid uttagningsprov 40

3.1.3 Europeiska Unionens Råd 43

Rekrytering: Uteslutning från ett uttagningsprov 43

3.1.4 Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen 45

Diskriminering vid allmänna uttagningsprov 45

Rekrytering: Bedömning av arbetserfarenhet, och underlåtenhet att svara 47

3.1.5 Europeiska kommissionen 52

Val av praktikanter: Tillgång till den "blå boken" 52

Avvisning av ett EUR 1-certifikat från elfenbenskusten 53

Rekrytering: Muntligt uttagningsprov 58

Fri rörlighet: Behandling av klagomål till kommissionen 59

Rekrytering av tillfälligt anställd personal 67

Hävning av ett kontrakt 70

Tolkning av en kommissionsförordning	72
Rätten till fri rörlighet för förtidspensionerade personer	76
Rekrytering: Kvalifikationskrav för deltagande i ett uttagningsprov	79
Anbudsinfordran: Förfarande	82
Hävning av ett Phare-underleverantörskontrakt: Kommissionens ansvar	84
Nekat tillträde till dokument	88
Påstådd fördröjning vid utbetalning av ett anslag	90
Handläggning av en begäran om information vid en av kommissionens representationer	95
Avtal om tekniskt bistånd i Algeriet	98
Vägran att erkänna diplom från ett tredje land	101
Erkännande av examensbevis: Behandling av ett klagomål till kommissionen	105
Finansiering av ett projekt inom Med-Urbs-programmet	109
Behandling från en av kommissionens representationers sida	111
Rekrytering av tillfälligt anställda	112
Radionavigationssystem i Europa: Bristande genomförande	113
Jordbruk: Anbud avseende leverans av rågmjöl	115
Överklagande av ett beslut om att inte förlänga ett samarbetsprogram mellan universitet	116
Personal: Extra löneutbetalningar	118
Utveckling: Ansökan om finansiering inom budgetposten för tropiska skogar	121
Påstådd underlåtenhet att besvara ett klagomål	122
Personal: Ersättning från administrationen	123
Rekrytering: Rättigheter för en person på en reservlista	124
Underlåtenhet att befordra en tjänsteman vid kommissionen	127
Personal: Yttrandefrihet	130
Bilimport till en annan medlemsstat: Handläggning av klagomål ingivna till kommissionen	134
Rekrytering: Uteslutning från ett öppet uttagningsprov	136
Handläggning av ett klagomål ingivet till kommissionen	138
Momsbefrielse för tjänster som tillhandhållits en leverantör till kommissionen	140
Rekrytering: En reservlistas giltighet	142
Beskattning av expertarvoden	144
Val av leverantörer vid anbudsinfordran	146
Bestridd rekrytering	148
Avslag på en ansökan inom Copernicusprogrammet	151
Kommissionens undersökning om den årliga skatten på italienska pass	152
Avvisande av ett anbud	154
Tilldelningsförfaranden vid en anbudsinfordran i Pakistan.	157
Ifrågasatt löneklassplacering av en tjänsteman	159
Förvägrad medverkan i ett uttagningsprov	163

	Rekrytering: Kriterier för urval av kandidater vid ett öppet uttagningsprov	166
3.2	KLAGOMÅL SOM DRAGITS TILLBAKA AV KLAGANDEN	168
3.2.1	Europeiska kommissionen	168
	Dröjsmål med att ge svar till klaganden	168
	Rekrytering: Felaktig information	169
	Anti-dumpningstullar	170
	Forskning: förvägran av information	170
3.3	KLAGOMÅL SOM AVSLUTATS AV ANDRA ANLEDNINGAR	171
3.3.1	Europaparlamentet	171
	Uppsägning från parlamentets sida	171
3.3.2	Europaparlamentet och Europeiska kommissionen	171
	Avdrag av gemenskapsskatt från europeiska kommissionens och europaparlamentets sida för frilanstolkar	171
3.3.3	Europeiska kommissionen	172
	Avsaknad av erkännande från de spanska myndigheternas sida av medicinska	172
	examina inom folkhälsoområdet	172
	Påstådd diskriminering vid en examinering	174
	Personal: pensionsrättigheter för en lokalanställd person	174
3.3.4	Revisionsrätten	175
	Tillåtlighet: överskriden tidsfrist	175
3.4	FALL SOM LÖSTS AV INSTITUTIONEN	175
3.4.1	Europaparlamentet	175
	Rekrytering: språkdiskriminering	175
	Uteslutning från en anbudsinfordran	176
	Belopp erlagda till praktikanter	177
	Bekräftelse av en framställning till Europaparlamentet	178
3.4.2	Europeiska unionens råd	179
	Bevarande av rådets (för rättsliga och inrikes ärenden) förslag till föredragningslistor	179
3.4.3	Europeiska kommissionen	181
	Underlåtenhet att besvara korrespondens	181
	Underlåtenhet att besvara skrivelser	184
	Handläggning av ett klagomål rörande hinder för socialförsäkringsersättningar	184
	Tillgång till dokument rörande fördragsbrottsförfarande	186
	Underlåtenhet att svara på skrivelser	188
	Fri rörlighet för personer: handläggning av klagomål till kommissionen	189
	Begäran om information	190
	Underlåtenhet att besvara ett brev	190
3.4.4	Europeiska läkemedelsmyndigheten (EMA)	191

	Registrering av veterinärmedicinska preparat på EMEA:s lista	91
3.5	VÄNSKAPLIGA FÖRLIKNINGAR SOM ÅSTADKOMMITS AV EUROPEISKA OMBUDSMANNEN	191
3.5.1	Europeiska kommissionen	191
	Rekrytering: offentliggörande av godkända sökandes namn och resultat i ett uttagningsprov.	191
	Försenad betalning av arvode och ersättning för resekostnader	197
	Sena betalningar för översättningstjänster	200
3.6	FALL SOM AVSLUTATS MED EN KRITISK ANMÄRKNING FRÅN OMBUDSMANNEN	202
3.6.1	Europeiska kommissionen	202
	Underlåtenhet att genomföra tillräckliga kontroller före utnämning av en BRE-kontaktperson.	202
	Åtgärder vidtagna av kommissionen för att biträda portugisiska tulltjänstemän efter den inre marknadens ikraftträdande	207
	Anställning: Oskäligen och oproportionella åtgärder mot en sökande	211
	Underlåtenhet att vidta tillräckliga åtgärder för att informera extern personal om dess ställning.	214
	Ansvar för gemenskapsfinansierade projekt: Life-programmet.	219
	Sen utbetalning av arvoden och omkostnader, och underlåtenhet att besvara skrivelser	222
	Påstådd överträdelse av ett direktiv: Handläggning av ett klagomål som ingivits till kommissionen	225
	Kommissionens ansvar för "förmedlande organisationer"	227
	Rekrytering: Bedömningskriterier samt utlämnande av granskarnas namn	233
	Rekrytering: Förfaranden vid ett öppet uttagningsprov	237
	Rekrytering: Information till sökande.	241
	Förvägrad tillgång till handlingar.	242
	Rekrytering: Överklagande av ett beslut av en uttagningskommitté.	245
	Erkännande av examensbevis: Otillfredsställande behandling av klagomål	247
	Val av konsult för genomförande av ett Tacis-projekt.	250
	Personal: Felaktig klassificering av en expert	253
	Underlåtenhet att iaktta medicinsk sekretess	256
	Bristande insyn i genomförandet av ett uttagningsprov	260
	Kritik mot genomförandet av ett uttagningsprov	263
	Ersättning för läkarkostnader	268
3.7	UNDERSÖKNINGAR SOM UTFÖRTS AV OMBUDSMANNEN PÅ EGET INITIATIV	270
	Genomförande av ett uttagningsprov	270
	Kommissionens administrativa förfaranden vid handläggning av klagomål över medlemsstaternas överträdelse av gemenskapsrätten	271

**4 FÖRBINDELSER MED EUROPAPARLAMENTET, RÅDET
OCH KOMMISSIONEN 277**

4.1 EUROPAPARLAMENTET OCH UTSKOTTET FÖR FRAMSTÄLLNINGAR 277

4.2 EUROPEISKA KOMMISSIONEN 279

4.3 EUROPEISKA UNIONENS RÅD 280

**5 FÖRBINDELSER MED NATIONELLA OMBUDSMÄN OCH
LIKANDE ORGAN 283**

5.1 ETT NÄT AV SAMVERKANDE TJÄNSTEMÄN 283

5.2 SAMARBETE VID HANDLÄGGNING AV KLAGOMÅL 284

5.3 SAMARBETE MED REGIONALA OMBUDSMÄN OCH
MOTSVARANDE ORGAN 285

5.4 MÖTE MED DE NATIONELLA OMBUDSMÄNNEN I EUROPA 286

6 PUBLIC RELATIONS 289

6.1 HÖJDPUNKTER UNDER ÅR 1997 290

6.2 KONFERENSER OCH SAMMANTRÄDEN 292

6.3 ANDRA EVENEMANG 304

6.4 PUBLIKATIONER 309

6.5 MEDIERELATIONER 310

BILAGOR

A. STATISTIK 313

B. OMBUDSMANNENS BUDGET 318

C. OMBUDSMANNENS PERSONAL 320

1 FÖRORD AV EUROPEISKA OMBUDSMANNEN

Detta är Europeiska ombudsmannens tredje årsrapport, men bara den andra som omfattar ett helt verksamhetsår. Sekretariatet befinner sig fortfarande i ett tidigt skede av sin utveckling, men redan under 1997 kunde vi påbörja flera undersökningar på eget initiativ, avsluta flera ärenden med motiverade beslut och uppnå mer positiva resultat för de klagande. Tre vänskapliga förlikningar har uppnåtts och den första särskilda rapporten har lagts fram för Europaparlamentet.

Under året kunde dessutom huvudkontoret i Strasbourg invigas med en mindre festlighet och en filial öppnas i Bryssel. Ombudsmannen har antagit bestämmelserna för genomförande i enlighet med artikel 14 i ombudsmannens stadga och ett nätverk med samverkande tjänstemän har upprättats tillsammans med de nationella ombudsmännens kontor och motsvarande organ i medlemsstaterna.

INFORMATION TILL MEDBORGARNA OM RÄTTEN ATT KLAGA

Alltsedan jag inledde mitt arbete som europeisk ombudsman den 1 september 1995 har jag ägnat avsevärd tid åt att informera Europas medborgare om deras rätt att klaga hos ombudsmannen, under vilka omständigheter det är lämpligt att inge klagomål och hur detta bör göras. För att öka medborgarnas medvetenhet har jag haft regelbundna kontakter och samarbete med de nationella ombudsmännens kontor och motsvarande organ, med Europaparlamentets informationskontor och med Europeiska kommissionens representationer i medlemsstaterna. Vid samtliga dessa organ finns vårt informationsmaterial tillgängligt, inklusive den standardblankett som kan användas för klagomål. Dessa organ har hela tiden haft en positiv inställning till samarbetet.

För att ge medborgarna snabbare och effektivare tillgång till information har vi dessutom öppnat en hemsida på Internet, med en länk till Europaparlamentets hemsida, där vi ger allmän information om rätten att klaga och om vår verksamhet. Dessutom har vi har informerat europeisk press om beslut och initiativ av allmänt intresse och redogjort för ombudsmannens arbete i ett antal facktidsskrifter.

Jag har dessutom besökt medlemsstaterna för att informera om ombudsmannens arbete. Endast en medlemsstat återstår att besöka, nämligen Portugal. Mitt besök där kommer att äga rum i april 1998 och arrangeras i

samarbete med Europaparlamentets informationskontor i Lissabon den portugisiska ombudsmannens kontor.

Statistiken över antalet klagomål i förhållande till befolkningen i varje medlemsstat ger en grov uppskattning av hur informationskampanjen har nått fram (se bilaga A). Några betydande skillnader föreligger. Bortsett från Belgien, Luxemburg och Finland, som var och en har sina egna förklaringar, verkar av de mindre länderna Irland vara välinformerat, medan färre klagomål har tagits emot från Österrike och Sverige. Bland de stora länderna har informationskampanjen varit framgångsrik i Spanien och Frankrike och mindre framgångsrik i Tyskland och Italien.

Totalt framfördes 1 181 nya klagomål till Europeiska ombudsmannen under 1997. Det motsvarar en ökning på 40 procent jämfört med de 842 nya klagomål som togs emot under 1996. Även antalet upptagna klagomål ökade, dock i betydligt mindre omfattning.

Mycket arbete återstår på informationsområdet. Jag förmodar att Europaparlamentet och utskottet för framställningar har samma svårigheter att sprida information om rätten att göra en framställning. Skillnaden är att jag, med mitt tämligen begränsade ämbetsområde - begränsat till verksamheten inom gemenskapens institutioner och organ - snarare måste inrikta mig på att nå dem som kan ha verklig anledning att klaga över den europeiska administrationen än att starta allmänna kampanjer. Under 1998 kommer ombudsmannens informationskampanj att riktas till de medborgare och organ som har att göra med Europeiska gemenskapens administration. Ökade satsningar kommer att göras för att utnyttja möjligheten att använda Internet både för att kommunicera direkt med medborgarna och för att informera de europeiska informationskontoren och organisationerna om rätten att klaga hos ombudsmannen. Det förefaller också vara viktigt att i större utsträckning koncentrera sig på den regionala nivån i de medlemsstater som har en mera decentraliserad struktur. Genom denna informationsverksamhet kan man dessutom sprida information om medborgarnas rätt att göra framställningar till Europaparlamentet.

INITIATIV OM ÖPPENHET

Artikel 138e i fördraget ger ombudsmannen möjlighet att genomföra undersökningar på eget initiativ eller på grundval av klagomål. För att främja öppenhet i unionen har jag inom ramen för mitt ämbetsområde påbörjat tre undersökningar på eget initiativ i frågor där ett antal klagomål visade på ett mer allmänt missnöje från medborgarnas sida.

Undersökningen på eget initiativ av de förfaranden som Europeiska kommissionens följer vid behandlingen av klagomål från medborgare om medlemsstaters överträdelse av gemenskapsrätten påbörjades och avslutades under 1997 och läggs fram i denna rapport (se kapitel 3). Undersökningen på eget initiativ välkomnades av parlamentet i dess resolution om kommissionens fjortonde årliga rapport om kontrollen av tillämpningen av gemenskapsrätten (föredragande Astrid Thors).

En annan undersökning på eget initiativ, som syftar till att främja större öppenhet, gäller de förfaranden som gemenskapens institutioner tillämpar för personalrekrytering. Denna undersökning påbörjades i november 1997 och pågår fortfarande.

Slutligen påbörjade jag i juni 1996 en undersökning på eget initiativ om offentlig tillgång till handlingar. Den 20 december 1996 lämnade jag förslag till rekommendationer till 14 gemenskapsinstitutioner och gemenskapsorgan om att dessa borde anta regler om offentlig tillgång till handlingar samt göra dessa regler lättillgängliga för allmänheten. I årsrapporten för 1996 redogjordes utförligt för förslaget till rekommendationer och motiveringarna.

Svaren från de berörda institutionerna och organen på förslaget till rekommendationer finns redovisade i en särskild rapport från Europeiska ombudsmannen till Europaparlamentet, som jag lade fram för ordförande Gil-Robles den 15 december 1997. Eftersom detta är den första särskilda rapporten någonsin i enlighet med Europeiska ombudsmannens stadga föreslog jag att den kunde behandlas enligt ett förfarande liknande det som används för årsrapporten.

För att säkerställa ett konsekvent och effektivt gensvar på ombudsmannens arbete skulle det vara ytterst betydelsefullt, om det utskott vid Europaparlamentet som ansvarar för förbindelserna med ombudsmannen, även behandlade alla rapporter som ombudsmannen lägger fram för parlamentet i enlighet med stadgan. Om särskilda specialkunskaper behövs för en viss rapport, kan detta naturligtvis erhållas på lämpligt sätt, exempelvis i form av ett yttrande från ett annat utskott. För att undvika missförstånd skulle parlamentet vinna på att överväga ett klagande av sin arbetsordning så att den noga anger hur ombudsmannens årsrapporter och särskilda rapporter skall behandlas.

RESULTAT AV ARBETET

För varje år som ombudsmannens sekretariat hittills har verkat har resultaten för medborgarnas del blivit allt mer positiva. I år har antalet ärenden

som lösts av institutionerna ökat och de första vänskapliga förlikningarna har uppnåtts. Mycket arbete återstår emellertid i detta avseende under det kommande året innan resultaten kan anses vara tillfredsställande. Filialen i Bryssel kommer att underlätta det tidskrävande arbetet med att kontrollera handlingar och förhandla om vänskapliga förlikningar. Om en uppförandedekod om god förvaltningssed antogs och offentliggjordes skulle kvaliteten på institutionernas förvaltning med säkerhet höjas och deras förbindelser med Europas medborgare förbättras.

Även om sekretariatet snabbt har lyckats besluta om tillåtligheten av nya klagomål och vid behov underrättat de klagande om ett annat behörigt organ till vilket klagomålet kunde riktas, och även om det dessutom har lyckats behandla långt fler upptagna klagomål och påbörja fler undersökningar på eget initiativ, har en mindre eftersläpning i behandlingen av några tillåtliga klagomål uppstått.

Målet bör vara att genomföra de nödvändiga undersökningarna om ett klagomål och informera medborgaren om resultatet inom ett år, såvida inte särskilda omständigheter föreligger som kräver en längre undersökning. Vid utgången av 1997 hade detta mål inte uppnåtts för cirka 30 ärenden, delvis på grund av att den inledande fasen krävde mer administrativt arbete än väntat, men även för att det finns ett objektiva behov av mer personal. Det ökade personalbehovet understryks även av de nya förpliktelser som Amsterdamfördraget innebär för Europeiska ombudsmannen. Jag hoppas att detta kommer att beaktas på ett tillfredsställande sätt i budgetförfarandet för åren 1999 och 2000.

I sin resolution om ombudsmannens årsrapport för 1996 framhöll Europaparlamentet behovet av att definiera begreppet "administrativa missförhållanden". Jag åtog mig denna uppgift och i kapitel två i denna årsrapport återfinns en definition som beaktar erfarenheterna hos de nationella ombudsmännen och motsvarande organ i medlemsstaterna.

Den samarbetsvilliga och positiva atmosfär som jag har omnämnt i de tidigare årsrapporterna har fortsatt under 1997 och jag hoppas att Europas medborgare kommer att uppleva en allt öppnare och mänskligare förvaltning i Europa.

Jacob Söderman

2 KLAGOMÅL TILL OMBUDSMANNEN

Europeiska ombudsmannens viktigaste uppgift är att ta itu med administrativa missförhållanden som rör gemenskapsinstitutioners och gemenskapsorgans verksamheter. Möjliga fall av administrativa missförhållanden kommer till ombudsmannens kännedom genom i första hand klagomål som har ingetts av europeiska medborgare. Ombudsmannen har också möjligheter att företa undersökningar på eget initiativ.

Alla unionsmedborgare och medborgare från tredje land som bor i en medlemsstat kan inge klagomål till ombudsmannen. Företag, föreningar eller andra organ med säte i unionen kan också klaga. Klagomålen kan inges antingen direkt till ombudsmannen eller genom en ledamot i Europaparlamentet.

Klagomål till ombudsmannen handläggs offentligt, om inte den klagande begär konfidentiell behandling. Det är viktigt att ombudsmannen utövar sin verksamhet på ett så öppet sätt som möjligt, både för att de europeiska medborgarna skall kunna följa och förstå hans arbete och för att föregå med gott exempel.

Under 1997 behandlade ombudsmannen 1 412 ärenden. 1 181 av dessa var nya klagomål som inkommit under 1997. Av dessa hade 1 067 sänts in direkt av enskilda medborgare, 57 kom från föreningar och 38 från företag. 17 klagomål förmedlades via ledamöter av Europaparlamentet. 227 ärenden överfördes från 1996. Ombudsmannen inledde dessutom fyra undersökningar på eget initiativ.

Som nämnts i ombudsmannens årsrapport för 1995 har en överenskommelse uppnåtts mellan utskottet för framställningar och ombudsmannen om ömsesidig överföring av klagomål och framställningar i tillämpliga fall. Under 1997 överfördes två framställningar till ombudsmannen med de framställandes medgivande för handläggning som klagomål. 13 klagomål överfördes med de klagandes medgivande till Europaparlamentet för handläggning som framställningar. Dessutom rekommenderade ombudsmannen i 86 ärenden de klagande att lämna in en framställning till Europaparlamentet. (Se bilaga A, Statistik)

2.1 DEN RÄTTSLIGA GRUNDEN FÖR OMBUDSMANNENS ARBETE

Ombudsmannens arbete utförs i enlighet med artikel 138e i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och i enlighet med den europeiska ombudsmannens stadga¹. I enlighet med artikel 14 i stadgan skall ombudsmannen fastställa genomförandebestämmelser. Med hänsyn till den begränsade erfarenhet man hade 1996 vad gäller den europeiska ombudsmannens ämbetsutövning, antogs först preliminära genomförandebestämmelser grund den 4 september 1996. Ombudsmannen informerade Europaparlamentets utskott för framställningar och utskott för arbetsordningen, valprövning och ledamöters immunitet om att han antagit preliminära genomförandebestämmelser, och att de formella och definitiva genomförandebestämmelserna skulle komma att antas under loppet av 1997.

Den 16 oktober 1997 antog ombudsmannen formella och definitiva genomförandebestämmelser, som trädde i kraft den 1 januari 1998. Europaparlamentets utskott för framställningar och utskott för arbetsordningen, valprövning och ledamöters immunitet informerades om antagandet av de definitiva föreskrifterna. Texten i genomförandebestämmelserna har offentliggjorts på alla de officiella språken på ombudsmannens hemsida (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>). Bestämmelserna kan också erhållas från ombudsmannens kontor. I Europeiska gemenskapernas officiella tidning offentliggjordes ett meddelande som lämnade ingående information om antagandet och offentliggörandet av genomförandebestämmelserna.

Genomförandebestämmelserna behandlar ombudsmannainstitutionens interna verksamhet. Eftersom det emellertid handlar om ett dokument som skall vara förståeligt och användbart för medborgarna omfattar bestämmelserna också material, som redan ingår i ombudsmannens stadga, gällande andra institutioner och organ.

Artikel 13 i genomförandebestämmelserna reviderar och konsoliderar reglerna för offentlig tillgång till dokument som innehas av Europeiska ombudsmannen. Tidigare ingick reglerna om tillgång till klagomålsrelaterade dokument i de provisoriska och vägledande genomförandebestämmelserna, medan reglerna om offentlig tillgång till andra dokument omfattades av ett särskilt beslut av ombudsmannen av den 24 mars 1997.

¹ Europaparlamentets beslut 94/262 av den 9 mars 1994 om regler och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning. EGT L 113, 4.5.1994, sid. 15.

1997 lade parlamentets utskott för arbetsordningen, valprovning och ledamöters immunitet fram ändringsförslag till artikel 161 (föredragande Brian Crowley). Ombudsmannen deltog i utskottets sammanträde den 24 september då de föreslagna ändringsförslagen diskuterades. Betänkandet från utskottet för arbetsordningen, valprovning och ledamöters immunitet om ändring av arbetsordningens artikel 161 antogs enhälligt av utskottet vid sammanträdet den 4 november 1997, men lades inte fram vid parlamentets plenarsammanträden under 1997.

Europaparlamentets arbetsordning innehåller inga särskilda bestämmelser för hur parlamentet skall behandla Europeiska ombudsmannens årsrapport och särskilda rapporter. Om sådana bestämmelser behövs är ombudsmannen beredd att utarbeta ett förslag härom i enlighet med artikel 161.1 i arbetsordningen.

2.2 HUR KLAGOMÅL HANDLÄGGS

Alla klagomål som inges till ombudsmannen registreras och bekräftas. Bekräftelseskrivelsen upplyser den klagande om förfarandet vid behandlingen av hans eller hennes klagomål, och anger namnet på och telefonnumret till den juridiske tjänsteman som handlägger det. Nästa steg utgörs av en undersökning av huruvida klagomålet omfattas av ombudsmannens ämbetsområde.

2.2.1 EUROPEISKA OMBUDSMANNENS ÄMBETSOMRÅDE

Ombudsmannens ämbetsområde, som läggs fast i artikel 138e i EG-fördraget, ger honom befogenhet att ta emot klagomål från varje unionsmedborgare och från varje fysisk och juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat, om administrativa missförhållanden i gemenskapens institutioner och organ med undantag för EG-domstolen och förstainstansrätten, då dessa utövar sina domstolsfunktioner. Ett klagomål ligger därför utanför ämbetsområdet om

- 1 den klagande inte är en person som är berättigad att inkomma med ett klagomål;
- 2 det inte avser en av gemenskapens institutioner eller ett av dess organ;
- 3 det är riktat mot EG-domstolen eller förstainstansrätten, i dessas utövande av sina domstolsfunktioner; eller
- 4 det inte rör en möjlig förekomst av administrativa missförhållanden.

Vem har rätt att klaga?

En turkisk medborgare bosatt i Förenta staterna klagade till ombudsmannen över Europeiska kommissionens handläggning av Turkiets ansökan om medlemskap i Europeiska unionen.

Eftersom klagomålet kom från en person som varken var medborgare i unionen eller bosatt i en medlemsstat i unionen, låg det utanför ombudsmannens ämbetsområde.

Ombudsmannen föreslog den klagande att vända sig direkt till den ansvarige kommissionsledamoten och upplyste honom om adressen.

(Klagomål 1017/97/OV)

En marockansk medborgare skrev till ombudsmannen från en adress i Marocko, och klagade över att han utvisats från Frankrike utan att ha hörts av en domstol, efter det att hans uppehållstillstånd hade återkallats av prefekten i Paris.

Eftersom klagomålet kom från en person som varken sig var medborgare i unionen eller bosatt i en medlemsstat i unionen låg det utanför ombudsmannens ämbetsområde.

Ombudsmannen upplyste den klagande i allmänna ordalag om de villkor som gäller för att ett fall skall kunna tas upp av Europeiska kommissionen för de mänskliga rättigheterna.

OBS: Även om den klagande fortfarande fysiskt hade befunnit sig i Frankrike, så hade klagomålet ändå fallit utanför ombudsmannens ämbetsområde, eftersom det inte gällde någon av gemenskapens institutioner eller något av dess organ.

(Klagomål 978/97/XD)

Exempel på klagomål som inte avser någon av gemenskapensinstitutioner eller något av dess organ

En medborgare i Förenade kungariket ansökte till ett Business Innovation Centre om stöd för ett projekt för att starta en verksamhet. Han klagade till ombudsmannen över att hans ansökan inte hade gått igenom, till följd av oegentligheter i samband med dess handläggning vid centret.

Det Business Innovation Centre som klagomålet avsåg utgör en del av European Business and Innovation Network, som består av olika affärscentra inom gemenskapen. Gemenskapen stöder upprättandet och utvecklingen av dessa centra, såväl ekonomiskt som med tekniskt bistånd. Centren själva bygger emellertid på offentliga och privata partnerskap mellan sådana organ som lokala myndigheter, handelskammare, branschorganisationer, fackföreningar, ekonomiska institutioner, universitet, forskningscentra, firmor och liknande lokala intressen. Kommissionen finns inte representerad i deras styrande organ.

Ombudsmannen informerade därför den klagande om att de centra som ingår i European Business and Innovation Network inte utgör institutioner eller organ inom gemenskapen.

(Klagomål 947/97/HMA)

En tidigare anställd vid det Europeiska molekylärbiologiska laboratoriet klagade mot detta till ombudsmannen. Den klagande hävdade att hon behandlats illa och trakasserats, och att hon lidit skada till följd av bristande säkerhetsåtgärder på arbetsplatsen.

Laboratoriet tillskapades i samband med den Molekylärbiologiska konferensen, som för närvarande har sexton stater som medlemmar. Överenskommelsen att tillskapa laboratoriet undertecknades ursprungligen år 1973 av tio stater: Danmark, Frankrike, Förbundsrepubliken Tyskland, Förenade kungariket, Israel, Italien, Nederländerna, Schweiz, Sverige, och Österrike. Laboratoriet har således inte upprättats på grundval av gemenskapsfördragen, och heller inte genom en rättsakt som antagits av gemenskapernas institutioner, och gemenskaperna svarar inte för dess finansiering.

Ombudsmannen upplyste därför den klagande om att laboratoriet inte utgör en institution eller ett organ inom gemenskaperna.

(Klagomål 374/15.01.96/MV/UK/PD)

En tjänsteman vid Europeiska kommissionen klagade till ombudsmannen över Europaskolan i Woluwe i Bryssel.

Klagomålet rörde beslut som fattats av klassrådet och skolans disciplinärråd rörande hans son. Den klagande hävdade att det inte förelåg någon rätt att försvara sig, vare sig för eleven eller för föräldrarna. Han kritiserade dessutom Europaskolans system för överklaganden, och hävdade att det är oskäligt att klassrådet ska få pröva överklaganden som rör dess egna beslut.

Ombudsmannen konstaterade att klagomålet låg utanför hans ämbetsområde, eftersom det inte var riktat mot någon av gemenskapens institutioner eller något av dess organ. Även om kommissionen hade ett visst allmänt ansvar, eftersom den finns representerad i skolstyrelsen och svarar för en stor del av budgeten, så kan den inte hållas ansvarig för frågor som rör den interna förvaltningen.

(Klagomål 989/97/OV)

En annan fråga rörande ombudsmannens befogenheter uppkom i samband med sex klagomål mot rådet från den brittiska journalisten Tony Bunyan, som ombud för den icke-statliga organisationen "Statewatch" i november och december 1996. Klagomålen rörde rådets svar på framställningar från Bunyans sida om tillgång till dokument avseende verksamhet inom den "tredje pelaren". (Den "tredje pelaren" är ett informellt begrepp, som används för att beteckna samarbetet inom justitie- och inrikesområdena, enligt avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen).

Efter att ha fastställt att de sex klagomålen låg inom ämbetsområdet, var tillåtliga samt att det förelåg skäl för en undersökning, så vidarebefordrade ombudsmannen dem till rådet i januari 1997. I mars 1997 inkom rådet med ett svar, som bestred ombudsmannens behörighet att ta upp klagomålen.

Den 15 april 1997 tillskrev ombudsmannen rådet, och bekräftade sitt ursprungliga ställningstagande att klagomålen låg inom hans ämbetsområde, samt förnyade sin begäran om ett yttrande över sakinnehållet i klagomålen. Den 20 juni 1997 uppfyllde rådet ombudsmannens begäran.¹

¹ Ett av klagomålen från Bunyan avslutades under år 1997, sedan det klarats ut av institutionen (se sammanfattningen i kapitel 3 nedan, med rubriken "Bevarande av justitie- och inrikesministrarnas råds förslag till föredragningslistor". Vid slutet av år 1997 pågick ombudsmannens undersökningar av de övriga fem klagomålen fortfarande.

Det skäl som rådet anförde för att ombudsmannen inte skulle ha behörighet att handlägga klagomålen från Bunyan grundades på två antaganden:

- 1 ombudsmannens behörighet omfattar inte åtgärder som rådet vidtar under den tredje pelaren;
- 2 sakinnehållet i klagomålen rörde åtgärder rådet vidtagit under den tredje pelaren.

Som en bekräftelse på sitt tidigare beslut att han var behörig att ta itu med klagomålen, förklarade ombudsmannen att det andra av de ovanstående påståendena var felaktigt. Det var därför inte nödvändigt för honom att ta ställning till det första påståendet.

Ombudsmannen angav att klagomålen rörde rådets svar på framställningar om tillgång till dokument. Dessa hade gjorts i enlighet med rådets beslut om offentlig tillgång till rådets dokument¹ och handlades av rådet med påstådd tillämpning av detta beslut. Rådets beslut om offentlig tillgång till dokument upprättades i enlighet med artikel 151 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. EG-domstolen bekräftade i domen i målet *Nederländerna mot rådet*² att beslutet hade rättslig verkan för tredje part såsom en fråga om gemenskapslag.

Beslutet tolkades och tillämpades av förstainstansrätten i målet *Carvel och Guardian Newspapers mot rådet*.³ Detta fall rörde bland annat tillgång till dokument avseende rådets agerande under den tredje pelaren.

Med beaktande av den begränsning av EG-domstolens domsrätt som artikel L i fördraget om Europeiska unionen innebär, skulle förstainstansrätten inte ha någon domsrätt vad gällde denna aspekt av Carvel-fallet, om tillgång till rådets dokument rörande åtgärder under den tredje pelaren i sig själv utgjorde en fråga under den tredje pelaren. I själva verket erkände domstolen emellertid domsrätt i detta fall.

Den korrekta tolkningen och tillämpningen av rådets beslut om offentlig tillgång till dokument utgör därför en fråga under gemenskapsrätten och inte en fråga som handhas under den tredje pelaren, även om dokumenten ifråga rör åtgärder under den tredje pelaren.

¹ Beslut 93/731/EG, EGT L 340, 31.12. 1993, s. 43.

² Dom i målet C-58/94 av den 30 april 1996.

³ Dom i målet T-194/94 av den 19 oktober 1995.

INNEBÖRDEN AV BEGREPPET ADMINISTRATIVA MISSFÖRHÅLLANDEN

I sin resolution om ombudsmannens årsrapport för år 1996 uppmuntrade Europaparlamentet ombudsmannen att till fullo utnyttja det mandat han fått genom fördragen, vad gäller att ta itu med administrativa missförhållanden i den verksamhet som utövas av gemenskapens institutioner och organ.

Resolutionen hänvisade i detta sammanhang också till behovet av en tydligare definition av begreppet administrativa missförhållanden.

Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen definierar inte begreppet administrativa missförhållanden. När parlamentet antog ovanstående resolution åtog sig ombudsmannen därför uppgiften att söka tillhandahålla en mer exakt definition i årsrapporten för 1997.

Ombudsmannens årsrapport för 1995 förklarade begreppet administrativa missförhållanden på följande sätt:

Det är uppenbart att ett administrativt missförhållande föreligger då en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan underlåter att agera i enlighet med fördragen och med de gemenskapsakter som är bindande för denna, eller då den underlåter att iaktta de rättsliga regler och principer som har fastställts av domstolen och förstainstansrätten.

Som ett exempel måste Europeiska ombudsmannen ta hänsyn till kravet i artikel F i Fördraget om Europeiska unionen om att gemenskapens institutioner och organ skall respektera de grundläggande rättigheterna.

Flera andra saker kan också anses utgöra missförhållanden, däribland följande:

- Administrativa oegentligheter
- Administrativ underlåtenhet
- Maktmissbruk
- Försummelse
- Rättsstridiga förfaranden
- Oskälighet
- Felaktigt eller inkompetent handlande.
- Diskriminering
- Onödig fördröjning
- Brist på information eller vägran att delge information

Denna lista är inte uttömmande. De nationella ombudsmännens erfarenhet visar att det är bättre att inte försöka skapa en rigid definition av vad som

kan utgöra missförhållanden. I själva verket är uttryckets brist på avgränsning en av de saker som skiljer ombudsmannens roll från en domares.

Det finns dock gränser för vad som kan räknas som missförhållanden. Alla klagomål mot beslut av politisk snarare än administrativ natur anses otillåtna, t. ex. klagomål mot det arbete som utförs av Europaparlamentet eller dess organ, såsom beslut som fattas av utskottet för framställningar. Det är inte heller ombudsmannens uppgift att undersöka gemenskapens rättsakter, såsom förordningar och direktiv.

Denna förklaring av administrativa missförhållanden godtogs i Europaparlamentets betänkande över ombudsmannens årsrapport för år 1995. Hänvisning till den gjordes också, med godkännande, vid de europeiska nationella ombudsmännens sammanträde i september 1997.

I syfte att komplettera ovanstående förklaring med en definition uppmanades de nationella ombudsmännen och motsvarande organ att upplysa Europeiska ombudsmannen om den innebörd man lade i begreppet administrativa missförhållanden i deras medlemsstater.

Av de svar som inkom synes det som om den grundläggande uppfattningen kan definieras på följande sätt:

Administrativa missförhållanden föreligger när ett offentligt organ underlåter att agera i enlighet med en regel eller princip som är bindande för det.

Två kommentarer är nödvändiga med avseende på denna definition:

För det första begränsas vissa ombudsmäns ämbetsområde uttryckligen av den nationella lag som inrättar detta ämbete. Den lagstiftning som exempelvis inrättade Förenade kungarikets *Parliamentary Commissioners for Administration* föreskriver att han inte i normalfallet skall undersöka klagomål där ett domstolsförfarande står till buds för att lösa frågan.¹ Den berörda ombudsmannen begränsar naturligtvis sina undersökningar avseende administrativa missförhållanden i enlighet därmed. Sådana begränsningar utgör emellertid inte en del av den normala innebörden av begreppet "administrativa missförhållanden", eftersom det annars skulle vara onödigt att formulera dem uttryckligen. Det danska ombudsmannaämbetet, som tjänat som inspirationskälla vid tillskapandet av den europeiska ombudsmannens ämbete, omgärdas exempelvis inte av någon sådan begränsning, och Europarådets definition av en ombudsmans roll innefattar granskning av lagenligheten hos administrativa ageranden.²

¹ *Parliamentary Commissioners-lagen* av år 1967, avsnitt 5.2

² *Administrationen och du: en handbok*, 1996 sid. 44.

För det andra så varierar de specifika regler och principer som är bindande för offentliga organ i enlighet med de författningsmässiga, juridiska och administrativa ramverken i landet ifråga. Dessutom är regler och principer inte statiska. De ändras och utvecklas till följd av lagstiftarens arbete, domstolarnas och ombudsmannens avgöranden och från administrationens agerande.

Det kan därför vara bra att komplettera med några ytterligare kommentarer om de regler och principer som är bindande när det gäller Europeiska gemenskapen.

RÄTTSSÄKERHET

Utgångspunkten för allt arbete som utförs av de institutioner och organ som skapats genom eller under Europeiska unionens fördrag är rätten. Som EG-domstolen har understrukit vid flera tillfällen så utgör Europeiska gemenskapen en rättsgemenskap. När Europeiska ombudsmannen därför undersöker huruvida en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan har agerat i enlighet med de regler och principer som är bindande för den, så måste hans främsta och viktigaste uppgift vara att fastställa huruvida den har agerat lagenligt. Såsom framgår av årsrapporten för år 1995 beaktar ombudsmannen alltid, vid utförandet av sin uppgift, det faktum att den högsta myndigheten när det gäller innebörden i och tolkningen av gemenskapsrätten är EG-domstolen. Därutöver gäller att ombudsmannen, enligt artikel 138e i EG-fördraget, inte får genomföra undersökningar där de förhållanden som påstås av den klagande är eller har varit föremål för ett domstolsförfarande.

Vissa klagomål till Europeiska ombudsmannen går in på frågor som rör nationell lagstiftning. I synnerhet gäller, att när ett klagomål rör ett avtalsförhållande mellan den klagande och någon av gemenskapens institutioner, så styrs avtalet i fråga av föreskrifterna i relevant nationell lagstiftning.

I många medlemsstater handlägger ombudsmannen inte avtalstvister, antingen till följd av de allmänna karakteristika som gäller för sådana avtal enligt nationell lagstiftning, eller därför att lagen som inrättar ombudsmannens ämbete uttryckligen utesluter sådana frågor. Som framgår av årsrapporten för år 1995 så består en del av Europeiska ombudsmannens uppdrag i att minska belastningen när det gäller att lösa tvister, genom att främja vänskapliga överenskommelser och genom att lämna rekommendationer som gör att behovet av domstolsförhandlingar inte föreligger. Europeiska ombudsmannen hanterar därför också klagomål som gäller administrativa missförhållanden till följd av kontraktsmässiga förhållanden.

Han försöker emellertid inte fastlägga huruvida ett avtalsbrott begåtts av endera parten. Denna fråga kan endast på ett verksamt sätt hanteras av en behörig domstol, som har möjlighet att höra parternas argument rörande den relevanta nationella lagstiftningen och att utvärdera motstridiga bevis avseende fakta som är föremål för tvisten. Det hör till god förvaltningssed att en offentlig myndighet, som är inbegripen i en avtalsrättslig tvist med en privat part, alltid skall kunna tillstå ombudsmannen en sammanhängande redogörelse för den rättsliga grunden för sitt agerande och för varför den anser sin syn på avtalsförhållandet vara motiverad.

REGLER OCH PRINCIPER FÖR GOD FÖRVALTNINGSSSED

Vad god eller dålig administration innebär i praktiken fastställs och konkretiseras vanligtvis från fall till fall. Frågan kan också klargöras genom antagandet av en lag eller en uppförandekodex för god förvaltningssed, vilket är fallet i många av medlemsstaterna. Ett viktigt initiativ togs av ledamoten av Europaparlamentet Roy Perry, föredragande för utskottets för framställningar betänkande om dess egna aktiviteter under 1996-7,¹ som förordar upprättandet av en kodex för god förvaltningssed för gemenskapens institutioner och organ. Europeiska kommissionens generalsekreterare informerade ombudsmannen, vid ett möte i Strasbourg den 21 oktober 1997, om att kommissionen hade börjat utarbeta en sådan kodex som skulle äga tillämplighet på dess tjänstemän.

Dessa initiativ är mycket välkomna. En offentliggjord kodex för god förvaltningssed skulle upplysa tjänstemännen om den service de har att tillhandahålla, samt medborgarna om vad de har att förvänta sig. Den skulle därigenom förbättra såväl kvaliteten på det administrativa arbetet som förbindelserna med medborgarna.

Europeiska ombudsmannens kontor har därför biträtt kommissionens generalsekreterare i dennes förberedande arbete, avseende att tillhandahålla information och exempel hämtade från medlemsstaternas erfarenheter, samt genom att kommentera de principer som tillämpats i de inledande skedena av utarbetandet. Särskilt bör märkas att ombudsmannen tillställde generalsekreteraren kopior av den danska lagen om offentlig förvaltning av år 1985, samt Finlands lag om förvaltningsförfarande av år 1982, vilka bägge innehåller detaljerade föreskrifter rörande förfaranden, inklusive skyldigheten att motivera beslut, rätten att få höras och skyldigheten att lämna information om möjligheter till avhjälpan.

Ombudsmannen tillställde dessutom generalsekreteraren kopior av: den portugisiska lagen för administrativa förfaranden av år 1991; det nyligen

¹ A4 - 0190/97

formulerade franska lagförslaget rörande förhållanden mellan förvaltningen och allmänheten, som innehåller föreskrifter rörande mottagningsbekräftande, skyldigheten att vidarebefordra skrivelser till ett behörigt organ, tidsfrister för svar, samt rätten att inge skriftliga och muntliga kommentarer före ett beslut; ett uttalande rörande principerna i Förenade kungarikets "Citizen's Charter"; checklistor för god förvaltnings sed som upprättats av ombudsmännen i Irland och Hong Kong, samt annat relevant material.

GRÄNSERNA FÖR BEGREPPET ADMINISTRATIVA MISSFÖRHÅLLANDEN

Som en avslutning på detta avsnitt av rapporten kan det vara till nytta att klarlägga gränserna för begreppet administrativa missförhållanden, rörande i första hand utövandet av diskretionär administrativ befogenhet och för det andra parlamentets politiska arbete.

Vid utövandet av de administrativa uppgifter som ålagts den genom eller till följd av fördragen, kan en av gemenskapens institutioner eller organ ha rättslig befogenhet att välja mellan två eller fler möjliga tillvägagångssätt. Om kommissionen exempelvis anser att en medlemsstat har underlåtit att fullgöra en skyldighet enligt EG-fördraget så kan den, efter att ha vidtagit de erforderliga förfaringsmässiga stegen, ta upp frågan vid EG-domstolen enligt artikel 169 i fördraget. Detta är en diskretionär befogenhet och kommissionen kan därför inte åläggas att ta upp en överträdelse vid EG-domstolen.

Ombudsmannen söker inte ifrågasätta diskretionära administrativa beslut, förutsatt att den berörda institutionen eller organet har agerat inom gränserna för sina rättsliga befogenheter. Allmänna gränser för sådan befogenhet fastställs genom EG-domstolens rättspraxis, som exempelvis kräver att administrativa myndigheter skall agera följdriktigt och i god tro, undvika diskriminering, uppfylla principerna för proportionalitet, likhet i behandling och legitima förväntningar samt respektera mänskliga rättigheter och de grundläggande friheterna.¹

¹ Också relevant i detta sammanhang är Europarådets rekommendation Nr. R (80) 2, som anger att en administrativ myndighet vid utövandet av en diskretionär befogenhet:

1. inte skall tjäna något annat syfte än det för vilket den tilldelades befogenheten
2. skall förfara objektivt och opartiskt, med beaktande enbart av de faktorer som är relevanta för det föreliggande fallet;
3. skall tillämpa principen om likhet inför lagen genom att undvika orättvis diskriminering;
4. skall eftersträva en riktig balans mellan eventuella negativa verkningar som dess beslut kan ha på olika personers rättigheter, friheter eller intressen, och det syfte den driver;
5. skall fatta sitt beslut inom en tidsperiod som är skäligen med hänsyn tagen till den fråga det gäller;
6. skall tillämpa eventuella administrativa riktlinjer på ett följdriktigt sätt, med samtidigt beaktande av de särskilda omständigheterna i varje enskilt fall.

Se *Administrationen och du: en handbok*, 1996 sid. 362.

Även om artikel 138e i EG-fördraget uttryckligen utesluter EG-domstolens juridiska arbete från ombudsmannens ämbetsområde, så säger den ingenting om Europaparlamentets politiska arbete. Den klassiska ombudsmannainstitutionen i de nordiska länderna har emellertid tillskapats för att övervaka den offentliga förvaltningen på uppdrag av parlamentet, inte för att övervaka parlamentets politiska verksamhet. Det synes också som om ombudsmän i andra medlemsstater inte heller övervakar sina respektive parlaments politiska arbete. Genom att därför tillämpa en författningsmässig princip som är gemensam för medlemsstaterna, har Europeiska ombudsmannen kommit fram till att han inte har till uppgift att genomföra undersökningar av Europaparlamentets politiska verksamhet. Denna fråga har fått tas upp i praktiken, eftersom ombudsmannens kontor tidigare fick in ett antal klagomål som hävdade administrativa missförhållanden från Europaparlamentets utskott för framställningar sida, vid dess handläggning av framställningar. Eftersom utskottet är ett politiskt organ som handlägger framställningar såsom en politisk uppgift inom parlamentet, så ansågs dessa klagomål inte omfattas av ombudsmannens ämbetsområde.

2.2.2 KLAGOMÅLS TILLÅTLIGHET

Ett klagomål som omfattas av ombudsmannens ämbetsområde måste uppfylla ytterligare tillåtlighetskriterier för att ombudsmannen skall kunna inleda en undersökning. De kriterier som stipuleras i ombudsmannens stadgar innebär att:

- 1 klagomålet skall innehålla uppgifter om klagomålets innehåll och vem som framför klagomålet (art. 2.3 i stadgan);
- 2 ombudsmannen inte får ingripa i mål som är anhängiga vid domstol eller ifrågasätta domstolsavgöranden (art. 1.3);
- 3 ett klagomål skall göras inom två år från den dag då omständigheterna på vilka klagomålet grundar sig blev kända av den person som framför klagomålet (art. 2.4);
- 4 klagomålet måste föregås av lämpliga hänvändelser till de berörda institutionerna och organen (art. 2.4);
- 5 klagomål som rör arbetsförhållanden mellan gemenskapens institutioner och organ och deras tjänstemän och annan personal får inte inges till ombudsmannen om inte alla andra möjligheter att framföra interna administrativa önskemål och klagomål dessförinnan uttömts (art. 2.8).

Exempel på otillåtna klagomål

I oktober 1997 klagade en grekisk fil.dr., som forskade inom området internationell rätt och gemenskapsrätt, till ombudsmannen över Europeiska kommissionen.

Klagomålet utgick från följande fakta. År 1990 hade han till följd av sin nationalitet uteslutits från uttagningsprov till befattningar som forskare vid den juridiska fakulteten vid "La Sapienza"-universitetet i Rom och Istituto Universitario Di Lingue Moderne i Milano. Han klagade genom skrivelser till kommissionen i mars och juni 1990 och hävdade att hans uteslutning från uttagningsproven stod i strid med artikel 48 i EG-fördraget. Enligt klagomålet till ombudsmannen hade kommissionen, trots att den besvarade klagandens skrivelser i maj och juli 1990, inte vidtagit tillfredsställande åtgärder för att ta itu med diskrimineringen.

Ombudsmannen konstaterade att klagomålet var otillåtet, eftersom den klagande inte hade kontaktat kommissionen sedan juli 1990, det vill säga sju år före klagomålet till ombudsmannen. Den tidsgräns på två år som fastställts i artikel 2.4 hade därför överskridits i väsentlig grad.

(Klagomål 937/97/OV)

Ett företag klagade till ombudsmannen mot kommissionen, med avseende på ett anbuds-förfarande det medverkat i. Anbudet tillämpade det begränsade förfarandet och avsåg tillhandahållandet av transporttjänster för diplomatisk post och annan post.

Enligt den klagande förelåg följande fakta: Kommissionen inbjöd företaget att inkomma med ett anbud, med en tidsfrist som löpte ut den 29 september 1997. Den 10 september respektive 24 september begärde företaget ytterligare information om och klarlägganden av vissa aspekter av anbudshandlingar. Den 19 september respektive 25 september svarade kommissionen att den inte kunde tillhandahålla den begärda informationen.

Enligt den klagande åtnjöt den som innehade det tidigare kontraktet fördelen av att ha tillgång till mer bakgrundsinformation. Företaget klagade därför till ombudsmannen och bad honom klarlägga situationen.

Trots att den klagande varit i kontakt med kommissionen under anbuds-förfarandet, fanns det ingenting som visade att den skulle ha gjort kommissionen medveten om företagets missnöje med genomförandet av eller utfallet av anbuds-förfarandet. Ombudsmannen konstaterade därför att

klagomålet var otillåtet, eftersom lämpliga administrativa hänvändelser inte gjorts, vilket krävdes i artikel 2.4 i stadgan.

Det klagande företaget rekommenderades att kontakta kommissionen, och tydligt framföra sina bekymmer med avseende på anbudsprocessen. Om det inte var nöjt med kommissionens svar kunde det sedan inge ett klagomål till ombudsmannen.

(Klagomål 1136/97/IJH)

2.2.3 SKÅL FÖR UNDERSÖKNINGAR

Ombudsmannen får ta upp klagomål som omfattas av hans ämbetsområde och som uppfyller kriterierna för tillåtlighet. Artikel 138e i EG-fördraget ger honom rätt att "genomföra alla undersökningar som han finner berättigade". I vissa fall kanske det inte föreligger tillräckliga skäl för att ombudsmannen skall kunna inleda en undersökning, trots att klagomålet tekniskt sett kan vara tillåtet. När ett klagomål redan har behandlats såsom en framställning av utskottet för framställningar i Europaparlamentet, anser ombudsmannen det vanligen inte föreligga några giltiga skäl för att han skall inleda en undersökning, om inte nya belägg framkommer.

När ett klagomål hävdar att en skrivelse inte har besvarats försöker ombudsmannens kontor lösa frågan genom informella telefonförfrågningar. Om den berörda institutionen eller det berörda organet reagerar med att omedelbart sända ett svar till den klagande anser ombudsmannen det vanligen inte föreligga några skäl för honom att genomföra ytterligare undersökningar, varför fallet läggs ner av denna orsak.

Exempel på klagomål där inga skäl till en undersökning förelegat

I juli 1997 klagade S till ombudsmannen över att vittnesmål, som avlagts av två kommissionstjänstemän inför Europaparlamentets utskott för framställningar, inte på ett tillfredsställande sätt förklarade och motiverade kommissionens uppfattning att ingen överträdelse av livsmiljödirektivet 92/43/EEG förelegat i fallet Newbury Bypass.

Eftersom klagomålets sakfråga rörde en fråga som utskottet för framställningar redan handlade vid sin bedömning av framställningar rörande Newbury Bypass, ansåg ombudsmannen det inte föreligga några skäl för honom att undersöka klagomålet, vilket S upplystes om.

(Klagomål 646/97/IJH)

Den 10 februari 1997 klagade V till ombudsmannen över kommissionens åtgärder med avseende på BSE ("galna ko-sjukan"). Hon hävdade att kommissionen hade ignorerat brittiska och europeiska forskares åsikter.

Den 18 juli 1996 hade en tillfällig undersökningskommitté upprättats av Europaparlamentet, enligt artikel 138c i EG-fördraget, för att undersöka BSE-frågan. Kommittén beaktade det ansvar som åvilade såväl kommissionen som rådet och Förenade kungarikets regering. Kommitténs rapport, som publicerades den 7 februari 1997¹, innefattade slutsatser som var kritiska mot kommissionen liksom också rekommendationer för framtiden.

Med beaktande av det faktum att kommissionens ansvar med avseende på BSE redan undersökts av den tillfälliga undersökningskommittén ansåg ombudsmannen det inte föreligga några skäl för honom att undersöka klagomålet, vilket V upplystes om.

(Klagomål 143/97/JMA)

2.3 ANALYS AV KLAGOMÅLEN

Av de 2 321 klagomål som registrerats från det att ombudsmannen inledde sin verksamhet hade 14,9 % sitt ursprung i Frankrike, 14,7 % i Tyskland, 14 % i Spanien, 12,5 % i Förenade kungariket och 11 % i Italien. En fullständig analys av det geografiska ursprunget för klagomål redovisas i bilaga A.

Under år 1997 slutfördes processen med att undersöka klagomål, för att kontrollera huruvida de omfattades av ämbetsområdet, uppfyllde tillåtlighetskriterierna och företedde skäl för inledande av en undersökning, i 97% av fallen. 27% av de undersökta klagomålen omfattades av ombudsmannens ämbetsområde. Av dessa uppfyllde 230 tillåtlighetskriterierna, men 34 föranledde inte någon undersökning. Undersökningar inleddes därför i 196 fall.

De flesta av de klagomål som ledde till en undersökning var riktade mot Europeiska kommissionen (80%). Eftersom kommissionen utgör det viktigaste gemenskapsorganet när det gäller att fatta beslut med en direkt inverkan på medborgarna, så är det normalt att den utgör det vanligaste föremålet för medborgarnas klagomål. 18 klagomål riktades mot Europaparlamentet och 14 mot Europeiska unionens råd.

¹ A4-0020/97, PE 220.544/slut./A.

De viktigaste typerna av hävdade administrativa missförhållanden utgjordes av bristande insyn (60 fall), diskriminering (42 fall), otillfredsställande förfaranden eller underlåtenhet att respektera rätten att försvara sig (32 fall), orättvisa eller maktmissbruk (23 fall), försening som kunnat undvikas och försumlighet (22 fall vardera), underlåtenhet att säkerställa fullgörandet av skyldigheter, det vill säga underlåtenhet från Europeiska kommissionens sida att utöva sin roll såsom "fördragets väktare" i förhållande till medlemsstaterna (20 fall) samt rättsliga fel (14 fall).

2.4 REKOMMENDATIONER ATT KONTAKTA ANDRA ORGAN SAMT ÖVERFÖRINGAR

Om ett klagomål inte omfattas av ämbetsområdet, eller är otillåtet, försöker ombudsmannen alltid lämna rekommendationer till den klagande med avseende på vilket annat organ som kan ta upp klagomålet. Om det är möjligt överför ombudsmannen ett klagomål direkt till en annan behörig myndighet, med den klagandes medgivande, förutsatt att det synes föreligga skäl för klagomålet.

Under år 1997 lämnades råd i 490 fall, där de flesta rörde frågor om gemenskapsrätten. I 254 fall rekommenderades den klagande att inge klagomålet till en nationell eller regional ombudsman eller motsvarande organ. Dessutom överfördes tre klagomål, efter den klagandes medgivande, direkt till en nationell ombudsman, och ett såsom en framställan till ett nationellt parlament. 86 klagande rekommenderades att inge en framställan till Europaparlamentet och 13 andra klagomål överfördes till Europaparlamentet, med den klagandes medgivande, för handläggning såsom framställningar. I 76 fall rekommenderades att Europeiska kommissionen skulle kontaktas. Denna siffra innefattar ett antal fall, där ett klagomål mot kommissionen förklarats otillåtligt, till följd av att lämpliga hänvändelser till kommissionen inte gjorts. I 73 fall rekommenderades den klagande att kontakta andra organ.

2.5 BESLUT EFTER EN UNDERSÖKNING AV OMBUDSMANNEN

När ombudsmannen beslutar sig för att inleda en undersökning av ett klagomål består det första steget i att klagomålet och eventuella bilagor skickas till berörd gemenskapsinstitution eller berört gemenskapsorgan för ett yttrande. När yttrandet inkommer skickas det till den klagande för kommentarer.

I vissa fall vidtar institutionen eller organet egna åtgärder för att lösa problemet till den klagandes tillfredsställelse. Om det av yttrandet och kom-

mentarerna framgår att så är fallet läggs fallet ner såsom "löst av institutionen". I vissa andra fall beslutar sig den klagande för att inte driva fallet vidare och det läggs därför ner av detta skäl.

Om klagomålet varken löses av institutionen eller läggs ner av den klagande fortsätter ombudsmannen sina undersökningar. Om inga administrativa missförhållanden uppdagas vid dessa undersökningar upplyses den klagande och institutionen eller organet om detta och fallet läggs ner.

Om ombudsmannens undersökningar avslöjar administrativa missförhållanden söker han om möjligt få till stånd en vänskaplig förlikning, för att lösa problemet och göra den klagande tillfredsställd. Vid ett sammanträffande i Strasbourg den 21 oktober 1997 kom ombudsmannen och kommissionens generalsekreterare Carlo Trojan överens om att ett informellt möte i vissa fall kunde utgöra ett lämpligt sätt att få till stånd en vänskaplig förlikning på, i fall rörande kommissionen.

Om en vänskaplig förlikning inte är möjlig, eller om strävandena efter en vänskaplig förlikning inte lyckas, avslutar ombudsmannen antingen ärendet med en kritisk anmärkning till berörd institution eller berört organ, eller presenterar en formell slutsats rörande administrativa missförhållanden med förslag till rekommendationer.

En kritisk anmärkning anses tillräcklig i fall där förekomsten av administrativa missförhållanden inte förefaller ha generella återverkningar och där ingen uppföljande åtgärd från ombudsmannens sida synes nödvändig.

I de fall där uppföljande åtgärder från ombudsmannen förefaller nödvändiga (det vill säga vid mer allvarliga administrativa missförhållanden, eller fall som har generella följdverkningar) tillställer ombudsmannen berörd institution eller berört organ ett beslut med förslag till rekommendationer. I enlighet med artikel 3.6 i ombudsmannens stadga måste institutionen eller organet då inkomma med ett detaljerat yttrande inom tre månader. Det detaljerade yttrandet kan bestå i ett godtagande av ombudsmannens beslut och en beskrivning av de åtgärder som vidtagits för att omsätta rekommendationerna i praktiken.

Om en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan underlåter att på ett tillfredsställande sätt besvara ett förslag till rekommendation, ger artikel 3.7 ombudsmannen möjlighet att inge en rapport till Europaparlamentet och till berörd institution eller berört organ. Rapporten kan innehålla rekommendationer. Europeiska ombudsmannens möjlighet att inge en sådan specialrapport till parlamentet är av mycket stort värde för hans arbete. Vissa nationella ombudsmän har under lång tid strävat efter att tillvinna sig

liknande möjligheter. Specialrapporter bör därför inte inges alltför ofta, utan endast när det gäller viktiga frågor, där parlamentet sedan kan vidta åtgärder för att biträda ombudsmannen i enlighet med ombudsmannens stadga.

Ombudsmannens första specialrapport ingavs den 15 december, efter att han på eget initiativ gjort en undersökning av allmänhetens tillgång till handlingar hos gemenskapens institutioner och organ (se vidare i kapitel 4 nedan).

År 1997 inledde ombudsmannen 200 undersökningar, varav 196 avsåg klagomål och 4 genomfördes på eget initiativ.

16 fall löstes av institutionen eller organet. 2 andra fall lades ner av den klagande. I 59 fall påvisade ombudsmannens undersökningar inga administrativa missförhållanden.

En kritisk anmärkning riktades till institutionen i 21 fall. En vänskaplig förlikning åstadkoms i 3 fall. Förslag till rekommendationer till de berörda institutionerna och organen förekom inte under år 1997. (För ytterligare detaljer hänvisas till bilaga A, s. 313).

3.1 FALL DÄR INGA ADMINISTRATIVA MISSFÖRHÅLLANDEN HAR PÅTRÄFFATS

3.1.1 EUROPAPARLAMENTET

BESLUT OM ICKE-AKTIV TJÄNST ENLIGT ARTIKEL 41 I TJÄNSTEFÖRESKRIFTERNA

Beslut i klagomål 483/4.3.96/DG/L/KT mot Europaparlamentet

KLAGOMÅLET

Den 27 februari 1996 klagade G till ombudsmannen över Europaparlamentets beslut att placera henne i icke aktiv tjänst i enlighet med artikel 41 i tjänsteföreskrifterna. Hon hade tidigare klagat till ombudsmannen den 12 februari 1996 i samma fråga. Detta klagomål (424/14.2.96/DG/L/KT) betraktades som otillåtet eftersom inte alla möjligheter att framföra interna administrativa önskemål och klagomål hade uttömts (artikel 2.8 i ombudsmannens stadga).

I början av januari 1996 informerade Europaparlamentet G om sitt beslut att placera henne i icke aktiv tjänst. Beslutet var daterat den 21 december 1995 och trädde i kraft den 15 december 1995.

G klagade i en skrivelse till generalsekreteraren över att beslutet hade meddelats tre veckor efter det att det fattats och att det skulle ha retroaktivt verkan. Dessutom påpekade hon att hon varit sjukskriven fram till slutet av februari 1996. Efter att ha fått generalsekreterarens svar var klaganden fortfarande inte nöjd, utan förnyade sitt klagomål till ombudsmannen.

UNDERSÖKNINGEN

Parlamentets yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till Europaparlamentet. Parlamentets uttalande sig enligt följande:

G var en av de 34 tjänstemän som i juli 1994 frivilligt anmälde sig för icke aktiv tjänst, efter att ha fått ta del av ett förslag om att skära ned antalet tjänster med tillämpning av artikel 41 i tjänsteföreskrifterna. Hon visade därefter inga tecken på att ha ändrat uppfattning, varken inför sina närmaste överordnade eller inför administrationen. Det fanns därför ingen anledning att anta att beslutet att placera henne i icke aktiv tjänst skulle vara annat än mycket fördelaktigt för henne.

Beslutet att placera G i icke aktiv tjänst måste fattas före årets slut, eftersom den budgetansvariga myndigheten hade beslutat att dra in högst 15 tjänster inom ramen för 1995 års program.

Vad gäller beslutets retroaktiva verkan så var det nödvändigt för tillsättningsmyndigheten att höra både den partssammansatta kommittén och bedömningskommittén innan den beslutade att placera henne i icke aktiv tjänst. Detta samråd avslutades den 15 november 1995.

Den 9 januari 1996 anhöll G om att datum för hennes placering i icke aktiv tjänst skulle ändras till den 1 mars 1996, så att hon skulle kunna utnyttja hela den sjukskrivningsperiod som hennes läkare hade beviljat henne från den 24 oktober 1995 till den 29 februari 1996

När parlamentet fick kännedom om att det i enlighet med tjänsteförteckningen för 1996 var möjligt att överföra oavslutade eller outnyttjade artikel 41-förfaranden från 1995 till 1996 föreslog personalavdelningen att ändra datum för ikraftträdande av beslutet att placera G i icke aktiv tjänst till den 1 februari 1996. Styrekonomen ansåg emellertid att omständigheterna inte motiverade till någon ändring av det ursprungliga beslutet.

Europaparlamentets kommentarer vidarebefordrades till G, med en uppmaning till att framföra eventuella kommentarer. Inga kommentarer verkar ha inkommit..

BESLUTET

Enligt artikel 41.2 i tjänsteföreskrifterna skall tillsättningsmyndigheten upprätta en förteckning över de tjänstemän som skall placeras i icke aktiv tjänst. Varje tjänsteman som innehar någon av de tjänster som berörs av en neddragning och som uttrycker önskemål om att hänföras till icke aktiv tjänst skall automatiskt föras upp på förteckningen. Tjänstemän som är upptagna på förteckningen skall hänföras till icke aktiv tjänst genom beslut av tillsättningsmyndigheten.

På grundval av den information som finns tillgänglig för ombudsmannen förefaller det som om G önskade placeras i icke aktiv tjänst, och som om Europaparlamentet var av den uppfattningen att beslutet i detta avseende var ytterst fördelaktigt för henne. Ombudsmannen erhöll inga bevis på att Europaparlamentet inte skulle ha följt tjänsteföreskrifterna vid handläggningen av detta ärende.

Det framgår också att parlamentet accepterade G:s begäran om att skjuta upp datum för ikraftträdandet av beslutet att placera henne i icke aktiv tjänst, men att styrekonomen inte fann tillräckliga grunder för att ändra det ursprungliga beslutet. I det material som lades fram för ombudsman-

nen fanns inget som ifrågasatte styrekonomens diskretionära befogenheter.

Mot bakgrund av detta föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

HANDLÄGGNING AV ETT KLAGOMÅL

Beslut i klagomål 130/97/HMA mot Europaparlamentet

KLAGOMÅLET

I februari 1997 framförde X ett klagomål med avseende på förvaltningskommittén vid en lekskola som drevs av Europaparlamentet. Under en tidsperiod på 18 månader hade X:s son blivit biten sex gånger av andra barn vid lekskolan. X hade haft ett flertal kontakter med lekskolans chef, liksom också med förvaltningskommittén, i ett försök att lösa detta problem. Han klagade hos förvaltningskommittén över det faktum att lekskolans chef inte gjort någonting för att skydda hans son mot att bli biten på nytt. Enligt hans uppfattning hade förvaltningskommittén inte tagit itu med hans klagomål på vederbörligt sätt.

Den klagande anförde följande anklagelser:

- Förvaltningskommittén hade varit försumlig eftersom den inte gjorde någonting för att skydda barn som var utsatta för fara.
- Det förelåg maktmissbruk i form av hotelser. X hävdade att man sagt honom att under rådande omständigheter så skulle hans framtida barn eventuellt inte kunna beredas plats vid lekskolan.
- Det förelåg ojämlikhet och diskriminering, eftersom barn som bet andra behandlades bättre än de barn som blivit bitna. X hävdade att man sagt honom att det stod honom fritt att ta sin son ur lekskolan om han inte var nöjd med situationen.
- Förvaltningskommittén vägrade att ge ut namnen på de barn som bitit X:s son, och förklarade aldrig vilka konkreta åtgärder den vidtagit inom lekskolan med avseende på barn som upprepade gånger bet andra, och vad gällde att förhindra att incidenter av samma slag skulle inträffa på nytt.

I enlighet med artikel 2.3 i stadgan klassificerades klagomålet som konfidentiellt på den klagandes begäran.

UNDERSÖKNINGEN

Parlamentets yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till Europaparlamentet. Sammanfattningsvis yttrade sig parlamentet som följer:

Det förelåg ingen försummelse eftersom klagomålet hade handlagts i detalj av de behöriga myndigheterna. Av handlingarna i ärendet framgick att en person i förvaltningskommittén hade bevittnat en likartad incident vid lekskolan, och sett hur den hanterats.

Anklagelsen om hotelser var ogrundad. Det förelåg inga hinder för att bereda X:s framtida barn plats vid lekskolan.

Anklagelsen om maktmissbruk var delvis relaterad till det faktum att förvaltningskommittén vägrat att ansöka om att X:s son skulle överföras till kommissionens lekskola. Det föreligger stränga regler som reglerar överföringsansökningar, och den enda situation i vilken en sådan begäran är grundad är den där den ansökande har placerats högt uppe på listan över prioriteringar för tillträde till lekskolan, och ingen plats finns tillgänglig vid parlamentets inrättning. Något maktmissbruk förelåg därför inte.

Lekskolans chef gav förvaltningskommittén detaljerade förklaringar med avseende på de händelser som beskrevs, och den inställning som hennes personal hade vid hanteringen av sådana här incidenter. På grundval av dessa förklaringar fann förvaltningskommittén inga belägg för att diskriminering förekom. Enligt parlamentet hade X aldrig tvingats att ta sin son ur lekskolan.

Underlåtenheten att uppge namnet på det barn som hade bitit X:s son var motiverad. Detta förfarande tillämpades i syfte att undvika eventuella våldsamma scener mellan föräldrar vid lekskolan, vilket skulle vara negativt för alla berörda parter. Ärendet hade behandlats som en fråga mellan lekskolan och föräldrarna till det barn som hade bitit X:s son. Parlamentet hävdade att X i övrigt hållits informerad om förfarandena och om alla beslut som fattats av förvaltningskommittén och lekskolans chef. X inbjöds att diskutera frågan ytterligare med lekskolans chef.

Klagandens kommentarer

X anmärkte att även om hans klagomål hade prövats av förvaltningskommittén, så innebar detta inte att det inte förelåg någon försummelse med avseende på undersökningens innehåll och resultat.

Han opponerade sig mot det faktum att han "förbjudits" att stå i direkt kontakt med föräldrarna till de barn som bitit hans son. Han hävdade dessutom att chefen aldrig hade informerat honom om sin avsikt att själv tala med föräldrarna, och heller inte om vilka konkreta åtgärder som vidtagits för att lösa problemet.

Vad hoten beträffade så höll X fast vid sin ståndpunkt om att man hotat med att inte ge hans framtida barn tillträde till lekskolan under rådande omständigheter.

BESLUTET

Vad gällde anklagelsen om att förvaltningskommittén hade varit försumlig, så föreföll det som att kommittén hade undersökt klagomålet och ställt frågor till lekskolans chef i ärendet, och således genomfört en undersökning i överensstämmelse med principerna för god förvaltning.

Vad beträffade anklagelsen om maktmissbruk hade parlamentet i sitt yttrande hävdade att det inte förelåg några hinder för att ge den klagandes framtida barn tillträde till lekskolan. Vad beträffade begäran om att överföra den klagandes barn till kommissionens lekskola, föreföll det inte lämpligt att göra ytterligare undersökningar med avseende på motiven till att denna begäran förvägrats, eftersom barnet sedan dess hade placerats i en annan lekskola.

Vad beträffade anklagelsen om diskriminering så framgick det att den pedagogik som tillämpades vid lekskolan tillämpades på samma sätt för samtliga barn, varför någon diskriminering inte föreföll föreligga. Det fanns inga belägg för att den klagande skulle ha tvingats ta sitt barn ur lekskolan.

Vad beträffade chefens vägran, stödd av förvaltningskommittén, att uppge namnen på de barn som hade bitit X:s son, så grundade sig denna vägran på pedagogiska överväganden. Lekskolans chef föreföll medveten om att föräldrar många gånger opponerade sig mot ett sådant beslut, men hon föredrog att styra föräldrarnas ilska mot sig själv, snarare än mot andra föräldrar och deras barn. Detta beslut av pedagogisk natur föreföll inte att kränka principerna för god förvaltning.

Av handlingarna i ärendet framgick att den klagande informerats om att barn som bet andra bestraffades enligt den pedagogik som tillämpades vid lekskolan, och att chefen talade med föräldrarna till dessa barn i syfte att lösa problemet. Den klagande inbjöds att diskutera frågan ytterligare med chefen. Beslutet att inte yppa vilka konkreta åtgärder som vidtagits syntes

ha med arbetsetiken att göra. Detta beslut av etisk art föreföll inte att kränka principerna för god förvaltning.

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål syntes det inte ha förelegat några administrativa missförhållanden från förvaltningskommitténs för Europaparlamentets lekskolas sida. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

3.1.2 EUROPAPARLAMENTET, EUROPEISKA KOMMISSIONEN, REVISIONSRÄTTEN, REGIONKOMMITTÉN OCH EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN

ACTIO POPULARIS-KLAGOMÅL: ÅLDERSGRÄNSER VID UTTAGNINGS PROV

Beslut i klagomål 1042/25.11.96/SKTOL/FIN/BB mot Europeiska kommissionen, Europaparlamentet, Revisionsrätten, Regionkommittén och Ekonomiska och sociala kommittén.

KLAGOMÅLET

I november 1996 framförde B ett klagomål till ombudsmannen å förbundet för finländska översättningsbyråers (*Suomen Käännöstoimistojen Liitto r.y.*) vägnar om åldersgränser i meddelanden om uttagningsprov, som offentliggjorts av gemenskapens institutioner och organ, i synnerhet meddelandena om uttagningsproven KOM/A/1029, EUR/LA/118 och EUR/LA/119.

Enligt klagomålet ansåg översättarna att gemenskapsinstitutionernas nuvarande tillvägagångssätt diskriminerar personer på grundval av ålder, och därför står i strid med principen om lika behandling och eventuellt också med FN:s stadga. Översättarna ansåg det ytterst förvånande att detta tillvägagångssätt tillämpas inom Europeiska unionen, som lägger stor vikt vid fri konkurrens och ett medborgarnas Europa.

B uppmanade ombudsmannen att undersöka lagenligheten av alla åldersgränser och att vidta nödvändiga åtgärder i ärendet.

UNDERSÖKNINGEN

Klagomålet vidarebefordrades till de berörda institutionerna och organen.

Kommissionens yttrande

Kommissionen inledde sitt yttrande med en hänvisning till sitt yttrande om ett bakgrundsmeddelande som den hade sänt till ombudsmannen den 31 oktober 1996.

Kommissionen konstaterade vidare att tillämpningen av åldersgränser vid uttagningsprov är en möjlighet som finns angiven i tjänsteföreskrifterna, och som kan tillämpas på ett flexibelt sätt beroende på omständigheter och uttagningsprovets specifika målsättningar.

Kommissionen förklarade också att tillämpning av åldersgränser har fungerat som ett redskap för att kunna hantera ett stort antal potentiella ansökningar.

Slutligen konstaterade kommissionen att åldersgränser inte hindrar kvinnor från att ansöka. Dessutom har resultaten från uttagningsprov för de nya medlemsstaterna visat att åldern utgör en viktig faktor som påverkar rörlighet.

Parlamentets yttrande

Parlamentet hävdade att en åldersgräns enligt tjänsteföreskrifterna får tillämpas för kandidater vid öppna uttagningsprov som anordnas av gemenskapsinstitutionerna. Det ankommer på de olika uttagningsmyndigheterna att, på grundval av eget omdöme och principerna för god förvaltningssed, besluta huruvida en åldersgräns är motiverad eller inte.

Parlamentet underströk att alla institutioner tillämpar åldersgränser i sina rekryteringsförfaranden. De olika institutionerna har motiverat tillämpningen av åldersgränser på följande sätt:

- a) vidmakthållande av karriärstrukturen;
- b) svårigheterna att anpassa sig till en mångkulturell och flerspråkig miljö, långt hemifrån, ökar med åren;
- c) de administrativa och ekonomiska problemen skulle öka om åldersgränserna avskaffades, eftersom rekryteringen skulle komma att bli mer ohanterlig och kostnadskrävande, utan att antalet befattningar att tillsätta samtidigt skulle öka.

Revisionsrättens yttrande

Revisionsrätten anslöt sig till kommissionens yttrande, ingivet den 19 mars 1997.

Regionkommittén och Ekonomiska och sociala kommittén.

Regionkommittén och Ekonomiska och sociala kommittén ingav ett gemensamt yttrande, där de anslöt sig till kommissionens yttrande, ingivet den 19 mars 1997.

BESLUTET**1 Åldersgränser i gemenskapsinstitutionernas rekryteringspolitik**

- 1.1 Det föreföll som om samtliga gemenskapsinstitutioner som en allmän regel tillämpar åldersgränser vid antagningen till uttagningsprov. Denna möjlighet finns angiven i bilaga III i tjänsteföreskrifterna, och i synnerhet i artikel 1 g) i bilaga III, där det sägs att meddelanden om allmänt uttagningsprov i förekommande fall måste ange åldersgränsen och den eventuellt höjda åldersgränsen för anställda i gemenskaperna som tjänstgjort i minst ett år.
- 1.2 Det framgick att åldersgränser kan höjas, åtminstone för sökande som genomfört obligatorisk allmän värnplikt, som tagit hand om ett minderårigt barn som ännu inte uppnått skolåldern, eller ett barn som lider av något allvarligt psykiskt eller fysiskt handikapp, och för kandidater med fysiskt handikapp.
- 1.3 Institutionerna ser åldersgränser som viktiga redskap för att säkerställa befordringsgången och respekten för lagstadgade förpliktelser. Institutionerna följer principen om att personal rekryteras till den grundläggande nivån, och därför skulle förändringar med avseende på denna princip kunna påverka faktorer som motivation och god förvaltning på ett negativt sätt. Enligt kommissionen visar forskning att ju högre åldersgränsen är, desto tydligare visar sig den geografiska obalansen. Kommissionen hävdade dessutom att erfarenheter har visat att fler kvinnor deltar i allmänna uttagningsprov för A8 än för A7/6.

2 Undersökning på Europeiska ombudsmannens eget initiativ om användandet av åldersgränser vid rekrytering till gemenskapsinstitutionerna

- 2.1 Europeiska ombudsmannen hade mottagit en rad klagomål, som gjorde gällande att administrativa missförhållanden förekommit vid tillämpningen av åldersgränser för rekrytering av personal till gemenskapsinstitutionerna.
- 2.2 Ombudsmannens undersökningar med anledning av detta och flera andra klagomål som riktade sig mot olika gemenskapsinstitutioners användning av åldersgränser, föranledde ombudsmannen att dra slutsatsen att det är lämpligt att utföra en mera allmän undersökning av tillämpningen av åldersgränser.

- 2.3 Av de klagomål som framförts till ombudsmannen framgick, att institutionernas nuvarande praxis för tillämpning av åldersgränser föranledde ett utbrett missnöje bland de europeiska medborgarna, i synnerhet bland medborgarna i de nya medlemsstaterna.
- 2.4 I enlighet med artikel 138e i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen har Europeiska ombudsmannen befogenhet att genomföra undersökningar på eget initiativ med avseende på eventuella administrativa missförhållanden i den verksamhet som bedrivs av gemenskapens institutioner och organ. Med stöd av denna bestämmelse inledde ombudsmannen den 14 juli 1997 en undersökning på eget initiativ om tillämpningen av åldersgränser vid rekryteringen av Europeiska gemenskapernas tjänstemän och övriga anställda.

SLUTSATS

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökning av detta och andra klagomål om tillämpningen av åldersgränser, föreföll det motiverat att inleda en allmän undersökning om användandet av åldersgränser.

Den 14 juli 1997 inledde ombudsmannen en undersökning på eget initiativ om användandet av åldersgränser vid gemenskapsinstitutionernas rekrytering av personal. De frågor som tagits upp i detta specifika klagomål kommer att beaktas i undersökningen på ombudsmannens eget initiativ. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

3.1.3 EUROPEISKA UNIONENS RÅD

REKRYTERING: UTESLUTNING FRÅN ETT UTTAGNINGSPROV

Beslut i klagomål 725/16.7.96/GD/FR/KH mot Europeiska unionens råd

KLAGOMÅLET

D klagade till ombudsmannen i juli 1996 över att ha uteslutits från ett allmänt uttagningsprov (C/360) som anordnades av rådet. Han hade klarat de skriftliga proven och kallades med en skrivelse av den 15 maj 1996 till det muntliga provet, som hölls i Paris den 10 juni 1996. Skrivelsen skickades till den adress i Marseilles som D hade uppgett till rådet. D lämnade Marseilles och reste till Bryssel den 22 maj 1996 och hade bett sin far att vidarebefordra eventuell post. Det var först då D ringde sina föräldrar den 16 juni 1996 som han fick reda på att han hade fått ett brev från rådet. När D mottog denna skrivelse den 20 juni 1996 fick han kännedom om att han hade kallats till de muntliga proven. När han kontaktade rådet meddelade

det honom att uttagningskommittén hade avslutat sitt arbete den 17 juni 1996.

I en skrivelse av den 21 juni 1996 bad D uttagningskommitténs ordförande att ordna ett extra muntligt prov för honom. En av anledningarna till denna begäran var att D på grund av den normala åldersgränsen för sökande aldrig skulle få någon ytterligare möjlighet att medverka i ett uttagningsprov anordnat av gemenskapens institutioner. Den 25 juni 1996 meddelade kommitténs ordförande D skriftligen om att uttagningskommittén hade avslutat sitt arbete och att han hade uteslutits från uttagningsprovet.

UNDERSÖKNINGEN

Rådets yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till rådet. I sitt yttrande påpekade rådet följande:

Om D hade kontaktat rådets generalsekreterariat tidigt den 17 juni 1996 hade kommittén förmodligen ännu kunnat få med honom i det muntliga provet.

Från det ögonblick då reservlistan var upprättad förhindrade emellertid principen om lika möjligheter för alla sökande rådet från att återuppta uttagningsprovsförfarandet genom att anordna ett särskilt muntligt prov för D.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till rådets yttrande vidhöll D sitt ursprungliga klagomål.

BESLUTET

Ombudsmannen påpekade att det enligt rådets yttrande skulle ha varit möjligt att tillmötesgå klagandens begäran om denna hade framförts i tid. Eftersom begäran först nådde rådet efter det att uttagningsprovsförfarandena hade avslutats skulle ett godtagande av den klagandes begäran ha inneburit att dessa förfaranden skulle ha återupptagits. Undersökningen visade inte på några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER FRÅN OMBUDSMANNEN

Ombudsmannen påpekade att han mot bakgrund av det stora antalet klagomål han hade mottagit gällande åldersgränserna vid rekrytering av personal till institutionerna, hade beslutat att på eget initiativ genomföra en undersökning i detta avseende.

3.1.4 EUROPEISKA UNIONENS RÅD OCH EUROPEISKA KOMMISSIONEN

DISKRIMINERING VID ALLMÄNNA UTTAGNINGSPROV

Beslut i klagomål 851/3.9.96/ALC/ES/VK mot Europeiska kommissionen och Europeiska unionens råd

KLAGOMÅLET

I augusti 1996 framförde LC från Spanien ett klagomål till ombudsmannen med anledning av ett påstående om administrativa missförhållanden i kommissionens och rådets verksamhet, med avseende på vissa aspekter av deras rekryteringssystem.

Den klagande lade fram tre påståenden:

- 1 Enligt hans uppfattning förelåg en skillnad mellan vad som stod i den broschyr som kommissionen gett ut på spanska, "*La carrera en la Comisión de las Comunidades europeas*", och institutionens faktiska politik vid rekrytering av tjänstemän.
- 2 Principen om att diskriminering på grundval av nationalitet inte får förekomma hade frångåtts genom ikraftträdandet av rådets förordning nr 626/95 av den 20 mars 1995¹, som införde särskilda och temporära åtgärder som, enligt klagandens uppfattning, stod i strid med tjänsteföreskrifterna.
- 3 Rådet och kommissionen diskriminerade sökanden på grundval av ålder, eftersom de regelmässigt tillämpade åldersgränser vid rekryteringen av sina tjänstemän.

Han begärde att alla åldersgränser skulle avskaffas i gemenskapens samtliga allmänna uttagningsprov, samt att respekten för principen om att ingen får diskrimineras på grundval av nationalitet skulle säkerställas.

UNDERSÖKNINGEN

Klagomålen vidarebefordrades till kommissionen och till rådet.

Kommissionens yttrande

Med anledning av en tidigare begäran från ombudsmannens sida hade kommissionen redan ingivit sina synpunkter på den allmänna frågan om tillämpning av åldersgränser.

¹ EGT L 66/1, 1995.

Den påpekade att institutionerna hade tillämpat åldersgränser vid rekrytering av tjänstemän till gemenskapen på grundval av bestämmelserna i artikel 1 i bilaga III i tjänsteföreskrifterna. Eftersom dessa åldersgränser emellertid blivit föremål för kritik från flera ledamöter av Europaparlamentet hade kommissionen åtagit sig att göra en ingående utvärdering av följderna av ett avskaffande av alla åldersgränser. Enligt kommissionen var de viktigaste argumenten som talade för åldersgränser följande:

- 1 säkerställandet av bättre villkor för en balanserad förvaltning av mänskliga resurser,
- 2 rämjandet av en geografisk balans med avseende på institutionens anställda, och
- 3 stödjandet av kvinnors ansökningar.

Angående LC:s specifika klagomål så lät kommissionen förstå att den broschyr som den klagande hänvisade till inte hade något juridiskt värde, och att det hade utarbetats i informationssyfte. Vad gällde det påstådda brottet mot principen om icke-diskriminering på grundval av nationalitet, hade rådets förordning nr 626/95 infört särskilda och temporära åtgärder i syfte att främja rekrytering av tjänstemän från de nya medlemsstater som anslöt sig till unionen den 1 januari 1995. Kommissionen underströk att den klagande tidigare gjort en framställning i samma ärende till Europaparlamentet (nr 898/95). Utskottet för framställningar hade redan granskat denna framställning och beslutat att avsluta behandlingen av ärendet på grundval av kommissionens svar.

Rådets yttrande

För det första underströk rådet att institutionen, vid genomförandet av sin rekryteringspolitik, måste beakta de befattningar som faktiskt finns tillgängliga, liksom också sina budgetmässiga begränsningar. För det andra underströk rådet att rådets förordning nr 626/95/EEG, som införde särskilda och temporära åtgärder i syfte att främja rekryteringen av tjänstemän från de nya medlemsstaterna, inte bröt mot principen om icke-diskriminering på grundval av nationalitet.

Klagandens kommentarer

LC hävdade att möjligheten att tillämpa åldersgränser i enlighet med artikel 1 i bilaga III i tjänsteföreskrifterna stred mot Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna och den spanska författningen. Argumentet att karriärmöjligheterna för en nyligen anställd äldre tjänsteman kunde bli begränsade var irrelevant, eftersom alla inte ansåg att befordran under karriären var något som de prioriterade. Slutligen ansåg han att en balans i representationen av nationaliteter från alla medlemsstater inte kunde

uppnås genom att begränsa tillträdet till allmänna uttagningsprov på grundval av nationalitet, utan genom att främja ett jämlikt tillträde till dessa uttagningsprov för alla unionens medborgare.

BESLUTET

Av de undersökningar som gjordes framgick att typen av broschyr, både till sin utformning och till sitt innehåll, visade att dess syfte inte var att skapa en rättslig ram som definierade tillträde till unionens tjänstebefattningar, utan att syftet snarare var att sprida allmän information om institutionernas allmänna uttagningsprov. Ombudsmannen drog slutsatsen att den potentiella skillnaden mellan den befintliga situationen och det allmänna syftet med broschyren, inte kunde anses vara ett fall av administrativa missförhållanden eller peka på ett administrativt missförhållande inom kommissionen.

Vad gällde frågan om diskriminering på grundval av nationalitet så hade den klagande ingivit en framställning till Europaparlamentet i samma ärende, vilket hade behandlats av utskottet för framställningar som framställning nr 898/95. Ombudsmannen ansåg därför att inga skäl för ytterligare undersökningar i denna fråga förelåg.

Frågan om åldersgränser var föremål för en undersökning på ombudsmannens eget initiativ, som inleddes den 14 juli 1997, och ombudsmannen ansåg det därför inte nödvändigt att genomföra några ytterligare undersökningar med avseende på detta specifika klagomål. Den klagande kommer emellertid att informeras om resultaten från den undersökning som utförs på ombudsmannens eget initiativ.

Mot bakgrund av detta avslutade Europeiska ombudsmannen behandlingen av ärendet.

REKRYTERING: BEDÖMNING AV ARBETSERFARENHET, OCH UNDERLÅTENHET ATT SVARA

Beslut i klagomål 940/11.10.96/AS/SW/BB mot Europeiska kommissionen och Europeiska unionens råd

KLAGOMÅLET

I oktober 1996 framförde S ett klagomål till ombudsmannen med anledning av bedömningen av arbetserfarenhet vid uttagningsprov EUR/LA/75, som anordnats av kommissionen, och rådets underlåtenhet att svara på S:s begäran om att få en kopia på sitt korrigerade prov från uttagningsprovet Rådet/LA/369.

S hade uteslutits från det allmänna uttagningsprovet EUR/LA/75 med motiveringen att hon saknade den erforderliga arbetserfarenheten på minst tolv år.

Efter S:s begäran prövade uttagningskommittén sitt beslut på nytt, men höll fast vid sitt ursprungliga beslut. Senare skrev S till uttagningskommittén på nytt och hävdade att kommittén inte hade redogjort för hur den hade bedömt hennes arbetserfarenhet. Dessutom påpekade S att hon inte var medveten om att studieperioder parallellt med arbetsverksamhet inte beaktades. Därför hade hon inte skickat med sin studiemeritförteckning utan endast sin meritförteckning, där slutdatum för de olika ämnena anges. Slutligen hade S räknat ut att det av hennes studiemeritförteckning framgick att hon hade de tolv års arbetserfarenhet som krävdes. S yrkade på en andra omprövning av uttagningskommitténs beslut.

I januari 1996 svarade kommittén att den ånyo hade prövat sitt beslut. Kommittén hänvisade till punkt B.3 i meddelandet och till punkterna V.B.2, VI.2 och XI i det ansökningsformulär som publicerats i Europeiska gemenskapernas officiella tidning 1995 C 219 A, och konstaterade att inga undantag från dessa regler kunde beviljas.

I sitt klagomål till ombudsmannen hävdade S att kommissionen inte hade redogjort för de utvärderingskriterier som tillämpats vid bedömningen av arbetserfarenhet. Hon underströk att det, för att ansökanden skulle kunna behandlas lika, var nödvändigt att uttagningskommittén tillhandahöll information om utvärderingsmetoden.

I februari 1996 hade S sänt en skrivelse till rådet där hon begärde en kopia av sitt korrigerade prov i engelska för uttagningsprovet Rådet/LA/369. I sitt klagomål till ombudsmannen anförde hon att hon aldrig fick något svar på sin skrivelse.

UNDERSÖKNINGEN

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen och till rådet.

Kommissionens yttrande

Kommissionen påpekade i sitt yttrande sammanfattningsvis följande:

Enligt meddelandet om uttagningsprovet måste de sökande ha minst tolv års arbetserfarenhet, efter avlagd universitetsexamen.

Av meddelandet om uttagningsprovet framgick att vederbörligen verifierade perioder som ägnats åt specialutbildningskurser eller kurser för uppehållande av yrkeskompetens, också räknades som arbetser-

farenhet. Vad vidareutbildningskurser beträffade så måste dessa vara på en nivå som åtminstone motsvarar den nivå som krävdes för tillträdet till uttagningsprovet. Följaktligen kan specialutbildningskurser och kurser för uppehållandet av yrkeskompetensen samt kurser i vidareutbildning beaktas vid beräkning av arbetserfarenhet. För att räknas som erfarenhet måste utbildningen emellertid bedrivas på heltid. Samma regel gäller för arbetserfarenhet. Utbildning som sker samtidigt med en anställning kan med andra ord inte räknas till tiden för arbetserfarenhet. Enligt punkt XI i meddelandet om uttagningsprovet måste fotokopior, som visar att den sökande uppfyller dessa villkor, bifogas ansökan.

S:s arbetserfarenhet beräknades på grundval av hennes ursprungliga ansökan och handlingar. Sammanlagt uppgick hennes arbetserfarenhet till elva år och sex månader;

Texten i meddelandet om uttagningsprovet är juridiskt bindande och uttagningskommittén måste respektera den.

Rådets yttrande

Sammanfattningsvis yttrade sig rådet som följer:

I januari 1996 informerades S om att hon inte beretts tillträde till det muntliga provet på grund av sitt negativa resultat i del tre i det skriftliga provet;

I februari 1996 begärde S ett exemplar av sitt korrigerade skriftliga prov. Ordföranden i uttagningskommittén skrev ett detaljerat svar med anledning av hennes begäran och förklarade hur förfarandena går till, men vägrade att sända henne det korrigerade provet.

I oktober 1996 informerade S ombudsmannen om rådets vägran att sända henne det korrigerade provet. Samma dag skrev hon till biträdande generaldirektör Brunmayr med anhållan om svar.

I oktober 1996 sändes en ny kopia av skrivelsen av den 27 februari 1996 till den klagande.

Korrigerade prov omfattas av den sekretess som gäller för uttagningskommitténs förfaranden i enlighet med artikel 6 i bilaga III i tjänsteföreskrifterna.

Det stora antalet sökanden skulle göra det mycket svårt att behandla framställningar om att få se kopior av korrigerade prov.

Klagandens kommentarer

Sammanfattningsvis gjorde S följande påpekanden i sina kommentarer:

Vad gällde bedömningen av arbetserfarenheten hävdade hon fortfarande, att det av meddelandet om uttagningsprovet inte framgick att vidareutbildning under anställningstid inte kunde räknas till arbetserfarenhetsperioden. Om det av meddelandet tydligt hade framgått att så var fallet, hävdade S att hon skulle ha bifogat sitt bevis över studiemeriter från Stockholms universitet till sin ursprungliga ansökan till det allmänna uttagningsprovet EUR/LA/369.

När hon begärde omprövning av beslutet om att utesluta henne från ovannämnda uttagningsprov, borde kommissionen ha beräknat hennes arbetserfarenhet i enlighet med den studiemeritförteckning som hon bifogat till sin begäran om ny prövning. S hävdade att om man beaktade hennes studier så uppfyllde hon kravet om tolv års arbetserfarenhet.

Om rådets skrivelse av den 27 februari 1996 konstaterade S att hon endast erhållit en kopia av den skrivelsen i oktober 1996. Hon hävdade att rådet inte hade sänt henne skrivelsen vid det första tillfället. Hon vidhöll sin begäran om att få en kopia av sitt korrigerade prov.

BESLUTET

1 Bedömning av arbetserfarenhet

- 1.1 Enligt EG-domstolens rättspraxis har uttagningskommittéer omfattande diskretionära befogenheter. Vid utövandet av dessa befogenheter måste uttagningskommittéerna respektera den rättsliga ramen för sin verksamhet, fastslagen i meddelandet om uttagningsprovet.
- 1.2 I skrivelsen av den 19 december 1995, och i sitt yttrande till ombudsmannen, informerade kommissionen S om uttagningskommitténs metoder för bedömning av arbetserfarenhet. Dessutom redogjorde yttrandet i detalj för hur den klagandes arbetserfarenhet hade beräknats.
- 1.3 På grundval av ombudsmannens undersökningar med anledning av detta klagomål föreföll det som om uttagningskommittén hade agerat i enlighet med meddelandet.

2 Underlåtenhet att besvara korrespondens

- 2.1 Rådet försåg ombudsmannen med en kopia av sin skrivelse av den 27 februari 1997. I denna skrivelse svarade rådet att den som regel inte sände ut kopior på korrigerade prov.
- 2.2 Ombudsmannen ansåg inte att det fanns några belägg som stödde den klagandes påstående om att rådet aldrig skickat ovannämnda skrivelse.

3 Kopia av det korrigerade provet

- 3.1 Det finns ingen grund inom nuvarande gemenskapsrätt som stödjer uppfattningen att rådet har en skyldighet att på begäran förse sökanden med kopior av korrigerade prov.
- 3.2 Ombudsmannen har mottagit en rad klagomål som faller inom rekryteringsområdet, i synnerhet rörande brist på öppenhet och insyn i förfarandena. Bland annat har de klagande klagat över att de förvägrats kopior av korrigerade prov som de begärt att få.
- 3.3 Enligt artikel 138 e i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen har ombudsmannen befogenhet att utföra undersökningar på eget initiativ i anslutning till eventuella administrativa missförhållanden i den verksamhet som bedrivs av gemenskapens institutioner och organ. Med stöd av denna bestämmelse inledde han den 7 november 1997 en undersökning på eget initiativ om sekretessen i kommissionens rekryteringsförfaranden.
- 3.4 Som en del av denna undersökning på eget initiativ kommer ombudsmannen att undersöka huruvida kommissionen har för avsikt att vidta åtgärder för att tillåta att kopior av korrigerade prov bifogas till de sökande.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat ansåg ombudsmannen inte att det förelåg några administrativa missförhållanden vid vare sig kommissionen eller rådet och ärendet avslutades därför.

YTTERLIGARE KOMMENTARER FRÅN OMBUDSMANNEN

Mot bakgrund av det stora antal klagomål ombudsmannen mottagit om brist på öppenhet och insyn i förfarandena i samband med gemenskapsinstitutionernas uttagningsprov inledde ombudsmannen en undersökning på eget initiativ om detta den 7 november 1997.

3.1.5 EUROPEISKA KOMMISSIONEN

VAL AV PRAKTIKANTER: TILLGÅNG TILL DEN "BLÅ BOKEN"

Beslut i klagomål 111/95/VK mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I september 1995 klagade X till Europeiska ombudsmannen över att praktikantjänster vid kommissionen inte tilldelades på grundval av meriter, utan genom att man hade de rätta förbindelserna med högt uppsatta personer.

Som stöd för sina anklagelser hänvisade X till två ansökningar han lämnat in om en praktikantjänst vid kommissionen, och som han hade fått avslag på. Han ansåg att det var obegripligt att han hade blivit införd i kommissionens så kallade blåa bok vid det första tillfället men inte vid det andra, då han hade mycket bättre kvalifikationer.

I enlighet med artikel 2.3 i stadgan klassificerades klagomålet som konfidentiellt på den klagandes begäran.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen som i sitt yttrande hävdade att X uppfyllde de nödvändiga kraven för att bli antagen i enlighet med föreskrifterna för praktikantjänster. Till följd av det stora antalet ansökningar som kom in varje år var det emellertid nödvändigt att genomföra ett preliminärt urvalstest, på grundval av kandidaternas faktiska studieresultat och eventuella studier i europeisk integration eller gemenskapsrätten.

Kommissionen hävdade att X, på grund av sin utomordentliga meritförteckning, hade införts i den blåa boken, men att han därefter inte hade lyckats uppfylla kraven. Kommissionen underströk vidare att den i princip också måste ta hänsyn till den geografiska balansen och antalet ansökningar per år.

Klagandens kommentarer

Kommissionens yttrande vidarebefordrades till den klagande som höll fast vid sitt klagomål. Den klagande tillade att endast en rekommendation från en högt uppsatt person hjälpte honom att till slut, då han ansökte för andra gången, komma med i tilläggsförteckningen till den blåa boken.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Ombudsmannen begärde information från kommissionen med avseende på den blåa bokens registreringsförfaranden. Dessutom bad ombudsmannen om kopior av ansökningsformulären för de andra sökandena av samma nationalitet som X, i syfte att värdera deras kvalifikationer.

Kommissionen försåg ombudsmannen med ytterligare kommentarer, samt med kopior av ansökningsformulären för de övriga sökandena av samma nationalitet som X. Kommissionen påpekade att tilläggsförteckningen användes för ytterligare bedömning av ansökningar och fungerade som hjälp vid korrigerings av tekniska fel eller skrivfel.

BESLUTET

Ombudsmannen konstaterade att de kriterier som tillämpades vid urvalet av praktikanter, i enlighet med den information han fått av, inte föreföll ogrundade.

Man bör komma ihåg att en administrativ myndighet har rätt till en viss frihet i bedömningen av huruvida en konkret ansökan uppfyller de kriterier som ställts upp för en ledig befattning.

Av ombudsmannens undersökning av ansökningar, gjorda av sökanden av samma nationalitet som X, föreföll det inte som att kommissionen skulle ha åsidosatt de kriterier den ställt upp.

X hävdade att han införts i tilläggsförteckningen till den blåa boken tack vare en rekommendation från en högt uppsatt person. Eftersom ingen information ingivits om vem denna person kunde vara, eller vems eller vilka personers inflytande det var som påstods ha utnyttjats, fanns det ingenting att grunda en vidare undersökning på.

Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

AVVISNING AV ETT EUR 1-CERTIFIKAT FRÅN ELFENBENSKUSTEN

Beslut i klagomål 187/17.10.95/FS/B/IJH mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I egenskap av företrädare för företaget B. NV. klagade S i oktober 1995 till ombudsmannen. I klagomålet förklarade han att B. NV i april 1994 hade köpt långkornigt ris från Elfenbenskusten via en brittisk handelsagent för import till gemenskapen. Nedsatta importtullar skall tillämpas på ris från Elfenbenskusten, eftersom landet har undertecknat Lomékonventionen.

B. NV lämnade ett EUR 1-certifikat till den belgiska tullmyndigheterna som bevis på risets ursprung. Tullmyndigheterna misstänkte emellertid att riset inte hade sitt ursprung i Elfenbenskusten och vägrade att godta certifikatet. För att få riset frisläppt betalade B. NV in ett garantibelopp till tullmyndigheterna på tio procent av de ytterligare tullavgifter som skulle ha tillämpats om riset inte hade varit från Elfenbenskusten.

De belgiska tullmyndigheterna tog stickprover på riset och inledde det efterföljande kontrollförfarandet av EUR 1-certifikatet. I mars 1995 informerades B. NV om att Elfenbenskustens regering hade bekräftat att EUR 1-certifikatet var giltigt. B. NV krävde därefter återbetalning av det garantibelopp som betalats in. I en skrivelse av den 28 juli 1995 informerade de belgiska tullmyndigheterna B. NV om att gemenskapens bedrägeribekämpningsavdelning vägrade att betala tillbaka garantibeloppet och ville göra ytterligare undersökningar.

I sitt klagomål till ombudsmannen hävdade S att eftersom kontrollförfarandet hade avslutats skulle det garantibelopp som B. NV betalat in betalas tillbaka. S menade att allt tvivel gällande Elfenbenskustens utställande av EUR 1-certifikatet var en fråga mellan gemenskapens myndigheter och Elfenbenskustens regering.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen i januari 1996. I sitt yttrande redogjorde kommissionen för de belgiska tullmyndigheternas och kommissionens misstanke om att riset inte hade sitt ursprung i Elfenbenskusten. Kommissionen påpekade sammanfattningsvis också följande i sitt yttrande:

Även om Elfenbenskustens myndigheter hade bekräftat certifikatets giltighet och varornas ursprung, hade tidigare erfarenheter visat att man inte alltid kan lita på den kontroll Elfenbenskustens myndigheter utför, eftersom de många gånger endast kontrollerar att certifikatet finns, och inte varornas ursprung.

I enlighet med artikel 26 i protokoll nr 1 till Lomékonventionen begärde kommissionen att Elfenbenskustens myndigheter skulle göra en undersökning gällande riset och erbjöd sig att skicka en gemenskapsdelegation för att hjälpa till. Denna begäran lades fram den 22 juni 1995 och upprepades den 12 september 1995.

Eftersom den efterföljande skriftväxlingen inte medförde något svar på de frågor som ställts hänvisade kommissionen frågan till AVS-EG- tull-samarbetskommittén.

Trots att det inte fanns bevis på att B. NV skulle vara inblandat i något bedrägeri fanns det fortfarande starkt tvivel vad gäller EUR 1-certifikatets giltighet.

En dialog hade inletts med Elfenbenskustens myndigheter, som hade begärt och erhållit ytterligare information.

Kommissionen avslutade sitt yttrande med att uttrycka en förhoppning om att dialogen skulle leda till ett avgörande inom en nära framtid.

Klagandens kommentarer

Kommissionens yttrande vidarebefordrades till S i april 1996. I sina kommentarer bestred klaganden beviset rörande EUR 1-certifikatets giltighet och hävdade att det inte fanns något "rimligt tvivel" som berättigade till den efterföljande kontrollen och förebyggande åtgärder i enlighet med Lomékonventionen.

I kommentarerna belystes även en ny fråga gällande de belgiska myndigheternas påstått fördröjda översändande av EUR 1-certifikatet till Elfenbenskustens myndigheter för kontroll.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

I mars 1997 skrev Europeiska ombudsmannen återigen till kommissionen för att undersöka om dialogen med Elfenbenskustens myndigheter hade lett till något resultat och, om inte, vilka andra åtgärder kommissionen föreslog för att lösa problemet.

I sitt svar lämnade kommissionen en mycket ingående redogörelse för de ansträngningar som gjorts för att lösa problemet. Kommissionen hänvisade bland annat till en ny begäran om samarbete som lämnats till AVS-EG-tull-samarbetskommittén i maj 1996 och till den delegation som sänts ut i november 1996 för administrativt samarbete.

Enligt kommissionens svar rådde det fortfarande oenighet mellan gemenskapens delegation (som omfattade företrädare för kommissionen och de belgiska tullmyndigheterna) och Elfenbenskustens myndigheter med avseende på relevanta fakta.

Svaret avslutades enligt följande:

"Kommissionen har informerats om att de belgiska myndigheterna har höjt garantibeloppet som betalats in av B. NV (skillnaden mellan den förmåns-behandlade tullsatsen och den icke förmånsbehandlade tullsatsen hade höjts från 10 procent till 100 procent).

Det är de behöriga belgiska myndigheternas sak att dra lämpliga slutsatser i denna fråga. Den belgiska regeringen kan för närvarande inte meddela importören (B. NV) tullskulden eftersom det saknas säkra bevis på att riset inte har sitt ursprung i Elfenbenskusten.

Kommissionen kan endast ännu en gång understryka att den, när den utövar sina befogenheter, till fullo söker skydda unionens ekonomiska intressen så effektivt som möjligt (utöver förlusten av egna intäkter omfattar detta också genomförandet av avtal med AVS-länder). Kommissionen beklagar emellertid Elfenbenskustens myndigheters bristande samarbetsvilja i de olika sammanhang som omtalas ovan, tvärtemot alla förhoppningar som väcktes vid mötet den 3 april 1996."

BESLUTET

1 Inledande kommentarer

- 1.1 Genomförandet av gemenskapens tullagstiftning och tillämpningen av relevanta administrativa förfaranden ligger på de nationella tullmyndigheternas ansvar. Även om dessa nationella tullmyndigheter genomför gemenskapsrätten är de inte gemenskapsinstitutioner eller -organ och deras verksamhet kan inte undersökas av Europeiska ombudsmannen.
- 1.2 Ombudsmannen var därför inte behörig att behandla klagomålet i den del det berörde de belgiska tullmyndigheternas administrativa arbete. Ombudsmannen kunde framför allt inte undersöka påståendet, i klagandens kommentarer till kommissionens yttrande, om de belgiska myndigheternas otillbörligt sena översändande av EUR 1-certifikatet till Elfenbenskustens myndigheter för kontroll.
- 1.3 Ombudsmannen har i sin undersökning av eventuella administrativa missförhållanden i Europeiska kommissionens verksamhet inte kunnat ta ställning till tvistens innehåll i sak, det vill säga risets ursprung. Denna fråga kan avgöras av behörig domstol, som skulle ha möjlighet att höra vittnen och utvärdera motstridiga vetenskapliga vittnesmål.

2 Kommissionens roll

- 2.1 Av kommissionens svar framgår det att dess behörighet i detta fall här rör från följande två olika källor:
- Kommissionens deltagande i tullsamarbetskommittén som upprättades i enlighet med artikel 30 i protokoll nr 1 till Lomékonventionen¹ och som behandlar tvister i enlighet med artikel 26.7 och artikel 27.7 i protokollet.
 - Kommissionens ansvar, i förbindelse med genomförandet av gemenskapens budget, för att säkerställa en korrekt bokföring av de tullavgifter (som är en av gemenskapens egna intäktskällor) som skall erläggas.

3 Kommissionen och Elfenbenskustens myndigheter

- 3.1 De bevis som fanns tillgängliga för ombudsmannen visade att kommissionen hade
- begärt att Elfenbenskustens myndigheter skulle utföra nödvändiga undersökningar i enlighet med artikel 26 i protokoll nr 1 till Lomékonventionen,
 - begärt och medverkat i en delegation för administrativt samarbete till Elfenbenskusten,
 - tagit upp frågan vid flera sammanträden i AVS-EG-tullsamarbetskommittén.
- 3.2 Enligt kommissionens yttrande ledde ovannämnda insatser inte till en lösning av problemet på grund av Elfenbenskustens myndigheters bristande samarbetsvilja.
- 3.3 Kommissionen förefaller därför till fullo ha utnyttjat sina möjligheter till åtgärder enligt bestämmelserna i Lomékonventionen vad gäller denna tvist.

4 Kommissionen och de belgiska tullmyndigheterna

- 4.1 Kommissionen förnekar inte i sitt yttrande att kommissionens tjänstegrenar hade vägrat att betala tillbaka det garantibelopp B. NV erlagt. På grundval av de begränsade uppgifter som finns tillgängliga förefaller det troligt att kommissionens tjänstegrenar i praktiken spelade en avgörande roll.

¹ Se rådets förordning 714/90/EEG av den 5 mars 1990 om tillämpningen av beslut 2/90 av AVS-EEG:s ministerråd om de övergångsbestämmelser som skall gälla från den 1 mars 1990, EGT L 84, 30.3.1990, s. 1..

- 4.2 Kommissionens ansvar för genomförandet av gemenskapens budget innebär en förpliktelse att skydda gemenskapens ekonomiska intressen, vilket upprepade gånger har påpekats i revisionsrättens rapporter.
- 4.3 Kommissionens svar i detta ärende visade att allt tvivel gällande risets ursprung var grundat på konkreta bevis och att det därför handlade om "skäligen tvivel" i enlighet med artikel 26 i protokoll nr 1 till Lomékonventionen.
- 4.4 Under dessa omständigheter kan de bristande framstegen i biläggandet av tvisten, till följd av att kommissionen fortsätter att tvivla på att riset har sitt ursprung i Elfenbenskusten, inte anses utgöra administrativa missförhållanden i form av onödig fördröjning.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat ansåg ombudsmannen inte att det förelåg några administrativa missförhållanden. Ombudsmannen noterade också att klaganden fortfarande hade möjlighet att själv hänskjuta tvisten rörande risets ursprung till behörig domstol, genom att väcka talan mot de nationella tullmyndigheterna. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

REKRYTERING: MUNTligt UTtAGNINGSPROV

Beslut i klagomål 252/22.11.95/TMF/VK mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I sitt klagomål till ombudsmannen i november 1995 hävdade R att uttagningskommitténs uppträdande gett honom intrycket av att han hade klarat det muntliga uttagningsprovet som anordnades av kommissionens GD XII. Enligt R ställde vissa medlemmar i uttagningskommittén frågor till honom om hans framtida arbete, gratulerade honom och skakade hand med honom efter intervjun. Dessutom hävdade han att kommissionen inte ville avslöja namnen på medlemmarna i uttagningskommittén.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen i februari 1996. I sitt yttrande hävdade kommissionen att den hade talat med uttagningskommitténs sekretariat, som talade om att den sökande inte hade lyckönskats eller meddelats att han hade klarat provet. Dessutom underströk kommissionen att medlemmarna i uttagningskommittén numer får anvisningar om hur de skall uppträda och att de inte skall lämna upplysningar om eller reaktioner

på den sökandes prestationer. Detta kontrolleras av uttagningskommitténs sekretariat.

I sina kommentarer till kommissionens yttrande vidhöll R sitt klagomål.

BESLUTET

Den klagande hävdar att han fick frågor om tjänsten och de arbetsuppgifter som skulle ingå i denna. Kommissionen bestrider inte innehållet i frågorna. Det förefaller naturligt för en framtida arbetsgivare att ställa sådana frågor i syfte att bedöma den sökande, till exempel för att se hur en sökande skulle reagera i vissa arbetssituationer. Därför kan innehållet i frågorna inte betraktas som en antydning om att den sökande skulle ha fått tjänsten.

R hävdar att medlemmarna i uttagningskommittén lyckönskade honom. Denna sakfråga förblir en tvist mellan parterna. En handskakning efter en intervju kan uppfattas som en artighetsyttring, snarare än som en lyckönskning.

Vägran att ange namnen på medlemmarna i uttagningskommittén strider inte mot den nu gällande gemenskapsrätten.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat ansåg ombudsmannen inte att det förelåg några administrativa missförhållanden och fallet avslutades därför.

FRI RÖRLIGHET: BEHANDLING AV KLAGOMÅL TILL KOMMISSIONEN

Beslut i klagomål 259/27.11.95/PL/UK/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

Den 20 november 1995 klagade L till ombudsmannen i egenskap av ombud för bröderna B och som företrädare för *National Council for Civil Liberties* (Liberty). Klaganden hänvisade till administrativa missförhållanden vid behandlingen av två klagomål som ingivits till Europeiska kommissionen.

Bakgrunden till klagomålet

I november 1990 reste de två walesiska bröderna G.B. och R.B. med tåg till Belgien för att se Wales spela en fotbollsmatch. Bröderna togs av tåget vid gränsen mellan Belgien och Luxemburg av den belgiska polisen, som registrerade deras identitet och fotograferade dem. Denna information vidarebefordrades sedan till *UK National Criminal Intelligence Service* (NCIS) och registrerades i en databas.

I november 1992 förmedlades den registrerade informationen till den belgiska polisen i samband med en annan fotbollsmatch som bröderna B bevistade. Bröderna hölls kvar vid polisstationen i Kortrijk och blev senare föremål för en identitetskontroll i Bryssel. Dessutom hölls R.B. kvar vid polisstationen i Bryssel i sexton timmar, kropps-visiterades, fotograferades och blev senare utvisad.

Enligt R.B. blev han behandlad på detta sätt på grund av att hans namn registrerats på NCIS-listan. I den officiella rapporten från det belgiska inrikesministeriet till NCIS hävdades det att R.B. arresterades den 17 november 1992 i Bryssel eftersom han var påverkad av alkohol, störde den allmänna ordningen vid en identitetskontroll och uppenbarligen inte hade några identitetshandlingar.

Bröderna B och deras företrädare vid det nationella parlamentet och Europa-parlamentet försökte utan framgång nå en lösning på det nationella planet.

Klagomålet till Europeiska kommissionen

Den 8 juli 1994 klagade bröderna B, som företräddes av Liberty, till Europeiska kommissionen. Kommissionen registrerade klagomålen som nr 94/4998 mot Förenade kungariket och nr 94/4999 mot Belgien.

Liberty begärde att kommissionen skulle delge de berörda medlemsstaterna klagomålet och erhålla löften om att medlemsstaterna skulle följa bestämmelserna i gemenskapsrätten. Liberty krävde också att all registrering av bröderna B skulle strykas.

Kommissionen uppmanades dessutom att uppnå garantier för att bröderna B skulle kunna röra sig fritt inom Europeiska unionen och att de inte skulle utsättas för begränsningar som stod i strid med EG-fördraget. Om inte de bägge staterna på ett tillfredställande sätt vidtog dessa åtgärder, uppmanades kommissionen att inleda ett fördragsbrottsförfarande i enlighet med artikel 169 i EG-fördraget.

Den 20 oktober 1994 svarade kommissionens generaldirektorat XV i en skrivelse där det fastslog följande:

" Belgien och Förenade kungariket är skyldiga att aktivt behandla brödernas begäran om att strykas från alla eventuella 'svarta listor' som de kan vara uppförda på. Jag har skriftligen uppmanat de båda medlemsstaterna till detta och uppmanat dem att stryka Era klienters namn från alla eventuella 'svarta listor', och om de inte gör det, att ange skälen till att ha kvar deras namn på sådan listor."

I en skrivelse av den 6 oktober 1995 meddelade kommissionens generaldirektorat XV att det hade fått ett svar från Förenade kungariket:

" I huvudsak upplyste Förenade kungarikets myndigheter om att A. B. aldrig hade uppförts i NCIS-registren och att både G. B. och R. B. hade varit registrerade, men att det inte längre fanns några upplysningar om dem i dessa register.

Eftersom Era klienter inte längre finns uppförda i NCIS-registren drar vi slutsatsen att Förenade kungariket inte längre avser att begränsa deras rätt till fri rörlighet.

Följaktligen kan det inte anses att något fördragsbrott föreligger i det aktuella fallet, och det är min avsikt att föreslå kommissionen att avsluta behandlingen av Ert klagomål."

Eftersom kommissionen inte hade mottagit något svar från de belgiska myndigheterna förnyade den sin anmodan om ett svar.

Liberty svarade i en skrivelse av den 11 oktober 1995 och redogjorde för de punkter man ännu ansåg vara olösta:

Bröderna hade aldrig informerats om exakt vilka listor deras namn fanns med på.

Bröderna hade inte informerats om vilka andra stater och organisationer som hade erhållit listan eller listorna.

Frågan om huruvida den ursprungliga registreringen av deras namn var laglig hade inte behandlats på tillfredsställande sätt.

Klagomålet till Europeiska ombudsmannen

Liberty gjorde gällande att det hade förekommit administrativa missförhållanden i kommissionens behandling av klagomålet mot Förenade kungariket av följande orsaker:

- 1 Det dröjde sexton månader innan ett konkret svar lämnades på klagomålet.
- 2 Kommissionen hade inte krävt att Förenade kungariket skulle behandla samtliga punkter i klagomålet från juli 1994.
- 3 Kommissionen hade inte inlett något fördragsbrottsförfarande enligt artikel 169 i EG-fördraget.

Liberty hävdade att det hade förekommit administrativa missförhållanden i kommissionens handläggning av klagomålet mot Belgien av följande orsaker:

- 1 Kommissionens hade inte fått något svar från de belgiska myndigheterna efter det att klagomålet ingetts i juli 1994.
- 2 Kommissionen hade inte inlett något fördragsbrottsförfarande enligt artikel 169 i EG-fördraget, trots att den sexton månader efter det att klagomålet ingetts till kommissionen fortfarande inte hade erhållit någon form av svar från de belgiska myndigheterna.

UNDERSÖKNINGEN

EG-fördraget ger endast Europeiska ombudsmannen befogenheter att undersöka eventuella administrativa missförhållanden i förbindelse med gemenskapens institutioners och organs verksamhet. Det framgår uttryckligen i Europeiska ombudsmannens stadga att inga åtgärder som vidtagits av andra myndigheter eller personer kan bli föremål för ett klagomål till ombudsmannen. Han undersökte därför i samband med detta klagomål om det från kommissionens sida hade förekommit administrativa missförhållanden.

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande framförde följande:

Kommissionen hade med sitt beslut att inte inleda ett förfarande för fördragsbrott mot Förenade kungariket gjort bruk av sina diskretionära rättigheter, som EG-domstolen till fullo erkänt. Domstolen har flera gånger fastslagit att¹:

"...det framgår klart av formuleringen av artikel 169 i EEG-fördraget att kommissionen inte har någon skyldighet att inleda förfaranden i enlighet med denna artikel. Kommissionen har i detta avseende diskretionära befogenheter som innebär att enskilda personer varken har rätt att avkräva institutionen ett visst ställningstagande eller inlämna en ansökning om ogiltigförklaring mot kommissionens vägran att inleda ett förfarande²."

- 1 Kommissionen hade behandlat klagomålen i enlighet med principerna om god förvaltnings sed;

¹ Mål 247/89 *Star Fruit mot kommissionen* [1989] ECR 291 och mål 87/89, *Sonito och andra mot kommissionen* [1990] ECR 1981.

² *Sonito och andra mot kommissionen*, sid. 2008.

- 2 Klagomålen hade registrerats, svar hade skickats till de klagande och skrivelser hade vidarebefordrats till medlemsstaterna inom de normala tidsfristerna för handläggning av klagomål eller påståenden om fördragsbrott.
- 3 Kommissionen hade skriftligen begärt upplysningar från medlemsstaterna och var, i fråga om fördröjningar, i händerna på de berörda medlemsstaterna.
- 4 Vad gäller Förenade kungariket skickades en första skrivelse den 20 oktober 1994, och efter en påminnelse av den 29 mars 1995 hade man erhållit ett svar från Förenade kungarikets myndigheter den 22 maj 1995.
- 5 Så snart svaret hade behandlats av kommissionen informerades de klagande genom sina juridiska ombud den 6 oktober 1995.
- 6 Vad gäller Belgien mottogs den 16 december 1994 en bekräftelse från den ständige representanten på att han hade mottagit skrivelser, men det var först efter flera påminnelser av den 28 februari 1995 och den 27 juni 1995 som de belgiska myndigheterna skrev till kommissionen den 19 oktober 1995 och bekräftade att begäran om upplysningar hade vidarebefordrats till berörda myndigheter.
- 7 Dessa myndigheter hade ännu inte reagerat, och därför var klagomålet mot Belgien fortfarande under behandling.
- 8 Kommissionen hade under hela denna sexton månader långa period hållit de klagande informerade via deras juridiska ombud.
- 9 Vid ett artikel 169-förfarande har de klagande inga särskilda förfarande-mässiga rättigheter som inom andra sektorer, såsom konkurrensfrågor eller antidumplingsärenden.
- 10 Vad gäller fristen för behandling av dessa båda frågor, bör det påpekas att de bägge berörde komplicerade juridiska och tekniska problem.

Klagandens kommentarer

L gjorde följande kommentarer:

- 1 Varken kommissionens diskretionära rättigheter att inleda eller avstå från formella förfaranden enligt artikel 169 eller det faktum att den ursprungliga skrivelser till medlemsstaterna skickades inom normal tidsfrist ifrågasattes.
- 2 Kommissionen tog i sitt yttrande inte upp själva kärnpunkten i klagomålet om administrativa missförhållanden, och i synnerhet inte på följande punkter:

Den 20 oktober 1994 ansåg kommissionen på grundval av EG-domstolens dom i målen *Bouchereau och Adoui och Cornuaille*¹ att "Belgien och Förenade kungariket var förpliktade att aktivt ta ställning till brödernas begäran om att strykas från alla 'svarta listor' de eventuellt förts upp på". Det faktum att kommissionen accepterade att en sådan åtgärd från den berörda medlemsstatens sida var nödvändig, var ytterst relevant för bedömningen av huruvida kommissionens efterföljande behandling av ärendet var korrekt.

Var det i överensstämmelse med god förvaltningssed att kommissionen hade föreslagit att behandlingen av klagomålet mot Förenade kungariket skulle avslutas, trots att skrivelsen från Förenade kungariket inte gav något svar på de flesta av punkterna i klagomålet, och särskilt inte på om bröderna B:s namn hade överförts till andra länders register, och trots att kommissionen inte hade föreslagit ytterligare åtgärder med avseende på de belgiska myndigheterna fastän den inte hade fått något svar från denna medlemsstat.

Krävde principen om god förvaltningssed att kommissionen effektivt följde upp det obestridda faktum att bröderna B:s grundläggande rättigheter i enlighet med EG-rätten inte hade respekterats?

Klaganden begärde att ombudsmannen skulle förklara att kommissionens svar var otillfredsställande, och att god förvaltningssed krävde en effektiv uppföljning från kommissionens sida.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Det föreföll som att kommissionen inte hade informerat ombudsmannen om situationen gällande klagomål nr 94/4999. Ombudsmannen bad därför kommissionen att informera honom om huruvida den hade fått något svar från de belgiska myndigheterna vad gäller klagomål nr 94/4999.

Kommissionen meddelade i sitt svar att den hade mottagit ett kort formellt svar daterat den 10 juni 1996 från Belgiens ständige representant. De belgiska myndigheterna försäkrade i sitt svar att de klagandes rätt till fri rörlighet på Belgiens territorium skulle respekteras.

Kommissionen hade behandlat svaret och informerat de klagande om innehållet via deras juridiska ombud i en skrivelse av den 9 juli 1996. I denna skrivelse meddelade den också att kommissionen, med hänsyn till

¹ Mål 30/77, [1977] ECR 1999 och mål 115/81 och 116/81, [1982] ECR 1665.

de belgiska myndigheternas ståndpunkt, skulle föreslå att behandlingen av klagomål nr 94/4999 avslutades vid nästa sammanträde i gruppen som behandlar påstådda överträdelse av gemenskapsrätten.

Kommissionen la fram förslaget om att avsluta behandlingen av ärendet vid sammanträdet den 10 oktober 1996. Beslutet bekräftades vid kommissionens veckomöte den 16 oktober 1996.

I en skrivelse av den 4 december 1996 meddelades beslutet om att avsluta behandlingen av ärendet till L, som representant för de klagande.

BESLUTET

1 Påstådd underlåtenhet att erhålla svar från de belgiska myndigheterna

1.1 Kommissionen bör i enlighet med god förvaltnings sed följa upp sina försök att erhålla svar från medlemsstaterna i det administrativa skedet av fördragsbrottsförfarandet enligt artikel 169.

1.2 Enligt EG-domstolens rättspraxis skall medlemsstaterna underlätta för kommissionen att genomföra sitt uppdrag som fördragets väktare i enlighet med artikel 155 i fördraget¹. Medlemsstaterna är förpliktigade att samarbeta i god tro i förbindelse med artikel 169-undersökningar som genomförs av kommissionen och att förse kommissionen med all information den begär i detta avseende². En medlemsstats vägran att hjälpa kommissionen i förbindelse med undersökningarna utgör en underlåtenhet att fullgöra den skyldighet som varje medlemsstat har i enlighet med artikel 5 att underlätta fullgörandet av kommissionens uppgifter³. I sådana fall kan kommissionen hänskjuta frågan till EG-domstolen.

1.3 Det föreföll som att kommissionen slutligen erhöll ett svar från de belgiska myndigheterna den 17 juni 1996, efter flera skriftliga påminnelser och ytterligare kontakter. Ombudsmannen fann därför att det inte förelåg några administrativa missförhållanden vad gäller denna aspekt av fallet.

1 ... skall kommissionen:

- övervaka tillämpningen av bestämmelserna i detta fördrag och av bestämmelser som antagits av institutionerna med stöd av fördraget; (...)

2 Mål 192/84 Europeiska gemenskapernas kommission mot republiken Grekland [1984] ECR 3967, punkt 19.

3 Mål 240/86 Europeiska gemenskapernas kommission mot republiken Grekland [1988] Rec. 1835, punkt 28.

2 Fördröjt svar på klagomålet mot Förenade kungariket

- 2.1 Vad gäller den påstådda fördröjningen på sexton månader med att svara i sak på klagomålet mot Förenade kungariket, fastslog Liberty att man inte ifrågasatte att den ursprungliga skrivelsen skickats till medlemsstaterna inom normal tidsfrist. Klagomålet gällde därför perioden efter den 20 oktober 1994. Efter detta datum skickade kommissionen en påminnelse och mottog ett svar den 22 maj 1995. I en skrivelse av den 6 oktober 1995 informerade kommissionen klaganden om att klagomålet hade avslutats.
- 2.2 Det framgick från ombudsmannens undersökningar att kommissionen hade fullföljt sina försök att få ett svar från Förenade kungariket. I överensstämmelse med god förvaltningssed skall kommissionen alltid snabbt delge den klagande beslut om att avsluta ett mål. Ombudsmannen fann inte något bevis för påståendet om otillbörlig fördröjning i det konkreta svaret på klagomålet mot Förenade kungariket.

3 Underlåtenhet att av Förenade kungariket kräva ett svar på samtliga punkter i klagomålet

- 3.1 Vad gäller påståendet om att kommissionen skulle ha underlåtit att av Förenade kungariket kräva svar på samtliga punkter i klagomålet som ingavs i juli 1994, hade Förenade kungarikets myndigheter angett att inga uppgifter rörande bröderna B fanns kvar i NCIS-registren. Kommissionen ansåg därför inte att Förenade kungariket hade brutit mot gemenskapsrätten.
- 3.2 Kommissionen kom fram till att inget fördragsbrott hade begåtts för närvarande, och beslutade att inte fullfölja frågan om tidigare fördragsbrott. Enligt EG-domstolen är syftet med det administrativa förfarandet i enlighet med artikel 169 att ge medlemsstaten en möjlighet att lösa tvisten innan ärendet förs vidare till domstolen¹. Ombudsmannens undersökningar hade därför inte påvisat några administrativa missförhållanden vad gäller kommissionens påstådda underlåtenhet att av Förenade kungariket kräva svar på samtliga punkter i klagomålet.

4 Underlåtenhet att inleda förfarande för fördragsbrott i enlighet med artikel 169 i EG-fördraget

- 4.1 Vad beträffar påståendet om att kommissionen skulle ha underlåtit att inleda formella förfaranden mot Förenade kungariket och Belgien föreskriver artikel 169 i EG-fördraget att kommissionen skall avge ett moti-

¹ Mål 74/82 *Europeiska gemenskapernas kommission mot Irland* [1984] Rec. 317, punkt 13.

verat yttrande om den "anser att en medlemsstat har underlåtit att uppfylla en skyldighet enligt detta fördrag."

- 4.2 Artikel 169 i fördraget fastställer inga förfaranden eller kriterier som kommissionen skall följa under perioden innan ett motiverat yttrande avges till en medlemsstat. Dessutom ger EG-domstolens rättspraxis endast en begränsad vägledning. Kommissionen måste därför själv besluta vilka förfaranden och vilka kriterier den ska tillämpa för att uppfylla sitt ansvar enligt artikel 169 i det förlopp som kan leda till utarbetandet av ett motiverat yttrande.
- 4.3 Enligt EG-domstolens rättspraxis är endast kommissionen i egenskap av fördragets väktare behörig att besluta om huruvida det är lämpligt att inleda förfaranden mot en medlemsstat för underlåtenhet att fullgöra sina skyldigheter¹. Ombudsmannen ansåg därför att det inte förelåg några administrativa missförhållanden vad gäller kommissionens avslutning av de undersökningar den hade utfört i detta ärende.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat, och med hänsyn till att kommissionen hade fått garantier både från Förenade kungariket och Belgien om att de klagandes rätt till fri rörlighet skulle respekteras, ansåg ombudsmannen inte att det förelåg några administrativa missförhållanden och avslutade därför fallet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER FRÅN OMBUDSMANNEN

Mot bakgrund av undersökningarna i förbindelse med detta klagomål och flera andra klagomål mot kommissionen anser ombudsmannen det lämpligt att genomföra en mer allmän granskning av kommissionens administrativa förfaranden för handläggning av klagomål från medborgarna gällande medlemsstaternas underlåtenhet att fullgöra sina skyldigheter i enlighet med gemenskapsrätten. Den 15 april 1997 inledde ombudsmannen därför en undersökning på eget initiativ av möjligheterna att förbättra kommissionens administrativa förfaranden på detta område.

REKRYTERING AV TILLFÄLLIGT ANSTÄLLD PERSONAL

Beslut i klagomål 265/29.11.95/VKCG/PD/UK mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

G hade svarat på en annons om en ledig tjänst som tillfälligt anställd i lönegrad A4/A5 vid kommissionens konsumentpolitiska avdelning. I augusti 1995 informerade uttagningskommittén henne om att hon inte skulle kallas till intervju.

¹ Mål 431/92 Europeiska gemenskapernas kommission mot Förbundsrepubliken Tyskland [1995] ECR I-2189, punkt 22.

I sitt klagomål till ombudsmannen i november 1995 gjorde G gällande att det på förhand var avgjort vem som skulle få tjänsten och ställde ett antal frågor. I synnerhet undrade G hur många sökande som hade intervjuats och anledningen till att hon inte kallats till en intervju. G menade att annonserna i den nationella pressen var felaktiga och missledande, eftersom den utannonserade tjänsten som i själva verket inte fanns. Hon frågade också huruvida det förfarande som tillämpats var i överensstämmelse med politiken om lika möjligheter, och om utgifterna i samband med förfarandet var motiverade och skäliga.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande framförde följande:

Vid kommissionen rekryteras tillfällig personal genom urvalsförfaranden som tillkännages via annonser i medlemsstaternas nationella press. Den tillfälliga A-tjänsten utannonserades således i medlemsstaternas nationella press.

Ansökningar som kommer in till följd av annonser går till en uttagningskommitté bestående av högre tjänstemän som är specialister inom de områden som omfattas av förfarandet.

För befattningen i fråga hade en uttagningskommitté bestående av tre personer upprättats för att gå igenom ansökningarna och välja ut dem som ansågs vara bäst lämpade för tjänsten till en intervju.

Uttagningskommittén fick in 75 ansökningar. Åtta sökande valdes ut för en intervju på grundval av kriterier som ställts upp av uttagningskommittén, bland annat kvalitet och varaktighet på de sökandes yrkeserfarenheter. Av de som kallades till en intervju placerades fyra på en reservlista.

Kommissionen avisade påståendet om att den person som fick tjänsten hade utsetts i förväg, och hävdade att uttagningskommittén erkänt den klagandes kvalifikationer, men ansett att andra sökande var mer kvalificerade för tjänsten i fråga.

Vad beträffar politiken om lika möjligheter påpekade kommissionen att två av de fyra personerna på reservlistan var kvinnor, och tillade att uttagningskommittén enbart hade grundat sitt beslut på de sökandes meriter.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer ställde G ett antal frågor avseende förfarandet vid och anledningarna till inrättandet av en tillfällig A4/A5-tjänst vid den konsumentpolitiska avdelningen och gällande det urvalsförfarande som tillämpats samt den tillsatte sökandes identitet. Dessutom föreslog G att ombudsmannen skulle intervjua vissa anställda inom kommissionen.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Kommissionens yttrande och klagandens kommentarer visade att flera aspekter av klagomålet förblev obesvarade. Den 5 juli 1997 vidarebefordrades klagandens kommentarer till kommissionen för vidare yttranden. Dessutom uppmanade Europeiska ombudsmannen kommissionen att översända det offentliggjorda meddelandet om ledig tjänst, ansökningarna från de åtta sökande som valts ut samt uttagningskommitténs rapport.

I sitt yttrande hävdade kommissionen att uttagningskommitténs rapport omfattade en förteckning över de åtta sökande som kallats till en intervju, samt även en förteckning över de fyra sökande som ansågs som bäst kvalificerade för tjänsten. Generaldirektoratet för konsumentpolitik hade därefter behandlat handlingarna gällande de fyra sökande som förts upp på den på slutliga förteckningen, och valt ut den person som det ansåg vara bäst kvalificerad för tjänsten i fråga. Dessutom hävdade kommissionen att sannolikheten, för att den sökande som anställts skulle få tjänsten i fråga, inte hade varit större än för de andra sökande inom eller utanför kommissionen.

Ytterligare kommentarer från klaganden

Kommissionens yttrande vidarebefordrades till G. I sina kommentarer vidhöll hon sitt ursprungliga klagomål.

BESLUTET

Enligt artikel 2 i anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna anställs tillfällig personal på tjänster som den budgetansvariga myndigheten har klassificerat som tillfälliga.

Rekryteringen av tillfälligt anställd personal skiljer sig från rekryteringen av tjänstemän eftersom tjänsteföreskrifterna inte innehåller några särskilda bestämmelser som reglerar rekryteringsförfarandet av tillfälligt anställda.

Ombudsmannens undersökningar visade inget bevis på att kommissionen i detta fall hade underlåtit att agera enligt sina normala förfaranden för rekrytering av tillfälligt anställd personal.

Den information som fanns tillgänglig för ombudsmannen innehöll inget bevis för påståendet om att den utvalda sökandens identitet skulle ha varit känd på förhand. Ombudsmannen fann därför inte att det fanns tillräckliga skäl för att gå vidare med ytterligare undersökningar vad gäller denna aspekt av klagomålet.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

HÄVNING AV ETT KONTRAKT

Beslut i klagomål 271/4.12.95/DEA-EF mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I sitt klagomål till Europeiska ombudsmannen i november 1995 uppgav A att han var kontraktsanställd av ett företag ("BMB") som programsamordnare för ett EU-finansierat program för utveckling av landsbygden i Nigeria (Middle Belt-programmet). BMB sade upp A:s kontrakt med omedelbar verkan i november 1994 och gick senare med på att betala honom 45 000 brittiska pund som ersättning för uppsägning utan saklig grund.

A:s klagomål innehöll följande tre punkter:

- 1 Han gjorde gällande att kommissionen var direkt ansvarig för hävningen av kontraktet, antingen genom sin delegation i Nigeria eller genom de åtgärder som vidtagits av en tjänsteman baserad i Bryssel.
- 2 Han gjorde gällande att han gått miste om en möjlighet till anställning hos ett annat företag ("MM") vid ett annat EU-finansierat program i Nigeria, eftersom kommissionens delegation i Nigeria informellt hade gett råd om inte anställa honom.
- 3 A ansåg att han, om han hade blivit svartlistad för arbete vid EU-finansierade projekt, formellt borde ha informerats om detta och att en fullständig motivering skulle lämnats så att han fick möjlighet att försvara sig.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande förnekade att hävningen av A:s kontrakt med BMB skulle ha varit en följd av något direkt ingripande från någon av kommissionens tjänstemän. Kommissionen hävdade att kontakterna mellan dess tjänstemän och

Middle Belt-programmet hade inriktats på frågor gällande förvaltning, kontroll och rapportering, vilket hade framhävts i en kritisk oberoende bedömning av programmet. Enligt kommissionen hade BMB på eget ansvar beslutat att ersätta A som programsamordnare.

Vad beträffar påståendet om att han gått miste om en möjlighet till anställning på grund av att kommissionens delegation i Nigeria informellt hade tillkännagivit att hans anställning inte skulle godkännas, hävdade kommissionen att den hade förstått det som att det berörda företaget själv hade bedömt situationen och kommit fram till att A:s ansökan om anställning inte skulle godkännas.

Slutligen hävdade kommissionen att det inte fanns någon annan bedömning av A:s arbete än det positiva uttalande som delegationen i Nigeria hade utarbetat och som A hade fått en kopia av.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande hävdade A att han personligen hade informerats av en medlem i BMB:s ledning om att kommissionen hade begärt att han skulle avskedas från programmet.

Han hävdade vidare att MM direkt hade meddelat honom att dess konsortiepartner hade informerats om att kommissionen inte skulle stödja hans ansökan.

Slutligen uppgav klaganden att han fortfarande inte var övertygad om att kommissionen inte hade svartlistat honom.

BESLUTET

1 Hävningen av kontraktet gällande Middle Belt-programmet

- 1.1 Utvärdering av program som stöds av gemenskapsfinansiering hör till kommissionens normala arbetsuppgifter.
- 1.2 Det förefaller troligt att en kritisk bedömning som gjorts av en av kommissionens tjänstemän av Middle Belt-programmets förvaltning och resultat ledde till hävningen av klagandens kontrakt.
- 1.3 Det föreligger inga bevis på att kommissionens tjänstemän direkt skulle ha ingripit för att säkerställa att kontraktet hävdades. Den ersättning för uppsägning utan saklig grund som klagandens tidigare arbetsgivare betalat ut tyder inte heller på detta.
- 1.4 Det var därför inte nödvändigt att undersöka om och under vilka omständigheter direkta ingripanden från kommissionens tjänstemäns

sida för att säkerställa upphävningen av ett sådant kontrakt skulle utgöra administrativa missförhållanden.

2 Påståendet om en förlorad anställningsmöjlighet

- 2.1 Klaganden hävdade att ett erbjudande om en anställning hade dragits tillbaka på grund av att kommissionens delegation i Nigeria informellt meddelade att den inte skulle stödja hans ansökan. Kommissionen ansåg att det berörda företaget själv hade bedömt situationen.
- 2.2 Klagandens påstående är grundat på vad hans potentiella arbetsgivare berättat om kommissionsdelegationens uttalande till sin konsortiepartner. Denna information är inte tillräckligt exakt och underbyggd för att kunna stödja ett påstående om administrativa missförhållanden.
- 2.3 Det var därför inte nödvändigt att undersöka om och under vilka omständigheter informella uttalanden om att en ansökning inte skulle stödjas utgör administrativa missförhållanden.

3 Påståendet om "svartlistning"

- 3.1 Klaganden hävdade att han, om kommissionen hade svartlistat honom för anställning vid gemenskapsfinansierade projekt, formellt borde ha informerats om detta och att en fullständig motivering skulle lämnas så att han fick möjlighet att försvara sig. Kommissionen avvistade inte detta krav.
- 3.2 Kommissionen förnekade emellertid att den hade svartlistat klaganden och det fanns inget bevis till stöd för påståendet om svartlistning.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

TOLKNING AV EN KOMMISSIONSFÖRORDNING

Beslut i klagomål 308/96/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I januari 1996 framförde den italienske juristen C ett klagomål för företaget X:s räkning. Han hävdade att de italienska myndigheterna, med kommissionens kännedom, hade diskriminerat X hösten 1994. Den påstådda diskrimineringen gällde ansökningar om importlicenser för bananer. Enligt C hade såväl X som ett annat företag, Y, inlämnat ansökningar efter den tidsfrist som fastställts till den 4 september 1994. Y:s ansökan, ingiven den 7

september 1994, godkändes emellertid, medan den ansökan X inlämnat avsågs.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålen vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande konstaterade kommissionen att det huvudsakliga ansvaret för importlicenser vilar på medlems-staternas myndigheter och att företaget X, enligt den information som kommissionen erhållit, hade lämnat in sin ansökan om en importlicens efter det att tidsfristen löpt ut vilket i det här fallet, i enlighet med förordning nr 1442/93¹, inte skett före den 7 september 1994.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer menade klaganden att kommissionen inte hade tagit upp den väsentliga punkten i hans klagomål, nämligen att företaget Y hade beviljats en importlicens trots att dess ansökan, som ingavs den 7 september 1994 föll utanför den fastställda tidsfristen, vilket framgår vid en noggrann läsning av förordning nr 1442/93.

Den klagande konstaterade därutöver att det tydligt framgick att företaget agerat utanför tidsfristen, om man beaktade en senare ändring av denna bestämmelse i förordning nr 1442/93. Vid tidpunkten för det omstridda agerandet föreskrev förordning nr 1442/93 att ansökningar om importlicenser skulle inges "under den första veckan i den sista månaden av varje kvartal", men att förordningen senare ändrades genom förordning nr 2444/94², som föreskrev att ansökan skulle inges "under de första sju dagarna i den sista månaden i det kvartal som föregår det för vilket licenserna utfärdas". Enligt den klagande är "den första veckan" i september 1994 således inte detsamma som de "första sju dagarna" i september 1994: Den första veckan löpte ut den 4 september 1994 och därför ingavs Y:s ansökan av den 7 september 1994 för sent.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Ombudsmannen beslöt att be kommissionen yttra sig om klagandens kommentarer. Kommissionen konstaterade att förordning nr 2444/94 inte ändrade tidsfristen för ingivande av ansökningar, utan endast klargjorde den rättsliga situationen. Kommissionen anmärkte också på att X:s ansökan, enligt information från den klagande och från de italienska myndigheterna, hade ingivits tretton dagar för sent. Vidare hade de italienska myndigheterna aldrig meddelat kommissionen om att det hade funnits ett annat

¹ EGT L 142/6, 1993.

² EGT 1994 Nr L 261/3

fall som påminde om fallet X, och under alla förhållanden så låg en ansökan som ingivits den 7 september 1994 inom tidsfristen.

I sina kommentarer till detta tilläggsyttrande höll C fast vid sitt klagomål, i synnerhet vad gällde uppfattningen att kommissionen hade fel när den hävdade att förordning nr 2444/94 inte ändrade tidsfristen för ingivande av ansökningar.

BESLUTET

För det första konstaterade Europeiska ombudsmannen att han endast hade behörighet att undersöka förekomsten av administrativa missförhållanden i gemenskapens institutioners och organs verksamhet. Den verksamhet som utövades av nationella myndigheter låg inte inom hans ämbetsområde. Europeiska ombudsmannen var således inte behörig att bedöma anklagelser riktade mot de italienska myndigheterna.

Sakfrågan i detta klagomål var huruvida kommissionen på ett korrekt sätt hade tolkat den bestämmelse som anger tidsfristen för inlämnande av ansökan.

Den lagstiftningsmässiga bakgrunden till detta var att rådet genom sin förordning nr 404/93 av den 13 februari 1993¹ hade antagit en marknadsordning för bananer, i syfte att säkerställa fri rörlighet för bananer inom gemenskapen. Förordningen gör klar skillnad mellan bananer producerade i) inom gemenskapen, ii) i AVS-länder respektive iii) i övriga länder. Vad gällde de två sistnämnda banankategorierna inför förordningen ett system av tariffkvoter: under ett bestämt övre tak kan bananer importeras utan tullavgifter, eller mot erläggande av en ringa avgift; ovanför detta tak påläggs högre avgifter.

För att detta system skall fungera i praktiken måste bananimporten till gemenskapen övervakas genom ett system med importlicenser. Kommissionens förordning nr 1442/93 fastställde detaljerade regler för genomförandet av arrangemangen för bananimport till gemenskapen.

Vad gällde bananer med ursprung i AVS-staterna, som importerades inom ramen för den övre gränsen, stadgade artikel 14.2 i förordning 1442/93 vid den tidpunkt klagomålet avsåg följande:

"Ansökningar om importlicens skall lämnas in till de behöriga myndigheterna i valfri medlemsstat under den första veckan i den sista månaden av varje kvartal."

¹ EGT 1993 Nr L 47/1.

Enligt den klagande avser "den första veckan" en kalendervecka. Enligt kommissionen avser "första veckan" de första sju dagarna i månaden. Som stöd för sin uppfattning hänvisade den klagande till den senare, nya lydelsen av bestämmelsen ifråga, som infördes genom förordning 2444/94, varvid artikel 14.2 fick följande ordalydelse:

"Ansökningar om importlicenser skall lämnas in till de behöriga myndigheterna i valfri medlemsstat under de första sju dagarna i den sista månaden i det kvartal som föregår det för vilket licenserna utfärdas."

Enligt C framgick det klart och tydligt av denna nya ordalydelse att man tidigare med "den första veckan" måste ha avsett en kalendervecka. Enligt kommissionen klargjorde den nya lydelsen endast att "den första veckan" alltid hade haft innebörden av månadens första sju dagar.

I bedömningen av denna tvist mellan den klagande och kommissionen undersökte Europeiska ombudsmannen huruvida någon av synpunkterna hade stöd i ingressen till förordning 2444/94. Det relevanta stycket i ingressen lyder som följer:

"Eftersom, vad gäller de närmare bestämmelserna om importlicenser för traditionella AVS-bananer, det av administrativa skäl är lämpligare att ändra perioden under vilken ansökningar skall lämnas in..."

Användningen av ordet "ändra" låter antyda att tidsfristen faktiskt ändrades i sak. Andra språkversioner pekar i samma riktning. I de tyska, franska, italienska, spanska och danska versionerna har "ändra" översatts med "*angepaßt*", "*adapter*", "*adattare*", "*adapta*" och "*tilpasse*". Även om denna undersökning således gav ett visst stöd för den klagandes uppfattning att den aktuella tidsfristen för ingivande av ansökningar i själva verket var en kalendervecka före omformuleringen av artikel 14.2, så framstod denna tolkning inte som uppenbar. För det första kunde C:s uppfattning, att "den första veckan" avsåg kalenderveckan, leda till slutsatsen att tidsfristen löpte ut under månadens första eller andra dag. Om dessa dagar inföll en lördag eller söndag skulle detta innebära att företagen skulle vara tvungna att lämna in sina ansökningar ännu tidigare, i stället för att kunna utnyttja följande månads första sju dagar. Det framfördes inga skäl till en sådan förkortning av tidsfristen, och inga skäl framfördes heller till förmån för en tolkning som innebar att den faktiska tidsfristen skulle variera från månad till månad. Dessutom stod det inte klart att en sådan tolkning skulle säkerställa en enhetlig tillämpning i hela gemenskapen. Kommissionens uppfattning att den "första veckan" innebar månadens sju första dagar föreföll där-

för vara väl grundad. Det bör emellertid erinras om att EG-domstolen är den högsta auktoriteten i frågor som rör gemenskapsrätten.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden i kommissionens verksamhet och ombudsmannen avslutade därför fallet.

RÄTTEN TILL FRI RÖRLIGHET FÖR FÖRTIDSPENSIONERADE PERSONER

Beslut i klagomål 313/4.1.96/MB/ES/KH mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I december 1995 klagade B till ombudsmannen över kommissionens underlåtenhet att vidta några åtgärder med anledning av påståendet om att de danska bestämmelserna om så kallad *efterløn* (ett slags förtidspensionsförmån) strider mot gemenskapsrätten. Han hade uppmärksammat kommissionens GD V på detta i oktober 1995, och klagade till ombudsmannen över sättet på vilket kommissionen hade bemött hans klagomål.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Sammanfattningsvis yttrade sig kommissionen som följer:

- 1 Den hade inte ingripit mot de danska myndigheterna med avseende på anklagelsen om diskriminering, eftersom samma rättsliga situation - oberoende av förmånstagarens nationalitet - gäller för alla.
- 2 Den enda gemenskapslag som reglerar rätten till sociala förmåner för personer bosatta i en annan medlemsstat är förordning 1408/71. Denna är inte tillämplig på förtidspensionsförmåner såsom den danska *efterløn*, vilket klargjorts av EG-domstolen.¹
- 3 Kommissionen ingav 1980 ett förslag till rådet om att utvidga tillämpningsområdet för förordning 1408/71, vilket emellertid inte antogs.² Ett nytt förslag om att ta med förtidspensionsförmåner i förordningens tillämpnings-område ingavs till rådet den 10 januari 1996.³
- 4 Kommissionen hade därför vidtagit alla lämpliga åtgärder för att säkerställa fri rörlighet för personer som åtnjöt förtidspensioneringsförmåner.

¹ Mål 171/82 *Valentini*, ECR [1983] 2157.

² Förslag av den 18 juni 1980.

³ EGT C 62/14, 1996.

BESLUTET

EG-fördraget ger Europeiska ombudsmannen befogenhet att undersöka eventuella administrativa missförhållanden, men detta enbart i anslutning till den verksamhet som bedrivs av gemenskapens institutioner och organ. Europeiska ombudsmannens stadga anger uttryckligen att ingen verksamhet som utövas av någon annan myndighet eller person kan vara föremål för klagomål till ombudsmannen.

Ombudsmannens undersökningar med avseende på de frågor som togs upp i klagomålet var därför inriktade på att undersöka huruvida administrativa missförhållanden förekommit i kommissionens verksamhet vid behandlingen av klagomålet.

1 Om behandlingen av klagomålet

1.1 De skrivelser den klagande ställde till kommissionen under år 1995 besvarades vederbörligen omkring två månader efter mottagandet.

1.2 Kommissionens svar hänvisade till förordningen om social trygghet (förordning nr 1408/71¹). Denna förordning säkerställer att de kategorier av arbetstagare den gäller för, däribland pensionerade personer, har rätt att bosätta sig i vilken medlemsstat som helst, utan att deras pensionsrättigheter påverkas.

1.3 I svaret konstaterades uttryckligen att förordningen inte tillämpades på förtidspensionsförmåner och kommissionen hänvisade till EG-domstolens rättspraxis. Den klagande informerades dessutom om det senaste förslaget kommissionen lagt fram för rådet, i syfte att utvidga förordningens konkreta tillämpningsområde till att också omfatta sådana förmåner som *efterløn*.

1.4 Mot bakgrund av ovanstående förefaller det som att kommissionen agerat i full överensstämmelse med de förfarandemässiga krav som kunde förväntas av den vid behandlingen av klagomålet.

2 Sakfrågor i klagomålet

2.1 Den klagande bestred kommissionens slutsats på två grunder. För det första det faktum att fördraget erkänner friheten att bosätta sig inom unionen, och att denna frihet också måste gälla för personer som har förmånen *efterløn*, utan att påverka deras rätt till denna förmån. För det andra att det måste anses vara diskriminerande att en grupp personer

1 Rådets förordning av den 14 juni 1971 om tillämpligheten av program för social trygghet vad gäller arbetstagare, egenföretagare och medlemmar av deras familjer, som flyttar inom gemenskapen; EGT 1992 Nr C 325.

- de som har förmånen *efterløn* - utestängs från rätten till fri rörlighet. 2.2 Fri rörlighet garanteras av artikel 48 och följande i fördraget. Artikel 51 föreskriver att rådet skall vidta sådana åtgärder inom området för social trygghet som erfordras för att sörja för sådan fri rörlighet. Sådana åtgärder har till en del vidtagits genom antagandet av förordning nr 1408/71. Det är emellertid fast rättspraxis att personer med förtidspension inte omfattas av förordningen. Det återstår således att vidta åtgärder som garanterar rätten till fri rörlighet för personer med förtidspensionsförmåner, utan att deras sociala förmåner påverkas av detta. Därför förefaller kommissionens slutsats, att den fria rörligheten för personer med förmåner från *efterlønprogrammet* inte säkerställs av fördraget, inte att vara felaktig.

2.3. Det är ostridigt att den danska staten inte gör skillnad mellan danska och icke-danska medborgare vad beträffar de omständigheter som grundar rätt till *efterløn*. Därför förefaller kommissionens slutsats, att inget diskriminerande element förelåg i den danska lagen, inte vara felaktig.

2.4 Slutligen föreföll det som om kommissionen i sitt svar hade behandlat sakfrågorna i klagomålet på ett omsorgsfullt sätt, och som om det svar kommissionen gav inte hade varit felaktigt. Det att kommissionen hade framlagt ett förslag till rådet om att utöka förordningens materiella tillämpningsområde, visade att kommissionen engagerat sig i de problem som klagomålet hade uppmärksammat.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER FRÅN OMBUDSMANNEN

Enligt artikel 2.5 i ombudsmannens stadga kan ombudsmannen råda den person som inkommer med ett klagomål att rikta detta till en annan myndighet. Att inleda rättsliga förfaranden medför kostnader och innebär en risk för att dessa förfaranden inte leder till önskat resultat. Ombudsmannen rekommenderar därför inte att rättsliga förfaranden inleds. Detta är en fråga som den klagande måste avgöra helt och hållet på egen hand.

Med hänsyn till ovanstående, och med beaktande av den klagandes uttryckliga begäran om att informeras om vilka myndigheter som skulle kunna behandla hans krav, gjorde ombudsmannen följande ytterligare kommentarer. Klagomålet innehöll element som kunde tas upp vid en nationell domstol. I synnerhet skulle man kunna hävda att den direkta ver-

kan av artiklarna i fördraget som behandlar fri rörlighet gör uteslutning av förtidspensioner från tillämpningsområdet för förordning 1408/71 irrelevant. Ett visst stöd för detta argument kan man få i ett beslut som EG-domstolen nyligen fattat.¹

Om rättsliga förfaranden inleds vid en nationell domstol kan detta leda till en hänvisning enligt artikel 177 i EG-fördraget till EG-domstolen, som är den högsta auktoriteten när det gäller gemenskapsrätten.

REKRYTERING: KVALIFIKATIONSKRAV FÖR DELTAGANDE I ETT UTTAGNINGSPROV

Beslut i klagomål 373/9.1.96/AM/L/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

M klagade i januari 1996 till ombudsmannen angående en annons om uttagningsprov för anställning som tjänsteman vid Europeiska gemenskaperna. Enligt meddelandet krävdes det av personer med akademisk examen från finska universitet en högre universitetsexamen (*fil kand*). Klaganden hävdade att det för personer med akademisk examen från andra medlemsstater, exempelvis Sverige eller Förenade kungariket, endast krävdes en examen på en nivå som motsvarade en lägre finsk nivå (*hum. kand.*).

Klaganden antog att annonsen om uttagningsprov innehöll ett fel och klagade på att ett stort antal finländare till följd av detta hade gått miste om möjligheten att söka tjänsterna.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande framförde följande:

Det finns inget avtal om harmonisering av universitetsexamina mellan de olika medlemsstaterna.

Kommissionen måste därför själv fastställa vilka examensbevis som ger tillträde till uttagningsproven på grundval av de nationella myndigheternas upplysningar.

1 Mål C-443/93 *Vougioukas mot Ika*, ECR [1995] I-4033. I synnerhet där domen i punkt 36 konstaterar att artikel 4.4 i förordning 1408/71 (som från förordningens tillämpningsområde utesluter specialprogram för statstjänstemän och personer som behandlas som sådana) inte medför att en begäran om sammanläggning skall avslås, där den kan tillgodoses med direkt tillämpning av artiklarna 48 till 51 i fördraget, utan tillgripande av samordningsregler som antagits av rådet.

Kommissionen strävar efter att finna en lösning som säkerställer lika behandling mellan universitetsexamina, oavsett i vilken medlemsstat de tagits.

Vad gäller finska universitetsexamina hade kommissionen valt att fastställa en högre nivå för tillträde till uttagningsproven.

Kommissionen avslutade sitt yttrande med att hävda att den mot bakgrund av den senaste utvecklingen på området för högre utbildning avser att granska de allmänna riktlinjerna för examensbevis som ger tillträde till kommissionens uttagningsprov, och att utarbeta gemensamma riktlinjer för alla institutionerna.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer hävdade M att kommissionens yttrande innebar att man krävde en högre kvalifikationsnivå av finländare än av andra sökanden. Hon ansåg att detta vara fel och krävde att ombudsmannen skulle fortsätta att undersöka frågan.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Behandlingen av kommissionens yttrande och klagandens kommentarer visade att flera aspekter av klagomålet inte hade besvarats. Ombudsmannen begärde därför ytterligare information från kommissionen om de kriterier som tillämpades vid fastställandet av tillträdeskraven för finska, svenska och brittiska sökande. Ombudsmannen begärde också en detaljerad redogörelse för innehållet i kommissionens granskning av de allmänna riktlinjerna för examensbevis som ger tillträde till kommissionens uttagningsprov.

Kommissionens svar innehöll följande punkter:

Kommissionens utvärdering av universitetsexamina utgick från specifika upplysningar som tillhandahållits av de nationella utbildningsministerierna, den årligen uppdaterade rapporten från NEED-arbetsgruppen i Europarådet och information som sammanställts av Nätverket för nationella informationscentra för akademiskt erkännande (NARIC).

Vad gäller Finland och Sverige hade kommissionen fattat sina beslut på grundval av den information som lämnades av de respektive nationella utbildningsministerierna och bekräftades av NEED och NARIC. Besluten om vilka universitetsexamina i Förenade kungariket som skulle ge tillträde till uttagningsprov hade fattats vid tidpunkten för lan

dets anslutning. I samtliga tre fallen krävdes en slutlig universitetsexamen.

Kommissionen avslutade med att hävda att i avsaknad av en officiell mellanstatlig överenskommelse om erkännande av akademiska examensbevis avser kommissionen att fastslå att de sökande måste ha en avslutad universitetsexamen som ger tillträde till doktorandstudier.

BESLUTET

1 Meddelandet om uttagningsprov

- 1.1 Det ursprungliga klagomålet tog upp frågan om huruvida meddelandet om uttagningsprov innehöll felaktig och missvisande information.
- 1.2 Det framgår klart och tydligt av kommissionens yttrande att annonsen om uttagningsprov var i överensstämmelse med kommissionens beslut att kräva en högre universitetsexamen för examensbevis från finska universitet.

2 Kommissionens beslut att kräva en högre universitetsexamen av finländare

- 2.1 Artikel 27 i Europeiska gemenskapernas tjänsteföreskrifter fastställer att rekryteringen skall vara inriktad på att de tjänstemän som tjänstgör vid institutionen har högsta kompetens, prestationsförmåga och integritet samt är rekryterade över största möjliga geografiska område bland medborgarna i gemenskapens medlemsstater.
- 2.2 Tillsättningsmyndigheten har diskretionära befogenheter vid fastställandet av de kriterier som skall uppfyllas vid tillsättandet av en tjänst¹.
- 2.3 Vid utövandet av sina diskretionära befogenheter skall tillsättningsmyndigheten respektera principen om lika behandling². Den får inte diskriminera genom att behandla sökande i likartade situationer på olika sätt, om det inte föreligger objektiva grunder för detta.
- 2.4 Kvalifikationer inom den högre utbildningen ligger inom de enskilda medlemsstaternas behörighet. Gemenskapens åtgärder på detta område grundas på principen om ömsesidigt erkännande³. Olikheter vad gäller tidslängden för de universitetsstudier i de olika medlemsstaterna som ger tillträde till uttagningsproven räcker därför inte i sig

¹ Bakke-d'Aloya mot Rådet [1981] ECR 2887.

² Prais mot Rådet [1976] ECR 1589.

³ Rådets direktiv 89/48, 1989 EGT L 19/16.

för att fastslå en kränkning av principerna om lika behandling och icke-diskriminering.

2.5 Kommissionen har noterat principerna om lika behandling och icke-diskriminering i sitt yttrande om klagomålet genom att hävda att kommissionen, när den fastslår vilka examensbevis som skall ge tillträde till uttagningsproven, söker säkerställa en lösning som leder till lika behandling av examensbevis från universitet oavsett medlemsstat.

2.6 Det föreligger därför inga bevis på att kommissionen har missbrukat sina diskretionära befogenheter att fastställa de kriterier som skall uppfyllas vid tillsättningen av en tjänst.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

ANBUDESINFORDRAN: FÖRFARANDE

Beslut i klagomål 444/20.2.96/TK/D/VK mot Europeiska kommissionens Gemensamma forskningscenter

KLAGOMÅLET

K, som är tysk medborgare, ingav i januari 1995 en framställning till Europaparlamentet angående Europeiska kommissionens Gemensamma forskningscenter. I maj 1995 vidarebefordrade parlamentets utskott för framställningar framställningen till ombudsmannen, för handläggning som ett klagomål.

K hade deltagit i ett begränsat anbudsförfarande anordnat av Gemensamma forskningscentret i Ispra. Han gjorde gällande att förfarandet inte hade genomförts på vederbörligt sätt, i jämförelse med kraven för anbudsinfordran i tysk lagstiftning. I synnerhet klagade han på bristande kommunikation och på det faktum att han, då hans projekt inte godkändes, inte fick korrekt ersättning för det arbete han hade utfört.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande framförde följande:

Gemenskapens forskningscenter i Ispra offentliggjorde i Europeiska gemenskapernas officiella tidning den 25 maj 1993 en infordran av

intresseanmälningar inför en begränsad anbudsinfordran, med avseende på renoveringen av forskningscentrets byggnader.

15 av de 42 företag som anmälde sitt intresse valdes ut av en intern kommitté. Bland dem fanns klagandens företag.

Alla handlingar angående den begränsade anbudsinfordran sändes till de 15 företagen. Dessutom hölls ett informationsmöte. Klaganden beslöt att inte delta i detta möte. En rapport från mötet skickades till samtliga 15 företag, inklusive klagandens.

Den begränsade anbudsinfordran genomfördes i enlighet med gällande bestämmelser i gemenskapsrätten, det vill säga budgetförordningen och direktiven om offentlig upphandling.

Alla handlingar som lämnats till företagen var korrekta och fullständiga, och varje deltagare informerades personligen om resultatet av förfarandet. Till sitt yttrande bifogade kommissionen också handlingar med detaljerade upplysningar om urvalsförfarandet och uttagningsskommitténs medlemmar.

Kommissionen har ingen allmän skyldighet att ersätta kostnaderna för de anbudsgivare vars projekt inte godkänkts. I detta särskilda fall hade forskningscentret förbundit sig att utbetala en maximal ersättning på 5 000 ecu för alla byggnadsprojekt som lämnats in men inte valts ut, beroende på hur progressivt och nyskapande förslaget var. På grundval av detta åtagande erhöll klaganden 2 500 ecu som ersättning för ett utvalt projekt som kom på tredje plats, samt 10 000 ecu för fem projekt som inte hade tagits i beaktande.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande uppgav K att han vad gäller insynen i förfarandet var tillfredsställd med den information som kommissionen lämnade i de dokument som bifogats yttrandet.

Vad gäller ersättningsnivån påpekade K att det förberedande arbetet för projekten hade varit ovanligt omfattande. Detta hade lett till en diskussion bland de deltagande företagen och resulterade i att ersättningen höjdes. Villkoren för utbetalningen av ersättningen var oklara och ovanliga, och det var obegripligt varför dessa villkor offentliggjordes först när anbudsinfordran avslutades.

BESLUTET

På grundval av de uppgifter som förelades ombudsmannen föreföll det som att det begränsade anbudsförfarandet genomfördes i överensstämmelse med gällande gemenskapsbestämmelser.

Vad gäller ersättningsnivån för projekt som inte godkänns skall alla anbudsgivare i enlighet med god förvaltningssed få fullständig och korrekt information om anbudsförfarandet. Detta omfattar även ersättningen för inlämnade projekt, eftersom förberedandet av projekten är mycket arbets- och kostnadskrävande.

I enlighet med de uppgifter som fanns tillgängliga för Europeiska ombudsmannen hade forskningscentret klart och tydligt redogjort för förfarandet för inlämnande av projekt och hade även lämnat noggrann information om villkoren för ersättning för inlämnade projekt. Det syntes inte föreligga några bevis på att forskningscentret skulle ha underlåtit att uppfylla de villkor det hade fastställt.

Vad gäller kommunikationen deltog klaganden inte i det informationsmöte som forskningscentret anordnade, och begärde inte heller någon ytterligare information. Det syntes därför inte föreligga någon grund för ett krav om att forskningscentret borde ha försett honom med ytterligare information.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

HÄVNING AV ETT PHARE-UNDERLEVERANTÖRSKONTRAKT: KOMMISSIONENS ANSVAR

Beslut i klagomål 475/7.3.96/SH/ROM/KT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

H hade varit lokal samordnare för ett Phareprojekt i Rumänien. Han tillhandahöll tjänster i egenskap av underleverantör till ett företag vid namn T.T. Företaget T.T hade ett kontrakt med Europeiska kommissionen inom ramen för Phareprogrammet ("Pharekontraktet").

I februari 1996 hävde T.T kontraktet med H på grund av hans otillfredsställande prestationer.

I mars 1996 klagade H till Europeiska ombudsmannen över följande:

- 1 Hävningen av hans kontrakt var omotiverad eftersom projektet var genomfört i överensstämmelse med fastställd tidsplan och budget.

- 2 Ändringar av projektet som utfördes av kommissionens delegation i Rumänien och T.T var inte i överensstämmelse med Pharekontraktet. De beslut om projektet som fattats av kommissionens delegation och T.T krävde föregående skriftligt godkännande från kommissionens tjänstegrenar med ansvar för Phareprogrammet, vilket inte hade erhållits.
- 3 Han hade förvägrats en kopia av Pharekontraktet.
- 4 Hans begäran om ett sammanträffande med projektets styrkommitté för att diskutera ovanstående frågor avsågs.

Ett år senare, i mars 1997, förelade H ombudsmannen kopior av handlingar som han också hade skickat till revisionsrätten och Europeiska kommissionens anti-bedrägerienhet (UCLAF). De berörda handlingarna rörde påståenden om oegentligheter i förbindelse med tilldelningen av kontrakt finansierade av Europeiska gemenskaperna i Rumänien. De innehöll anklagelser mot två namngivna personer, bland annat chefen för kommissionens delegation i Rumänien.

Vad gäller behandlingen av påståendena om administrativa missförhållanden som berör skyddet av gemenskapens ekonomiska intressen kan ombudsmannen hänvisa till revisionsrättens befogenheter enligt artikel 188c i fördraget om upprättandet av den Europeiska gemenskapen UCLAF:s roll. H:s påståenden föreföll att upp frågor som snarare borde undersökas av revisionsrätten och UCLAF, till vilka H redan hade förelagt påståendena. Ombudsmannen inledde därför inte en ny undersökning och hans beslut i fallet berörde endast de punkter som togs upp i H:s ursprungliga klagomål.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande framförde följande:

- 1 Enligt kommissionens uppgifter hade det förekommit allvarliga brister vid förberedandet av ett seminarium och ett viktigt officiellt arrangemang under H:s ansvar.
- 2 Seminariet och de olika arbetsgrupperna ändrades flera gånger med godkännande av kommissionens delegation. Dessa ändringar berodde i hög grad på otillräckligt samarbete och bristande kommunikation mellan H och resten av gruppen. Hävningen av underleverantörsavtalet mellan T.T och H krävde inte något föregående godkännande från kommissionens sida. Omfördelningen av de medel som blev tillgängliga till följd av hävningen av kontraktet krävde däremot kommissio-

nens godkännande. Kommissionen gav sitt formella godkännande till de ändringar i kontraktet som blev nödvändiga för att ersätta H.

3 H erhöll en kopia av kontraktet mellan kommissionen och T.T i september 1995.

4 Projektets styrkommitté bestod av avtalsparten, kommissionens delegation i Rumänien och den rumänska regeringens departement för europeisk integration. Kommitténs medlemmar fastslog enhälligt att det inte var nödvändigt att sammankalla till ett möte för att diskutera hävningen av kontraktet med H.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande hänvisade H till specifika bestämmelser i Pharekontraktet, som han ansåg att T.T hade brutit mot. I kommentarerna tog han åter upp klagomålpunkterna gällande uppsägning utan sakliga grunder, fördröjd tillgång till Pharekontraktet samt avsaknaden av ett möte i styrkommittén för att diskutera uppsägningen och orsakerna till den.

BESLUTET

1 Den rättsliga bakgrunden

1.1 Av de handlingar som fanns tillgängliga för ombudsmannen syntes det inte föreligga någon kontraktsmässig förbindelse mellan den klagande, H, och Europeiska kommissionen. Kommissionen ingick ett Pharekontrakt med ett konsultföretag vid namn T.T. Företaget T.T ingick därefter ett under-leverantörskontrakt med H för tillhandahållande av vissa av de tjänster företaget förbundit sig att tillhandahålla enligt Pharekontraktet.

1.2 Kommissionen uppträdde därför i förhållande till H som en offentlig myndighet, som är bunden av gällande gemenskapsrätt och därmed av kravet att följa god förvaltningssed.

2 Hävningen av H:s kontrakt

2.1 H:s kontrakt hade ingåtts med T.T och inte med kommissionen. Eftersom T.T inte är en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan har Europeiska ombudsmannen ingen behörighet att besluta huruvida T.T:s hävning av H:s kontrakt var berättigad.

2.2 I den utsträckning T.T:s förbindelser med H styrdes av bestämmelserna i Pharekontraktet, var ombudsmannen behörig att undersöka om

kommissionen gjort sig skyldig till administrativa missförhållanden vid utövningen av sina befogenheter i förbindelse med detta kontrakt.

2.3 Ombudsmannen granskade omsorgsfullt de bestämmelser i Pharekontraktet som H hänvisade till. De förhållanden som H påstod föreföll inte att stå i strid med någon av bestämmelserna. Det var därför inte nödvändigt för ombudsmannen att undersöka om kommissionen hade underlåtit att genomdriva kontraktsvillkoren mot T.T, eller om kommissionen själv hade utfört ändringar i projektet som inte stod i överensstämmelse med kontraktsvillkoren, och som med hänsyn till omständigheterna i fallet utgjorde administrativa missförhållanden.

3 H:s tillgång till Pharekontraktet

3.1 Det föreföll som att Pharekontraktet mellan T.T och kommissionen slöts den 25 juli 1995 och att H fick en kopia vid ett möte i styrkommittén den 29 september 1995.

3.2 Det material som förelades ombudsmannen innehöll ingen begäran om en kopia av kontraktet, och inte heller angav klaganden något datum när en sådan begäran skulle ha gjorts. Det syntes därför inte föreligga något bevis för att intervallet på två månader mellan under-tecknandet av Pharekontraktet och dess överlämnande till en underleverantör skulle utgöra administrativa missförhållanden.

4 Begäran om ett möte med styrkommittén

4.1 Kommissionen förklarade att medlemmarna i styrkommittén, som omfattade kommissionens delegation, enhälligt hade beslutat att det inte var nödvändigt att tillmötesgå H:s begäran om ett möte i styrkommittén.

4.2 Det är en allmän princip för god förvaltningssed att en person, vars intressen på ett påtagligt sätt påverkas av ett beslut som fattas av en offentlig myndighet, skall få möjlighet att föra fram sin uppfattning¹. Om ett möte hade ägt rum i styrkommittén skulle H ha fått möjlighet att föra fram sin syn på påståendet om hans otillfredsställande arbetsinsatser.

4.3 I det aktuella fallet fattades emellertid det relevanta beslutet (det vill säga att häva H:s underleverantörskontrakt) inte av kommissionen, utan av T.T. Frågan var därför om kommissionens delegation hade gjort sig skyldig till administrativa missförhållanden genom att inte

¹ Mål 17/74 *Transocean Marine Paint Association mot kommissionen* [1974] ECR 1063, s. 1081.

kräva ett möte i styrkommittén för att diskutera ett beslut, som låg inom T.T:s behörighet och som T.T redan hade fattat.

- 4.4 Det förefaller av kommissionen yttrande till ombudsmannen som att kommissionen, innan den godkände T.T:s begäran om ändringar i Pharekontraktet, försäkrade sig om att det fanns vissa bevis till stöd för T.T:s påstående om H:s otillfredsställande arbetsinsats. Kommissionen kunde därför med rimlig säkerhet fastslå att T.T:s beslut att säga upp H:s kontrakt inte var klart ogrundat. Det synes inte föreligga någon grund för påståendet om att kommissionen i enlighet med god förvaltnings sed borde ha säkerställt en informell ad hoc-utfrågning om kontraktstvisten mellan T.T och H.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

Mot bakgrund av de påståenden som H lade fram i mars 1997 sände ombudsmannen en kopia av sitt beslut till revisionsrätten och UCLAF för information, med en begäran om att hållas informerad om eventuella åtgärder i förbindelse med H:s påståenden. Ombudsmannen har därefter informerats om att UCLAF har inlett en undersökning.

NEKAT TILLTRÄDE TILL DOKUMENT

Beslut i klagomål 532/28.3.96/UTEC/B/KT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

F klagade till ombudsmannen i mars 1996 beträffande kommissionens vägran att lämna en kopia av ett tulldokument T5.

F:s belgiska företag U är ett import/exportföretag som har specialiserat sig på handel med afrikanska stater. I en internationell handelsoperation exporterade företaget U mjölk till Togo via ett holländskt företag C. Importören i Togo vägrade att ta emot mjölken, eftersom den inte var i överensstämmelse med kontraktet. Företaget U väckte omedelbart talan mot företaget C inför holländsk domstol.

Företaget U gjorde gällande att handelskammaren i Zutphen hade utställt ett falskt ursprungscertifikat, som låg till grund för betalningen till företaget C. Efter att utan framgång ha vänt sig till såväl de belgiska som de holländska myndigheterna begärde företaget U att få tulldokument T5 från kommissionen. Kommissionen svarade att endast de nationella myndigheterna kunde lämna dokumentet.

F ingav ett klagomål till ombudsmannen med en begäran om att erhålla T5-tulldokumentet från kommissionen.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande förklarade att kommissionen inte kan ingripa i sådana fall som detta, eftersom den inte har några administrativa eller rättsliga befogenheter med avseende på tvister mellan privatpersoner.

Enligt kommissionen skall sådana frågor regleras av nationell lagstiftning. Kommissionen rekommenderade därför företaget U att vända sig till en domstol i Nederländerna för att försöka lösa frågan.

Dessutom hävdade kommissionen att dokumentet i fråga inte var ett kommissionsdokument, men att kommissionen hade tillgång till de tulldokument som används av de nationella myndigheterna för kontroll av import och export av varor.

Kommissionens tillträde till dessa dokument regleras genom förordning (EEG) nr 1468/81 av den 19 maj 1981¹, som ger kommissionen möjlighet att utföra sitt uppdrag i förbindelse med kontroll, samordning och övervakning. Kommissionen underströk att det enligt artikel 19 i förordningen, vad gäller konfidentiella uppgifter, inte var möjligt att till tredje man lämna ut dokument som kommissionen hade tillträde till, för användning i ett civilrättsligt förfarande.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll F sitt ursprungliga klagomål och protesterade mot att kommissionen hade nekat honom tillträde till T5-dokumentet med hänvisning till skydd för yrkeshemligheter .

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Mot bakgrund av kommissionens yttrande och klagandens kommentarer föreföll det som att flera aspekter av klagomålet fortfarande var obesvarade. Ombudsmannen bad därför kommissionen om information om den rättsliga grunden till kommissionens avslag på klagandens begäran om att få en kopia av dokumentet, i synnerhet mot bakgrund av kommissionens beslut av den 8 februari 1994 om allmänhetens tillträde till kommissionens dokument.

¹ EGT nr 144, 2.6.1981, sid 1.

Kommissionen svarade att tulldokumentet T5 varken hade utfärdats av kommissionen eller av någon annan gemenskapsinstitution eller något annat gemenskapsorgan, utan av företaget C och att det hade viserats av de holländska tullmyndigheterna. Kommissionen meddelade dessutom att den varken hade originalet eller en kopia av dokumentet i fråga.

BESLUTET

Den 8 februari 1994 antog kommissionen ett beslut om allmänhetens tillträde till kommissionens dokument¹. Detta beslut fastställer principen om att allmänheten skall ha omfattande tillträde till kommissionens dokument.

Kommissionen hade meddelat ombudsmannen att det inte var kommissionen som hade utställt tulldokument T5 och att den inte hade varken originalet eller en kopia av dokumentet i fråga.

Under dessa omständigheter var det inte möjligt för kommissionen att ge tillträde till det berörda dokumentet, som inte omfattades av kommissionens beslut om allmänhetens tillträde till kommissionens dokument.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

PÅSTÅENDE OM FÖRDRÖJNING VID UTBETALNING AV ETT ANSLAG

Beslut i klagomål 533/01.4.96/ETEN/ES mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I mars 1996 klagade C, som är teknisk sekreterare vid *European Tourism Education Network* (ETEN), en alleuropeisk ideell organisation, till ombudsmannen över att kommissionen inte hade betalat ut de återstående 40 % av ett överenskommet anslag för två turismprojekt. Han klagade också över att kommissionen inte hade besvarat alla de skrivelser ETEN tillställt den, där den begärt att kommissionen skulle inkomma med en förklaring till att betalningen försenats.

I december 1993 gick kommissionen (GD XXIII) med på att finansiera 80 % av kostnaderna för två ETEN-projekt. De två berörda projekten gick ut på att det skulle grundas en *International Tourism Students Association* (ITSA-projektet) samt det skulle publiceras en synonymordbok och en ordbok för turismterminologi, (Synonymordboksprojektet). Ramen för dessa

¹ EGT 1994, L46/58.

anslag utgjordes av "Gemenskapens åtgärdsplan för biträde till turismen".¹ Anslagen var föremål för avtal mellan ETEN och GD XXIII daterade den 30 och 31 december 1993, vilka innefattade "deklarationer från mottagaren av ekonomiskt stöd".

Anslaget skulle utbetalas i två omgångar på 60 respektive 40 % av det totala beloppet. ITSA-projektet slutfördes i december 1994. Synonymordboksprojektet slutfördes i juni 1995, efter att kommissionen beviljat ETEN en förlängning på sex månader. Enligt den klagande hade all erforderlig dokumentation, innefattande slutrapporten och den ekonomiska redovisningen ingivits till GD XXIII i tid. Den första utbetalningen på 60 % (57 450 ecu respektive 60 480 ecu för ITSA- och synonymordboksprojektet) gjordes i augusti 1994. Kommissionen underlät sedan att betala ut återstående 40 %, uppgående till 78 620 ecu (38 300 ecu respektive 40 320 ecu).

ETEN kontaktade därefter kommissionen vid ett flertal tillfällen, och begärde betalning av det utestående beloppet samt en förklaring till förseningen. Den fick inget annat svar från GD XXIII än att man drabbats av en administrativ försening. ETEN tillställde kommissionen fem skrivelser och ett fax mellan juni 1995 och april 1996 som förblev obesvarade. Utifrån dessa fakta klagade ETEN till europeiska ombudsmannen och hävdade att kommissionen inte fullgjort sin skyldighet att erlægga de återstående 40 % och att man underlåtit att lämna ETEN en förklaring till denna försening.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Sammanfattningsvis löd kommissionens yttrande så här:

- 1 Kommissionen erkände underlåtenheten att besvara ETEN:s korrespondens och bad om ursäkt härför. Rutinerna inom GD XXIII för besvarande av förfrågningar om utestående betalningar till liknande organ höll på att ses över, i syfte att säkerställa att dessa förfrågningar bekräftades utan dröjsmål och besvarades så snabbt som möjligt.
- 2 Den försenade betalningen berodde delvis på att kommissionen, när det gällde ITSA-projektet, fick tillbaka två olika exemplar av kontraktet, underskrivna av olika representanter för ETEN. Dessutom genomförde ETEN, trots att organisationen under projektperioden var förlagd till Spanien, registrerings-formaliteter i Luxemburg i

¹Rådets beslut 94/421/EEG av den 13 juli 1992 om en gemenskapsåtgärdsplan för biträde till turismen, EGT L 231, 13.8.1992, s. 26. Gemenskapens åtgärdsplan för biträde till turismen, tidsplan för prioriteringar, anbudsinfordringar och förslagsinfordringar, EGT C/93 128, 8.5. 128, s. 9.

- 1993 och flyttade sitt bankkonto från Bryssel till Luxemburg.
- 3 Kommissionen var inte nöjd med bokslutet för någotdera av projekten, eftersom de faktiska projektkostnaderna inte framgick av dem. Dessutom hade inte tillräcklig dokumentation anförts till stöd för de belopp för vilka ersättning yrkades, och dokumentationen var heller inte i överensstämmelse med avtalsvillkoren.
 - 4 ITSA-projektet hade inte genomförts i enlighet med avtalsvillkoren, eftersom en av dess huvudmålsättningar (erbjudandet av praktikantplatser) inte hade uppfyllts. Eftersom kommissionen inte var nöjd med den information som begärts in från ETEN om hur projektet genomförts, ansågs det nödvändigt med en inspektion på platsen vid ETEN:s huvudkontor den 25 april 1996.
 - 5 Kommissionen var inte nöjd med de förklaringar C lämnat, eller med de understödjande dokument som inkommit från ETEN under och efter inspektionen på platsen. En ytterligare undersökning av situationen erfordrades därför för att det skulle gå att fastställa hurvida det kunde göras en slutlig utbetalning till ETEN, eller om i stället ett belopp skulle återkrävas från ETEN. Kommissionens avsikt var att fatta ett slutligt beslut före utgången av juli 1996.

Klagandens kommentarer

F, ETEN:s ordförande, inkom med sammanfattningsvis följande kommentarer:

- 1 De registreringsformaliteter och övriga administrativa fakta som kommissionen åberopade motiverade inte till fullo förseningen med betalningen. Närmare bestämt gällde att de administrativa inkörningsförfarandena som härrörde från 1994 kunde vara förklaringen till några av förseningarna i inledningskedet, men inte till de senare förseningarna när projekten hade slutförts. Dessutom rörde kommissionens förklaring på denna punkt endast ITSA-projektet, och motiverade inte den försenade betalningen för synonymordboksprojektet.
- 2 Vid inspektionen på platsen kunde kommissionens tjänster konstatera att ITSA-projektet hade lyckats erbjuda praktikantplatser och att systemet med dessa var i färd att vinna fastare inesteg, men att den ytterligare utvidgningen av projektet hämmades av bristen på ekonomiskt stöd från kommissionen.
- 3 Allt det material kommissionen begärt in efter besöket hade tillställts den inom en kort tid.
- 4 Mot slutet av juli 1996 förelåg fortfarande inte något slutligt beslut från kommissionen, och inga antydningar om när ungefär ett slutligt besked kunde vara att vänta.

I en ytterligare skrivelse till ombudsmannen anmärkte den klagande att utvecklingen av såväl ITSA- som synonymordboksprojekten lidit allvarligt avbräck till följd av de försenade betalningarna.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Kommissionen upplyste ombudsmannen om att den i en skrivelse av den 3 december 1996 hade underrättat ETEN om sitt slutliga beslut om betalningen för ITSA- och synonymordboksprojekten. Kommissionen hade kommit fram till att det återstående obetalda beloppet för synonymordboksprojektet, 40 320 ecu, skulle få lov att reduceras till 25 519 ecu, till följd av kostnader som inte var stödberättigade och avsaknaden av understödjande dokument. Vad ITSA-projektet beträffade så kom kommissionen fram till att hela beloppet för den första utbetalningen, 40 % (57 450 ecu) måste återkrävas, eftersom projektet fullständigt misslyckats och det fanns tydliga tecken på att ETEN:s insatser inte ingav några rimliga förhoppningar om att projektet skulle kunna föras till ett lyckosamt slut. Kommissionen hade därför tillställt ETEN en handling där den krävde in en nettofordran på 31 931 ecu.

Den klagandes ytterligare kommentarer

Den klagande motsatte sig kommissionens slutliga besked, innebärande ett återbetalningsanspråk, eftersom enligt honom bägge projekten hade slutförts framgångsrikt i rätt tid, i enlighet med de överenskomna villkoren. Vad ITSA-projektet beträffade så ansåg den klagande att kommissionen i sin skrivelse av den 3 december 1996 hade medgivit att detta projekt i all väsentligt var slutfört i slutet av december år 1994, och att kommissionen var ansvarig för bägge projektens ekonomiska och organisatoriska problem under den senare tiden.

Slutligen uppmanade den klagande Europeiska ombudsmannen att upphäva återbetalningskravet.

BESLUTET

1 Den klagandes begäran om upphävning av återbetalningskravet

Ombudsmannen har ingen befogenhet att upphäva ett återbetalningskrav.

2 Kommissionens underlåtenhet att besvara korrespondens

Kommissionen erkände och beklagade att den inte besvarat de skrivelser ETEN tillställt den. Dessutom uppgav den att GD XXIII:s förfaranden för besvarande av förfrågningar om utestående betalningar höll på att ses över i syfte att säkerställa att sådana förfrågningar bekräftades ofördröjligen,

och att svar lämnades så snart som möjligt. Ingen ytterligare anmärkning från ombudsmannen föreföll därför nödvändig.

3 Kommissionens underlåtenhet att erlagga de 40 % som återstod av anslaget

- 3.1 Villkoren för utbetalning av de 40 % som återstod av det ekonomiska biståndet var fastställt i identiska villkor i de "deklarationer från mottagaren av ekonomiskt stöd", som undertecknats av ETEN den 30 och 31 december 1993. Enligt föreskrifter i dessa deklarationer skulle de 40 % som återstod av det ekonomiska stödet utbetalas efter ingivande till och godtagande från kommissionens sida av de erforderliga dokumenten (en rapport om användningen av det ekonomiska stödet, ett kontoutdrag eller en redovisningshandling, samt vederbörligen styrkta stödjande dokument, varav framgick varje kostnadsposts art och belopp samt motsvarande intäkt). Av dessa deklarationer framgick också att ETEN, om kostnadsredovisningen inte kunde motivera det sätt det ekonomiska biståndet använts på, gick med på att på kommissionens begäran återbetala eventuellt felaktigt belopp.
- 3.2 ETEN hade därför rätt att erhålla betalning om organisationen uppfyllde villkoren i de två deklarationerna. Enligt kommissionens yttrande hade förseningen med utbetalningen i allt väsentligt sin grund i att ETEN inte till fullo uppfyllde dessa villkor.
- 3.3 Ombudsmannen kunde inte avgöra tvisten i sak mellan kommissionen och ETEN, om huruvida den sistnämnda hade uppfyllt villkoren i de två deklarationerna eller inte. Denna fråga kunde endast avgöras av en domstol med behörig domsrätt och med möjlighet att höra vittnesmål och utvärdera motstridiga bevis.
- 3.4 Ombudsmannens roll, med avseende på denna aspekt av fallet låg i att undersöka huruvida det förelåg några belägg för att kommissionen skulle ha underlåtit att agera i enlighet med principerna för god förvaltning. Dessa principer kräver att kommissionen inte skulle hade försenat utbetalningen till ETEN av de 40 % som återstod av det ekonomiska biståndet, om den inte hyst välgrundade tvivel om ETEN:s uppfyllelse av villkoren i de två deklarationerna.
- 3.5 Om registreringsförfarandena och de övriga administrativa fakta som kommissionen åberopat inte, som den klagande med rätta noterade, till fullo motiverade förseningen av betalningen av de återstående 40 %, så syntes däremot de övriga argumenten som framförts av kommissionen innebära belägg för att den allvarligt betvivlade att ETEN full-

gjort villkoren i de två deklARATIONERNA. I synnerhet syntes det av dess kommentarer som om kommissionen inte var till fullo övertygad om att bokslutet faktiskt återspeglade de verkliga kostnaderna för projekten. Kommissionen ansåg också att den stödjande dokumentationen, för de belopp för vilka ersättning yrkats, föreföll otillräcklig och inte överensstämmande med avtalsvillkoren.

- 3.6 Att kommissionen beslöt att genomföra en kontroll på platsen vid ETEN:s huvudkontor och senare övervägde möjligheten att kräva tillbaka ett visst belopp från ETEN eftersom den inte var nöjd med den information den fått av ETEN om hur ITSA-projektet genomförts, utgör en bekräftelse på att kommissionen hyste verkliga tvivel på ETEN:s uppfyllelse av avtalsvillkoren. Att sådana verkliga tvivel förelåg hos kommissionen bekräftades ytterligare av dess slutliga beslut att formellt inkräva återbetalning då det förekommit kostnader som inte var berättigade till stöd, samt brist på stödjande dokument vid synonymordboksprojektet, samt att ITSA-projektet dessutom totalt hade misslyckats.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER FRÅN OMBUDSMANNEN

Ombudsmannen noterade att den klagande själv hade möjlighet att hänskjuta tvisten om utbetalningen av återstående 40 % av det ekonomiska stödet, och kommissionens slutliga beslut, till en behörig rättslig myndighet.

HANDLÄGGNING AV EN BEGÄRAN OM INFORMATION VID EN AV KOMMISSIONENS REPRESENTATIONER

Beslut i klagomål 539/3.4.96/MA/DK/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I mars 1996 klagade A till ombudsmannen och hävdade att kommissionens representation i Danmark inte bistått henne på vederbörligt sätt, eftersom den inte lämnat henne information om hennes rättigheter enligt förordning nr 1408/711.

Som svensk pensionär bosatt i Danmark hade A stött på problem rörande det sociala trygghetssystemet i Danmark. Hon hade skrivit till såväl den danska representationen som kommissionens ordförande för att få vägledning.

¹ EGT L 149, 5.7.1971, s. 2.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Sammanfattningsvis yttrade sig kommissionen som följer:

A skrev till Europeiska kommissionens ordförande i april 1996. Skrivelsen översändes till kommissionens representation i Köpenhamn för vidare åtgärder.

Servicefunktionen i Köpenhamn, 'Euro-Jus', fick ta hand om frågan och dess juridiske konsult talade enligt kommissionen med A i telefon vid ett flertal tillfällen. A lovades teknisk hjälp med att lösa sitt problem, om hon kunde tillhandahålla ytterligare information. Denna information begärdes i en skrivelse av den 22 april 1996, med en påminnelse den 9 maj 1996. I påminnelsekrivelsen upprepade representationen i Köpenhamn sin beredvillighet att hjälpa till, men förklarade att det behövdes ytterligare information för att frågan skulle kunna drivas vidare. Den rättsliga rådgivaren sände ut en sista påminnelse den 29 maj 1996 och förklarade där att det utan den begärda informationen var omöjligt att undersöka frågan.

Kommissionen hävdade att den fortfarande mer än gärna ville hjälpa A. För att kommissionen skulle kunna undersöka frågan var det emellertid nödvändigt för den att ha tillgång till den information som det redan hänvisats till i skriftväxlingen med A.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll A sitt klagomål. Hon bekräftade att hon skrivit till kommissionens ordförande i april 1996, men hävdade att hon inte fått något svar från honom.

A förnekade att hon vid ett flertal tillfällen skulle ha talat i telefon med representationens rättslige konsult. Enligt A hade inga telefonkontakter förekommit mellan henne och kontoret efter april 1996. Hon bekräftade emellertid att hon en gång talat med en representant för Euro-Jus, den 21 februari 1996.

A hävdade att det inte var möjligt för henne att inkomma med allt relevant material innan hon var insatt i exakt vad gemenskapsrätten säger.

A hävdade att hon mottagit skrivelsen av den 22 april 1996 först mot slutet av maj 1996. I själva verket hade hon först fått påminnelsekrivelsen av den 9 maj 1996, med skrivelsen av den 22 april som bilaga. A var förvånad över förseningarna av dessa skrivelser.

Vad innehållet i skrivelsen av den 22 april 1996 beträffar så hävdade A att hon redan hade besvarat den första frågan i sin föregående skrivelse av den 17 februari 1996. Hon ansåg dessutom att de sista tre frågorna var irrelevanta och syftade till att göra henne frustrerad. Enligt A hade också dessa frågor redan besvarats.

BESLUTET

1 Korrespondensen mellan den klagande och kommissionens tjänstegrener

- 1.1 Den 17 februari 1996 skrev A till kommissionens representation i Köpenhamn och begärde hjälp med sina problem. I denna skrivelse angav hon en adress i Fredriksberg. Den 22 februari 1996 talade A i telefon med en representant för Euro-Jus, F, som lovade att titta på saken. Den 22 april 1996 svarade F på A:s skrivelse av den 17 februari 1996 och begärde viss ytterligare information. Denna skrivelse sändes till den adress som angavs i A:s skrivelse av den 17 februari 1996.
- 1.2 Den 16 april 1996 skrev A till Europeiska kommissionens ordförande. I denna skrivelse lämnade hon en adress i Humlebæk. Den 18 april 1996 översände ordföranden hennes skrivelse till kommissionens representation i Köpenhamn. Den 9 maj 1996 svarade F på Europeiska kommissionens ordförandes vägnar, och tackade A för hennes skrivelse och informerade henne om att hon skulle försöka hjälpa henne, men att hon skulle behöva ha A:s svar på de frågor som redan ställts. Denna skrivelse skickades till Humlebæk och A erhöll den i slutet av maj 1996.
- 1.3 Kommissionens representation sände ut en sista påminnelsekrivelse den 29 maj 1996 till bägge de adresser A använt i sin korrespondens. I denna skrivelse upprepades begäran om ytterligare information.
- 1.4 På grundval av ovanstående slutsatser framgår att A:s skrivelse till kommissionens representation i Köpenhamn, och till Europeiska kommissionens ordförande, besvarades den 22 april 1996 och den 9 maj 1996.
- 1.5 Ombudsmannen fann därför att inga administrativa missförhållanden kunnat fastställas i fråga om hur kommissionens representation hade besvarat ovannämnda skrivelser.

2 De försenade emottagandena av de skrivelser kommissionens representation sänt

- 2.1 I sina kommentarer nämnde A att de skrivelser kommissionens representation sänt hade anlänt försenade till henne. De påstådda förseningarna tycktes bero på att A hade använt två olika adresser i sin korrespondens med kommissionens representation och med Europeiska kommissionens ordförande.
- 2.2 Varje svar sändes till den adress A lämnat i sina motsvarande skrivelser. Dessutom syntes A inte ha meddelat kommissionen sin ändrade adress. Ombudsmannens undersökningar påvisade därför inte några administrativa missförhållanden med avseende på förseningarna med mottagandet av korrespondensen.

3 Hjälpen som tillhandahållits av kommissionens representation

- 3.1 I sin korrespondens hade kommissionens representation angivit att den behövde ytterligare information om A:s specifika situation för att kunna undersöka hennes problem. Representationen hade uttryckt sin beredvillighet att hjälpa till, men A hade ansett de frågor som ställts vara irrelevanta.
- 3.2 Ombudsmannen fann att kommissionens representation hade försökt hjälpa A med hennes problem, och att representationen för att kunna hjälpa henne hade fått lov att begära ytterligare information.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

AVTAL OM TEKNISKT BISTÅND I ALGERIET

Beslut i klagomål 572/24.4.96/ST/IT/KT mot Europeiska kommissionen och Europeiska revisionsrätten

KLAGOMÅLET

I april 1996 framförde T till ombudsmannen ett klagomål rörande ett avtal för tekniskt bistånd till Algeriet som ingåtts med kommissionen. Hans klagomål tog också upp revisionsrättens yttrande om projektet.

1 Om kommissionen

1994 hade T tecknat ett avtal med kommissionen rörande samarbete i Algeriet, i samband med det av Europeiska gemenskapen finansierade PSAS-programmet. Efter en anbudsinfordran, som handlades av kommis-

sionens delegation i Algeriet, tilldelades den klagande projekt "SEM/03/208/030/A".

Hans uppgifter i Algeriet började i mars 1994. Trots vissa svårigheter lyckades den klagande slutföra sina uppgifter före utgången av den tidsfrist som angavs i kontraktet (mars 1995). Kommissionen betalade två räkningar för de sex månader han arbetat under 1994, men de övriga räkningarna, som tillsänts kommissionen den 15 februari 1995 och den 18 maj 1995, betalades inte.

T begärde att dessa räkningar skulle betalas, att dröjsmålsränta skulle erläggas, samt dessutom en gottgörelse för att hans anseende som näringsidkare lidit skada. I mars 1996 gick kommissionen med på en förlikning..

T klagade till ombudsmannen om påstådda administrativa missförhållanden å kommissionens sida, i och med att den underlåtit att lämna honom tillräckligt tekniskt bistånd. I klagomålet påtalades också maktmissbruk genom oskäligt betungande avtalsparagrafer samt administrativa oegentligheter och felaktig information ingiven till revisionsrätten.

2 Om revisionsrätten

T klagade också över flera anmärkningar i revisionsrättens årsrapport för 1994 rörande PSAS-programmet för Algeriet. I punkt 11.69 i rapporten hävdade revisionsrätten att den hade begränsat sin rapport "till undersökning av dokumenten, och till vissa sammanträffanden med kommissionens tjänstemän". Enligt den klagandes uppfattning borde rätten även ha anordnat ett sammanträffande med honom, för att ge honom möjlighet att försvara sin verksamhet.

UNDERSÖKNINGEN

Klagomålet vidarebefordrades till de berörda institutionerna

Kommissionens yttrande

Sammanfattningsvis yttrade sig kommissionen som följer:

T hade fortlöpande underlåtit att uppfylla de tekniska föreskrifterna i avtalet och hans rapporter var ofullständiga och allt för vaga.

I februari 1995 inkom T med en kort rapport om sin arbetsverksamhet för perioden från den 15 maj 1994 till 18 januari 1995. En andra rapport insändes den 10 maj 1995, när avtalet hade slutförts. Dessa rapporter var otillräckliga och hade skrivits ihop i en hast, och möjliggjorde därför inte en tydlig utvärdering av framstegen.

Kommissionen beslöt att innehålla betalningen av de två sista räkningarna inom ramen för avtalet tills dess kontrollförfarandet, som involverade flera av kommissionens avdelningar, hade slutförts.

I juni 1996 ingicks en överenskommelse med den klagande, som gick med på att inte driva sina anspråk i utbyte mot utbetalning av en klumpsumma.

Revisionsrättens yttrande

Sammanfattningsvis yttrade sig revisionsrätten som följer:

Revisionsrätten hade reviderat PSAS-programmets utveckling under perioden från april 1994 till februari 1995. Vid revisionen tillämpade rätten det förfarande som fastlagts i EG-fördraget, i synnerhet det tredje stycket i artikel 188c, som angav att revisionen "skall grundas på bokföringsmaterial och vid behov ske på platsen i gemenskapens övriga institutioner och i medlemsstaterna". I det föreliggande fallet beslöt rätten att inte utföra några kontroller på platsen, till följd av den besvärliga politiska situationen i Algeriet.

Rätten tog upp PSAS-programmet i sin årsrapport för 1994. Flera avsnitt av rapporten hade rätten utarbetat på grundval av den information kommissionen tillhandahållit, i enlighet med stycke 4 i artikel 188c. T kontaktades inte för att avge vittnesmål, eftersom rätten inte hade någon skyldighet att höra privatpersoner eller andra organ. Å andra sidan hade den klagande informerat rätten om sin önskan att höras först efter det att 1994 års rapport hade publicerats i den officiella tidningen.

Rapporten innehöll inga synpunkter på hur den klagande utfört sin del av avtalet. Det specifika uttryck som används i punkt 11.75 i årsrapporten, och som den klagande hade hänvisat till ("*som ett resultat*"), rörde alla anmärkningarna i de föregående styckena, och inte enbart frågorna om tekniskt bistånd.

Klagandens kommentarer

Den klagande bekräftade att en vänskaplig förlikning uppnåtts, men vidhöll att han behövde få en offentlig ursäkt från kommissionen, och begärde dessutom att revisionsrätten skulle publicera en rättelse i den officiella tidningen, där det framfördes att uttrycket "*som ett resultat*", i punkt 11.75 i dess årsrapport för 1994, inte rörde det tekniska bistånd han utfört.

Den klagande begärde att kommissionen skulle erkänna sitt misstag i en skrivelse, i syfte att återupprätta hans professionella anseende. I denna

skrivelse skulle det tillkännages att hans avtalsmässiga relationer med institutionen hade klarats upp.

BESLUTET

Av den undersökning ombudsmannen genomförde föreföll det som att såväl T som kommissionen hävdade att en uppgörelse i godo hade uppnåtts i själva sakfrågan i klagomålet. Eftersom denna uppgörelse synbarligen uppfyllde de flesta av den klagandes krav uttryckte han sin tillfredsställelse. Eftersom kommissionen offentligt hade bekräftat den överenskommelse som ingåtts med T så hade hans krav på ett offentligt erkännande redan tillfredsställts.

Vid en bedömning av innebörden av punkt 11.75 i revisionsrättens rapport för 1994, kunde man dra slutsatsen att uttrycket "*som ett resultat*" inte enbart avsåg det tekniska bistånd som stod till buds enligt den klagande. Utifrån det sammanhang det stod i syntes det hänvisa till hela den föregående sektionen i rapporten. Föremålet för rättens rapport var kommissionen och inte den klagande.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden från vare sig kommissionens eller revisionsrättens sida, och ombudsmannen avslutade därför fallet.

VÄGRAN ATT ERKÄNNA DIPLOM FRÅN ETT TREDJE LAND

Beslut i klagomål 579/2.5.96/MAMG/UK/IJH mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I april 1996 klagade M till ombudsmannen om att hans examina som klinisk psykolog vilka han förvärvat i Argentina inte erkänts. Hans klagomål var riktat mot *British Psychological Society* (BPS) och kommissionen. Ombudsmannen informerade honom om att han endast kunde ta upp klagomålet i den utsträckning i vilket det rörde kommissionen, eftersom BPS inte är någon institution eller något organ inom gemenskapen.

Enligt den klagande, som är spansk medborgare, tog han sina universitetsexamina som klinisk psykolog i Argentina, och praktiserade senare i Frankrike, där hans examina hade erkänts i december 1991. 1992 flyttade han till Förenade kungariket, där han sökte börja arbeta såsom klinisk psykolog, men BPS vägrade att erkänna hans examina och krävde att han, för att få en förklaring om att hans examina var likvärdiga, skulle ta Förenade kungarikets psykologidiplom. Till följd av att han således inte fått sina examina erkända kunde han inte komma ifråga vid flertalet tjänsteställning-

ar för kliniska psykologer inom Förenade kungarikets offentliga hälsovård. Han ansåg att BPS borde ha erkänt hans meriter i enlighet med rådets direktiv 89/48/EEG¹ och rådets rekommendation 89/49/EEG.²

I april 1993 rapporterade Rådgivningstjänsten för medborgarnas Europa (en del av kommissionens kontor i London), som agerade för M:s räkning, om hans situation till kommissionen och bad om ett klarläggande om huruvida BPS krav att han skulle avlägga en hel examen i Förenade kungariket för att kunna få likvärdighetsförklaring, stod i enlighet med direktiv 89/48/EEG. I juni 1993 svarade kommissionen (GD XV - inre marknad och finansiella tjänster) genom att säga att den inte fått någon information om erkännandet av den klagandes argentinska examina från de franska myndigheternas sida, och att den därför hyste allvarliga tvivel på att han uppfyllde villkoren för att kunna innefattas av direktiv 89/48/EEG. Kommissionen anmärkte mer specifikt att det examensbevis som ingivits till de brittiska myndigheterna av M var utställt av den spanska ambassaden i Paris, och inte utgjorde en bestyrkt fotokopia av det ursprungliga beslut som fattats av de behöriga franska myndigheterna.

Enligt den klagande innebar kommissionens svar orättvisa beskyllningar mot honom. I januari 1995 skrev en ledamot av Europaparlamentet ett brev till GD XV som hävdade att kommissionens svar till Rådgivningstjänsten för medborgarnas Europa var ytterst negativt och föga hjälpsamt för den klagande. Av detta skäl begärde han en ny prövning av frågan och ett mer genomtänkt yttrande. Ledamoten av Europaparlamentet påpekade att det franska utbildningsministeriet den 24 september 1991 hade erkänt den klagande såsom behörig att praktisera och att den klagande hade uppfyllt kraven på minst tre års yrkesarbete i Frankrike innan han kom till Förenade kungariket.

Kommissionen svarade i februari 1995 genom att upprepa att den klagande, för att kunna omfattas av direktiv 89/48/EEG om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning, måste kunna styrka tre års yrkeserfarenhet enligt intyg från den medlemsstat som erkände hans examesbevis från ett tredje land (artikel 1 a) i direktivet). Kommissionen anmärkte att den inte kunde inskrida mot de brittiska myndigheterna och be dem tillämpa direktivet i detta fall, om inte den klagande först tillställde kommissionen en kopia av de franska myndigheternas formella beslut där de erkänner hans argentinska examensbevis, liksom också ett intyg om tre års arbetserfarenhet.

¹ EGT 1989 Nr L 19/16

² EGT 1989 Nr L 19/24.

Utifrån dessa fakta klagade M till ombudsmannen över att kommissionens GD XV:

- 1 underlåtit att hjälpa honom att få ett erkännande av sina examina;
- 2 riktat orättvisa beskyllningar mot honom i korrespondens i frågan;
- 3 valt att tolka direktiv 89/48/EEG på ett sätt som lade hinder i vägen för tillämpningen av det, genom att kräva tre års offentlig anställning efter erkännandet;
- 4 underlåtit att verkställa rekommendation 89/49/EEG rörande personer som är medborgare i en medlemsstat och innehar examensbevis som utfärdats i en tredje stat.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Sammanfattningsvis yttrade sig kommissionen som följer:

- 1 Vad gäller påståendet att den underlåtit att hjälpa den klagande att få ett erkännande för sina examina, bekräftade kommissionen det påpekande den gjort till sitt Londonkontor, genom att notera att den fortfarande inte hade något bevis på att de franska myndigheterna hade erkänt den argentinska examen. Kommissionen tillade att den vid flera tillfällen hade bett den klagande att sända in en enkel kopia av erkännandet, men att han genomgående underlåtit att göra detta. Kommissionen anmärkte dessutom att den, så snart den fick belägg för att den klagande faktiskt omfattades av direktiv 89/48/EEG, skulle kontakta Förenade kungarikets myndigheter å hans vägnar.
- 2 Vad gällde påståendet om att den riktat orättvisa beskyllningar mot den klagande så anmärkte kommissionen att det utgjorde normal praxis vid hantering av klagomål mot medlemsstater, att anmoda den klagande att inkomma med kopior av viktiga handlingar, i syfte att klarlägga fakta och att utvärdera grunderna för klagomålet före kontakter med medlemsstaternas myndigheter, samt att denna inställning inte var avsedd att kränka den klagandes goda rykte.
- 3 Vad gällde tolkningen av direktiv 89/48/EEG anmärkte kommissionen att en examen som en medborgare i gemenskapen tagit i ett tredje land, endast kan bli föremål för direktivets erkännandeförfarande på två villkor: a) den måste först erkännas av en medlemsstat i unionen och b) innehavaren måste ha tre års arbetserfarenhet, som styrks av den medlemsstat som erkänt diplom.

- 4 Vad gällde den påstådda underlåtenheten att verkställa rådets rekommendation 89/49/EEG, så har en rekommendation enligt artikel 189 i EG-fördraget ingen bindande laga kraft.

Klagandens kommentarer

Den klagande upprepade sina tidigare kommentarer och tillade att dokumentation med avseende på hans erkännande hade översänts vid flera tillfällen, däribland av Rådgivningstjänsten för medborgarnas Europa och av ledamoten av Europa-parlamentet, men att GD XV hade avlägsnat det bevis som styrkte detta erkännande. Den klagande begärde slutligen att hans rätt till anställning skulle återupprättas.

BESLUTET

1 Kommissionens påstådda underlåtenhet att hjälpa den klagande att få sina examina erkända

- 1.1 I syfte att biträda den klagande att få sina examina erkända, och för att kontrollera huruvida Förenade kungarikets myndigheter hade agerat i enlighet med direktivet, måste kommissionen vara i besittning av samtliga handlingar som kunde hjälpa den att utvärdera och styrka giltigheten hos relevanta juridiska fakta rörande den klagandes yrkesmässiga situation. De franska myndigheternas erkännande av den klagandes argentinska diplom utgjorde ett av dessa dokument.
- 1.2 Av kommissionens yttrande föreföll det som att den flera gånger begärt att från den klagande få en kopia av de franska myndigheternas formella beslut om erkännande, men att den klagande hade underlåtit att översända detta. I stället fick kommissionen från honom ett intyg utfärdat av den spanska ambassaden i Paris, som inte utgjorde någon styrkt kopia av de franska myndigheternas beslut om erkännande. Utan detta väsentliga dokument kunde kommissionen inte inleda en undersökning. Kommissionen noterade flera gånger att den, så fort den fått den begärda kopian, skulle kunna ingripa mot de brittiska myndigheterna.
- 1.3 Av det föregående föreföll det således som att det inte förelåg några belägg för att kommissionen hade underlåtit att hjälpa den klagande med att få ett erkännande för sina examina.

2 De påstådda orättvisa beskyllningarna mot den klagande

Genom att be den klagande inkomma med en kopia av de franska myndigheternas formella beslut om erkännande, och genom att vägra att godta det intyg som utfärdats av den spanska ambassaden såsom

bevis för detta erkännande, sökte kommissionen införskaffa den relevanta dokumentationen för en rättslig bedömning av den klagandes yrkesmässiga bakgrund. Genom att göra detta kunde kommissionen inte anses ha riktat orättvisa beskyllningar mot den klagande.

3 Kommissionens tolkning av direktiv 89/48/EEG

- 3.1 Artikel 1.a i direktivet anger att en examen från ett tredje land, som en medborgare i en medlemsstat tagit, endast kan omfattas av direktivets erkännandesystem om *"innehavaren därav har minst tre års arbets- erfarenhet, som styrkts av den medlemsstat som erkände ett diplom från ett tredje land"*.
- 3.2 Genom att kräva tre års arbetserfarenhet, efter erkännandet av diplommet från det tredje landet, kunde kommissionen därför inte anses ha gjort en tolkning som stod i strid med ovanstående villkor. Det bör emellertid erinras om att EG-domstolen är den högsta auktoriteten i frågor som rör gemenskapsrätten.

4 Kommissionens påstådda underlåtenhet att verkställa rekommendation 89/49/EEG

Eftersom rekommendationer inte är bindande (artikel 189 i EG-fördraget) har kommissionen inga befogenheter att kräva att en medlemsstat skall följa vad som föreskrivs i en rekommendation. Kommissionen kan därför inte anses ha underlåtit att verkställa rekommendation 89/49/EEG.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

ERKÄNNANDE AV EXAMENSBEVIS: BEHANDLING AV ETT KLAGOMÅL TILL KOMMISSIONEN

Beslut i klagomål 583/3.5.96/MFCL/IT/KT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I maj 1996 framförde C ett klagomål till ombudsmannen rörande det sätt på vilket hennes klagomål mot de portugisiska myndigheterna hade behandlats av kommissionen.

C upplyste ombudsmannen om att hon innehade en fransk doktorsexamen i lingvistik. Hon försökte få sin franska examen erkänd i Portugal, men lyck-

ades inte. De portugisiska myndigheterna ansåg inte hennes doktorat falla inom ramen för direktiv 89/48/EEG¹.

I januari 1994 skrev C till kommissionen i frågan. Kommissionens generalsekreterare svarade i maj 1994, och upplyste henne om att hennes klagomål registrerats som nr. 94/4382 och att det skulle undersökas.

I sitt klagomål bad Combudsmannen att undersöka frågan, eftersom kommissionen vare sig lagt ner hennes ärende nr. 94/4382 eller inlett ett förfarande om fördragsbrott mot Portugal.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Sammanfattningsvis yttrade sig kommissionen som följer:

Sakfrågan i klagomålet rörde kommissionens utövande av sina diskretionära rättigheter med avseende på förfarandena enligt artikel 169;

Rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 upprättade ett generellt system för erkännande av examina från högre utbildning, efter slutförande av yrkesutbildning och annan utbildning omfattande minst tre år;

På grundval av ovannämnda direktiv hade den klagande rätt att få sin examen erkänd för att kunna utöva samma yrkesverksamhet i Portugal som hennes doktorsgrad gav henne möjlighet till i Frankrike;

Kommissionen hade korresponderat med de portugisiska och franska myndigheterna och med den klagande. En detaljerad förteckning över korrespondensen hade tillställts ombudsmannen;

På grundval av ovanstående korrespondens, de franska myndigheternas svar och flera skrivelser från enskilda personer med liknande problem i andra medlemsstater, beslöt kommissionen att ta upp frågan vid ett sammanträde den 24 april 1996 med nationella samordnare om tillämpningen av direktiv 89/48/EEG;

C informerades per telefon om sammanträdet med samordnarna och om att alla beslut med avseende på ett eventuellt inledande av förfaranden om fördragsbrott, till följd av kommissionens sammanträdeskalendar, kunde tas tidigast i oktober 1996.

¹ EGT 1989 Nr L 19/16.

På grundval av de argument som framförts av de portugisiska myndigheterna, och diskussionen vid sammanträdet med samordnarna, bad kommissionen C att inkomma med kopior av all korrespondens med de portugisiska myndigheterna och en kopia på sina examensbevis;

Kommissionen angav att C:s klagomål rörde komplicerade frågor, som för närvarande diskuterades mellan medlemsstaterna och kommissionen. Dessutom påpekade kommissionen att när dess tjänster vände sig till medlemsstaterna för information så kom tidplanen för att behandla ett klagomål i stor utsträckning att bero på dem;

Slutligen hävdade kommissionen att C hela tiden hållits informerad om hur hennes ärende utvecklades, och om att kommissionen skulle fortsätta att hålla henne informerad om alla åtgärder den vidtog vid utövandet av sin diskretionära befogenhet.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll C sitt klagomål. Hon hävdade att hon hade erfarenhet av högre utbildning och att hennes examen inte var en akademisk sådan, eftersom den gav henne rätt att utöva yrket *enseignant d'Université*. Hon informerade vidare ombudsmannen om att kommissionen hade begärt in ytterligare information från henne först den 12 juni 1996 och att hon svarat på denna begäran den 19 juni 1996.

Senare informerade C ombudsmannen om att hon i november 1996 hade fått en skrivelse från kommissionen, där den meddelade att den skulle sända ett formellt meddelande till de portugisiska myndigheterna. I januari 1997 fick C ytterligare en skrivelse där hon informerades om att den formella anmälningsskrivelsen, asv sakliga skäl, inte ännu hade sänts. C uttryckte sitt missnöje med förseningen med att skicka den formella anmälan.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Ombudsmannen beslöt att begära in ytterligare information från kommissionen, om huruvida den hade inlett ett förfarande om fördragsbrott i enlighet med artikel 169 i EG-fördraget mot Portugal, rörande införlivandet av direktiv 89/48/EEG i lagstiftningen, vilket angavs i dess skrivelse till den klagande i januari 1997.

Kommissionens vidare yttrande

Kommissionen svarade att den hade beslutat att inleda ett förfarande om fördragsbrott mot Portugal i enlighet med 169 i EG-fördraget. Detta förfarande grundades på det ofullständiga införlivandet av direktiv 89/48/EEG i

portugisisk lagstiftning. Enligt kommissionen meddelade den C om utvecklingen rörande förfarandet i en skrivelse i juni 1997.

BESLUTET

1 Det administrativa skedet av artikel 169-förfarandet

- 1.1 I artikel 169 i EG-fördraget föreskrivs inte några förfaranden eller kriterier som kommissionen skall följa under perioden före den avger ett motiverat yttrande till en medlemsstat. Dessutom lämnar EG-domstolens rättspraxis bara begränsad vägledning. Kommissionen måste därför själv bestämma vilka förfaranden och kriterier den skall tillämpa i utövandet av sitt ansvar i enlighet med artikel 169, i den process som kan leda till att ett motiverat yttrande avges.
- 1.2 Som ett utslag av god förvaltningssed bör kommissionen framhärda i sina försök att få in svar från medlemsstaterna i det administrativa skedet av förfarandet om fördragsbrott. Enligt EG-domstolens rättspraxis ålägger artikel 5 i fördraget medlemsstaterna en skyldighet att underlätta utövandet av de uppgifter som den första strecksatsen i artikel 155 ålägger kommissionen. Medlemsstaterna är skyldiga att samarbeta *bona fide* i undersökningar som kommissionen genomför i enlighet med artikel 169 och att förse kommissionen med all den information den begär i detta syfte.¹
- 1.3 Eftersom kommissionen sedan den 6 maj 1994, då C:s klagomål registrerades som nr 94/4382, kontinuerligt tillställt den berörda medlemsstaten skrivelser, samt hållit C informerad om utvecklingen antingen per korrespondens eller per telefon, så fann ombudsmannen att det inte förelåg några belägg för administrativa missförhållanden med avseende på denna aspekt av ärendet.

2 Beslut att inleda förfaranden om fördragsbrott i enlighet med artikel 169 i EG-fördraget

- 2.1 I artikel 169 i EG-fördraget föreskrivs att kommissionen skall avge ett motiverat yttrande om den anser att en medlemsstat har underlåtit att uppfylla en skyldighet enligt fördraget.

¹ Mål 192/84 Europeiska gemenskapernas kommission mot Grekiska republiken [1985] ECR 3967 punkt 19.

- 2.2 Enligt EG-domstolens rättspraxis är det enbart kommissionen som, mot bakgrund av dess roll såsom fördragets väktare, har behörighet att avgöra huruvida det är lämpligt att inleda förfaranden mot en medlemsstat för underlåtelse att uppfylla sina förpliktelser.¹
- 2.3 Kommissionen hade i en skrivelse i juni 1997 informerat den klagande om att den sändt ett formellt meddelande till de portugisiska myndigheterna, i enlighet med artikel 169 i EG-fördraget, rörande det ofullständiga införlivandet av direktiv 89/48/EEG i lagstiftningen.
- 2.4 Ombudsmannen fann därför att det inte förelåg några administrativa missförhållanden med avseende på det sätt på vilket kommissionen hade genomfört sina undersökningar i denna fråga.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

FINANSIERING AV ETT PROJEKT INOM MED-URBS-PROGRAMMET

Beslut i klagomål 605/21.5.96/CGW/B/PD/XD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I maj 1996 framförde S ett klagomål till ombudsmannen för en förenings räkning om ett projekt som finansierades inom ramen för MED-URBS-programmet.

Ett avtal ingicks mellan kommissionen och en stad i Grekland avseende finansiering av ett MED-URBS-projekt. Föreningen hade fördelar av projektet och hade träffat en överenskommelse med den grekiska staden om placeringen av ett kulturcenter. Senare uppkom en tvist mellan föreningen och staden om centrets placering.

Den klagande hävdade att denna tvist innebar en risk för projektet i dess helhet och anförde i sitt klagomål till ombudsmannen att kommissionen borde ta ansvar för att lösa tvisten.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande påpekade kommissionen att avtalet om tillhandahållande av medel till projektet hade

¹ Mål 431/92 *Europeiska gemenskapernas kommission mot Federala republiken Tyskland* [1995] ECR I-2189 punkt 22.

ingåtts mellan kommissionen och den grekiska staden. Föreningen var inte en avtalspart. För det andra anmärkte kommissionen att en separat överenskommelse om placeringen av kulturcentret hade träffats mellan staden och den klagande, och att kommissionen inte var part i denna överenskommelse. Kommissionen kom därför fram till att den inte kunde vara ansvarig för stadsfullmäktiges agerande och att den därför inte hade någon skyldighet att inleda en undersökning.

Klagandens kommentarer

Den klagande anförde att kommissionen var ansvarig för projektet, eftersom den tillhandahöll medlen och därför möjliggjorde tillskapandet av kulturcentret.

Enligt den klagande hade kommissionen en moralisk skyldighet att stödja projektet. Denna skyldighet kunde härledas från vissa bestämmelser i avtalet, som avsåg att säkerställa projektets kontinuitet. Kommissionen kunde inte å ena sidan finansiera ett projekt och å den andra tillåta att detta projekt äventyrades av den stad som svarade för samordningen av projektet.

BESLUTET

För det första konstaterade ombudsmannen att det inte förelåg något avtalsförhållande mellan den klagande och kommissionen. Å ena sidan hade kontraktet om finansieringen av projektet ingåtts mellan kommissionen och den grekiska staden. Å andra sidan hade överenskommelsen om kulturcentrets placering undertecknats av enbart den klagande och staden.

För det andra undersökte ombudsmannen bestämmelserna i avtalet som ingåtts mellan kommissionen och staden. Kommissionen hade skyldighet att finansiera projektet förutsatt att staden respekterade villkoren i avtalet. Enligt kommissionen finansierades projektet eftersom avtalets villkor hade uppfyllts. I avtalet föreskrevs inte några ytterligare förpliktelser för kommissionen.

För det tredje undersökte ombudsmannen avtalet inom hela ramen för det decentraliserade samarbete som stödjer det europeiska programmet MED-URBS. Gemenskapen finansierar projekt som respekterar den anda och de villkor som föreskrivs i programmet. Den kan inte svara för ett projekt, och heller inte ta ansvar för varje praktiskt problem som kan uppkomma inom ramen för ett projekt.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

BEHANDLING FRÅN EN AV KOMMISSIONENS REPRESENTATIONERS SIDA

Beslut i klagomål 615/30.5.96/LK/FIN/KT/VK mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I maj 1996 framförde K ett klagomål till ombudsmannen över det sätt som kommissionens representation i Finland behandlat henne på. I april 1996 ringde K kommissionens representation i Finland och frågade om ersättningen för hennes resekostnader i samband med kommissionens uttagningsprov EUR/LA/74. Hon hävdade att det svar kontoret lämnat var ohövligt, eftersom hon uppmanats att kontakta kommissionen i Bryssel. Tidigare under 1996 hade K kontaktat representationen i Finland för att begära information om rekryteringsmöjligheter. Representationen hade på liknande sätt svarat att K skulle kontakta Bryssel.

I sitt klagomål uttrycket K sitt missnöje över det sätt som kommissionens representation i Finland hade besvarat hennes förfrågningar på.

UNDERSÖKNINGEN**Kommissionens yttrande**

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande informerade kommissionen ombudsmannen om den typ av råd som kommissionens representation i Finland lämnat. Den uppgav att K i detta specifika fall fått rådet att ringa till Bryssel. Enligt kommissionen hade hon en vecka senare kontaktat den relevanta enheten skriftligen.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll K sitt klagomål. Hon hävdade dessutom att hon hade rätt till ersättning för den sena betalningen av hennes resekostnader.

BESLUTET

- 1 Vad gäller frågan om de råd som kommissionens representation i Finland lämnat uppgav kommissionen att representationen regelmässigt på begäran ger allmän information om allmänna uttagningsprov. Det ingår i representationens praxis att hänvisa medborgare som ställer detaljfrågor om specifika rekryteringsrutiner till rekryteringsavdelningen vid GD IX i Bryssel.

Enligt kommissionen fick K korrekt hjälp vid samtliga kontakter. Kommissionen uppgav att framför allt hennes personliga rättigheter hade respekterats vid alla tillfällen.

I sina kommentarer vare sig bestred eller lade K fram belägg som bestred denna aspekt av ärendet.

Ombudsmannen fann därför inga belägg för administrativa missförhållanden med avseende på de råd som lämnats av kommissionens representation i Finland.

- Den 5 juni 1996 beslöt kommissionen om betalning av resekostnaderna. Den 10 juli 1996 bekräftade K att hon erhållit denna betalning några veckor tidigare.

Ombudsmannen konstaterade att om den klagande hade för avsikt att driva sitt krav på ersättning skulle detta krav riktas direkt till kommissionen.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

REKRYTERING AV TILLFÄLLIGT ANSTÄLLDA

Beslut i klagomål 631/10.6.96/AS/L/KT mot Europeiska kommissionen

I juni 1996 framförde S ett klagomål till ombudsmannen rörande Europeiska kommissionens urval av tillfälligt anställda (AT/3/95, referens 21T/SDT/95). Uttagningskommittén hade i en skrivelse av den 23 april 1996 meddelat S sitt beslut att inte kalla honom till intervju. S överklagade detta beslut i en skrivelse till kommissionen, som svarade och bekräftade det ursprungliga beslutet. S framförde därefter ett klagomål till ombudsmannen rörande bedömningen av hans kvalifikationer i uttagningsprov AT/3/95.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande uppgav kommissionen att den, efter det att den offentliggjort ett meddelande om lediga tjänster, hade översänt 213 ansökningar till uttagningskommittén. Kommitténs medlemmar var experter inom det område som meddelandet gällde. De kontrollerade först att samtliga kandidater uppfyllde de allmänna villkoren (se artikel 12 i tjänsteföreskrifterna), och jämförde därefter kandidaternas särskilda kunskaper i förhållande till de krav som ställdes för tjänsterna. S blev inte en av de sexton kandidater som valdes ut för en intervju.

När han överklagade att han inte fanns med i gruppen utvalda kandidater fick S skriftligt besked om att uttagningskommittén hade omprövat hans ansökan. Eftersom kommittén hade kommit fram till att andra kandidater var mer kvalificerade än den klagande, vidhöll den sitt ursprungliga beslut och motiverade det med att kandidaten i enlighet med uppgifterna i meddelandet om vakanta tjänster måste ha ingående kunskaper i datalingvistik.

BESLUTET

Till skillnad från Europeiska gemenskapernas tjänsteföreskrifter om rekrytering av tjänstemän, föreskrivs det inte något särskilt rekryteringsförfarande i förordningarna som skall tillämpas på övriga anställda i Europeiska gemenskaperna, och som gäller tillfälligt anställd personal.

Enligt kommissionen syftade urvalsförfarande 21T/SDT/95 till att rekrytera tillfälligt anställda i grad LA7/LA6, med ansvar för utveckling av kommissionens automatiska översättningssystem.

Kommissionen uppgav också att uttagningskommittén genomfört en jämförande undersökning av kandidaternas särskilda kvalifikationer med avseende på befattningens krav. Den kom fram till att den klagandes yrkesmässiga kvalifikationer begränsade sig till utvecklingen av ett visst datalingvistiskt system.

Mot bakgrund av att uttagningskommittén lämnat ett motiverat beslut till den klagande, och att det enligt de undersökningar som ombudsmannen genomfört inte fanns anledning att betvivla att resonemanget var korrekt, fanns det inga belägg för administrativa missförhållanden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

RADIONAVIGATIONSSYSTEM I EUROPA: BRISTANDE GENOMFÖRANDE

Beslut i klagomål 638/13.6.96/CC/F/VK mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I juni 1996 framförde C ett klagomål till ombudsmannen och hävdade att kommissionen hade underlåtit att genomföra sina förpliktelser i enlighet med rådets beslut av den 25 februari 1992 (92/143/EG) om radionavigationssystem för Europa, i synnerhet driften av medelhavskedjan Loran-C.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Sammanfattningsvis ytt-

rade kommissionen följande:

- 1 Kommissionen delade den klagandes uppfattning att allt borde göras för att driva Loran-C-kedjan och säkerställa full täckning av västra Medelhavet med Loran-C-signalen.
- 2 Kommissionen hade 1995 nått en överenskommelse med de spanska myndigheterna om att åter öppna den betydelsefulla stationen (Estartit). Spanien hade emellertid ännu inte genomfört denna överenskommelse. Kommissionen planerade därför att informera rådet om detta samt att införa en ny radionavigationspolitik, till följd av vilken ett förslag till rapport om Loran-C-kedjor skulle läggas fram för rådet.
- 3 I rådets beslut 92/143/EG föreskrivs att medlemsstaterna och kommissionen skall bygga upp ett globalt radionavigeringssystem, innefattande europeiska regionala Loran-C-kedjor. Beslutet lägger emellertid ansvaret att bli en part i regionala Loran-C-överenskommelser helt och hållet på medlemsstaterna, och innehåller inte någon bindande förpliktelse att vidmakthålla eller utveckla systemet.
- 4 Kommissionen har gjort stora ansträngningar för att övertyga medlemsstaterna om att upprätta en regional Loran-C-överenskommelse.

Klagandens kommentarer

Den klagande påpekade att det förelåg en skyldighet för avtalsparterna i en internationell överenskommelse att upprätta och vidmakthålla navigationshjälpmedel.

BESLUTET

Kommissionen är skyldig att uppfylla sina förpliktelser med avseende på hur radionavigeringssystemen fungerar i enlighet med rådets beslut 92/143/EG.

I artikel 2 i beslutet föreskrivs att kommissionen skall säkerställa samarbete mellan medlemsstaterna, uppmuntra till utveckling av mottagare och bedriva sitt arbete i syfte att upprätta en radionavigationsplan och föreslå de nödvändiga åtgärderna till rådet.

Av den information ombudsmannen erhållit verkade det som om ombudsmannen hade vidtagit åtgärder för att få till stånd en överenskommelse med medlemsstaterna. Den träffade en överenskommelse med Spanien år 1995. Sedan dess hade de spanska myndigheterna emellertid ännu inte genomfört de relevanta bestämmelserna. Enligt kommissionen planerade den att informera rådet om att överenskommelsen inte genomförts och att

införa en ny radionavigationspolitik, till följd av vilken ett förslag till rapport om Loran-C-kedjor skulle läggas fram för rådet.

Det föreföll som att kommissionen hade fullgjort sin skyldighet vad gäller 1992 års rådsbeslut.

Den klagande hävdade att avtalsparterna var skyldiga att sörja för upprättandet och vidmakthållandet av navigationshjälpmedel.

Detta krav grundar sig på 1974 års internationella sjösäkerhetskonvention (Solas 1974). Det är inte ett krav i 1992 års rådsbeslut. Dessutom är kommissionen inte part till konventionen. Kommissionen har därför inte någon skyldighet att sörja för upprättandet och vidmakthållandet av navigeringshjälpmedel.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

JORDBRUK: ANBUD AVSEENDE LEVERANS AV RÅGMJÖL

Beslut i klagomål 647/18.6.96/JEW/AVK mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I juni 1996 framförde det österrikiska mjölföretaget JEW ett klagomål till ombudsmannen om ett avtal avseende leverans av rågmjöl, där företaget med framgång lämnat in anbud i enlighet med kommissionens förordning nr 2389/95 av den 11 oktober 1995¹.

Kommissionen pålade den klagande en straffavgift för sen varuleverans. I ovanstående förordning fastställs att varorna skall levereras "från och med" den 4 december 1995. Enligt den klagande hade kommissionen feltolkat förordningen, genom att begära att varorna skulle levereras "senast" den 4 december 1995. Särskilt mot bakgrund av att varorna hade övertagits av den behöriga speditören inom tio dagar i enlighet med förordningen verkade straffavgiften inte vara motiverad. Den klagande hävdade dessutom att kommissionen diskriminerade mindre företag.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sina kommentarer uppgav kommissionen att tidsperioden på tio dagar inte var avsedd att göra det

¹ EGT 1995 L Nr 244/53.

möjligt för leverantören att dela upp mjölleveransen på olika leveransomgångar. Den var uteslutande avsedd att medge transportören en viss flexibilitet i sin planering. Leverantören ges därför ingen tidsmarginal och hela mjölvolymen skulle ha varit klar för transport den 4 december. Straffavgiften var därför motiverad.

Vad beträffar frågan om diskriminering mot mindre företag uppgav kommissionen att den särskilt hade minskat varuvolymen, i syfte att göra det möjligt för mindre företag att medverka i anbudsförfarandet.

Den klagande inkom inte med några kommentarer.

BESLUTET

I artikel 12 i förordning 2009/95¹ fastställs att den leveranssäkerhet som anbudsgivare som erhållit kontrakt förbundet sig till gentemot gemenskapen skall anses förverkad när leveransförseningar som orsakas av producenten uppkommer.

Av den information som ombudsmannen erhållit föreföll det som att varorna inte levererats inom den tidsplan som gjorts upp och att straffavgiften därför var motiverad. Dessutom fanns det inga belägg för diskriminering mot mindre företag.

Ombudsmannens undersökning av detta klagomål kunde inte påvisa några administrativa missförhållanden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

ÖVERKLAGANDE AV ETT BESLUT OM ATT INTE FÖRLÄNGA ETT SAMARBETSPROGRAM MELLAN UNIVERSITET

Beslut i klagomål 661/25.6.96/DG/FK/KT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

G var vice ordförande i *Groupe Écoles Supérieure de Commerce de Rennes* (GSC Rennes), som fått finansiering under ERASMUS-programmet för Samarbets-programmet mellan universitet (ICP). GSC Rennes lämnade inte in någon åter-ansökningsblankett för 1996/97 för ICP. Eftersom ERASMUS-byrån inte hade erhållit återansökningsblanketten beslöt den att inte förlänga GSC Rennes ICP in på år 1996/97. I en skrivelse av den 13 maj 1996 framförde G. ett klagomål till chefen för TAO SOCRATES & YOUTH om beslutet och förklarade att GSC Rennes aldrig hade fått återansökningsblanketten för 1996/97.

¹ EGT 1995 L Nr 196/4.

Eftersom G inte hade fått något svar på sin skrivelse av den 21 juni 1996 framförde han ett klagomål till ombudsmannen i juni 1996. I klagomålet uttryckte han oro över ERASMUS-byråns förfaranden. I synnerhet gjorde han gällande att det inte finns några möjligheter att överklaga byråns beslut.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Sammanfattningsvis var kommissionens yttrande följande:

Det finns inget institutionaliserat system för överklaganden mot ERASMUS-byråns beslut. Klagomål såväl utifrån kvalitetsmässiga bedömningar som i procedurfrågor granskas *ad hoc*.

Om administrativa fel förekommer i de förfaranden som tillämpas av kommissionen eller dess kontor för tekniskt bistånd vid handläggningen av ett förslag, har kommissionen befogenhet att korrigera dessa fel och ompröva förslaget.

Kommissionens praxis i de fall där en sökande begår ett procedurfel består i att undersöka om felet beror på omständigheter utanför den sökandes eller hans eller hennes institutions kontroll. Exempel på sådana omständigheter är plötslig död eller sjukdom.

Principen om lika behandling spelar en viktig roll för utfallet av överklagandet. Om urvalsförfarandet ändras på grundval av ett klagomål skall andra sökanden ges möjlighet att ansöka på nytt i enlighet med de nya villkoren.

Kommissionen förklarade att den hade beslutat att tillbakavisa G:s överklagande på grund av att den två gånger hade informerat universiteten om att det var nödvändigt att skicka in återansökningsblanketten för 1996/97. Enligt kommissionen tycktes G. ha fått åtminstone en av de relevanta skrivelserna, eftersom han hänvisade till den i sitt överklagande.

Dessutom uppgav kommissionen att den i liknande fall, där formella procedurmässiga krav hade försumrats, inte ansett tillräckliga skäl föreligga till att ompröva urvalsbeslutet. Principen om lika behandling medförde därför att detta ärende inte kunde tas upp till omprövning.

Kommissionens yttrande vidarebefordrades till G, med en uppmaning att inkomma med kommentarer om han så önskade. Inga kommentarer verkar ha inkommit.

BESLUTET

Av den information som Europeiska ombudsmannen erhållit förefaller det som om kommissionen tillämpar ett *ad hoc*-förfarande vid handläggning av överklaganden. Förfarandet kan användas för att undersöka och korrigera administrativa fel, som begåtts av såväl kommissionen eller dess kontor för tekniskt bistånd som av den sökande.

Enligt kommissionen utvärderade den de argument som framförts av G om att han inte erhållit återansökningsblanketten, och ansåg att de inte var övertygande.

I sin vägran att godta en återansökan efter tidsfristen hänvisar kommissionen i sin motivering till principen om lika behandling. Den uppger att i liknande fall, där ICP-samordnare har underlåtit att beakta formella krav, har de inte godtagits av kommissionen som tillräckliga skäl för att ompröva urvalsbeslutet.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

PERSONAL: EXTRA LÖNEUTBETALNINGAR

Beslut i klagomålen 669/17.6.96/ND/LVK; 670/27.6.96/KM/LVK och 679/1.7.96/CS/LVK mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I juni 1996 framförde D, S och M klagomål till ombudsmannen om att kommissionen vägrat att göra extra löneutbetalningar till dem.

De klagande hade klarat ett allmänt uttagningsprov som gav dem möjlighet till en högre lönegrad. Tjänstemännen placerades i den högre lönegraden utan något erkännande av deras arbetserfarenheter.

Efter ett utslag av Första instans-rätten, i talan som väckts av andra tjänstemän vid kommissionen, hade de klagande blivit föremål för omklassificering. De extra löneutbetalningarna gjordes emellertid bara med retroaktiv verkan från datumet för domstolens dom år 1993.

Tjänstemännen begagnade sig av de möjligheter till interna klagomål som står till buds enligt artikel 90 i tjänsteföreskrifterna, men deras klagomål tillbakavisades. De klagade då till ombudsmannen och hävdade att de borde ha fått den extra lönen för sin högre klassificering med verkan från den dag då de placerades i den högre lönegraden.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålen vidarebefordrades till kommissionen. Sammanfattningsvis yttrade kommissionen följande:

Efter domen i Första instans-rätten i *Baiwir med flera mot kommissionen*,¹ kan en uppflyttning i lönegraderingen av tjänstemän, som klarar ett allmänt uttagningsprov för en högre kategori, grundas antingen på artikel 32 eller artikel 46 i tjänsteföreskrifterna, beroende på vilket som innebär det mest fördelaktiga resultatet för den berörda tjänstemannen. Den 10 februari 1994 offentliggjorde kommissionen ett administrativt meddelande, där tjänstemän gavs möjlighet att ansöka om att få sin lönegradsplacering omprövad mot bakgrund av domen. I meddelandet föreskrevs att eventuella ändringar inte kunde tillämpas retroaktivt från en tidigare tidpunkt än dagen för domen (den 28 september 1993).

Efter det att meddelandet offentliggjorts sökte de klagande få sina ursprungliga lönegrader ändrade, och ett beslut om detta togs. Tjänstemännen framförde sedan ett klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna. De protesterade mot att deras placering i högre lönegrad vad gäller effekterna på lönen, endast gällde från dagen för domen och inte retroaktivt från dagen för deras placering i den nya kategorin.

Klagomålet tillbakavisades av kommissionen, som angav som skäl att fördelarna av en dom endast kan gälla för dess parter och att en ansökan som grundas på denna dom, som genomförs av andra personer, endast kan gälla för framtiden.

Om det inte varit för villkoren i kommissionens administrativa meddelande så hade de klagande inte haft möjlighet att överklaga lönegradsbeslutet enligt artiklarna 90.2 och 91 i tjänsteföreskrifterna. I dessa artiklar, som ger exempel på tillämpningen av principen om rättssäkerhet, fastställs att ett beslut som på ett negativt sätt inverkar på en tjänsteman måste överklagas inom tre månader från dagen då det meddelas.

De klagandes kommentarer

De klagande anförde att kommissionen hade brutit mot jämlikhetsprincipen. En klagande fann det obegripligt att kommissionen å den ena sidan tillämpar retroaktiv uppgradering, men å andra sidan inte ansåg att den klagande befann sig i samma situation som parterna i *Baiwir*-domen.

¹ De gemensamma målen T-103/92, T-104/92 och T-105/92 [1993] ECR II-987.

BESLUTET

- 1 Den 28 september 1993 kom Första instans-rätten med sin dom i de gemensamma målen *Baiwir och andra mot kommissionen*¹ och upphävde därmed kommissionens beslut med giltighet för de ansökande i dessa mål.
- 2 Kommissionen offentliggjorde senare ett administrativt meddelande, som gav andra tjänstemän som inte var parter i *Baiwir*-målet möjlighet att ansöka om att få sin lönegradsplacering omprövad mot bakgrund av domen. I meddelandet föreskrevs att eventuella sådana förändringar inte kunde tillämpas retroaktivt för tiden före dagen för domen. Sakfrågan i detta klagomål gällde huruvida kommissionen hade rätt att göra denna begränsning.
- 3 Kommissionens ursprungliga beslut rörande uppgraderingen av de klagandes lönegrader fattades i juni 1984. Tidsfristen för klagan mot detta beslut enligt tjänsteföreskrifterna löpte ut för flera år sedan. Dessa tidsgränser är obligatoriska och infördes i syfte att säkerställa klarhet och rättslig visshet.² Enligt EG-domstolens rättspraxis är det bara "nya fakta" som kan få tiden att börja löpa på nytt.³
- 4 Vad denna sak beträffar har domstolen konsekvent anförts, att en dom som upphäver en administrativ åtgärd, endast kan utgöra ett "nytt faktum" för de personer som direkt påverkas av den åtgärd som upphävs.⁴
- 5 När det gäller tjänstemän som inte var parter i *Baiwir*-målet har kommissionen därför rätt att besluta att en eventuell ändring av lönegradsplaceringen skall börja gälla, vad lönen beträffar, först från dagen för domen i detta fall. Kommissionen hade därför också rätt att anse, att en skillnad i behandlingen i detta avseende mellan de ansökande i *Baiwir*-målet och andra tjänstemän kunde motiveras, och inte stod i strid mot principen om lika behandling⁵. Det bör emellertid erinras om att EG-domstolen är den högsta auktoriteten i frågor som rör gemenskapsrätten.

Europeiska ombudsmannens undersökning av detta klagomål kunde inte påvisa några administrativa missförhållanden. Han avslutade därför ärendet.

¹ De gemensamma målen T-103/92, T-104/92 och T-105/92 [1993] ECR II-987.

² Mål C-191/84 *Barcellona och andra mot kommissionen* [1986] ECR 1541.

³ Mål 127/84 *Eslly mot kommissionen* [1985] ECR 1437.

⁴ Mål 43/64 *Müller mot råden i EEG, EAEG och EKSG* [1965] ECR 385; mål 125/87 *Leslie Brown mot EG-domstolen* [1988] ECR 1619.

⁵ Mål T-93/94 *Michael Becker mot revisionsrätten* [1996] ECR II-145.

UTVECKLING: ANSÖKAN OM FINANSIERING INOM BUDGETPOSTEN FÖR TROPISKA SKOGAR

Beslut i klagomål 677/1.7.96/AYMY/NL/VK mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I juni 1996 framförde stiftelsen WS ett klagomål till ombudsmannen om sin medverkan i ett anbudsförfarande angående ett projekt för hållbar utveckling för den tropiska regnskogen i Surinam.

WS anförde att de berörda tjänstemännen vid kommissionens GD VIII inte hade lämnat tillräcklig information för att stiftelsen skulle kunna presentera sitt projekt i tid och i korrekt form.

UNDERSÖKNINGEN**Kommissionens yttrande**

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande uppgav kommissionen att stiftelsen hade försökt anpassa sitt ursprungliga projekt. De senare versionerna av projektet hade aldrig helt och fullt uppfyllt målsättningarna för budgetrubriken ifråga. Kommissionen hävdade att den hela tiden försökt att noga förklara sina upprepade avslag, och att tillhandahålla dokumentation som skulle hjälpa den klagande att se över utformningen av sitt projekt och att utarbeta ett nytt projekt, som skulle vara godtagbart under den berörda budgetrubriken.

Kommissionen medgav att den tagit mycket lång tid på sig att bedöma projektet, vilket till en del berodde på att den under lång tid inte hört något från den klagandes sida, och att den klagande inte kunde utarbeta ett godtagbart och hållbart utvecklingsprojekt.

Klagandens kommentarer

Den klagande uppgav att en delegation från dess Surinamkontor hade sammanträffat med företrädare för kommissionen för att diskutera projektet. Den klagande påpekade att denna diskussion hade varit mycket positiv. Det slutliga beslutet skulle fattas i Bryssel vid en senare tidpunkt.

BESLUTET

Utifrån den information som ombudsmannen fått föreföll det som att det förelegat beklagliga förseningar i inledningsskedet. Kommissionen förklarade emellertid de på varandra följande avslagen, och tillhandahöll dokumentation som skulle hjälpa den klagande att se över utformningen av projektet. Den klagande hade desutom möjlighet att ansöka på nytt på samma

villkor. Det fanns därför inga belägg för att dessa förseningar skulle vara anledningen till att den klagande inte kunde få finansiering till sitt projekt

Ombudsmanens undersökning av detta fall påvisade inte några administrativa missförhållanden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

PÅSTÅDD UNDERLÅTENHET ATT BESVARA ETT KLAGOMÅL

Beslut i klagomål 701/3.7.96/JE/UK/KT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

E uppgav att hon hade inlämnat ett klagomål till kommissionen i september 1994, gällande eventuella brott mot livsmiljödirektivet 92/43/EEG, vad gällde vägen "Newbury Bypass" i Förenade kungariket. Hon framförde i juni 1996 ett klagomål till Europeiska ombudsmannen om att inte ha fått något svar från kommissionen i frågan.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen som yttrade följande:

"klagomålet...ställdes till ledamoten av Europaparlamentet Ken Collins den 14 september 1994, och denne vidarebefordrade det till generaldirektorat XI den 20 september 1994, där det mottogs den 23 september 1994. Den 30 september 1994 talade E i telefon med den tjänsteman vid GD XI som var ansvarig för klagomålet. Vid ett tillfälle före den 11 oktober 1994 utsåg E firma D. till juridiskt ombud för sig med avseende på detta klagomål.

Under oktober och början av november 1994 förelåg en skriftväxling mellan firma D. och E. GD XI skrev till firma D. den 10 november 1994, den 7 mars 1995 och slutligen den 6 december 1995, när kommissionens beslut av den 20 oktober 1995 att inte inleda förfaranden om fördragsbrott hade meddelats dem. Ytterligare skriftväxling med firma D. har ägt rum efter detta datum.

Utöver denna skriftväxling med det juridiska ombudet för E i denna fråga skrev kommissionär Bjerregaard till henne till den Newbury Transport Forum-adress som hon använt i annan skriftväxling den 12 och 19 juli 1995 med avseende på klagomålet."

Kommissionens yttrande innehöll också den detaljerade tidplanen för ovan nämnda skriftväxling.

Kommissionens yttrande vidarebefordrades till E med en anmodan att inkomma med kommentarer om hon så önskade. Inga kommentarer inkom.

BESLUTET

- 1 Den klagande uppgav att hon inte erhållit några skrivelser från kommissionen om sitt klagomål i september 1994.
- 2 Det föreföll som att kommissionen hade tillställt den klagandes juridiska ombud skrivelser i frågan, från vilka skrivelser om klagomålet erhöles. Det verkar också som om två skrivelser från kommissionär Bjerregaard sänts till den klagande till den adress (Newbury Transport Forum) som hon använt i annan skriftväxling rörande klagomålet.
- 3 Det föreföll därför inte finnas några bevis för att kommissionen skulle ha brutit mot principerna om god förvaltningssed genom att underlåta att svara på klagomålet. Dessutom förefaller kommissionen ha agerat på ett skäligt sätt genom att sända skrivelser till den klagandens juridiska ombud och till den klagande själv under Newbury Transport Forums adress.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

PERSONAL: ERSÄTTNING FRÅN ADMINISTRATIONEN

Beslut i klagomål 735/736/17.7.96/EE/LVK mot Europeiska kommissionen

I juli 1996 framförde E, som är tjänsteman vid kommissionen, ett klagomål till ombudsmannen om anspråk på ersättning för ett par glasögon för datorarbete och en medicinsk apparat för muskler och nerver. Ersättningsanspråket hade avslagits.

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sina kommentarer hänvisade kommissionen till förordningen om ersättning av kostnaden för glasögon enligt vilken personer som använder Varilux-linser och som är omkring 55 år gamla under vissa omständigheter kan göra anspråk på ersättning. I detta fall kom den medicinska tjänsten fram till att E. inte uppfyllde de erforderliga kraven. Den förklarade att ersättning inte var möjlig eftersom endast linser som uteslutande var avsedda för datorarbete på ett avstånd på omkring 70 cm kan beaktas.

Den medicinska apparaten ansågsinte vara funktionell.

Den klagande påpekade att kommissionen inte följde sina egna skyddsåtgärder för sin personal, och att glasögonen var nödvändiga för ett korrekt utförande av arbetet. Den medicinska apparaten innebar att den klagande inte behövde anlita sjukgymnast, eftersom han kunde använda den hemma. Han kunde därför arbeta utan avbrott.

Av den information som ombudsmannen erhållit föreföll det som att förordningarna ifråga hade tillämpats på korrekt sätt, och att utvärderingsförfarandet genomförts i enlighet med dem av den medicinska tjänsten. Det ansågs således inte finnas något stöd för anklagelsen om felaktig tillämpning av de befintliga reglerna.

Undersökningen påvisade inte några administrativa missförhållanden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

REKRYTERING: RÄTTIGHETER FÖR EN PERSON PÅ EN RESERVLISTA

Beslut i klagomål 746/96/KT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I juli 1996 framförde X ett klagomål till ombudsmannen om uttagningsprov COM/R/C/4/89950375. I enlighet med artikel 2.3 i tjänsteföreskrifterna klassificerades klagomålet som konfidentiellt på den klagandes begäran.

Enligt klagomålet sökte X i januari 1989 en befattning vid säkerhetstjänsten vid det gemensamma forskningscentret i Ispra, Italien. Den 23 november 1990 informerades den klagande om att han placerats på en reservlista för en tillfällig tjänst. Avsikten var ursprungligen att denna reservlista skulle gälla till och med den 30 juni 1991. Giltighetstiden förlängdes emellertid senare till den 31 december 1994, och sedan på nytt till den 31 december 1995. Vid tidpunkten för klagomålet hade X ännu inte rekryterats av det gemensamma forskningscentret i Ispra.

Den klagande fick reda på att inga andra kandidater fanns kvar på reservlistan. I klagomålet uttryckte X sin besvikelse över att ha fått reda på att man hade för avsikt att genomföra en ny uttagning för att tillsätta just den tjänst han sökt. Han förklarade att han upplysts om att säkerhetstjänsten var underbemannad, och att det fortfarande fanns behov av en vapeninstruktör. X hade också hört rykten om att skälet till att han inte rekryterats var att det förelåg en tvist mellan divisionschefen vid centret och chefen för den lokala säkerhetstjänsten, eftersom den senare, som själv var italiensare, endast sades vilja rekrytera andra italienare.

X uppgav att han framförde klagomål på flera grunder:

- 1 administrativa missförhållanden, eftersom tjänsten tycktes vara underbemannad;
- 2 underlåtenhet att lämna korrekt information, eftersom han när han ringde alltid hänvisades till tjänstemän som inte hade någon kännedom om sakfrågan;
- 3 eventuell diskriminering på grund att han inte var italienare;
- 4 orättvis behandling, eftersom en ny uttagning hade genomförts innan rekryteringsreservlistan var slut;
- 5 fördröjning som hade kunnat undvikas, eftersom han först i april 1995 upplystes om att giltighetstiden för reservlistan ifråga hade förlängts till den 31 december 1995.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Sammanfattningsvis yttrade kommissionen följande:

Att stå med på en reservlista ger inte en kandidat någon rätt att rekryteras av kommissionen. X hade personligen upplysts om detta.

Vad gällde anklagelsen om diskriminering var X:s information oriktig. I själva verket hade bara en italiensk medborgare förts upp på reservlistan, men den personen hade inte rekryterats av centret.

Kommissionen hade anordnat ett nytt uttagningsprov för tillfälligt anställda till säkerhetstjänsten vid det gemensamma forskningscentret för kategori D, och inte för anställda i kategori C, som den uttagning X deltagit i avsett.

Kommissionen ansåg X:s klagomål vara ogrundade.

Den klagande kom inte med några kommentarer rörande yttrandet.

BESLUTET

1 Rättigheter för en person på en reservlista

- 1.1 Av EG-domstolens rättspraxis framgår att det faktum att en persons namn står med på en reservlista inte ger denna person någon rätt till en tjänst vid gemenskapsinstitutionerna.
- 1.2 Vad beträffar den klagandes påstående att den berörda tjänsten är underbemannad har det påståendet inte kunnat bekräftas.
- 1.3 Med beaktande av ovanstående, och att det inte fanns några uppgifter som visade att kommissionen skulle ha tillämpat felaktiga förfaranden,

påvisade inte ombudsmannens undersökningar några administrativa missförhållanden med avseende på denna aspekt av klagomålet.

2 Underlåtenhet att tillhandahålla korrekt information

- 2.1 Den klagandes anklagelser om underlåtenhet att tillhandahålla korrekt information tycktes avse hans telefonsamtal med kommissionen.
- 2.2 I klagomålet till ombudsmannen angav den klagande att han haft regelbundna telefon- och brevkontakter med den tjänsteman som var ansvarig för Ispras personalavdelning. Den ansvarige tjänstemannen hade noterat den klagandes intresse för att rekryteras i hans akt.
- 2.3 Ombudsmannen fann inga belägg för administrativa missförhållanden med avseende på anklagelsen om underlåtenhet att tillhandahålla korrekt information.

3 Diskriminering på grund av nationalitet

- 3.1 Vad beträffar den påstådda diskrimineringen på grund av nationalitet hävdade den klagande att man skulle ha föredragit att endast rekrytera italienska medborgare. I sitt yttrande uppgav kommissionen att reservlistan endast upptog en kandidat med italienskt medborgarskap, som inte rekryterades av det gemensamma forskningscentret.
- 3.2 På grundval av ombudsmannens undersökningar föreföll det därför inte finnas några belägg för administrativa missförhållanden med avseende på denna aspekt av klagomålet.

4 Anordnandet av ett nytt uttagningsprov innan reservlistan var slut

- 4.1 I sina tidigare beslut har ombudsmannen intagit ståndpunkten att kommissionen, när bemanningsproblem uppstår, inte är skyldig att vänta tills en reservlista är uttömd innan den påbörjar ett nytt uttagningsprov.
- 4.2 Kommissionen uppgav i sitt yttrande att den denna gång hade anordnat ett nytt uttagningsprov i syfte att rekrytera anställda i kategori D. Detta är i själva verket en lägre kategori än det uttagningsprov för kategori C som den klagande hade deltagit i i januari 1989.
- 4.3 Ombudsmannens undersökningar påvisade därför inte några administrativa missförhållanden med avseende på anordnandet av ett nytt uttagningsprov för kategori D innan reservlistan för kategori C var slut.

5 Fördröjning som kunnat undvikas med avseende på eventuell rekrytering

- 5.1 Vad gällde den påstådda fördröjningen med att upplysa den klagande i april 1995 om att reservlistans giltighetstid hade förlängts till den 31 december 1995, godtar ombudsmannen att kommissionen har rätt att förlänga en specifik reservlistas giltighetstid.
- 5.2 Giltighetstiden för reservlistan för uttagningsprov COM/R/C/4/89950375 skulle ursprungligen vara sex månader, från november 1990 till den 31 juni 1991. I maj 1993 upplystes den klagande om att giltighetstiden hade förlängts med ytterligare sex månader och att den nu gällde till den 31 december 1994. I själva verket upplystes den klagande redan den 15 mars 1995 om att giltighetstiden hade förlängts med nio månader, till den 31 december 1995.
- 5.3 Mot bakgrund av ovanstående slutsatser, och att det verkade som om beslutet att förlänga reservlistans giltighetstid var till den klagandes fördel, kunde ombudsmannen inte påvisa några administrativa missförhållanden med avseende på denna aspekt av klagomålet.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

UNDERLÅTENHET ATT BEFORDRA EN TJÄNSTEMAN VID KOMMISSIONEN

Beslut i klagomål 754/23.7.96/LS/IT/DT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I maj 1996 framförde S ett klagomål till ombudsmannen om att Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer hade underlåtit att ta med honom på befodringslistan.

Då han inte valts ut som en av de föreslagna kandidaterna för befodringslistan till lönegrad B1 år 1994 använde sig S av det interna förfarandet för klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna. Som svar på hans klagomål enligt artikel 90.2 upplyste generaldirektören för personal honom om att inga oegentligheter hade förelegat vid befodringsförfarandet. Det uppgavs att Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer hade agerat på grundval av informationsrapporterna om samtliga B2-tjänstemän som fanns med på befodringslistan, och att de andra fem kandidaterna på listan var mer kvalificerade än vad han var. I klagomålet till ombudsmannen

hävdade S att han utsatts för administrativa oegentligheter från sina överordnades sida, och också från kommissionens rättsavdelnings sida.

Han hävdade dessutom att denna diskriminering hade fortsatt, eftersom han inte befordrats under vare sig 1995 eller 1996.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Sammanfattningsvis yttrade kommissionen följande: (i) Andra sökanden hade bättre kvalifikationer än den klagande för befordran år 1994; (ii) Även om S år 1995 inte föreslogs för befordran till lönegrad B1 så hade hans överordnade föreslagit att hans namn skulle tas med på befordringslistan för 1996 eller 1997, förutsatt att han fortsatte att utföra sina uppgifter lika väl; (iii) Den klagande togs med på befordringslistan för år 1996 tillsammans med 31 andra tjänstemän, men efter slutfört utvärderingsförfarande blev det bara tre som befordrades och han var inte en av dem; (iv) Befordringskommittén för lönegrad B hade informerats om S:s "långsamma karriär". Detta var ett problem som huvudsakligen skulle behandlas av hans egen tjänst, som skulle lämna in förslag till befordran; (v) Inga oegentligheter hade förekommit vid urvalsförfarandet för befordringar, och huvudkriteriet för befordringarna hade varit kandidatens meriter.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande underströk S att hans "långsamma" karriärbana började först år 1994 och att, även om han stod med på befordringslistan 1996, så var det resultatet av att man fått bukt med en rad oegentligheter som berodde på att chefen för byrån och rättsavdelningen hade satt hinder i vägen. Han påpekade också att några av hans kollegor, som var mindre kvalificerade än vad han var till följd av de ändringar som gjorts i förfarandet för bedömning av karriärutveckling år 1993, hade behandlats fördelaktigt på grund av att han inte fanns med på listan.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Trots att kommissionen i sitt yttrande hade uppgett att inga oegentligheter förekommit i 1994 års urvalsförfarande, ansåg ombudsmannen att det inte fanns några objektiva uppgifter i institutionens skrivelse som styrkte detta påstående.

I syfte att säkerställa att kommissionens då den utövade sin sina diskretionära befogenheter i denna process hade följt principerna för god förvalt-

ningssed begärde ombudsmannen i en skrivelse av den 18 juli 1997 att få gå igenom ett antal konfidentiella dokument som kommissionen använt sig av när den fattat sitt beslut. Dessa omfattade personalrapporter, jämförande tabeller och/eller material som tillsättningsmyndigheten använt vid sin bedömning av kandidaternas meriter.

Kommissionen sände ombudsmannen konfidentiell information som tillsättnings-myndigheten använt vid urvalsförfarandet för 1994 års befordringar.

BESLUTET

Beträffande urvalsförfarandet för 1994 års befordringar har tillsättnings-myndigheten på grund av befordringsförfarandets natur och i enlighet med artikel 45 i tjänsteföreskrifterna omfattande diskretionära befogenheter, vilket bekräftats av EG-domstolen. Vid utövandet av dessa befogenheter skall tillsättningsmyndigheten beakta kandidaternas meriter på grundval av objektiva uppgifter som kan kontrolleras, vilket EG-domstolen fastslagit.

För att fastställa att kommissionen då den utövade sina diskretionära i denna process hade följt principerna för god förvaltning gick ombudsmannen igenom ett antal konfidentiella dokument som tillsättningsmyndigheten hade använt vid bedömning av kandidaternas meriter. Efter denna genomgång föreföll det som att kommissionen hade fattat sitt beslut med vederbörlig hänsyn tagen till ett antal objektiva *prima facie*-kriterier. Det fanns därför inga belägg för att kommissionen skulle ha utövat sin bestämmanderätt på ett godtyckligt eller diskriminerande sätt vid denna specifika befordringsomgång år 1994.

S. hade också klagat över påstådd orättvis behandling från kommissionens sida vid urvalsförfarandena för befordringarna år 1995 och 1996. Han överklagade inte dessa förfaranden internt inom kommissionen. Enligt artikel 2.8 i ombudsmannens stadga gäller följande: *"Klagomål som rör arbetsförhållanden mellan gemenskapens institutioner och organ och deras tjänstemän och annan personal får inte inges till ombudsmannen om inte alla andra möjligheter att framföra interna administrativa önskemål och klagomål, särskilt förfarandena som avses i artikel 90.1-2 i tjänsteföreskrifterna, har uttömts av den berörda personen."*

Eftersom detta villkor inte hade uppfyllts vid urvalsförfarandena för befordringarna 1995 och 1996, fortsatte ombudsmannen inte sina undersökningar med avseende på denna del av klagomålet.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

PERSONAL: YTTRANDEFRIHET

Beslut i klagomål 794/5.8.1996/EAW/SW/VK mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

Den svenske medborgaren W framförde ett klagomål till ombudsmannen i juli 1996 om en skrivelse som kommissionsledamoten Erkki Liikanen, med ansvar för personal och administration, sänt till Carl-Magnus Lemmel, biträdande generaldirektör vid kommissionens GD III.

Av handlingarna som rörde klagomålet förefaller det som om den svenska tidningen *Dagens Politik* publicerade uttalanden som tillskrevs Lemmel. Uttalandena var kritiska mot kommissionens arbetsmetoder. Klagomålet rörde det faktum att Liikanen skrev till Lemmel, efter det att ovannämnda anmärkningar publicerats i *Dagens Politik*. Lemmel själv har inte framfört klagomål till ombudsmannen. Han informerades om klagomålet och om ombudsmannens undersökning av det. Han lämnade inte några synpunkter eller någon information till ombudsmannen.

UNDERSÖKNINGEN**Kommissionens yttrande**

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Kommissionens yttrande innehöll följande:

"Tjänstemännens allmänna yttrandefrihet regleras av artikel 12 i tjänsteföreskrifterna, som föreskriver att "en tjänsteman skall avstå från varje handling, särskilt från offentliga uttalanden, som kan skada tjänstens anseende". Dessutom föreskrivs det i artikel 17 i tjänsteföreskrifterna att "en tjänsteman skall iakttä fullständig tystnadsplikt vad gäller de uppgifter och den information som kommer till hans kännedom under eller i samband med tjänsteutövningen".

Trots dessa bestämmelser i tjänsteföreskrifterna beslöt kommissionen i fallet i fråga att inte vidta disciplinära åtgärder. Den begränsade sig till att sända en skrivelse, som å ena sidan skulle påminna tjänstemannen - som just hade rekryterats - om den skyldighet till förbehållsamhet som gäller samtliga tjänstemän, samt å andra sidan skulle påminna om att kommissionen förväntar sig att alla tjänstemän, i synnerhet tjänstemän i högre ställningar, skall vara kreativa och uppmärksamma på förbättringar som kan göras för förvaltningen och genomförandet av de uppgifter som anförtrots institutionen. Dessa initiativ bör emellertid undersökas och följas upp på lämpligt sätt inom kommissionen, så att de kan leda till förslag och omsättas i konkreta åtgärder."

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande hävdade den klagande att yttrandefriheten i Sverige är en grundlagsskyddad rättighet som omfattar även statstjänstemän. Han ansåg dessutom att kommissionen allvarligt inskränker yttrandefriheten och att detta är otillbörligt.

BESLUTET

1 De fakta som ombudsmannens beslut grundar sig på

På grundval av de undersökningar som Europeiska ombudsmannen gjort förefaller följande fakta vara av betydelse:

- 1.1 Uttalanden som var kritiska till kommissionens arbete framfördes i en svensk tidning och tillskrevs Lemmel.
- 1.2 Inga disciplinära åtgärder vidtogs mot Lemmel.
- 1.3 En skrivelse sändes till Lemmel av kommissionär Liikanen. Enligt kommissionens yttrande om klagomålet påminde skrivelsen Lemmel om den skyldighet till förbehållsamhet som gäller för tjänstemännen. I detta sammanhang hänvisade kommissionen till artiklarna 12 och 17 i tjänsteföreskrifterna.

2 Tjänsteföreskrifterna

2.1 Den första punkten i artikel 12 i tjänsteföreskrifterna föreskriver att:

"En tjänsteman skall avstå från varje handling, särskilt från offentliga uttalanden, som kan skada tjänstens anseende."

I sitt yttrande citerade också kommissionen den första punkten i artikel 17 i tjänsteföreskrifterna:

"En tjänsteman skall iaktta fullständig tystnadsplikt vad gäller de uppgifter och den information som kommer till hans kännedom under eller i samband med tjänsteutövningen;(..."

2.2 Vid bedömning av den lojalitetsplikt tjänstemännen har mot gemenskaperna hänvisade EG-domstolen i sitt beslut i *Oyowe och Traore mot kommissionen*¹ till att:

"tjänsteföreskrifterna kan inte tolkas såsom att de står i strid med yttrandefriheten, en grundläggande rättighet som domstolen måste säkerställa respekt för i all gemenskapsrätt."

¹ Mål C-100/88 [1989] ECR 4285 vid 4309.

- 2.3 Enligt EG-domstolens rättspraxis utgör Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna, som också nämns i artikel F.2 i Fördraget om Europeiska unionen, en grund för mänskliga rättigheter såsom allmänna principer för gemenskapsrätten.
- 2.4 Artikel 10 i Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna garanterar yttrandefriheten, vilken innefattar åsiktsfrihet och att ta emot och vidarebefordra information och tankar utan att hindras av allmänna myndigheter. I artikel 10.2 står det att utövandet av dessa friheter också medför skyldigheter och ansvar, och att begränsningar av yttrandefriheten ibland kan föreskrivas i lag.
- 2.5 Enligt domen från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna i målet *Vogt mot Tyskland*,¹ är statstjänstemän individer och har i denna egenskap rätt till skydd i enlighet med artikel 10 i konventionen, trots att det är tillåtet att ålägga statstjänstemän tystnadsplikt på grund av deras ställning. Domstolen nämnde i samma mål behovet av att säkerställa att en rättvis avvägning uppnås mellan individens grundläggande rätt till yttrandefrihet och en demokratisk stats legitima intresse att säkerställa att dess civila förvaltning vederbörligen främjar de syften som nämns i artikel 10.2. I detta sammanhang anmärkte domstolen också att då statstjänstemäns rätt till yttrandefrihet ifrågasätts, har "de skyldigheter och det ansvar" som det hänvisas till i artikel 10.2 särskild betydelse.
- 2.6 Kommissionen vidtog inte några disciplinära åtgärder mot Lemmel, utan begränsade sina åtgärder till att sända en skrivelse som påminde honom om hans skyldigheter enligt tjänsteföreskrifterna. Enligt EG-domstolen kan dessa skyldigheter inte tolkas som att de står i strid med yttrandefriheten.
- 2.7 På grundval av ombudsmannens undersökningar ansågs det därför inte finnas några bevis för intrång i yttrandefriheten i detta fall eller, mer allmänt, någon avsikt från kommissionens sida att inte eftersträva en rättvis avvägning mellan individens grundläggande rätt till yttrandefrihet och tjänstemäns skyldigheter och ansvar.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

¹ Dom av den 26 september 1995, serie A nr. 323.

YTTERLIGARE KOMMENTARER FRÅN EUROPEISKA OMBUDSMANNEN

Enligt EG-domstolen kan tjänsteföreskrifterna inte tolkas som att de står i strid med yttrandefriheten. Kommissionens yttrande om klagomålet har i detta fall inriktat sig på de begränsningar tjänsteföreskrifterna lägger på tjänstemäns yttrandefrihet. Den har emellertid inte uttryckligen bekräftat att tjänstemän har en grundläggande rätt till yttrandefrihet.

Som framgår av artikel 10 i Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna inbegriper yttrandefriheten åsiktsfrihet och att ta emot och vidarebefordra information och tankar utan att hindras av allmänna myndigheter. Artikel 10.2 i konventionen gör det möjligt att i lag föreskriva begränsningar av yttrandefriheten enligt vissa villkor

Det är i detta sammanhang också värt att anmärka att kommissionens yttrande till ombudsmannen i detta fall endast hänvisade till den första delen av den första punkten i artikel 17 i tjänsteföreskrifterna. Punkten fortsätter:

"[en tjänsteman] får inte på något sätt för en obehörig person avslöja innehållet i handlingar eller lämna ut uppgifter som inte redan har offentliggjorts. Denna skyldighet åligger honom även efter det att han har lämnat tjänsten.

Om denna del av artikel 17 läses bokstavligen, utan avseende på EG-domstolens uttalande att tjänsteföreskrifterna inte kan tolkas som att de står i strid med yttrandefriheten, kan den anses förbjuda tjänstemän att lämna ut någon information över huvud taget till allmänheten, och därigenom hindra dem från att engagera sig i en offentlig diskussion om sitt arbete. En sådan tolkning skulle vara felaktig.

Kommissionen skulle kunna överväga att utarbeta riktlinjer för sina tjänstemän om vad som anses vara en rättvis avvägning mellan tjänstemännens individuella rätt till yttrandefrihet, som innefattar rätten att vidarebefordra information och tankar, och deras skyldigheter och ansvar som tjänstemän, i synnerhet enligt artiklarna 12 och 17 i tjänsteföreskrifterna.

Om sådana riktlinjer upprättades skulle det kunna bidra till att uppfylla kraven enligt artikel 10.2 i Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna om att begränsningar av yttrandefriheten skall föreskrivas i lag, genom att ge tjänstemännen möjlighet att förutse vilka risker vissa handlingar kan komma att medföra.

Offentliggörande av sådana riktlinjer, som i synnerhet skulle bekräfta det faktum att tjänstemän har en grundläggande rätt till yttrandefrihet, kunde

också bidra till att förbättra relationerna mellan kommissionen och unionens medborgare genom att undanröja eventuella missförstånd och förvirring i denna fråga.

BILIMPORT TILL EN ANNAN MEDLEMSSTAT: HANDLÄGGNING AV KLAGOMÅL INGIVNA TILL KOMMISSIONEN

Beslut i klagomål 822/16.8.96/SJH/PO/VK/XD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I augusti 1996 framförde H ett klagomål till ombudsmannen mot Europeiska kommissionen. Han sände in ytterligare material i september och november 1996.

I oktober 1995 hade H framfört ett klagomål till kommissionen, i vilket han hävdade att de portugisiska myndigheterna inte respekterade gemenskapsrätten i frågor rörande import av bilar till Portugal. Icke-portugisiska medborgare hade problem med det långa och dyrbara registreringsförfarandet för fordon som tidigare varit registrerade i andra medlemsstater.

I oktober 1996 beslöt kommissionen att avsluta ärendet på grund av att detaljerade undersökningar inte givit tillräckliga belägg för att de portugisiska myndigheterna hade överträtt gemenskapsrätten. Kommissionens beslöt emellertid därefter att på eget initiativ genomföra en undersökning i frågan. Ärendet höll fortfarande på att undersökas när den klagande skrev till Europeiska ombudsmannen.

Den klagande hävdade för det första att kommissionen tog för lång tid på sig för att handlägga klagomålet, och för det andra att kommissionen inte vidtog några positiva åtgärder för att komma till rätta med de påstådda överträdelserna av gemenskapsrätten från de portugisiska myndigheternas sida.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Sammanfattningsvis yttrade kommissionen följande:

- 1 Klagomålet lades till handlingarna, eftersom detaljerade undersökningar visade att det inte fanns tillräckliga belägg för överträdelse av gemenskapsrätten.
- 2 Senare var avsikten att en undersökning på kommissionens eget initiativ ingående skulle undersöka alla aspekter beträffande fri rörlighet

för de varor som den klagande fortsatta korrespondens gällde. Ett möte genomfördes mellan kommissionen och de portugisiska myndigheterna för att diskutera frågan.

3 Kommissionen bestred anklagelsen om att den hade underlåtit att ta itu med klagomålet inom en skälig tidsperiod, och den påstådda bristen på positiva åtgärder för att ta itu med de påstådda överträdelserna av gemenskapsrätten. Kommissionen hävdade att den hade gjort en ingående analys av de påstådda problemen, och att den hade skrivit mycket detaljerade förklarande skrivelser till den klagande rörande alla de aspekter han efter hand hade tillsänt kommissionen.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande uppgav den klagande att han fann det svårt att tro att det inte fanns tillräckliga belägg för att inleda förfaranden om fördragsbrott. Han nämnde en rad fakta, vilka han hävdade påvisade uppenbara brott mot gemenskapsrätten. Han hävdade dessutom att kommissionen hade sammanträffat med fel avdelning vid de portugisiska myndigheterna under sin undersökning.

Den klagande hävdade dessutom att det var brådskande att ta itu med problemet. Han bekräftade att han erhållit mycket information från kommissionen. Enligt hans uppfattning var situationen emellertid fortfarande olöst och de portugisiska myndigheterna överträdde fortfarande gemenskapslagstiftningen. Han kunde inte förstå varför kommissionen hade underlåtit att agera i mer än två års tid.

BESLUTET

1 Med avseende på att kommissionen påstods ha dröjt med att ta itu med klagomålet

1.1 Enligt kommissionens interna regler måste ett beslut att lägga ett ärende till handlingarna fattas inom högst ett år från dagen för registreringen, förutom i speciella fall. I det föreliggande fallet syntes det som om den klagande hade framfört ett klagomål till kommissionen i oktober 1995, och som om kommissionen beslutat att lägga ärendet till handlingarna utan några åtgärder i oktober 1996. Tidsfristen på ett år hade därför respekterats. Av den kopia av korrespondensen kommissionen tillsänt ombudsmannen verkade det dessutom som om den klagande hållits väl informerad om klagomålets utveckling.

1.2 Kommissionen beslöt på eget initiativ att inleda en undersökning i frågan i november 1996. Det framgår att kommissionen sänt en skrivelse

till de portugisiska myndigheterna i december 1996 och sammanträffat med dem i februari 1997. Det faktum att kommissionen på eget initiativ hade inlett en undersökning och kontaktat de portugisiska myndigheterna visade att kommissionen var beredd på att ta itu med problemet. Det skall också nämnas att kommissionen skall besluta vilka undersökningar som skall genomföras, samt hur de skall bedrivas.

2 Med avseende på den påstådda bristen på positiva åtgärder från kommissionens sida

2.1 Enligt EG-domstolens rättspraxis är det endast kommissionen, i dess egenskap av fördragets väktare, som får besluta om huruvida det är skäligt att inleda förfaranden mot en medlemsstat för underlåtenhet att uppfylla sina skyldigheter¹.

2.2 Det skall också nämnas att kommissionen behöver en viss tid på sig för att genomföra en rättslig analys av de påstådda problemen, innan den fattar beslut om huruvida förfaranden om fördragsbrott skall inledas mot en medlemsstat. Vid handläggningen av detta klagomål tycks ingenting utvisa att kommissionen skulle ha underlåtit att tillämpa principerna för god förvaltningssed.

SLUTSATS

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

REKRYTERING: UTESLUTNING FRÅN ETT ÖPPET UTTAGNINGSPROV

Beslut i klagomål 827/22.8.96/YS/FIN/IJH mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

Den 19 augusti 1996 framförde S ett klagomål till Europeiska ombudsmannen om att han inte hade fått delta i ett allmänt uttagningsprov (KOM/A/972), som anordnats av kommissionen för att upprätta en reservlista över medicinska rådgivare österrikisk, finsk eller svensk nationalitet i lönegrad A5/A4. Uttagningen grundades på kvalifikationer och ett muntligt prov. Uttagningskommittén hade beslutat att inte kalla S till det muntliga provet S uppgav att han tidigare hade medverkat i ett allmänt uttagningsprov (KOM/A/956, för rekrytering av chefen för kommissionens delegation till internationella organisationer i Wien), vars uttagningskommitté hade bett

¹ Mål 431/92 Europeiska gemenskapernas kommission mot Federala republiken Tyskland [1995] ECR I-2189 punkt 22.

honom att skicka in sin meritförteckning tillsammans med ansökningsblanketten. S gjorde gällande att den meritförteckning han skickat in till uttagningsprov KOM/A/956 medvetet hade använts för att fastställa kriterierna för deltagande i uttagningsprov KOM/A/972.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Sammanfattningsvis var kommissionens yttrande följande:

Uttagningskommittén för uttagningsprov KOM/A/956 uppmanade samtliga kandidater att skicka in en meritförteckning tillsammans med en ansökningsblankett. Denna meritförteckning tjänade inget annat syfte än att underlätta och påskynda uttagningskommitténs arbete.

Kandidater för det allmänna uttagningsprovet KOM/A/972 måste ha en högre universitetsexamen i medicin och intyg på specialiserade yrkesmedicinska studier. Dessutom måste kandidaterna ha yrkeserfarenhet, bland annat inom tropisk medicin och strålningssäkerhet. Det första berodde på att många kommissionstjänstemän arbetar i eller reser till tropiska regioner, och det andra kravet berodde på att viss personal antingen arbetar vid kärntekniska anläggningar eller med kärntekniska material.

S kallades inte till det muntliga provet, eftersom han inte hade de kvalifikationer som krävdes, och det fanns inget annat skäl till att han inte fick delta i uttagningsprovet.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll den klagande sina ursprungliga klagomål till ombudsmannen.

BESLUTET

Artikel 2 i bilaga III till tjänsteföreskrifterna föreskriver att kandidaterna skall fylla i ett formulär som fastställs av tillsättningsmyndigheten, och att de kan uppmanas att inkomma med ytterligare dokument eller information. Det förelåg därför en rättslig grund för att kräva att kandidaterna till det allmänna uttagningsprovet KOM/A/956 skulle skicka in en meritförteckning tillsammans med ansökningsblanketten.

Enligt kommissionen tjänade denna meritförteckning vid det allmänna uttagningsprovet KOM/A/956 inget annat syfte än att underlätta och påskynda uttagningskommitténs arbete vid uttagningsprovet. Ombuds-

mannens undersökningar har inte fått fram några bevis som motsäger kommissionens uppgifter.

Enligt kommissionen tilläts inte S. att delta i det allmänna uttagningsprovet KOM/A/972 eftersom han inte hade de kvalifikationer som krävdes, och av ingen annan anledning. Ombudsmannens undersökningar har inte fått fram några bevis som motsäger kommissionens uppgifter.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

HANDLÄGGNING AV ETT KLAGOMÅL INGIVET TILL KOMMISSIONEN

Beslut i klagomål 996/5.11.96/JC/IRL/BB mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I oktober 1996 framförde C ett klagomål till ombudsmannen om kommissionens handläggning av ett klagomål som han lämnat in till den mot *University of East London* (UEL) i Förenade kungariket.

C uppgav att han hade deltagit i en ny tvåårig utbildning vid UEL, som ledde fram till en MSc-examen i arkitektur. Han sade att han hade försäkrats om att det andra året skulle bli det sista året av utbildningen enligt universitetsdokument, där det angavs att denna tvååriga utbildning medgivits dispens från kraven i del 2 från *Royal Institute of British Architects* (RIBA).

C klarade den första delen av sin Msc-examen i december 1991. Senare upplystes han om att han blivit underkänd i "Msc arkitektur: RIBA. Del 2", men att han kunde göra om året.

C sände en skrivelse till ledamoten av Europaparlamentet McKenna, som vidarebefordrade brevet till Cresson, ledamot av Europeiska kommissionen. I maj 1996 svarade kommissionären att klagomålet gällde att en examen i arkitektur inte beviljats, och anförde att det var en fråga rörande akademisk bedömning från ett universitets sida, och inte någonting Europeiska kommissionen kunde ingripa i.

I oktober 1996 skrev C på nytt till kommissionär Cresson och chefen för GD XXII, och förklarade att han önskade få sitt klagomål mot UEL granskat utifrån villkoren i direktiv 85/384/EEG¹.

¹ EGT 1985 L Nr 223/15.

I klagomålet till ombudsmannen hävdade C att administrativa missförhållanden förelåg i form av brist på eller förvägrad tillgång till information vid kommissionens handläggning av hans klagomål mot UEL.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Sammanfattningsvis yttrade kommissionen följande:

Kommissionen hade kommit fram till slutsatsen att C:s klagomål enbart gällde att han inte hade fått en examen i arkitektur.

I maj 1996 upplystes C om att hans problem var en fråga för universitetet, och att det inte fanns några skäl till att Europeiska kommissionen skulle vidta åtgärder. Som svar på C:s andra skrivelse upplyste GD XXII honom i december 1996 om att hans klagomål, mot bakgrund av hans nya begäran, formellt hade registrerats som nr 96/4785.

I januari 1997 sände GD XV en motiverad skrivelse till C, och förklarade att den tvååriga utbildning han genomgick inte bröt mot artikel 7 i direktiv 85/384/EEG. GD XV hade därför beslutat att föreslå att kommissionen inte skulle vidta några ytterligare åtgärder med avseende på C:s klagomål. I april 1997 upplyste GD XV C om att kommissionen i mars 1997 hade beslutat att lägga hans klagomål nr 96/4785 mot universitetet till handlingarna, eftersom det inte förelåg något brott mot gemenskapsrätten.

Den klagandes kommentarer

I sina kommentarer vidhöll C sitt klagomål.

BESLUTET

Enligt EG-domstolens rättspraxis är det enbart kommissionen, i sin roll som fördragets väktare¹, som är behörig att avgöra om det är skäligt att inleda förfaranden mot en medlemsstat för dess underlåtenhet att uppfylla sina skyldigheter,

Av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det som att kommissionen, efter att formellt ha registrerat C:s klagomål, hade undersökt det i enlighet med direktiv 85/384/EEG. I beslutet att lägga klagomål nr 96/4785 till handlingarna syntes kommissionen ha lämnat en juridisk motivering, som stödde slutsatsen att det inte framkommit att direktiv 85/384/EEG hade överträtts i detta fall.

¹ Mål 431/92 *Kommissionen mot Tyskland* [1995] ECR I-2189 punkt 22.

Ombudsmannens undersökningar av detta klagomål påvisade inte några administrativa missförhållanden vid kommissionen beträffande tolkningen av gemenskapsrätten, och heller inte beträffande tillämpningen av gemenskapsrätten, med tanke på omständigheterna i ärendet och dess nationella rättsliga sammanhang.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

MOMSBEFRIELSE FÖR TJÄNSTER SOM TILLHANDAHÅLLITS EN LEVERANTÖR TILL KOMMISSIONEN

Beslut i klagomål 1000/8.11.96/VILA/IT/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

S framförde i oktober 1996 ett klagomål till ombudsmannen, för ett kooperativt företags räkning om kommissionens åtgärder beträffande ett momsproblem som han råkat ut för i fråna de italienska myndigheterna. Han hävdade att kommissionen felaktigt hade tolkat de regler om momsbefrielse som gäller för kommissionen.

Bakgrunden till detta klagomål var, som det förefaller från handlingarna, i huvudsak följande:

Genom beslut C(93)256/5 av den 16 februari 1993 beviljade kommissionen det kooperativa företaget stöd från regionalfonden. Detta stöd var avsett för ekonomiska bidrag till projekt för att förbättra små och medelstora företags tillgång till teknologiska uppfinningar. Det bestämdes att S. skulle driva detta program, inklusive nödvändiga reklamkampanjer och kontroller av de företag som erhöi medel. Det föreskrevs att det kooperativa företaget hade rätt att behålla 1 % av stödet som ersättning och att alla nödvändiga åtgärder skulle vidtas för att få momsbefrielse för de tjänster som tillhandahölls kommissionen.

Det framgick att det kooperativa företaget, med avseende på bestämmelsen om momsbefrielse, begärde att dess leverantörer skulle fakturera det utan att debitera moms, och som rättslig grund för detta hänvisade företaget till den gällande italienska lagen om mervärdesskatt. Senare invände de behöriga italienska myndigheterna mot detta sätt att agera och intog ståndpunkten att det kooperativa företaget inte kunde undantas från moms. Under dessa omständigheter vände sig S den 15 maj 1996 till kommissionen för att få veta kommissionens uppfattning.

I en skrivelse av den 9 juli 1996 svarade kommissionen på denna begäran. Den svarade för det första att den inte hade behörighet att tolka nationell lagstiftning. För det andra skrev den att ekonomiska stöd från gemenskapen var undantagna från moms, liksom också den del av stödet som utgjorde ersättningen till den enhet som drev gemenskapens program. För det tredje uppgav kommissionen att när enheten själv beställde tjänster och varor för att utföra sina uppgifter måste det, för dessa förfaranden, följa de gällande reglerna i det sjätte momsdirektivet om momsbeskattning. Slutligen anmärkte kommissionen att den gällande italienska lagen endast hänvisade till gemenskapsfinansierade forskningsprojekt och därför inte till genomförandet av gemenskapsprogram.

S var inte nöjd med detta svar och klagade till ombudsmannen att den momsbefrielse som tillämpades för kommissionen på samma sätt borde tillämpas för det kooperativa företaget när det köpte varor och tjänster.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande uppgav kommissionen att den till följd av klagomålet på nytt hade granskat ärendet, och att den vidhöll sin inställning som meddelats i skrivelsen av den 9 juli 1996. Dessutom lade kommissionen fram ett förslag till lösning på det problem som det kooperativa företaget hade råkat ut för med de italienska myndigheterna.

Kommissionens yttrande vidarebefordrades till S med uppmaning att inkomma med kommentarer om han så önskade. Inga kommentarer inkom.

BESLUTET

Kommissionen har inte behörighet att avge giltiga tolkningar om bestämmelser i nationell lagstiftning. Frågan var istället huruvida kommissionens ståndpunkter med avseende på gemenskapsrätten var väl grundade. De gällande bestämmelserna återfinns i rådets direktiv nr 77/388¹ av den 17 maj 1977 - det sjätte momsdirektivet. I artikel 15.10 i direktivet fastställs att momsbefrielse gäller för internationella organisationer. Enligt formuleringen sträcker sig inte befrielsen till tjänster som levereras till ett rättssubjekt som är leverantör till den internationella organisationen. Denna tolkning av bestämmelsen står i överensstämmelse med EG-domstolens rättspraxis enligt vilken undantag skall tolkas snävt och undantag till förmån för en person, inte kan utökas till att också omfatta dem med vilka personen upprättar kontrakt.²

¹ EGT nr L145

² Mål 107/84, *Kommissionen mot Tyskland*, [1985] ECR sid. 2655.

Därför förefaller kommissionens ståndpunkt vara väl grundad, som den meddelats det kooperativa företaget utan otillbörlig försening i skrivelsen av den 9 juli 1996 som svar på S:s skrivelse av den 15 maj 1996. Det bör emellertid erinras om att EG-domstolen är den högsta auktoriteten i frågor som rör gemenskapsrätten.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

REKRYTERING: EN RESERVLISTAS GILTIGHET

Beslut i klagomål 1036/15.11.96/AM/IT/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

M från Italien framförde ett klagomål till Europeiska ombudsmannen i november 1996 om att kommissionen underlåtit att erbjuda honom ett arbete.

Bakgrunden var att han år 1988 klarade det allmänna uttagningsprovet KOM/B/520, som anordnats av kommissionen. Hans namn fanns därför med på reservlistan för en möjlig framtida fast anställning hos kommissionen. Reservlistans giltighet, som ursprungligen var avsedd att löpa ut i december 1988, förlängdes vid flera tillfällen. I september 1989 erbjöds M en tjänst som extraanställd, men tackade nej till erbjudandet av personliga skäl. Därefter vände han sig under 1992 till kommissionen vid två tillfällen för att söka anställning. Den 31 december 1992 löpte reservlistans giltighet ut, eftersom den inte förlängts ytterligare. Därefter förekom skriftliga kontakter och telefonkontakter mellan den klagande och de berörda avdelningarna vid kommissionen, vid vilka klaganden efterfrågade en anställning, och kommissionen i huvudsak hänvisade till det faktum att reservlistan hade löpt ut och att den därför inte hade möjlighet att erbjuda M en fast anställning.

I sitt klagomål till ombudsmannen hävdade M att två skrivelser som tillställts kommissionen under 1992 inte hade besvarats, att kommissionen borde ha erbjudit honom en fast anställning samt att han aldrig meddelats om att han inte skulle erbjudas någon anställning.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande uppgav kommissionen att den inte hade några anteckningar om att ha mottagit M:s

skrivelser år 1992. Vad gällde frågan om att inte erbjuda honom någon tjänst hävdade kommissionen att det var juridiskt riktigt att ta upp fler namn på en reservlista än antalet tillgängliga tjänster. Kommissionen hade därför ingen skyldighet att gå vidare och rekrytera alla de personer som fanns med på listan. Vad gällde påståendet att kommissionen hade underlåtit att meddela honom sitt beslut att inte erbjuda M någon anställning, uppgav kommissionen att det av klagandens egen skriftväxling framgick att han hade mottagit kommissionens meddelanden om förlängning av reservlistans giltighet. Eftersom han därmed hade fått ett meddelande om förlängning av listans giltighet till den 31 december 1992, och sedan inte erhållit något ytterligare meddelande av denna art, hade M underförstått informerats om att listan löpte ut den 31 december 1992. Kommissionen hänvisade dessutom till att den vid efterföljande skriftväxling med M gjort klart att listan inte längre kunde vara en bas för rekrytering.

BESLUTET

Kommissionen förklarade att den inte hade mottagit den klagandes skrivelser från 1992 och ombudsmannen kunde därför inte anse det utgöra administrativa missförhållanden att dessa skrivelser inte hade besvarats.

Vad gällde frågan om erbjudandet om ett arbete framgår det av EG-domstolens rättspraxis att det faktum att en persons namn finns med på en reservlista inte ger personen i fråga rätt till en tjänst vid gemenskapens institutioner. Med beaktande av detta, och eftersom det inte fanns några bevis på oegentligheter i förfarandet från kommissionens sida, drog ombudsmannen slutsatsen att det inte syntes föreligga några administrativa missförhållanden med avseende på denna aspekt av klagomålet.

Den återstående frågan rörde den klagandes påstående att han inte hade informerats om att reservlistan löpt ut, och att det därför inte längre var möjligt för honom att rekryteras med utgångspunkt från listan. Av handlingarna framgår det att listans giltighet hade förlängts vid flera tillfällen, senast fram till den 31 december 1992. M informerades om dessa förlängningar. Eftersom han inte hade fått något meddelande om ytterligare förlängning stod det klart att listan hade löpt ut.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

BESKATTNING AV EXPERTARVODEN

Beslut i klagomål 1060/28.11.96/BK/DK/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

K från Danmark framförde ett klagomål till ombudsmannen i november 1996 om att kommissionen inte korrekt hade handlagt frågan om huruvida han var skyldig att erlägga gemenskapsskatt på vissa arvoden.

Bakgrunden till klagomålet var följande: åren 1988 och 1990 arbetade K i Kina och Sydamerika inom ramen för gemenskapens utvecklings- och biståndsprogram. Det arvode han erhöll beskattades senare av de danska myndigheterna. Han ansåg sådan beskattning omotiverad och kontaktade kommissionen. Kommissionen delade inte hans uppfattning.

Kärnan i klagomålet var att kommissionen inte säkerställde att de danska myndigheterna uppfyllde gemenskapsrätten som, enligt K:s uppfattning, innebar att han inte skulle betala skatt i Danmark. Han påstod också att kommissionen inte besvarat hans skrivelse efter 1994, som inbegrep ett klagomål som han ingivit mot de danska myndigheterna i februari 1996, samt att kommissionens kontor i Danmark inte på vederbörligt sätt vidarebefordrade hans skrivelser till kommissionens centrala avdelningar.

UNDERSÖKNINGEN**Kommissionens yttrande**

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande uppgav kommissionen att K var anställd av kommissionen som oberoende expert, och att han därför inte omfattades av artikel 13 i protokollet om immunitet och privilegier i Europeiska gemenskaperna, enligt vilket endast tjänstemän och övriga anställda i gemenskaperna undantas från nationella skatter på lön som utbetalats av gemenskaperna.

Enligt kommissionen kunde K inte hänföras till gruppen övriga anställda. Som stöd för sitt yttrande hänvisade kommissionen till rådets förordning nr 549/69 av den 25 mars 1969, som fastställer för vilka grupper av tjänstemän och andra ämbetsmän i Europeiska gemenskaperna som bestämmelserna i artikel 12, 13.2 samt artikel 14 i protokollet om immunitet och privilegier gäller.

Kommissionen uppgav dessutom att den informerat K år 1992 om sin uppfattning att han inte var undantagen från nationella skatter. Slutligen hävdade kommissionen att dess representationskontor alltid hade vidarebefordrat hans skrivelser till de centrala avdelningarna i Bryssel.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande vidhöll K att kommissionens tolkning av artikel 13 i ovanstående protokoll var felaktig, och vidhöll sina klagomål.

BESLUTET

Frågan i detta klagomål var huruvida kommissionen på ett korrekt sätt hade utvärderat K:s klagomål mot de danska myndigheterna.

I artikel 13.2, i protokollet om immunitet och privilegier i Europeiska gemenskaperna fastställs att "de [tjänstemän och övriga anställda] skall vara befriade från nationella skatter på de löner och arvoden de får av gemenskaperna". Enligt artikel 16 i protokollet skall rådet fastställa för vilka grupper av tjänstemän och övriga anställda som bestämmelserna i artikel 13.2 skall gälla. Detta har rådet gjort i förordning nr 549/69, artikel 2, där det föreskrivs att:

"Följande grupper skall omfattas av artikel 13 andra stycket i protokollet om immunitet och privilegier för Europeiska gemenskaperna:

- (a) Personer som omfattas av tjänsteföreskrifterna för tjänstemän eller anställningsvillkoren för övriga anställda i gemenskaperna, inbegripet dem som får den ersättning som ges vid anställningens upphörande av tjänstemässiga skäl, men med undantag av lokal personal.*
- (b) Personer som får invaliditets-, ålders- eller efterlevandepension från gemenskaperna.*
- (c) Personer som får bidrag vid avgång enligt artikel 5 i förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68."*

Det stod klart att K varken omfattades av (b) eller (c). Eftersom det också stod klart att han inte var tjänsteman gällde frågan huruvida han omfattades av formuleringen "personer som omfattas av... anställningsvillkoren för övriga anställda i gemenskaperna" i (a).

Denna formulering avser inte var och en som utför en tjänst åt gemenskapen. I själva verket verkar den hänvisa till ett visst rättsligt dokument, rådets förordning nr 259/68, som fastställer anställningsvillkoren för övriga anställda. De övriga anställda som omfattas av dessa anställningsvillkor är tillfälligt anställda, extraanställda (hjälppersonal), särskilda rådgivare och lokalt anställda. Det står klart att kommissionen aldrig anställt K som tillfälligt anställd, extraanställd (hjälppersonal), särskild rådgivare eller lokalt anställd. Han skulle därmed inte omfattas av anställningsvillkoren för övri-

ga anställda och kunde följaktligen inte anses omfattas av skattebefrielse enligt artikel 2.a. Kommissionens utvärdering av hans ärende föreföll således att vara korrekt.

Vad beträffar K:s påstående om att kommissionen underlåtit att besvara hans skrivelser, förefaller det av handlingarna som att han 1994 skrev till kommissionen för att erhålla bekräftelse på de tjänster han utförde i Kina. Kommissionen lämnade denna bekräftelse i sina skrivelser av den 26 oktober och 17 november 1994. Vad beträffar det klagomål han ingav i februari 1996 mot de danska myndigheterna framgick det av handlingarna att kommissionen svarade i skrivelser daterade den 3 september respektive den 6 december 1996. Av handlingarna framgick det inte att kommissionens representationskontor på något sätt varit försumlig vad gällde att vidarebefordra K:s skrivelser till de berörda centrala avdelningarna i Bryssel.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

VAL AV LEVERANTÖRER VID ANBUDSINFORDRAN

Beslut i klagomål 1138/31.12.96/JAON/UK/JMA mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I december 1996 framförde O ett klagomål till ombudsmannen, för en firmas (TASIL) räkning, i vilket han hävdade att administrativa missförhållanden förelåg vid en anbudsinfordran som anordnats av Europeiska kommissionen, för urval av en konsult för att genomföra ett TACIS-program.

Efter anmodan om att lämna in förslag till projekt för turistnäringen i Ryssland, hade TASIL, som representant för ett konsortium bestående av olika företag från flera Europeiska länder, inkommit med en intresseanmälan till kommissionen.

Trots att förslaget stöddes av några ryska myndigheter togs TASIL inte med på den förteckning över anbud som kommissionen upprättade. Klagomålet ifrågasatte om detta var riktigt.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande uppgav kommissionen att kontrakt avseende tjänster av det slag det här gällde måste tilldelas genom anbudsinfordringar. Inom TACIS-programmet verkar

kommissionen som kontraktmyndighet och dess avdelningar (Direktorat C vid GD IA) ansvarar för att ta in, utvärdera och besluta med avseende på anbudet.

I det föreliggande fallet hade TASIL, som ett resultat av kommissionens utvärdering av offerterna, inte tagits med på slutlistan med åtta konsortier. Beslutet att inte ta med TASIL var därför en följd av ett standardurvalsförfarande. Kommissionen bifogade ett antal bilagor med allmän information om programmet, den kompletta förteckningen över samtliga intresseanmälningar som kommit in, samt tabeller med jämförande utvärderingar av samtliga deltagandes meriter.

Den klagandes kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande hänvisade O till TASIL-konsortiets oöverträffade erfarenhet, och förnyade sitt klagomål om orättvis behandling.

BESLUTET

I sitt beslut uppgav Europeiska ombudsmannen att kommissionen har omfattande diskretionära befogenheter vad gäller beslut om att tilldela ett kontrakt efter en anbudsinfordran.¹ De befogenheterna kan emellertid inte ursäktas uppenbara fel i urvalsförfarandet.² Vid utövandet av denna bestämmanderätt måste institutionen grunda sitt beslut på något objektiva kriterium som går att granska.³

I detta fall hade kommissionen grundat sin bedömning på ett antal objektiva *prima facie*-kriterier, som återspeglades i tabellerna med jämförande utvärderingar av deltagarnas meriter. Även om den klagandes konsortium visade sig ha expert-kunskaper och kompetens inom det ämnesområde detta specifika projekt rörde, fanns det inga belägg för att kommissionen skulle ha utövat sina diskretionära befogenheter på ett godtyckligt eller diskriminerande sätt.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

¹ Mål 19/95, *Adia Interim SA mot kommissionen* [1996] ECR II-321 punkt 49.

² Mål 56/77, *Agence Européenne d'Interims mot kommissionen* [1978] ECR 2215 punkt 20.

³ Mål 166/94, *Koyo Seiko mot rådet* [1995] ECR II-2129 punkt 103.

BESTRIDD REKRYTERING

Beslut i klagomål 14/97/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I januari 1997 framförde V ett klagomål till ombudsmannen om en ledig tjänst som kommissionen utlyste i juni 1994, KOM 1898/94. Av meddelandet om den lediga tjänsten framgick att graden var LA 8 - 4 och att tjänstens benämning var "juridisk översättare/granskare". Under rubriken "särskilda kvalifikationer" angavs att den sökande skulle ha

"en fullständig juridisk utbildning, som kunde styrkas med en universitetsexamen. Ingående kunskaper i det nederländska språket, goda kunskaper i ytterligare två gemenskapsspråk, kännedom om nederländsk juridisk terminologi. Erfarenhet av översättning och granskning."

Den 4 juli 1994 sökte V tjänsten. Av en meritförteckning som bifogades ansökan framgick det att V i många års tid hade arbetat vid den nederländska översättningsavdelningen vid EG-domstolen; som jurist-lingvist från 1982 till 1989 och därefter som förste jurist-lingvist. Från 1991 gav hans chef honom regelmässigt språkliga granskningsuppdrag och 1994 utsågs han till granskare (LA 5). Den berörda tjänsten vid kommissionen intervjuade V, men tillsatte så småningom tjänsten med en annan sökande som råkade vara en kollega till V vid EG-domstolen. Den utnämnda personen var förste jurist-lingvist (LA 5) vid EG-domstolen.

I sitt klagomål framförde V två huvudargument.

1 Utnämningen av hans kollega stod i strid med innehållet i meddelandet om den lediga tjänsten. Enligt V:s uppfattning borde kollegan aldrig ha kommit i fråga för tjänsten eftersom han, såsom förste jurist-lingvist, inte hade någon erfarenhet av granskning: i meddelandet efterfrågades erfarenhet av såväl översättning som granskning. V fann stöd för denna uppfattning i det faktum att kommissionen senare, år 1996, ändrat sina meddelanden om lediga tjänster av detta slag till att ange att sökande skulle ha erfarenhet av översättning eller granskning. Han hävdade dessutom att ordet "erfarenhet", enligt den franska ordboken *Le Petit Robert*, innebar praktik, vana och rutin. Även om en förste jurist-lingvist således ibland utför språkgranskningar skulle denne inte kunna sägas vara erfaren.

2 Även om hans kollega skulle ha kunnat komma i fråga som kandidat, så skulle en jämförande utvärdering av de sökandes meriter ha lett fram till resultatet att han inte skulle ha kommit ifråga för tjänsten.

Som stöd för detta påstående hävdade V i synnerhet det faktum att hans kollega hade mindre erfarenhet än han själv som jurist-lingvist, samt att han hade befordrats senare än honom till en tjänst som förste jurist-lingvist.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Sammanfattningsvis yttrade kommissionen följande:

- 1 I huvudsak angav de gällande befattningsbeskrivningarna vid EG-domstolen granskningsuppgiften, för såväl tjänsten som förste jurist-lingvist som för tjänsten som granskare. Kommissionen hävdade dessutom att förste jurist-lingvisten utförde granskningen själv, eftersom befattningsbeskrivningen angav att han normalt skulle översätta texter utan granskning.
- 2 Tillsättningsmyndigheten har omfattande diskretionära befogenheter vid tillsättningen av tjänster, och den hade respekterat gränserna för dessa befogenheter när den tillsatte tjänsten ifråga.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande vidhöll V i huvudsak sitt klagomål.

BESLUTET

Vid ställningstagandet sakfrågan som detta klagomål gällde var det för det första viktigt att beakta befattningsbeskrivningarna för de tjänster det gällde såväl vid EG-domstolen som vid kommissionen, vilka framgick av de inlämnade dokumenten. Uppgifterna för en förste jurist-lingvist vid EG-domstolen beskrevs allmänt som följer:

"Kvalificerad tjänsteman med ansvar för att utföra översättning av texter, normalt utan granskning, samt i vissa fall granskning av översättningar, kontroll av terminologi och dokumenteringsarbete, eller specialiserat arbete inom andra lingvistiska arbetsområden; medverkar i yrkesutbildningen av översättare."

Uppgifterna för en granskare vid EG-domstolen beskrevs såsom:

"Kvalificerad tjänsteman med ansvar för att utföra granskning av översättningar, samt i vissa fall översättning av texter med eller utan granskning, samt kontroll av terminologi och dokumentationsarbete,

eller specialicerat arbete inom andra lingvistiska arbetsområden; medverkar i yrkesutbildningen av översättare."

Uppgifterna för en juridisk översättare/granskare vid kommissionen angavs enligt följande i meddelandet om den lediga tjänsten:

- *"kontroll av att den nederländska versionen av kommissionens lagtexter och utkast till lagtexter, ur juridisk synpunkt överensstämmer med texternas övriga textversioner;*
- *kontroll av att utformningen av lagtexterna uppfyller de allmänna regler som gäller inom detta område;*
- *utföra forskning om formell rättslära och nationell lag."*

Det föreföll som att befattningsbeskrivningarna vid EG-domstolen i hög grad avvek från de vid kommissionen som var relevanta i fallet.

Mot denna bakgrund kunde kommissionens handläggning av denna fråga bedömas. Vad gällde frågan om huruvida kommissionen kunde beakta ansökningar som ingavs av förste jurist-lingvister vid EG-domstolen, var det ett faktum att meddelandet om den lediga tjänsten angav att de sökande borde ha erfarenhet av såväl översättning som granskning. Det bör vara rekryteringstjänstens uppgift att bedöma vilken omfattning av och vilken slags erfarenhet tjänstens intressen krävde. Det föreföll inte finnas några skäl till att anse att tjänstens intressen krävde att rekryteringstjänsten i allmänhet inte skulle beakta sökanden, vilkas formella befattningsbeskrivningar inte angav granskningsuppgifter.

Av de dokument som inlämnats framgick det dessutom att första jurist-lingvister vid EG-domstolen i praktiken kunde tilldelas granskningsarbeten regelmässigt, och som att deras formella befattningsbeskrivning angav granskningsuppgifter. Om första jurist-lingvister översatte utan granskning från en annan persons sida, verkade det motiverat att anse att detta innebär att de utförde granskningen själva.

Slutligen angav meddelandet tydligt att den utlysta tjänstens grad var LA 8 - 4 och att därför också jurist-lingvister kunde söka den.

Det syntes därför som om kommissionen var berättigad att beakta V:s kollegas ansökan. Det faktum att kommissionen senare ändrade standardmeddelandet om vakant tjänst för att den skulle bli tydligare, syntes inte motivera någon annan slutsats. Det bör emellertid erinras om att EG-domstolen är den högsta auktoriteten i frågor som rör gemenskapsrätten.

Vad beträffar frågan om huruvida kommissionen hade utvärderat de sökandes meriter korrekt, verkade det inte finnas några uppgifter som visade att kommissionen skulle ha överträtt gränserna för sina diskretionära befogenheter inom detta område. Att begära att prioritet automatiskt skulle ges den sökande som hade flest tjänsteår, skulle kunna beröva tillsättningsmyndigheten de befogenheter som den har enligt EG-domstolens rättspraxis.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

AVSLAG PÅ EN ANSÖKAN INOM COPERNICUS-PROGRAMMET

Beslut i klagomål 98/97PD mot Europeiska kommissionen

I januari 1997 framförde A ett klagomål till Europeiska ombudsmannen om att kommissionen på felaktiga grunder avslagit en ansökan som han hade lämnat in inom ramen för Copernicusprogrammet, ett kommissionsprogram för samarbete inom vetenskap och teknologi.

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen den 5 februari 1997. I sitt yttrande uppgav kommissionen att A:s ansökan inte kunde falla inom de gällande reglerna, som krävde att en ansökan skulle omfatta minst två deltagare som var verksamma i olika medlemsstater. A:s ansökan omfattade två deltagare, men bägge var verksamma i Italien. Följaktligen hade kommissionen avslagit ansökan.

I sina kommentarer till kommissionens yttrande vidhöll A sitt ursprungliga klagomål.

Av ombudsmannens undersökningar föreföll det som att kommissionens beslut om A:s ansökan hade gjorts i full överensstämmelse med de tillämpliga reglerna. Det fanns inga uppgifter i handlingarna som visade att kommissionen skulle ha fattat ett felaktigt beslut om hans ansökan.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

KOMMISSIONENS UNDERSÖKNING OM DEN ÅRLIGA SKATTEN PÅ ITALIENSKA PASS

Beslut i klagomål 190/97/DT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

1995 framförde I ett klagomål till kommissionen om att Italien ålägger sina medborgare att betala en särskild skatt varje år för användning av sina italienska pass.

I februari 1996 informerade kommissionen I om att den höll på att behandla frågan och bad om ursäkt för det sena svaret på hans skrivelse. Den informerade honom också om att den mottagit många skrivelser som tog upp samma fråga, och om att den skulle undersöka dessa fall noga innan den fattade beslut i frågan.

I februari 1997 framförde I ett klagomål till ombudsmannen om att kommissionen ännu inte fattat något beslut, ett år efter det första svaret till honom.

UNDERSÖKNINGEN

Ombudsmannens undersökning inriktades på att fastställa huruvida det förelåg administrativa missförhållanden med avseende på det sätt på vilket kommissionen hanterat I:s klagomål.

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen i mars 1997. Sammanfattningsvis var kommissionens yttrande följande:

På grundval av två parlamentariska frågor och skrivelser från flera medborgare beslöts det att problemet skulle undersökas noga, och att en allmän undersökning skulle utföras genom en uppmaning till alla medlemsstater att lämna information om sina villkor och avgifter för utfärdande av pass. Den klagande informerades om denna åtgärd.

Kommissionen fick in det sista svaret från en medlemsstat i mars 1997. Den fattade beslut i frågan och skrev till I den 2 maj 1997.

I sin skrivelse av den 2 maj 1997 informerade kommissionen I. om att gemenskapsrätten kräver att medlemsstaterna skall utställa pass eller ID-kort till sina medborgare. Det faktum att Italien tar ut en årlig skatt på passet är förenligt med gemenskapsrätten, eftersom "kostnaderna för passet och förfarandet för utfärdande faller inom medlemsstaternas behörighet". Kommissionen ansåg inte att "systemet för utfärdande av

pass hämmar den fria rörligheten för personer mot bakgrund av gemenskapsrätten".

Kommissionens yttrande vidarebefordrades i juli till I, som sammanfattningsvis gjorde följande kommentarer:

"Antingen var kommissionen inte särskilt intresserad av frågan om fri rörlighet för personer eller också hade den inte undersökt problemet. Beviset på detta var dröjsmålet på två år innan den fattade sitt beslut."

Det italienska passet har det europeiska passet som modell, vilket inte har någon plats reserverad för stämplor som styrker erläggandet av skatt. Det innebär att "gemenskapsrättens avsikt är att utesluta sådan skatt". Denna tolkning motiveras av internationell rätt, som betraktar passet som ett dokument som berättigar till resa från ett land till ett annat.

Med beaktande av det faktum att ingen annan medlemsstat tar ut en skatt av detta slag, och att EU-fördragets tendens är att undanröja skillnaderna mellan de olika medlemsstaterna, borde Italien inte tillåtas att ta ut en sådan "atypisk" skatt.

Kommissionens skyldighet är att vara "fördragets väktare" och den borde ha inlett förfaranden om fördragsbrott mot Italien.

BESLUTET

1 Kommissionens hantering av klagomålet

- 1.1 Av handlingarna förefaller det som att kommissionen, efter klagomålen och frågor från ledamöter av Europaparlamentet, genomfört en undersökning för att från medlemsstaterna få information om vilka förfaranden och avgifter de tillämpar för pass. Det framgår också att kommissionen undersökt huruvida den årliga skatten på pass som tas ut av italienska medborgare utgör en möjlig överträdelse av gemenskapsrätten.
- 1.2 Kommissionen kom fram till slutsatsen att italienska staten inte hade brutit mot gemenskapsrätten, eftersom kostnaderna för pass och förfarandena för utfärdande inte faller inom gemenskapens behörighetsområde, utan enbart inom medlemsstaternas.
- 1.3 Artikel 169 i EG-fördraget ger kommissionen rätt att inleda förfaranden om fördragsbrott om den anser att en medlemsstat har underlåtit att fullgöra en skyldighet enligt fördraget.

1.4. På grundval av ovanstående slutsatser föreföll det inte finnas några bevis för administrativa missförhållanden med avseende på kommissionens sätt att handlägga klagomålet.

2 Försenat svar till klaganden

2.1 Kommissionen sände en första skrivelse till den klagande den 13 februari 1996, fem månader efter det att han begärt information. Den ursäktade denna försening med att problemet inte var enkelt att lösa och med att den skulle vilja undersöka ärendet noga. Den 16 oktober 1996 sände kommissionen en andra skrivelse till den klagande för att informera honom om sin undersökning i medlemsstaterna. Den senare skrivelsen, med beslut i frågan, sändes till den klagande den 2 maj 1997.

2.2 Mot bakgrund av att frågan är komplicerad, och att den också varit föremål för två skriftliga frågor från ledamöter av Europaparlamentet som inte kunde få ett svar om inte undersökningen i alla medlemsstater genomförts, kom ombudsmannen fram till slutsatsen att förseningen på omkring två år innan kommissionen kom fram till sitt slutliga beslut i detta fall inte kunde betraktas som administrativa missförhållanden.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

AVVISANDE AV ETT ANBUD

Beslut i klagomål 199/97/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I mars 1997 klagade T till ombudsmannen över ett anbudsförfarande som kommissionen tillämpat.

År 1996 ingav T:s företag ett anbud avseende kontrakt med kommissionen om tillhandahållande av tjänster med avseende på dricksvattendirektivet.

I den del av anbudsdokumenten som hade rubriken "den sakkunskap kontraktstagaren måste besitta" angavs att kontraktsparten

"måste kunna visa sig ha omfattande insikter och sakkunskaper samt påvisbara erfarenheter, inom det hydrologiska vetenskapsområdet, innefattande mikrobiologi, toxikologi och vatten- och sanitetsteknik. Det

är dessutom viktigt att kontraktsparten har djupgående kunskaper om dricksvattendirektivet och om förslaget till revidering därav."

I avsnittet med rubriken "Urvalskriterier" angavs att anbudsgivarna skulle utvärderas i två faser. Endast de anbudsgivare som uppfyllde urvalskriterierna i den första fasen skulle gå vidare till den andra fasen (utnämningssfasen). Ett av kriterierna för den första fasen var:

"Anbudsgivarna måste visa att de besitter den nödvändiga erfarenheten och bakgrunden inom vattenforskningsområdet, såsom detta framgår av kvalifikationerna, åberopanden av tidigare utförda arbetsuppgifter, samt sammansättningen av den föreslagna gruppen, inklusive meritförteckning."

I en skrivelse av den 7 januari 1997 upplyste kommissionen T om att hans anbud inte hade valts ut. Den 13 januari 1997, 31 januari 1997 och 15 februari 1997 bad T kommissionen att upplysa honom om skälen till detta avslag. I en skrivelse av den 13 mars 1997 upplyste kommissionen T om att den, vid tillämpning av urvalskriterierna, hade funnit att företaget saknade de nödvändiga erfarenheterna inom vattenforskningsområdet, varmed menades forskning, utveckling och konstruktion av vattenreningsanläggningar.

T ansåg inte kommissionens svar vara tillfredsställande och vände sig därför till kommissionen på nytt. I en skrivelse av den 10 april 1997 gav kommissionen honom en mer detaljerad motivering av det beslut man tagit. Enligt denna skrivelse var den avgörande faktorn för att T:s anbud inte valts ut den att hans företag, enligt kommissionens uppfattning, saknade den nödvändiga erfarenheten vad gällde vatten- och sanitetsteknik, det vill säga rörande konstruktion av vattenreningsanläggningar.

T var fortfarande missnöjd med kommissionens ståndpunkt och klagade till ombudsmannen, varvid han framförde tre påståenden:

1 Uttrycket "den nödvändiga erfarenheten" i de ovan citerade urvalskriterierna måste tolkas på ett generellt sätt, såsom innebärande vattenforskning med avseende på dricksvattendirektivet. Kommissionen kunde inte begära att erfarenheterna måste komma från området sanitets- och vattenteknik, eftersom detta inte framgick specifikt av anbudsdokumenten. Detta synsätt underbyggdes av att dricksvattendirektivet huvudsakligen handlade om olika aspekter av dricksvattenkvalité och hälsoaspekten, och inte om teknik.

- 2 Under alla förhållanden besatt hans företag de nödvändiga erfarenheterna av vatten- och sanitetsteknik, och kommissionens bedömning var därför felaktig.
- 3 Kommissionen hade agerat i strid med artikel 12 i tjänstedirektivet 92/50/EEG, som krävde att ett svar skulle lämnas inom femton dagar efter mottagandet av en skriftlig begäran om skälen till avslag av en ansökan eller ett anbud.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Sammanfattningsvis yttrade kommissionen som följer:

- 1 Kravet på "nödvändiga erfarenheter" måste ses mot bakgrund av den erforderliga sakkunskapen; det vill säga "omfattande insikter och sakkunskaper, samt påvisbara erfarenheter, inom det hydrologiska vetenskapområdet innefattande (...) vatten- och sanitetsteknik". Anbudsgivaren måste i synnerhet kunna påvisa de erforderliga erfarenheterna med avseende på sanitets- och vattenteknik i samband med dricksvattendirektivet. Detta bör ha stått klart för en potentiell anbudsgivare, som under alla förhållanden kunde ha bett kommissionen om ett klarläggande.
- 2 Kommissionen fortsatte att vidhålla att T:s företag inte besatt de erforderliga erfarenheterna inom området vatten- och sanitetsteknik, även om det var väl kvalificerat inom andra vattenforskningsområden.
- 3 Kommissionen hade besvarat T:s skrivelser inom föreskriven tid och lämnat motiveringar för det beslut som fattats.

KLAGANDENS KOMMENTARER

I sina kommentarer vidhöll T sitt klagomål. Han hävdade dessutom att kommissionen borde utbetala vederlag till hans företag för skador och för uteblivna möjligheter.

BESLUTET

Vad gällde T:s första påstående så var den avgörande frågan huruvida kommissionen, i enlighet med urvalskriterierna, hade rätt att ta erfarenheterna inom området vatten- och sanitetsteknik i beaktande. Det var sant att det under rubriken "Urvalskriterier" endast i allmänna ordalag angavs att

anbudsgivaren skulle besitta den "nödvändiga erfarenheten" inom vattenforskningsområdet. När detta kriterium emellertid lästes i samband med den föregående rubriken rörande "den sakkunskap anbudsgivaren måste besitta" syntes det inte oskäligt att anse att "de nödvändiga erfarenheterna" avsåg de krav som angivits rörande anbudsgivarens sakkunskaper; det vill säga "omfattande insikter och sakkunskaper samt påvisbara erfarenheter, inom området vattenteknik, innefattande mikrobiologi, toxikologi och vatten- och sanitetsteknik". Det syntes därför som om kommissionen hade rätt att beakta anbudsgivarnas erfarenheter rörande vatten- och sanitetsteknik vid utvärdering av anbudet.

Vad gällde kommissionens bedömning av företagets duglighet inom vatten- och forskningsområdet, fanns det ingenting i handlingarna som gav skäl för antagandet att denna utvärdering inte skulle ha genomförts på korrekt sätt.

Vad beträffade T:s påstående att kommissionen skulle ha underlåtit att iakta den tidsgräns på femton dagar som fastställts i artikel 12 i tjänstedirektivet 92/50, så gäller detta direktiv endast för kontrakt som överstiger det relevanta tröskelvärdet. Det förelåg ingen överträdelse av de allmänna principerna för god förvaltningssed, eftersom kommissionen hade lämnat motiverade svar på T:s skrivelser inom föreskriven tid.

På grundval av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte ha förelegat några administrativa missförhållanden från kommissionens sida, och inte heller någon grund för kravet på att vederlag skulle utbetalas till T:s företag. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

TILLDELNINGSFÖRFARANDE VID EN ANBUDSINFORDRAN I PAKISTAN

Beslut i klagomål 160/97/JMA mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I februari 1997 klagade G till ombudsmannen mot kommissionen, och gjorde gällande att det förekommit administrativa missförhållanden vid bedömningen i ett anbudsförfarande.

Den klagandes företag medverkade i en anbudsinfordran publicerad av Pakistans regering, avseende projekt nr. ALA/85/18 med beteckningen "Andra yrkesutbildningsprojektet för landsbygden", som finansierades av kommissionen. Företagets förslag avsåg en del av detta projekt, nämligen paket nummer 5 ("demonstratörer och lärare inom områdena elektronik och elektrisk infrysning"). Det valdes inte ut av utvärderingskommittén, eftersom det inte stod i överstämmelse med de tekniska specifikationerna.

Den klagande bad kommissionen att undersöka huruvida några oegentligheter förekommit vid anbudsförfarandena eller i samband med de åtgärder som vidtagits av dess tjänstemän i Pakistan, som kunde ha lett fram till avgörandet rörande anbudet. I sitt svar skrev kommissionen att "paket nr. 5" hade tilldelats företaget H. G skrev då till kommissionen och bad den undersöka huruvida beslutet i anbudsförfarandet hade blivit ogiltigt till följd av formella eller sakliga oegentligheter.

Den klagande hade föreslagit att det tilldelade projektpaketet skulle kunna delas upp mellan vinnaren och hans eget företag, men kommissionen hade avvisat en sådan möjlighet.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande hävdade kommissionen att Pakistans regering var den myndighet som var ansvarig för projektets utveckling, med biträde av en teknisk grupp vid det pakistanska arbetsmarknadsministeriet och den internationella arbetsorganisationen (ILO), och att kommissionen enbart övervakade hela processen.

Vad gäller det faktum att den klagandes förslag inte valdes, så förklarade kommissionen att hans erbjudande inte stått i överensstämmelse med de tekniska specifikationerna av flera skäl: (1) Det utbildningsmaterial som erbjöds var avsett för demonstrationsbruk snarare än för kontinuerlig användning i yrkesutbildnings-sammanhang; (2) Materialet stod inte i överensstämmelse med de tekniska specifikationerna; (3) En del av den information som den klagandes företag lämnat var oklar och ofullständig; (4) En angelägen förfrågan från utvärderings-kommittén till den klagandes företag, med begäran om ytterligare information, besvarades inte.

Med avseende på den klagandes begäran om uppdelning av innehållet i "paket nr. 5", så påpekade kommissionen att kravet på att de inlämnade förslagen skulle omfatta hela paketet hade framförts i förväg av Pakistans regering och kommissionen, i enlighet med villkoren för anbudsinfordran. Dessutom underströk den att flera företag hade kunnat inkomma med förslag till hela innehållet i paket 5.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande hävdade G att inget svar hade lämnats på utvärderingskommitténs begäran om ytterligare information, eftersom beslutet enligt hans uppfattning redan hade fattats.

BESLUTET

Det föreföll utifrån klagomålet, de handlingar som anförts till stöd för den och de undersökningar som gjorts, som att det slutliga avgörandet rörande projektet gjordes av Pakistans regering i dess egenskap kontrakterande myndighet. Beslutet grundades emellertid på en utvärderingsrapport som utarbetats av utvärderingskommittén, omfattande samtliga förslag - den nationella utbildningsbyrån vid Pakistans arbetsmarknadsministerium (NTB) och det internationella utbildningscentret vid Internationella arbetsorganisationen (ITC/ILO) - som också skulle godkännas av kommissionen.

Enligt kommissionens yttrande ansåg utvärderingsrapporten den klagandes förslag vara otillräckligt av ett antal olika skäl, och den hade försökt gå igenom dessa brister direkt med den klagandes företag, men inte fått något svar. Den klagande bestred inte dessa påpekanden.

Ombudsmannen fann därför att urvalsprocessen hade genomförts i enlighet med reglerna för anbudsinfordran, och att kommissionen syntes ha följt god förvaltningssed vid sin övervakning av processen.

Vad gällde odelbarheten av "paket nr. 5" drog ombudsmannen slutsatsen att kommissionen, eftersom de råd den lämnat i denna fråga stod i överensstämmelse med reglerna för anbudsinfordran, inte hade agerat i strid mot någon princip för god förvaltningssed. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

IFRÅGASATT LÖNEKLASSPLACERING AV EN TJÄNSTEMAN

Beslut i klagomål 198/97/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I februari 1997 klagade R till ombudsmannen över den löneklass han placerats i såsom tjänsteman vid kommissionen.

Enligt klagomålet utexaminerades han från universitet år 1988 och började arbeta i februari 1989. Den 16 juni 1994 blev han tjänsteman vid kommissionen (lönegrad A8, löneklass 2). Efter framgångsrikt deltagande i det allmänna uttagningsprovet KOM/A/764 utnämndes han till handläggare från och med den 16 februari 1995 i lönegrad A7, löneklass 1, och med tjänstgöringstid inom denna klass räknat från och med den 1 februari 1994. Detta beslut om löneklassplacering var föremålet för hans klagomål.

Innan han klagade till ombudsmannen hade R i enlighet med artikel 90 i tjänsteföreskrifterna ingivit ett klagomål mot beslutet till kommissionen.

Han ansåg att kommissionen hade tillämpat sitt eget beslut om placering i löneklass, från oktober 1983, på ett felaktigt sätt. Enligt den klagande skulle en korrekt tillämpning av beslutet ha inneburit att kommissionen skulle ha beaktat att han hade yrkeserfarenhet från och med december 1989. Kommissionen tog emellertid bara hänsyn till yrkeserfarenheten från december 1990 och tillbakavisade det argument som anfördes i klagomålet.

Den rättsliga bakgrunden till klagomålet återfinns i artikel 32 i tjänsteföreskrifterna, som stadgar:

"Tjänstemannen skall placeras i den första löneklassen i lönegraden.

Tillsättningsmyndigheten kan emellertid med hänsyn till hans utbildning och särskilda yrkeserfarenhet tillgodoräkna honom extra tjänstgöringstid inom lönegraden. Denna extra tjänstgöringstid får dock inte överstiga 72 månader i lönegraderna A1 till A4, LA3 och LA4 och 48 månader i övriga lönegrader."

De mer detaljerade reglerna för lönegradering har fastlagts i det ovan nämnda beslutet från oktober 1983. Artikel 2 i beslutet innebär att A7-tjänstemän, med tre års tidigare yrkeserfarenhet vid rekryteringsstillfället, skall placeras i löneklass 1. Artikel 3 i beslutet och bilaga II till beslutet rör ytterligare tjänstgöringstid, och innebär att en A7-tjänsteman med fyra års föregående yrkeserfarenhet skall tillgodoräknas tolv månaders ytterligare tjänstgöringstid, och en A7-tjänsteman med fem års tidigare yrkeserfarenheter skall beviljas 24 månaders ytterligare tjänstgöringstid, och således placeras i lönegrad A7, löneklass 2. Bilaga 1 till beslutet stadgar emellertid om ett undantag från dessa regler:

"Eftersom tidslängden för universitetsstudier varierar mellan tre och åtta år i medlemsstaterna, vilket kan leda till förvanskning av löneklassplaceringen, så har åtgärder vidtagits för att i praktiken minska skillnaden från fem år till två år.

Där universitetsstudietiden är kort (examen motsvarande studier med en omfattning av mindre än fyra år), börjar den tidsperiod som avser yrkeserfarenheten att räknas ett år efter examen.

Där universitetsstudietiden är lång (examen som kräver studier under mer än sex års tid) skall yrkeserfarenheten tas i betraktande från och med det sjunde året efter avslutade högre studier" (understrykningen tillagd här).

R utexaminerades i december 1988, efter att ha studerat vid universitetet i två års tid. Mot bakgrund av det räknade kommissionens hans yrkeserfarenhet från december 1990. R ansåg att hans yrkeserfarenhet borde ha räknats minst från december 1989, och att han därför i stället för att placeras i lönegrad A7, löneklass 1, skulle ha placerats i löneklass 2 i denna lönegrad..

I sak hävdade R att regeln i bilaga 1 rörande korta universitetsstudier var diskriminerande mot medborgare i medlemsstater där universitetsstudierna pågår under kort tid, och att kommissionen inte hade följt sitt beslut från oktober 1983. I det sammanhanget framhöll R särskilt det faktum att även om hans universitetsstudier pågick under två års tid, så omfattade det i själva verket tre års koncentrerade studier.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande hävdade kommissionen att syftet med beslutet i oktober 1983 var att lägga fast ett antal kriterier för att säkerställa en rättvis inriktning vad gäller löneklassplacering. Eftersom längden på universitetsstudierna i medlemsstaterna varierar i hög grad, ansåg sig kommissionen berättigad att vidtaga åtgärder för att begränsa den karriärmässiga effekten av dessa skillnader för tjänstemän, vilka måste rekryteras med en så stor geografisk spridning som möjligt, och därmed säkerställa att de alla behandlades lika i praktiken. Kommissionen bestred således att bilaga 1 till beslutet skulle vara diskriminerande.

Vad beträffade tillämpningen av beslutet så hävdade kommissionen att den gjort en ny prövning av placeringen av R i den löneklass han hänförts till, men vidhöll att beslutet var korrekt. Kommissionen underströk i synnerhet att syftet med bilaga 1 var att minska skillnaden i längd på universitetsstudier från fem till två år. Att infria detta mål innebar, när det gällde R, att yrkeserfarenhet inte kunde beaktas för tiden före december 1990.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll den klagande i sak sitt klagomål.

BESLUTET

Vad principen om lika behandling beträffar så innebär den, enligt EG-domstolens rättspraxis, att identiska situationer inte får behandlas på olika sätt och att olika situationer inte får behandlas identiskt. Den avgörande frågan

vid tillämpning av denna princip ligger i att fastställa vad som är identiska respektive olika situationer.

Å ena sidan kan man anse att yrkeserfarenhet skall bedömas som sådan, oberoende av något hänsynstagande till universitetsstudiernas längd. För den händelse två personer har samma yrkeserfarenhet, kan det förefalla svårt att motivera att den ene personens erfarenheter inte kan tas i beaktande, enbart till följd av längden på de universitetsstudier som föregick yrkeserfarenheten.

Å andra sidan måste man bevilja kommissionen viss diskretionär rätt i avgörandet hur den vill förfara med skillnaden i längd mellan olika universitetsstudier. Kommissionen har bedömt att universitetsstudiernas längd utgör ett relevant faktum att beaktas vid beslut avseende löneklassplacementen av dess tjänstemän, något som uppenbart kommer att avspglas i deras framtida karriärer. Om universitetsstudiernas längd inte tas i beaktande, kan följden komma att bli att tjänstemän från medlemsstater där universitetsstudierna är korta, systematiskt skulle få bättre karriärmöjligheter än tjänstemän från medlemsstater där universitetsstudierna är långa.

Kommissionen förefaller därför vara berättigad att ta hänsyn till skillnaderna i universitetsstudiernas längd, för att motivera olika behandling av tjänstemän med korta respektive långa universitetsstudier.

Det framstår därför inte som klart att bilaga 1 till beslutet i oktober 1983 innebär en kränkning av principen om lika behandling. Det bör emellertid erinras om att EG-domstolen är den högsta auktoriteten i frågor som rör gemenskapsrätten.

Vad gäller tillämpningen av bilaga 1 i detta specifika fall, så stadgar den att den yrkeserfarenhet som skall medräknas vid korta universitetsstudier, det vill säga examina motsvarande studier under mindre än fyra års tid, börjar räknas ett år efter att examen avlagts. Eftersom R utexaminerades i december 1988 förefaller det som att bilagan, enligt sin formulering, skulle ha inneburit att yrkeserfarenheten i detta fall skulle ha räknats från december 1989. Å andra sidan förutsätter bilagan att de kortaste universitetsstudierna har en omfattning av tre år, och att syftet är att minska skillnaden mellan de kortaste universitetsstudierna och de längsta till två år. I enlighet med det bakomliggande syftet bör R:s yrkeserfarenhet räknas från december 1990, och kommissionen har således beslutat att tolka bilagan i enlighet med dess bakomliggande syfte. Kommissionen synes vara berättigad att välja en sådan tolkning. Det bör emellertid erinras om att EG-domstolen är den högsta auktoriteten i frågor som rör gemenskapsrätten.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

FÖRVÄGRAD MEDVERKAN I UTTAGNINGSPROV

Beslut i klagomål 233/97/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I mars 1997 klagade F till ombudsmannen rörande kommissionens vägran att låta honom medverka i ett uttagningsprov. Den 6 februari 1996 hade kommissionen kungjort ett öppet uttagningsprov, grundat på examina och muntliga prov, KOM/A/975, för upprättandet av en reservlista för en befattning i tjänstegrad A5/A4.

Ett av villkoren för att kunna beaktas rörde yrkeserfarenheten:

"De sökande måste, efter avslutandet av den utbildning som ger dem rätt att medverka i uttagningsprovet, kunna styrka tolv års yrkeserfarenhet från en befattning som motsvarar utbildningen, varav minst sex år skall avse ett område som har samband med arten av de funktioner som redovisas för uttagningsprovet."

Funktionernas art angavs på följande sätt i kungörelsen:

"Ledare för kommissionens delegation vid Internationella organisationer i Wien, Österrike, under generaldirektorat IA, utrikes relationer: Europa och de nya oberoende staterna, den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, utrikestjänsten ."

Ledaren för kommissionens delegation har följande uppgifter:

- *Att representera kommissionen inom alla behörighetsområden och i all verksamhet;*
- *Att säkerställa en enhetlig tillämpning av alla kommissionens åtgärder i utrikesfrågor;*
- *Att följa, fördjupa och utöka kontakter med de internationella organisationerna på platsen;*
- *Att upprätta och vidmakthålla regelbundna kontakter mellan organisationerna och kommissionens avdelningar..*

Dessutom skall de sökande ha djupgående kunskaper vad gäller gemenskapens politik och det sätt som unionen fungerar på (de eko-

nomiska, kommersiella och politiska aspekterna, utrikesfrågor) och ha förmåga att leda en grupp."

I mars 1996 sökte F befattningen. Av hans meritförteckning syntes det som om han innehar en fil.dr-grad i naturvetenskap, och att han i över åtta års tid arbetat som vetenskapsman inom detta område i USA, Frankrike och Tyskland. Därefter har han arbetat i tio år vid det österrikiska ministeriet för forskning och teknologi, och hans nuvarande verksamhet rör samordning och övervakning av forskning inom områdena elektronik, databehandling och kommunikation, mikrosystemteknik och laserteknik. Under denna period hade han läst en tremånaderskurs om Europeiska gemenskaperna. Det föreföll dessutom som att han var ansvarig för ministeriets förbindelser med en internationell organisation, med avseende på frågor om informationsteknik och kommunikation.

I maj 1996 meddelade uttagningskommittén F sitt beslut att låta honom medverka i uttagningsprovet. På ett formulär som bifogats skrivelsen uppgavs det att kommittén bedömde att han inte hade sex års yrkeserfarenhet från en befattning som motsvarade de krav som angavs i kungörelsen för uttagningsprovet. F tillskrev uttagningskommittén och bad den ompröva sitt beslut. Uttagningskommittén meddelade honom emellertid att den vidhöll sitt beslut, eftersom den fann att F:s yrkeserfarenhet framför allt saknade såväl relevanta diplomatiska erfarenheter som en relation till Europeiska unionens olika politikområden. F bestred detta beslut, men uttagningskommittén upplyste honom om att dess beslut var slutgiltigt och att den avslutat sitt arbete.

I sitt klagomål hävdade F att uttagningskommitténs motivering för att inte medge honom rätt att delta i uttagningsprovet var otillbörligt och stod i strid med de villkor som redovisats i kungörelsen om uttagningsprovet.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande vidhöll kommissionen uttagningskommitténs ståndpunkt i sak. Den underströk särskilt att uttagningskommitténs beslut i fallet F helt och hållet omfattades av formuleringen i kungörelsen om uttagningsprovet. Dessutom underströk den att uttagningskommittén i F:s fall hade sökt förklara skälen till varför den inte ansåg hans yrkeserfarenhet vara relevant med avseende på den befattning som skulle tillsättas.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll den klagande sina klagomål. Han tillade dessutom att den motivering uttagningskommittén redovisat, för sitt beslut att inte låta honom medverka i uttagningsprovet, hade formulerats på ett otydligt sätt.

BESLUTET

Enligt EG-domstolens rättspraxis har uttagningskommittéer omfattande diskretionära befogenheter. Vid utövandet av dessa skall kommittéerna respektera den rättsliga ramen för sin verksamhet, vilken läggs fast i kungörelsen för uttagningsprovet. Till följd av sin art innefattar därutöver bedömningen av sökanden jämförande element.

Den avgörande frågan i detta fall är huruvida uttagningskommittén hade respekterat ordalydelsen i kungörelsen om uttagningsprovet. Utifrån villkoren med avseende på yrkeserfarenhet föreföll det som att den sökande, för att medges rätt att medverka i uttagningsprovet, måste ha arbetat i förbindelse med internationella organisationer och besitta ett djupgående kunnande om gemenskapens politik. Uttagningskommittén tolkade detta som att den sökande skulle ha diplomatiska erfarenheter med relevans för den befattning som skulle tillsättas, som innefattade en relation till unionens politikområden. Det syntes som om uttagningskommittén därvid agerade i enlighet med kungörelsen.

Vad beträffade anklagelsen att uttagningskommitténs motivering skulle brista i klarhet så måste det påpekas att motiveringen av ett beslut, enligt EG-domstolens rättspraxis, måste göra det möjligt för mottagaren och en domare, för den händelse domstolsförfaranden skulle komma att inledas mot beslutet, att identifiera de skäl beslutet grundas på. Dessutom har EG-domstolen hävdats att man, vid bedömning av tillräckligheten hos den motivering som lämnas, skall beakta det sammanhang i vilket motiveringen har avgivits. Det var visserligen sant att uttagningskommitténs motivering i skrivelsen till den klagande var mycket kort: men de skäl som angavs föreföll ändå att göra det möjligt för F, eller en domare för den händelse F inlett rättegångsförfaranden mot beslutet, liksom även Europeiska ombudsmannen, att identifiera de två specifika punkter där kommittén funnit F:s erfarenheter vara otillräckliga. Motiveringen syntes därför vara tillräcklig.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER FRÅN OMBUDSMANNEN

Utifrån det betydande antal klagomål som inkommit till ombudsmannen, rörande bristande insyn i förfarandena vid de uttagningsprov gemenskapsinstitutionerna anordnar, så inledde han på eget initiativ en undersökning rörande denna fråga den 7 november 1997, som även innefattade frågan om huruvida kommissionen borde meddela utvärderingskriterier till sökanden som så begär.

3.1.6 EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS DOMSTOL

REKRYTERING: KRITERIER FÖR URVAL AV KANDIDATER VID ETT ÖPPET UTTAGNINGSPROV

Beslut i klagomål 869/10.9.96/EP/IT/DT mot Europeiska gemenskapernas domstol

KLAGOMÅLET

I september 1996 klagade P till Europeiska ombudsmannen rörande sin avstängning från ett uttagningsprov för juridiska administratörer, som anordnats av EG-domstolen (CJ/A/11). Efter hans ansökan den 30 augusti 1995 informerade uttagningskommittén honom den 23 maj 1996 om att han hade uteslutits, eftersom han inte hade kunnat visa sina goda kunskaper i andra gemenskapsspråk. Han överklagade och uttagningskommittén prövade på nytt sitt beslut med avseende på kraven på utländska språk. Den informerade emellertid P om att han fortfarande inte fick ta det skriftliga provet, eftersom uttagningskommittén i det andra skedet av urvalsprocessen hade fastställt att hans genomsnittliga universitetsbetyg var sämre än de kriterier som fastställts för uttagningsprovet (99 av 110 poäng).

Enligt klagandens åsikt var dessa kriterier för urval av kandidater nya och ogrundade. Efter en andra överklagande bekräftade uttagningskommittén sitt beslut att inte låta honom delta i de skriftliga proven.

På grund av ovanstående klagade P på den långa förseningen i urvalsförfarandet. Han hävdade också diskriminering i uttagningskommitténs beslut att fastställa en minimibetygsnivå (99/110), utan något beaktande av hans yrkeserfarenhet som företagsjurist i sex år och som juridiskt ombud i ett och ett halvt år.

UNDERSÖKNINGEN

EG-domstolens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till EG-domstolen. I sitt yttrande förklarade domstolen att urvalet av de kandidater som skulle ges tillträde till de skrift-

liga proven i uttagningsprov CJ/A/11 bestod av två skeden. De två skedena förklarades i handledningen för uttagningsprovet. I det första skedet upprättade uttagningskommittén en förteckning över kandidater som uppfyllde de krav som definierades i kungörelsen av uttagningsprovet (förvärvad titel och examen, yrkeserfarenhet, språklig erfarenhet och åldersgräns). I det andra skedet fastställde uttagningskommittén och tillämpade därefter kriterier för utvärdering av examina, i syfte att besluta vilka kandidater som skulle ges tillträde till provet.

Efter utvärderingen av kandidaterna beslöt uttagningskommittén att inte godta P:s ansökan, eftersom den inte angav de språkfärdigheter som erfordrades enligt avsnitt III.B.2 i kungörelsen av uttagningsprovet. Efter klagandens begäran tog uttagningskommittén emellertid frågan under ny prövning och fann att ett dokument i själva verket bifogats kandidaturen, vilket visade att de erforderliga språkfärdigheterna var för handen.

Efter att ha tagit P:s ansökan till urvalsförbundets andra skede beslöt uttagningskommittén att utesluta honom, eftersom hans examen inte uppnådde de minimibetyg som bestämts som kriterier av uttagningskommittén.

Domstolen yttrade också att fallet enligt dess uppfattning inte låg inom ombudsmannens kompetensområde, eftersom i fråga om personalfrågor det förfarande som skulle följas var det som redovisades i artikel 90 punkt 1 och punkt 2 i personalförordningen. Den tillade att ombudsmannen kunde informera P om att den lämpligaste åtgärden vore att överklaga till första instans-rätten.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer hävdade P att det av den skriftliga handledningen för uttagningsprovet tydligt borde ha framgått, i betydelseordning, vilka relevanta krav uttagningskommittén skulle komma att beakta i urvalsförbundet för provet. Klaganden vidhöll också sin missbelåtenhet över den tid som urvalsförbundet tagit.

BESLUTET

1 Klagomålets tillåtlighet

Under fördragets system och ombudsmannens stadga så bestäms tillåtligheten av klagomål av ombudsmannen i enlighet med gemenskapsrätten.

Artikel 2.8 i ombudsmannens stadga föreskriver att inget klagomål får göras till ombudsmannen rörande arbetsrelationer mellan gemenskapens institutioner och organ och deras tjänstemän och andra ämbetsmän om inte *"alla andra möjligheter att framföra interna administrativa önskemål"*

och klagomål, särskilt förfarandena som avses i artikel 90.1-2 i tjänsteföreskrifterna, har uttömts av den berörda personen". Detta procedurmässiga krav är endast tillämpligt för gemenskapens tjänstemän och andra ämbetsmän. En kandidat i ett öppet uttagningsprov är inte en tjänsteman eller en annan ämbetsman hos gemenskaperna.

En kandidat i ett öppet uttagningsprov får överklaga till första instans-rätten i enlighet med artikel 91 i tjänsteföreskrifterna. Alternativt kan kandidaten klaga till Europeiska ombudsmannen.

P valde att klaga till ombudsmannen. Det finns inga föreskrifter i ombudsmannens stadga som ålägger klaganden någon skyldighet att vänta tills tidsgränsen för möjliga juridiska åtgärder har uttömts. Endast om klaganden faktiskt inledde rättsliga förfaranden skulle ombudsmannen förklara klagomålet såsom otillåtligt.

2 Tillämpning av medelpoängkriteriet

Avsnitt VI i kungörelsen om uttagningsprov gav uttagningskommittén diskretionära befogenheter vad gällde att välja bland olika urvalskriterier. Vad gäller de poäng som erhålls vid universitetsstudier så hänvisas uttryckligen till ett sådant kriterium i det sista stycket. Därmed framstår det inte som oskäligt att göra ett urval på grundval av ett i förväg bestämt poänggenomsnitt, även om ett sådant kriterium kanske inte framstår som idealiskt.

3 Tid förutsedd för uttagningsprovets första skeden

Tidplaneringen av urvalsförfarandet i avsnitt XII i kungörelsen om uttagningsprovet presenterades såsom en uppskattning och inte som en fast tidplan. Det stora antal kandidater som deltar i denna typ av uttagningsprov kan göra det nödvändigt att skjuta på det datum som ursprungligen har förutsetts för det första provet.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

3.2 KLAGOMÅL SOM DRAGITS TILLBAKA AV DEN KLAGANDE

3.2.1 EUROPEISKA KOMMISSIONEN

DRÖJSMÅL MED ATT GE SVAR TILL KLAGANDEN

Beslut i klagomål 732/17.7.96/BAWA/NL/VK mot Europeiska kommissionen

I juli 1996 klagade en holländsk advokatbyrå till ombudsmannen för två holländska företags räkning, över kommissionens påstådda underlåtenhet att besvara klagomål om överträdelse av direktiv 92/50/EEC¹ från Nederländernas sida.

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sina kommentarer uppgav kommissionen att ett dröjsmål uppkommit - till följd av ett missförstånd hos kommissionens avdelningar - och att den vidtagit åtgärder för att förbättra sina interna rutiner. Vad överträdelsen från Nederländernas sida beträffade så hävdade kommissionen att det inte förelåg någon rättslig grund för att vidta formella förfaranden mot Nederländerna.

Kommissionens yttrande tillsändes den klagande, som svarade att han önskade lägga ner fallet.

Ombudsmannen avslutade därför fallet.

REKRYTERING: FELAKTIG INFORMATION

Beslut i klagomål 919/2.10.1996/LJ/B/PD mot Europeiska kommissionen

I oktober 1996 klagade den belgiske medborgaren J till ombudsmannen rörande administrativa oegentligheter vid tillsättningen av en befattning i den Trinationella kommissionen för ett utvecklingsprojekt i Latinamerika. Han hävdade att Europeiska kommissionen hade lämnat honom felaktig information rörande de kvalifikationer som erfordrades för att kunna få befattningen.

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande hävdade kommissionen att alla kandidater till befattningen hade fått samma information. Ett eventuellt fel skulle således ha varit till förfång för samtliga kandidater.

I sina kommentarer uppgav klaganden att han, eftersom kommissionen hade insett att hans klagomål var välgrundat, inte ville driva frågan ytterligare.

¹ EGT 1992 L Nr 209/1.

Mot bakgrund av att klaganden inte ville driva frågan ytterligare avslutade ombudsmannen fallet.

ANTI-DUMPNINGSTULLAR

Beslut i klagomål 349/97/PD mot Europeiska kommissionen

I april 1997 klagade ett företag till ombudsmannen rörande införandet av en anti-dumpningstull för zink utan föregående meddelande. Direktörerna hade under våren 1997 vid flera tillfällen frågat huruvida en tull skulle införas eller inte. De fick hela tiden svaret att en tull skulle komma att införas, men att detta inte var omedelbart förestående och att det normalt skulle meddelas sex till åtta veckor i förväg. Företagets direktörer sökte utan framgång kontakta kommissionen för ytterligare information i frågan.

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionens ordförande. Innan kommissionen hade svarat erhöll ombudsmannen ytterligare en skrivelse från den klagande, varav framgick att denne önskade dra tillbaka klagomålet, eftersom företaget vid tidpunkten ifråga hade direkta kontakter med kommissionen.

Ombudsmannen avslutade därför fallet.

FORSKNING: FÖRVÄGRAN AV INFORMATION

Beslut i klagomål 474/97/VK mot Europeiska kommissionen

Den grekiska studenten B klagade till ombudsmannen i juni 1997 rörande en begäran om information som hon ställt till kommissionens representation i Aten. Hon hävdade att kontorets personal, och i synnerhet dokumentationsavdelningens direktör, varit ohysade och att de vägrade att tillhandahålla information till forskningsstuderande.

Under förfrågningarnas gång informerade klaganden ombudsmannen om att hon inte längre önskade driva klagomålet, eftersom en ny direktör hade utsetts för kommissionens representation och situationen nu hade förbättrats.

Mot bakgrund av att klaganden inte längre önskade driva sitt klagomål avslutade ombudsmannen fallet.

3.3 KLAGOMÅL SOM AVSLUTATS AV ANDRA ANLEDNINGAR

3.3.1 EUROPAPARLAMENTET

UPPSÄGNING FRÅN PARLAMENTETS SIDA

Beslut i klagomål 458/27.2.96/HS/B/KT mot Europaparlamentet

Den 15 februari 1996 ingav S ett klagomål till Europeiska ombudsmannen rörande Europaparlamentets uppsägning av honom.

Den 11 mars 1996 vidarebefordrades klagomålet till Europaparlamentets ordförande. Efter att ha fått in parlamentets yttrande och klagandens kommentarer om yttrandet beslöt ombudsmannen att fortsätta sina undersökningar med avseende på händelsen.

Den 17 juli 1997 informerade Europaparlamentet ombudsmannen om att klaganden hade inlett rättsliga förfaranden i första instans-rätten med avseende på sakfrågan i sitt klagomål. Kopior av rättegångshandlingarna vidarebefordrades till ombudsmannen.

Eftersom de fakta som påståtts blivit föremål för rättsliga åtgärder avslutade ombudsmannen sin behandling av klagomålet den 21 juli 1997, i enlighet med artikel 138e i EG-fördraget.

I enlighet med artikel 2.7 i ombudsmannens stadga lades resultaten av ombudsmannens undersökningar fram till denna tidpunkt till handlingarna utan vidare åtgärder.

3.3.2 EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA KOMMISSIONEN

AVDRAG AV GEMENSKAPSSKATT FRÅN EUROPEISKA KOMMISSIONENS OCH EUROPAPARLAMENTETS SIDA FÖR FRILANSTOLKAR

Beslut i klagomål 463/28.2.96/RK/CH/PD, 770/29.7.96/MAC/CH/PD och 1017/13.11.96/AVL/FR/JMA mot Europeiska kommissionen och Europaparlamentet

K, A-C, och L klagade var och en för sig till Europeiska ombudsmannen rörande avdrag av gemenskapsskatt från arvoden till frilanstolkar från Europa-parlamentets och kommissionens sida. Klagomålen ingavs i februari 1996, juli 1996 respektive november 1996.

De klagande hade arbetat flera år som frilanstolkar för parlamentet och kommissionen. Bägge institutionerna drog av gemenskapsskatt från deras arvoden. Parlamentet antog denna praxis år 1983 på grundval av ett beslut

av parlamentets presidium. Detta beslut ändrade artikel 78 i de regler som var tillämpliga för andra ämbetsmän, så att frilansmedarbetare kom att inräknas såsom hjälpsessionspersonal. Kommissionen antog denna praxis genom en överenskommelse som ingicks 1989 med "*Association Internationale des Interprètes des Conférences*" (AIIC).

Klaganden, som bor i Schweiz, blev föremål för dubbelbeskattning på sina ersättningar för åren 1989-1994, det vill säga såväl schweizisk inkomstskatt som gemenskapsskatt. 1994 ändrades AIIC-överenskommelsen så att den medgav återbetalning av de nationella skatterna. Kommissionen krävde emellertid detaljerad dokumentation om redan erlagda nationella skatter. De klagande hävdade att detta krav kränkte deras rätt till privatliv.

Under loppet av ombudsmannens undersökning inledde två av de klagande, nämligen A-C (770/29.7.96/MAC/CH/PD) och L (1017/13.11.96/AVL/FR/JMA) förfaranden mot kommissionen vid första instans-rätten (mål T-202/96 och T-204/96). Dessa åtgärder förefaller att angå samma fakta som de som påstås i klagomålen till ombudsmannen.

Enligt artikel 2.7 i ombudsmannens stadga så lades resultaten av ombudsmannens undersökningar fram till denna tidpunkt till handlingarna utan ytterligare åtgärder, vad dessa två klagomål beträffade.

Ombudsmannen ansåg sig inte kunna fortsätta sina undersökningar med avseende på det tredje klagomålet, som ingivits av K (463/28.2.96/RK/CH/PD), utan att ta ställning i de fakta- och rättsfrågor som vid samma tidpunkt behandlades av första instans-rätten i mål T-202/96 och T-204/96.

Ombudsmannen sköt därför upp ett ytterligare beaktande av detta klagomål i avvaktan på domen i målet.

3.3.3 EUROPEISKA KOMMISSIONEN

AVSAKNAD AV ERKÄNNANDE FRÅN DE SPANSKA MYNDIGHETERNAS SIDA AV MEDICINSKA EXAMINA INOM FOLKHÄLSOOMRÅDET

Beslut i klagomål 713/11.07.96/LMV/ES/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I juni 1996 klagade M till ombudsmannen över att de spanska myndigheterna hade vägrat att erkänna hans kvalifikationer som han erhållit i Frankrike såsom folkhälsospecialist, och kommissionens påstådda under-

låtenhet att säkerställa korrekt tillämpning från Spaniens sida av direktiv 93/16/EEG¹.

Efter att ha tagit sin medicinska examen i Frankrike sökte M få den erkänd av de spanska myndigheterna. Liksom när det gällde andra sökanden så vägrade de spanska myndigheterna att göra detta, eftersom den relevanta gemenskapslagstiftningen (direktiv 75/262/EEG), vid tidpunkten ifråga inte hade omvandlats till spansk lag. Även om direktiv 75/262/EEG senare kom att ändras i betydande grad av direktiv 93/16/EEG, så förblev dess viktigaste stadgande, artikel 8, oförändrat. Artikel 12b i den spanska genomförandelagstiftningen (RD 2072/95) tog med stadgandena i artikel 8 i direktivet, men endast till en del.

Kommissionen inledde överträdelseförfaranden mot Spanien i denna fråga år 1990, men kom aldrig till det skede där ett motiverat yttrande översändes. Överträdelse-förfarandet återupptogs år 1996, eftersom Spanien då ändrade sin ursprungliga genomförandelag. En kompletterande formell anmälningsskrivelse hade översänts år 1996. Under de sex år under vilka förfarandet hade pågått angav kommissionen att den hade utvärderat den spanska lagstiftningen, i form av vissa kontakter och sammankomster med de spanska myndigheterna.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande meddelade kommissionen sin avsikt att driva överträdelseförfaranden mot Spanien till följd av dess bristande implementering av direktiv 93/16/EEG, samt att vidta de nödvändiga åtgärderna för att få saken prövad vid EG-domstolen. Den klagande inbjöds att inkomma med kommentarer rörande kommissionens yttrande.

Av den information som tillställts ombudsmannen syntes det som om M dessutom hade sänt en framställning i samma ärende till Europaparlamentet, och att utskottet för framställningar var i färd med att handlägga den.

BESLUTET

Mot bakgrund av det faktum att utskottet för framställningar höll på att handlägga M:s framställning förelåg inga grunder för att ombudsmannen skulle genomföra några ytterligare undersökningar av klagomålet. Europeiska ombudsmannen beslöt därför att avsluta fallet.

¹ EGT 1993 L Nr 165/1.

PÅSTÅDD DISKRIMINERING VID EN EXAMINATION

Beslut i klagomål 944/15.10.96/JBW/B/BB mot Europeiska kommissionen

W hade deltagit i ett internt uttagningsprov anordnat av Europeiska kommissionen (KOM/T/A/96). Han klarade det skriftliga provet, men inte den muntliga examinationen.

I sitt klagomål till ombudsmannen den 3 oktober 1996 gjorde han gällande att en orättvis och diskriminerande fråga ställdes till honom vid det muntliga provet.

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I en skrivelse daterad den 17 februari 1997 informerade kommissionen ombudsmannen om att W hade ingivit ett överklagande den 5 november 1996 mot uttagningskommitténs beslut, enligt artikel 90 i tjänsteföreskrifterna, och att överklagandet ännu var under handläggning.

Enligt artikel 2.8 i Europeiska ombudsmannens stadga gäller att:

"Klagomål som rör arbetsförhållanden mellan gemenskapens institutioner och deras tjänstemän och annan personal får inte inges till ombudsmannen om inte alla andra möjligheter att framföra interna administrativa önskemål och klagomål, särskilt förfarandena som avses i artikel 90.1-2 i tjänsteföreskrifterna, har uttömts av den berörda personen och tidsfristerna för svar från den myndighet till vilken hänvändelse har gjorts har gått ut."

Eftersom det föreföll som att de förfaranden som artikel 90 i tjänsteföreskrifterna hänvisade till fortfarande pågick, lade ombudsmannen ner fallet utan att bedriva sina undersökningar ytterligare.

PERSONAL: PENSIONS RÄTTIGHETER FÖR EN LOKALANSTÄLLD PERSON

Beslut i klagomål 970/24.10.96/DBR/B/BB mot Europeiska kommissionen

I oktober 1996 klagade R till ombudsmannen över problem vid erkännandet av de pensionsrättigheter som hon intjänat som lokalanställd tjänsteman vid kommissionen.

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som upplyste ombudsmannen om att R hade ingivit ett internt klagomål den 23 oktober 1996, enligt artikel 35 i den regelsamling som gäller för lokalanställda i Bénin.

Enligt artikel 2.8 i Europeiska ombudsmannens stadga gäller följande:

"Klagomål som rör arbetsförhållanden mellan gemenskapens institutioner och deras tjänstemän och annan personal får inte inges till ombudsmannen om inte alla andra möjligheter att framföra interna administrativa önskemål och klagomål, särskilt förfarandena som avses i artikel 90.1-2 i tjänsteföreskrifterna, har uttömts av den berörda personen och tidsfristerna för svar från den myndighet till vilken hänvändelse har gjorts har gått ut."

Eftersom det föreföll som att detta villkor inte var uppfyllt, avslutade ombudsmannen fallet utan att bedriva sina undersökningar ytterligare.

3.3.4 REVISIONSRÄTTEN

TILLÅTLIGHET: ÖVERSKRIDEN TIDSRIST

Beslut i klagomål 525/25.3.96/HDC/FR/PD/IJH/XD mot revisionsrätten

I juli 1995 anförde C. klagomål mot revisionsrätten till ombudsmannen rörande händelser som ägde rum på 1980-talet. Ombudsmannen förklarade klagomålet otillåtet enligt artikel 2.4 i ombudsmannens stadga, eftersom de fakta klagomålet byggde på hade varit kända för den klagande i mer än två års tid.

I mars 1996 anförde C. ytterligare ett klagomål mot revisionsrätten, med påstående om nya fakta. Efter beaktande av revisionsrättens yttrande och klagandens kommentarer till yttrandet fastställde ombudsmannen att det nya klagomålet inte innehöll nya fakta jämfört med det tidigare. Han avvisade därför fallet såsom otillåtet enligt artikel 2.4 i stadgan.

3.4 FALL SOM LÖSTS AV INSTITUTIONEN

3.4.1 EUROPAPARLAMENTET

REKRYTERING: SPRÅKDISKRIMINERING

Beslut i klagomål 627/5.6.1996/PS/B/VK mot Europaparlamentet

Den belgiske medborgaren S klagade i juni 1996 till Europeiska ombudsmannen över ett meddelande om lediga tjänster vid Europaparlamentets övervaknings- och säkerhetstjänst i Bryssel som publicerats i Europeiska gemenskapernas officiella tidning. Enligt meddelandet krävdes det för dessa tjänster enbart kunskaper i franska. Klaganden hävdade att detta föreföll att diskriminera mot det flamländska språket.

Klagomålet vidarebefordrades till Europaparlamentet för yttrande. Parlamentet yttrade att meddelandet om tjänsterna vid säkerhetstjänsten i Bryssel hade dragits tillbaka den 21 januari 1997.

Parlamentets yttrande vidarebefordrades till klaganden med en inbjudan att inkomma med kommentarer om han så önskade. Inga kommentarer inkom.

På grundval av ombudsmannens undersökningar framstod det som om parlamentet hade vidtagit åtgärder för att förebygga eventuell språkdiskriminering i samband med detta specifika meddelande om lediga tjänster vid parlamentets säkerhetstjänst i Bryssel.

Europaparlamentet föreföll att ha löst frågan på ett tillfredsställande sätt för klaganden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

UTESLUTNING FRÅN EN ANBUDSINFORDRAN

Beslut i klagomål 7/97/BB mot Europaparlamentet

KLAGOMÅLET

Den 3 januari 1997 klagade den belgiska medborgaren V till ombudsmannen med anledning av att hon uteslutits från en anbudsinfordran som Europaparlamentet offentliggjort. Parlamentet publicerade den internationella anbudsinfordran med rubriken "Tillträde till Europaparlamentet för funktionshindrade". Klaganden sände in sitt anbud i rätt tid och reste på semester. Under tiden sände parlamentet ut en skrivelse till alla anbudsgivarna och förklarade att parlamentet till följd av ett administrativt problem vid mottagningen av posten var oförmöget att öppna anbudena. Därför begärde parlamentet att anbudsgivarna skulle skicka in kopior av sina anbud inom en ny tidsfrist. Vid återkomsten från sin semester fann V att denna nya tidsgräns redan hade löpt ut. Hon sände omedelbart ett fax till parlamentet och förklarade situationen, och föreslog att hon kunde skicka en kopia av sitt anbud följande måndag. Parlamentet svarade och hävdade att V inte var behörig att medverka i anbudsförfarandet. Klaganden begärde att anbudsförfarandet skulle upphävas på grund av administrativa missförhållanden, och att en ny anbudsinfordran skulle utställas.

UNDERSÖKNINGEN

Den 6 februari 1997 vidarebefordrade Europeiska ombudsmannen klagomålet till parlamentets ordförande med en begäran om yttrande.

V skrev till ombudsmannen de 25 februari 1997 och konstaterade att parlamentet i en skrivelse av den 20 februari hade informerat henne att det

hade beslutat att upphäva den ursprungliga anbudsinfordran, och att det i stället skulle utställa en ny infordran inom en nära framtid. V uttryckte sin tillfredsställelse därmed och tackade ombudsmannen för hans undersökning i frågan.

Parlamentets yttrande

Parlamentet informerade Europeiska ombudsmannen den 9 april 1997 att anbudsinfordran hade upphävts genom en kungörelse i Europeiska gemenskapernas officiella tidning av den 15 mars 1997, och att en ny infordran skulle utställas inom en nära framtid. Parlamentet förklarade att anledningen till att anbudsinfordran upphävdes var ett beklagligt administrativt fel den 30 oktober 1996 vid öppnandet av anbudet. Parlamentet nämnde att det hade informerat såväl V som hennes advokater om detta.

BESLUTET

Europaparlamentet föreföll ha löst frågan på ett tillfredsställande sätt för klaganden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

BELOPP ERLAGDA TILL PRAKTIKANTER

Beslut i klagomål 37/97/JMA mot Europaparlamentet

P klagade tillsammans med flera andra i januari 1997 till Europeiska ombudsmannen över att de belopp som betalats till dem såsom praktikanter vid Europaparlamentet inte motsvarade de belopp som från början hade angivits.

När Europaparlamentets enhet för anställning av praktikanter informerade den de klagande om att deras ansökningar om praktik hade godkänts angav den att de skulle betalas cirka 49 000 belgiska franc per månad. Senare informerades emellertid de klagande om att det månatliga beloppet endast skulle uppgå till 35 054 belgiska franc.

Europaparlamentet motiverade denna ändring med att parlamentets generalsekreterare hade godkänt nya bestämmelser om praktik under tiden mellan de två meddelandena.

De klagande ingav klagomål över tillämpningen av dessa nya villkor till parlamentets behöriga avdelningar och till ombudsmannen.

Till följd av dessa initiativ omprövade parlamentet sin ståndpunkt och beslutade att till de klagande erlagga de ursprungligen erbjudna beloppen. P informerade därför ombudsmannen om att de klagandes krav hade tillgodosetts och att de inte ville driva klagomålet vidare.

Europaparlamentet föreföll att ha löst frågan på ett tillfredsställande sätt för klaganden och ombudsmannen avslutade därför behandlingen av fallet.

BEKRÄFTELSE AV EN FRAMSTÄLLNING TILL EUROPA-PARLAMENTET

Beslut i klagomål 569/97/IJH mot Europaparlamentet

KLAGOMÅLET

Den 21 juni 1997 ingav P ett klagomål till Europeiska ombudsmannen, där han hävdade att Europaparlamentet hade underlåtit att bekräfta mottagandet av en framställan han tillställt parlamentets ordförande den 26 april 1997. Han hade sänt nya skrivelser den 18 maj 1997 och den 5 juni 1997, där han bett om en bekräftelse.

UNDERSÖKNINGEN

Parlamentets yttrande

Den 2 juli 1997 vidarebefordrades klagomålet till Europaparlamentets ordförande. I sitt yttrande gjorde parlamentet sammanfattningsvis följande påpekanden:

Sedan 1991 hade P sänt en stadig ström av skrivelser, ofta med identisk ordalydelse, där han begärde att parlamentet skulle uppmuntra användningen av esperanto. Tre av skrivelserna registrerades som framställningar (515/91, 364/93 och 270/95). Vid varje tillfälle avslutade utskottet för framställningar behandlingen av framställan, och upplyste honom om det övergripande beslut parlamentet fattat i fråga om användning av språk.

P skrev vid flera tillfällen och klagade över det beslut som fattats och insisterade på värdet av esperanto. Senare anhöll han om att få en ny framställan registrerad. Eftersom dess sakinhåll och ordalydelse var detsamma som i de framställningar som hade behandlats, registrerade parlamentet inte hans korrespondens som en ny framställan. I stället vidarebefordrades den till utskottet för framställningar, såsom korrespondens som anknöt till P:s senaste framställan, nr. 270/95.

Ordföranden i utskottet för framställningar avsåg att vid ett sammanträde i juni eller juli 1997 höra utskottet angående hur P:s skrivelser borde följas upp. Han meddelade utskottets sekretariat att det, innan dess, inte var nödvändigt - eller ens lämpligt - att bekräfta korrespondens från en person som sänt en stadig ström med skrivelser till parlamentet under årens lopp, vilka vid flera tillfällen registrerats såsom framställningar, översatts till samtliga språk samt granskats och besvarats av utskottet för framställningar.

Utskottet för framställningar hade inte tid att ta itu med saken vid sina sammanträden i juni och juli 1997. Den 11 juli 1997 skrev ordföranden i utskottet för framställningar till P. för att upplysa honom om att ärendet skulle behandlas i utskottet vid ett senare tillfälle, och att han skulle upplysas om resultatet.

Klagandens kommentarer

Parlamentets yttrande sändes till P den 28 oktober 1997. I sina kommentarer konstaterade han att han ansåg att parlamentets yttrande gav en fullständig förklaring avseende hans klagomål och meddelade att han var tillfreds med att utskottet för framställningar skulle komma att ta upp saken. Han konstaterade att Europeiska ombudsmannen kunde avsluta behandlingen av ärendet.

BESLUTET

Mot bakgrund av yttrandet från Europaparlamentet och klagandens kommentarer föreföll det som om parlamentet hade behandlat frågan på ett för den klagande tillfredsställande sätt. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

3.4.2 EUROPEISKA UNIONENS RÅD

BEVARANDE AV RÅDETS (FÖR RÄTTSLIGA OCH INRIKES ÄRENDEN) FÖRSLAG TILL FÖREDRAGNINGSLISTOR

Beslut i klagomål 1054/25.11.96/STATEWATCH/UK/IJH mot rådet

I november och december 1996 ingav B sex klagomål mot rådet till Europeiska ombudsmannen.

Efter ombudsmannens beslut att inleda undersökningar rörande de sex klagomålen ifrågasatte rådet ombudsmannens befogenhet att ta upp dem. Den 15 april 1997 skrev ombudsmannen till rådet, och förklarade att han beslutat att klagomålen föll inom hans ämbetsområde, och den 20 juni 1997 inkom rådet med sitt yttrande rörande klagomålets sakförhållanden.

Frågan om ombudsmannens behörighet behandlas ovan i kapitel 2.

Denna sammanfattning rör ombudsmannens beslut i fråga om ett av klagomålets sakförhållanden. I slutet av 1997 pågick ombudsmannens undersökningar av de övriga fem klagomålen fortfarande.

KLAGOMÅLET

I klagomålet hävdades att rådet föreföll att förstöra föredragningslistor för rådets (för rättsliga och inrikes frågor) möten efter ett år.

Sammanfattningsvis gav B följande belägg:

Han skrev till rådet år 1995 och anhöll om föredragningslistorna för elva möten med grupper inom K4-kommittén, samt föredragningslistorna för de möten som genomförts av ledningsgrupperna och deras arbetsgrupper under år 1994. I bägge fallen konstaterades i rådets svar att föredragningslistorna endast förelåg i form av telexmeddelanden vilka inte bevaras i mer än ett år.

I maj 1996 skrev B till rådet med en liknande begäran, avseende de möten justitie- och inrikesministrarna hållit mellan juli 1994 och juni 1996. I sitt svar konstaterade rådet att dokumenten i fråga inte bevaras. B skrev till rådet på nytt i juli 1996, och begärde att det skulle ompröva sin praxis att inte bevara dokumenten. Han fick ett svar från rådet som han ansåg underlåt att ta upp hans begäran.

Framställningarna gjordes i enlighet med rådets beslut av den 20 december 1993 om allmänhetens tillgång till rådets handlingar.¹

I sitt klagomål till ombudsmannen hänvisade B även till rådets förordning 354/83 om öppnandet för allmänheten av historiska arkiv², som fastställer att alla dokument och register som har administrativt eller historiskt värde skall överföras till historiska arkiv. Han hävdade att föredragningslistorna för möten rörande rättsliga och inrikes frågor innehåller för medborgarna väsentlig information genom att de redogör för rådets verksamhet, och att dessa dokument bör bevaras.

UNDERSÖKNINGEN

Rådets yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till rådet i januari 1997. Efter att ombudsmannen bekräftat att han är behörig att behandla ärendet sände rådet sitt yttrande rörande klagomålets sakförhållanden. I yttrandet konstaterades följande:

"Detta klagomål gäller bevarande av och införlivande i de historiska arkiven av telexmeddelanden till delegationer för sammankallande av möten.

¹ EGT L 340, 31.12.1993, s. 43

² EGT L 43, 15.2.1983, s. 1.

Sådana telexmeddelanden bevaras i omkring ett års tid i det befintliga datasystemet för sändandet av telexmeddelanden. Efter denna tid ankommer den systematiska klassificeringen av sådana dokument på den interna organisationen vid respektive avdelning inom rådets allmänna sekretariat.

Ett protokoll för varje sammankallat möte görs dessutom upp enbart på grundval av föredragningslistan för mötet, vilken antas i början av mötet och som utgår från det förslag till föredragningslista som skickas ut med telex, men kan skilja sig från det förslaget.

Sedan problemet uppkom till följd av B:s begäran har emellertid förslagen till föredragningslistor för justitie- och inrikesministrarnas möten systematiskt arkiverats av generalsekretariatets berörda avdelningar."

Klagandens kommentarer

Rådets yttrande vidarebefordrades till B i juni 1997. I sina kommentarer konstaterade han att klagomålet tillgodosetts.

BESLUTET

Enligt rådets kommentarer reagerade det på klagomålet genom att ändra sin praxis så att förslagen till föredragningslistor för justitie- och inrikesministrarnas möten systematiskt började arkiveras av generalsekretariatets berörda avdelningar.

I klagandens kommentarer konstaterades det att klagomålet tillgodosetts.

Det föreföll därför som om rådet, genom att systematiskt arkivera förslagen till föredragningslistor för justitie- och inrikesministrarnas möten, hade tillfredsställt den klagande. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

3.4.3 EUROPEISKA KOMMISSIONEN

UNDERLÅTENHET ATT BESVARA KORRESPONDENS

Beslut i klagomål 604/21.5.96/SW/IRL/IJH mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

Den 16 maj 1996 ingav W ett klagomål till Europeiska ombudsmannen och hävdade att kommissionen underlåtit att svara på korrespondens.

Hon hade sänt en skrivelse till Europeiska kommissionens kontor i Dublin rörande de irländska myndigheternas vägran att erkänna de lärarkvalifikationer hon förvärvat i Förenade kungariket. Den 26 juli 1995 fick hon ett svar från kommissionens kontor i Dublin, som meddelade att hennes skri-

velse skulle vidarebefordras till en tjänsteman vid kommissionens generalsekretariat, och att hon skulle få höra av honom inom en nära framtid.

W klagade över att hon inte fått några ytterligare meddelanden från kommissionen i frågan.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande hävdade kommissionen att generalsekretariatet hade vidarebefordrat W:s skrivelse av den 12 juli 1995 till det behöriga generaldirektoratet samt att:

"en intern undersökning hade visat att skrivelsen inte hade handlagts till följd av överhopning av korrespondens vid den berörda avdelningen, som också handlägger andra frågor rörande medborgare. Kommissionen beklagar eventuella olägenheter W. har förorsakats. Den vill också påpeka att ett tydligt svar på de specifika frågor hon ställt kan återfinnas i handboken för det allmänna systemet för erkännande av yrkeskvalifikationer..."

I fråga om erkännandet av lärarkvalifikationerna på Irland konstaterades i kommissionens yttrande att hennes fall omfattades av direktiv 89/48/EEG¹, som fastställer att värdstaten, då det föreligger väsentliga skillnader mellan den inflyttande personens utbildning och den utbildning som värdstaten fordrar, kan kräva antingen en anpassningsperiod eller ett lämplighetstest, beroende på vad den berörda personen föredrar.

Yttrandet avslutades med konstaterandet att kommissionen skulle kontakta den nationella samordnaren för tillämpning av direktiv 89/48/EEG, för att införskaffa ytterligare information om W:s fall, samt att den skulle upplysa henne om resultatet.

Kommissionens yttrande vidarebefordrades till W, med en uppmaning att inkomma med kommentarer om hon så önskade. Inga kommentarer erhöles.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Den 16 oktober 1997 kontaktade ombudsmannens sekretariat W. per telefon. Hon meddelade att hon inte fått något ytterligare meddelande från kommissionen, vilket hade utlovats i kommissionens yttrande.

¹ EGT L 19, 1989, s. 16.

Ombudsmannens sekretariat kontaktade då kommissionen för att göra förfrågningar om läget.

Den 14 november 1997 sände kommissionen ombudsmannen kopior av korrespondens om W:s fall, som GD XV sänt de irländska myndigheterna den 16 oktober 1997 och den 12 november 1997, tillsammans med ett svar från de irländska myndigheterna, daterat den 13 november 1997.

Den 19 november 1997 skickade kommissionen ombudsmannen en kopia av en skrivelse den sänt till W den 18 november 1997, efter sin korrespondens med de irländska myndigheterna. I denna skrivelse råddes W kontakta de behöriga nationella myndigheterna för att meddela om hon skulle välja ett lämplighetstest eller en anpassningsperiod. Skrivelsen upplyste henne om namn, adress, telefonnummer och faxnummer avseende den person hon skulle kontakta.

I skrivelsen konstaterades också att gemenskapsinstitutionerna inte har någon befogenhet att upphäva ett administrativt beslut som fattats av nationella myndigheter, samt att artikel 8 i direktiv 89/48/EEG ger henne rätt att överklaga till en nationell domstol.

BESLUTET

- 1 I sitt yttrande hävdade kommissionen att den klagandes skrivelse av den 12 juli 1995 inte handlagts på grund av att den berörda avdelningen överhopats med korrespondens. Den beklagade eventuella olägenheter som orsakats.
- 2 Även om en oväntat stor mängd korrespondens kan förklara förseningen med att besvara en skrivelse, utgör detta inte något godtagbart skäl att underlåta att svara. Detta gäller i synnerhet när kommissionen, som i det aktuella fallet, uttryckligen har meddelat den berörda personen att ett svar kommer att lämnas.
- 3 Kommissionens yttrande påpekade också att ett svar på den klagandes fråga kunde återfinnas i handboken för det allmänna systemet för erkännande av yrkeskvalifikationer. Det hade därför varit bra om man i kommissionens kontor i Dublin hade hänvisat den klagande till handboken, som ett svar på hennes efterfrågan. I detta sammanhang noterade ombudsmannen att kommissionen (GD X) sedan augusti 1996 har tillhandahållit en tjänst, kallad "Europa direkt", som är avsedd att lämna snabba svar på allmänna förfrågningar till kommissionen.

- 4 Kommissionens skrivelse av den 18 november 1997 till den klagande föreföll att ha tagit upp de frågor hon ställde i sin skrivelse av den 12 juli 1995.

Mot bakgrund av punkt 4 ansågs kommissionen ha agerat för att lösa klagomålen på ett tillfredsställande sätt. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

UNDERLÅTENHET ATT BESVARA SKRIVELSER

Beslut i klagomål 723/16.7.96/EJ/IRL/KH mot Europeiska kommissionen

I juli 1996 klagade J till ombudsmannen rörande kommissionens underlåtenhet att besvara en skrivelse och en påminnelse från honom. I juli 1995 vände han sig till kommissionens representationskontor på Irland med en fråga rörande försäkring. Skrivelsen vidarebefordrades till kommissionen i Bryssel. Eftersom J inte fick något svar från Bryssel sände han en påminnelse. Slutligen klagade han till ombudsmannen.

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande bad kommissionen om ursäkt för att inte ha besvarat J:s skrivelse i tid. Den hävdade att underlåtenheten berodde på ett fel i kommissionens interna postsystem, och att åtgärder hade vidtagits för att säkerställa en bättre uppföljning av inkommande post. Kommissionen bifogade dessutom en skrivelse av den 18 oktober 1996 som den tillställt J och där den besvarade den fråga han tagit upp i sitt ursprungliga brev.

Den klagande inkom inte med några kommentarer till kommissionens yttrande.

Kommissionen hade erkänt och bett om ursäkt för det fel som förelegat, och hade vidtagit åtgärder för att rätta till saken och därmed lösa frågan på ett för den klagande tillfredsställande sätt. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

HANDLÄGGNING AV ETT KLAGOMÅL RÖRANDE HINDER FÖR SOCIALFÖRSÄKRINGSERSÄTTNINGAR

Beslut i klagomål 785/2.8.96/PKP/IT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

Den 29 juli 1996 klagade P till Europeiska ombudsmannen över att kommissionen inte hade vidtagit några åtgärder med anledning av de italienska myndigheternas underlåtenhet att uppfylla kraven i förordningen om till-

ämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen.¹

P anlände till Italien den 8 oktober 1994, efter att ha varit arbetslös i Finland sedan juni samma år. Hon registrerade sig vid arbetsförmedlingens kontor i Padua den 10 oktober 1994. Arbetsförmedlingens kontor krävde att hon skulle skaffa ett 'arbetskort' från sin lokala myndighet, för att kunna erhålla arbetslöshetsersättning. Eftersom P inte var bosatt i Padua kunde detta dokument inte utställas till henne förrän i slutet av oktober 1994. Under denna period vägrade de italienska myndigheterna att betala någon arbetslöshetsersättning till henne.

P klagade över att de italienska myndigheternas krav att hon skulle uppfylla vissa administrativa krav för att få arbetslöshetsersättning stod i strid med artikel 69 i förordning nr 1408/71.

P klagade ursprungligen till EFTA:s övervakningsmyndighet, men till följd av Finlands anslutning till Europeiska unionen den 1 januari 1995 överfördes hennes klagomål till Europeiska kommissionen (GD V) den 28 mars 1995. Den 30 maj 1995 skrev hon till kommissionen om problemet.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande framförde följande:

Efter att ha erhållit klagomålet hade kommissionen kontaktat de italienska myndigheterna informellt.

När det framstod att inga framsteg gjordes sände den en skrivelse till italienska ministeriet för arbetsmarknads- och socialfrågor, och uppmanade de behöriga myndigheterna att tillämpa bestämmelserna i artikel 69 i förordning 1408/71 i fallet. Senare kontaktade kommissionen de italienska myndigheterna per telefon och försäkrades om att problemet skulle lösas omedelbart.

Mot bakgrund av andra liknande fall hade kommissionen den uppfattningen att problemet skulle komma att lösas inom en nära framtid utan att det behövdes några ytterligare åtgärder. Därför ansåg man det inte vara nödvändigt att kontakta klaganden på nytt.

¹ Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971.

Efter att ha kontaktats av ombudsmannen i denna fråga insåg kommissionen att otillräckliga framsteg hade gjorts, och kontaktade än en gång de italienska myndigheterna, som bekräftade att frågan skulle lösas.

Klagandens kommentarer

Kommissionens yttrande vidarebefordrades till P. Hon informerade senare ombudsmannen om att den arbetslöshetsersättning hon krävde hade erlagts till henne den 26 mars 1997.

BESLUTET

Eftersom P hade mottagit den arbetslöshetsersättning hon krävde föreföll frågan ha lösts på ett för klaganden tillfredsställande sätt. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

TILLGÅNG TILL DOKUMENT RÖRANDE ETT FÖRDRAGSBROTTSFÖRFARANDE

Beslut i klagomål 790/5.8.96/GM/IT/DT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

M klagade i juli 1996 till Europeiska ombudsmannen över att kommissionen hade underlåtit att göra dokument rörande ett fördragsbrottsförfarande enligt EG-fördragets artikel 169 mot Italien tillgängliga för honom. Fördragsbrottsförfarandet rörde tilldelandet av ett offentligt kontrakt för uppförande av en bro över Messinasundet.

M hade ett yrkesmässigt intresse av utvecklandet av en landsvägsförbindelse över Messinasundet, för vilken han hade projekterat en specialbro. Han informerade kommissionens dåvarande ordförande, Delors, om sina ideér och bad om stöd för genomförande av planen. Kommissionen tackade M för hans intresse och informerade honom om att den endast kunde medverka i projekt av detta slag om den italienska regeringen begärde att den skulle göra det.

De italienska myndigheterna gav kontraktet åt ett företag vars huvudaktieägare var det italienska offentliga holdingbolaget IRI. Efter kontraktstilldelningen inledde kommissionen fördragsbrottsförfaranden mot Italien. M skrev till det italienska utrikesministeriet den 9 februari 1996 och begärde en kopia av den relevanta skriftväxlingen med kommissionen. En kopia av skrivelsen tillställdes kommissionen.

Kommissionen svarade att det ankom på de italienska myndigheterna att lösa frågan. Det italienska utrikesministeriet svarade att diverse samråd

med kommissionen hade visat att de begärda dokumenten inte kunde offentliggöras.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande framförde följande:

M hade aldrig bett kommissionen direkt om dokumenten i fråga. Han hade endast sänt kommissionen en kopia av den begäran han tillställt det italienska utrikesministeriet.

Då det italienska utrikesministeriet rådfrågade kommissionen om denna begäran, svarade kommissionen att det hos kommissionen gällde sekretess, men klargjorde samtidigt att det stod de italienska myndigheterna fritt att bestämma sin egen politik i detta sammanhang.

Om begäran hade sänts direkt till kommissionen hade kommissionen inte kunnat ge sitt medgivande till den, eftersom dokument rörande fördragsbotts-förfaranden faller inom ramen för de undantag som stadgas i kommissionens beslut om offentlig tillgång till handlingar.¹

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande konstaterade M. att begäran om finansiering från det företag som ursprungligen valts för byggandet inte hade godkänts, och att projektet därför inte skulle komma att genomföras. Klaganden uttryckte sin tillfredsställelse över detta resultat, som föreföll eliminera problemet, och tackade ombudsmannen för hans engagemang och för de steg han vidtagit.

BESLUTET

Eftersom klagandens kommentarer visade att frågan hade lösts på ett för honom tillfredsställande sätt föreföll det inte nödvändigt att genomföra ytterligare undersökningar. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

¹ Kommissionens beslut av den 8 februari 1994 om allmänhetens tillgång till kommissionens handlingar, *EGT L* 46, 18.2.1994, s. 58.

UNDERLÅTENHET ATT SVARA PÅ SKRIVELSER

Beslut i klagomål 835/22.8.96/GL/F/VK mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

L, som arbetade vid den franska nationella statistikbyrån (INSEE), klagade i augusti 1996 till ombudsmannen om att kommissionen hade underlåtit att svara på hans skrivelser rörande standarder upprättade av Internationella standardiserings-organisationen (ISO).

UNDERSÖKNINGEN**Kommissionens yttrande**

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I kommissionens yttrande konstaterades att L:s första skrivelse hade sänts till redaktionen för Europeiska unionens bulletin. Skrivelsen var utformad som ett meddelande som fäste uppmärksamhet vid vissa fakta utan att något svar begärdes. Den andra skrivelsen, som tillställts generalsekretariatet, krävde däremot ett svar. Kommissionen beklagade att klagandens skrivelser hade förblivit obesvarade till följd av interna samordningsproblem. En svarskrivelse, som tog upp sakfrågan rörande ISO-standarderna, hade sänts till klaganden.

Klagandens kommentarer

Kommissionens yttrande vidarebefordrades till klaganden, med en uppmaning att inkomma med kommentarer om han så önskade. Som svar sände klaganden ombudsmannen en kopia av sitt svar på kommissionens skrivelse. I detta svar uttryckte klaganden sin tillfredsställelse med vissa sakfrågor som behandlades i kommissionens skrivelse. Han uttryckte avvikande åsikt om andra sakfrågor.

BESLUTET

Kommissionen bekräftade att den borde ha svarat tidigare på klagandens skrivelser och bad om ursäkt för sin underlåtenhet att göra det. Ingen ytterligare anmärkning var därför nödvändig från ombudsmannens sida.

Av Europeiska kommissionens yttrande och klagandens kommentarer föreföll det som om kommissionen nu hade besvarat skrivelserna och klagandens frågor om ISO-standarder.

Kommissionen föreföll därför ha löst frågan på ett för klaganden tillfredsställande sätt och ombudsmannen avslutade därför fallet.

FRI RÖRLIGHET FÖR PERSONER: HANDLÄGGNING AV KLAGOMÅL TILL KOMMISSIONEN

Beslut i klagomål 1100/16.12.96/FS/UK/KH mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

S klagade i december 1996 till ombudsmannen över att kommissionen inte på korrekt sätt handlagt ett klagomål han ingivit till kommissionen rörande Danmarks vägran att utställa ett uppehållstillstånd åt hans hustru, som är medborgare i ett tredje land.

UNDERSÖKNINGEN

Under ombudsmannens undersökningar med anledning av klagomålet fortsatte klaganden sin direkta skriftväxling med kommissionen, vilken föreföll lösa frågorna på ett sätt som var tillfredsställande för klaganden. Efter att ha tagit emot kommissionens yttrande skrev klaganden till ombudsmannen och hävdade att han inte längre önskade driva sitt klagomål, och att han begränsade sig till att framföra kommentarer om hur han ansåg att kommissionens klagomålsförfaranden kunde förbättras i framtiden.

BESLUTET

Kommissionen föreföll ha vidtagit åtgärder för att lösa frågan på ett för klaganden tillfredsställande sätt och ombudsmannen avslutade därför fallet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER FRÅN OMBUDSMANNEN

Beträffande klagandens kommentarer om hur kommissionens administrativa förfaranden kunde förbättras i framtiden, informerade Europeiska ombudsmannen honom om att ombudsmannens undersökningar med anledning av flera andra klagomål hade fått honom att dra slutsatsen att det skulle vara lämpligt med en mer allmän undersökning av kommissionens administrativa förfaranden för handläggning av klagomål från medborgare, rörande medlemsstaters underlåtenhet att uppfylla sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten. Den 15 april 1997 inledde ombudsmannen därför en undersökning på eget initiativ beträffande möjligheten att förbättra kommissionens administrativa förfaranden på detta område.

BEGÄRAN OM INFORMATION

Beslut i klagomål 118/97/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I februari 1997 klagade E till Europeiska ombudsmannen rörande kommissionens underlåtenhet att besvara en begäran om information.

E var reseledare för utländska turister i Österrike. Enligt honom innebär den österrikiska lagstiftningen att en utländsk reseledare, under sådana resor, inte får komma med några förklaringar eller någon bakgrundsinformation, utan endast peka ut sevärdheter. E undrade om detta stod i överensstämmelse med hans frihet att tillhandahålla tjänster i enlighet med artikel 59 i EG-fördraget. I en skrivelse av den 14 augusti 1996 vände han sig till kommissionen för att få frågan klarlagd.

Eftersom han inte fick något svar klagade han till ombudsmannen.

UNDERSÖKNINGEN**Kommissionens yttrande**

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande konstaterade kommissionen att den fråga som togs upp var besvärlig och komplicerad och hade varit föremål för diskussioner under flera år. Dessa diskussioner hade slutligen lett till att kommissionen den 13 maj 1997 hade antagit ett arbetsdokument. I avvaktan på att detta dokument skulle antas hade de ansvariga avdelningarna inte besvarat E:s begäran, vilket kommissionen bad om ursäkt för. Dessutom konstaterade kommissionen att den nu sânt såväl arbetsdokumentet ifråga som annat relevant material till den klagande.

Den klagande inkom inte med några kommentarer.

BESLUTET

Av Europeiska kommissionens yttrande föreföll det som om kommissionen hade vidtagit åtgärder för att lösa frågan, och därmed tillfredsställt den klagande. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

UNDERLÅTENHET ATT BESVARA ETT BREV

Beslut i klagomål 375/97/PD mot Ekonomiska och sociala kommittén

I maj 1997 klagade F till ombudsmannen över att Ekonomiska och sociala kommittén inte besvarat hennes brev i juli 1996 rörande hennes problem med socialförsäkringsbetalningar i Grekland.

Ombudsmannen kontaktade Ekonomiska och sociala kommittén som svarade att den inte kunde spåra F:s skrivelser. Den ansvarige tjänstemannen erbjöd sig att svara F, trots att den sak hon tog upp låg utanför Ekonomiska och sociala kommitténs behörighet. F upplystes således om Euro-Jus-nätverket, som kunde lämna henne råd rörande gemenskapslagstiftning med avseende på hennes problem med socialförsäkringen.

Den klagande var tillfreds med det erhållna svaret och ombudsmannen lade därför ner fallet.

3.4.4 EUROPEISKA LÄKEMEDELSMYNDIGHETEN (EMEA)

REGISTRERING AV VETERINÄRMEDICINSKA PREPARAT PÅ EMEA:S LISTA

Beslut i klagomål 345/97/VK mot Europeiska läkemedelsmyndigheten (EMEA)

Ett företag med registrerat kontor i Tyskland som handlade med biologiska veterinärmediciner, klagade i april 1997 till Europeiska ombudsmannen. EMEA hade vägrat att behandla klagandens ansökan om registrering av veterinärmedicinska preparat med motiveringen att dokumenten i fråga inkommit efter att tidsfristen löpt ut. Företaget klagade på att det inte fått tillräcklig information om tidsfristen.

I en skrivelse av den 20 maj 1997 informerade klaganden ombudsmannen om att ett möte med representanter för EMEA hade anordnats i London, och att missförstånden mellan parterna kunde klaras upp. Klaganden uttryckte sin uppskattning över ombudsmannens ingripande och tackade honom för hans arbete.

Av den information klaganden tillställt Europeiska ombudsmannen föreföll det som om EMEA hade vidtagit åtgärder för att lösa frågan på ett för klaganden tillfredsställande sätt. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

3.5 VÄNSKAPLIGA FÖRLIKNINGAR SOM ÅSTADKOMMITS AV EUROPEISKA OMBUDSMANNEN

3.5.1 EUROPEISKA KOMMISSIONEN

REKRYTERING: OFFENTLIGGÖRANDE AV GODKÄNDA SÖKANDES NAMN OCH RESULTAT I ETT UTTAGNINGSPROV

Beslut i klagomål 16/17.1.95/GS/IT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

S deltog i ett uttagningsprov (KOM/A/770), som anordnades av kommis-

sionen för rekrytering av biträdande handläggare i lönegrad A8. Genom en skrivelse av den 16 december 1994 informerade kommissionen honom om att han inte hade godkänts. I skrivelsen uppgavs även de poäng han erhållit vid de skriftliga proven och de därpå följande muntliga proven, samt den lägsta poängsumma som krävdes för att bli godkänd.

Den 22 december 1994 skrev S till kommissionen och uppgav att det förelåg en betydande skillnad mellan de poäng han fått i de muntliga proven jämfört med de skriftliga proven. Han begärde att kommissionen skulle sända honom:

- 1 en förteckning över de godkända sökandena och de poäng dessa fått i de olika proven;
- 2 en förteckning över de ledamöter av uttagningskommittén som hållit de muntliga proven och hur var och en av dem poängsatt samtliga sökande som granskats.

I en skrivelse av den 23 januari 1995 vägrade kommissionen att tillhandahålla den begärda informationen.

I sitt klagomål till ombudsmannen i januari 1995 hävdade S att kommissionen, eftersom uttagningsproven hade finansierats med allmänna medel, för rekrytering av tjänstemän som skulle avlönas med allmänna medel, borde ha försett honom med en förteckning över de godkända sökandena och över de poäng var och en av dessa erhållit. Han begärde dessutom att ombudsmannen skulle kontrollera riktigheten i förfarandena vid uttagningsprovet och då i synnerhet:

- 1 om de sökande vid de muntliga proven hade granskats av olika uttagningskommittéer och om detta i så fall hade medfört betydande skillnader i utvärderingen;
- 2 om de poäng han fått i de muntliga proven var korrekta mot bakgrund av hans poäng i de skriftliga proven.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande framförde följande:

- 1 1 800 sökande bereddes tillträde till de skriftliga proven. Av dessa fick 600 gå vidare till de muntliga proven. I enlighet med villkoren i meddelandet om uttagningsprovet hade antalet godkända sökan-

de begränsats till de 300 bästa. S hade informerats om att han för de skriftliga och muntliga proven fått 78,75 poäng av 120 möjliga och att han, för att hamna bland de 300 bästa, hade behövt totalt 88,58 poäng.

- 2 S:s begäran om en förteckning över godkända sökande och över de poäng var och en av dem hade fått hade förvägrats med motiveringen att uttagningskommitténs arbete är konfidentiellt, och rör bedömningar av personlig och jämförande art som inte kan meddelas den berörda sökanden annat än i form av en totalpoäng.
- 3 Det var inte möjligt att uppfylla begäran att få reda på de resultat de godkända sökandena fått, förutom att de alla hade fått en totalpoäng på minst 88,58 poäng.
- 4 S hade kunnat föra fallet till första instans-rätten, men hade inte gjort så.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande upprepade S att skillnaden mellan poängen i det skriftliga och de muntliga proven ställde deras riktighet i tvivel. Han upprepade sin ursprungliga begäran till ombudsmannen att kontrollera riktigheten i förfarandena vid uttagningsprovet.

Han hävdade också att det inte är acceptabelt, att resultaten från uttagningsprov som finansieras med allmänna medel i syfte att rekrytera tjänstemän som skall avlönas med allmänna medel, skall förbli hemliga.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Efter noggrant övervägande av kommissionens yttrande och klagandens kommentarer framstod det som om alla påpekanden i klagomålet inte hade besvarats. Ombudsmannen bad därför kommissionen upplysa honom om anledningarna till varför listan över namnen på de godkända sökandena i ett uttagningsprov inte kan offentliggöras. I kommissionens svar gjordes följande påpekanden:

- 1 Att finnas med på en reservlista ger inte en sökande automatiskt rätt till anställning vid kommissionen. De flesta godkända sökande arbetar redan i befattningar utanför kommissionen, och det skulle därför kunna få negativa effekter för deras karriärmöjligheter om sådan information offentliggjordes. Kommissionen har därför som praxis att inte offentliggöra reservlistor över godkända sökande vid allmänna uttagningsprov.

2 Enligt tjänsteföreskrifterna är uttagningskommittéernas arbete konfidentiellt. Det är därför inte kommissionens praxis att publicera namnen på ledamöterna i uttagningskommittéerna, och inte heller kommittéernas rapporter.

Ombudsmannens försök att uppnå vänskaplig förlikning

I överensstämmelse med artikel 3.5 i ombudsmannens stadga¹, sände ombudsmannen en skrivelse till kommissionen och gjorde sammanfattningsvis följande påpekanden:

- 1 Unionens offentliga åtaganden vad gäller öppenhet² skapar en huvudregel om tillgång till information, med undantag för de fall där det föreligger viktiga intressen som uppväger offentlighetsprincipen.
- 2 I sitt yttrande till ombudsmannens ytterligare undersökningar förklarade kommissionen sin förvägran att avslöja de godkända sökandenas namn med att det kunde vara skadligt för deras karriärer om så gjordes.
- 3 Det förefaller som att kommissionens praxis kan ha antagits innan unionen förband sig till den öppenhet till vilken hänvisas ovan, och som om rådets och Europaparlamentets praxis skiljer sig från den som tillämpas av kommissionen. Det förefaller därför vara lämpligt att se över kommissionens praxis, för att överväga om de skador som utan tvekan uppkommer genom avsaknad av öppenhet uppväger de eventuella fördelarna med att skydda de godkända sökandenas karriärmöjligheter.

Som svar godtog kommissionen att klaganden skulle få tillgång till listan över godkända sökande i uttagningsprov KOM/A/770. Dessutom konstaterade kommissionen att den i framtida meddelanden om uttagningsprov skulle ange att den ämnade publicera listan över godkända sökande.

Klaganden informerades om kommissionens förslag till vänskaplig förlikning. I sitt svar angav den klagande två villkor för godtagande. För det första skulle kommissionen informera honom om de poäng de enskilda godkända sökandena fått i uttagningsprov KOM/A/770. För det andra skulle kommissionen betala honom en summa på 500 000 italienska lire för att täcka kostnaderna för drivandet av klagomålet.

¹ "Ombudsmannen skall så långt det är möjligt försöka att tillsammans med institutionen eller organet i fråga nå en lösning som rättar till felet eller gottgör försummelsen och som tillfredsställer den klagande.

² "Exempelvis förklaring nr 17, bifogad till slutakten till fördraget om Europeiska unionen; den interimistiska deklARATIONEN av den 25 oktober 1993 om demokrati, öppenhet och subsidiaritet, EGT C 329, 6.12.1993, s. 133.

Vad den första punkten beträffar bad Europeiska ombudsmannen att kommissionen skulle klargöra sin ståndpunkt. I sitt svar stödde sig kommissionen på vedertagen rättspraxis, som med avseende på uttagningskommitténs rätt att utvärdera de sökandes meriter innebar att meddelande om vilka poäng en sökande har fått uppfyller kraven på att en uttagningskommitté skall motivera sitt beslut.

Vad kravet på kostnadsersättningar beträffar informerade Europeiska ombudsmannen klaganden om att han inte hade några befogenheter att bevilja kostnadsersättningar, och att han om han önskade driva frågan vidare måste vända sig direkt till kommissionen.

BESLUTET

1 Förvägran att offentliggöra namnen på uttagningskommitténs ledamöter och deras röstande

- 1.1 Artikel 6 i bilaga III i tjänsteföreskrifterna stadgar att uttagningskommitténs arbete skall vara konfidentiellt. Denna sekretess infördes i syfte att garantera uttagningskommittéers självständighet och objektiviteten i dess åtgärder, genom att skydda dem mot all påverkan och alla påtryckningar.¹
- 1.2 Kommissionen föreföll därför att ha rätt att tillbakavisa klagandens begäran om en förteckning över de ledamöter i uttagningskommittén som genomfört de muntliga proven, och om vilka röster var och en av dessa givit de enskilda sökandena.
- 1.3 Det föreföll därför inte föreligga några administrativa missförhållanden från kommissionens sida med avseende på denna aspekt av klagomålet.

2 Publicering av namnen på godkända sökande

- 2.1 Som svar på ombudsmannens förslag att se över praxis i syfte att nå en vänskaplig förlikning gick kommissionen med på att ge klaganden tillgång till listan över namn på de godkända sökandena i uttagningsprov KOM/A/770, samt att vid framtida uttagningsprov offentliggöra sådana listor.

¹ Se exempelvis mål C-254/95, *Europaparlamentet mot Angelo Innamorati*, beslut av den 4 juli 1996, [1996] ECR I-3423,

- 2.2 Kommissionen föreföll därför att ha kommit fram till att de skador som uppkom med avseende på förlorad öppenhet, genom att inte offentliggöra namnen på de godkända sökandena, vägde tyngre än de eventuella fördelarna av att skydda godkända sökandes framtida karriärmöjligheter.
- 2.3 Genom att gå med på att publicera namnen på godkända sökande vid uttagningsprov har kommissionen tagit ett viktigt steg mot ökad öppenhet, och förefaller att ha löst denna aspekt av klagomålet till klagandens tillfredsställelse.

3 Publicering av de godkända sökandenas poäng

- 3.1 Det föreföll som att kommissionen avsåg att hålla fast vid sin hittillsvarande praxis att informera de sökande om de poäng de fått och om den lägsta poängsumma som krävdes för godkännande.
- 3.2 Kommissionen motiverade detta ställningstagande genom hänvisning till vedertagen rättspraxis med innebörden att, mot bakgrund av en uttagningskommittés befogenheter att utvärdera de sökandes meriter, det faktum att en sökande meddelas de poäng han själv erhållit uppfyller kraven på att en uttagningskommitté skall motivera sitt beslut.
- 3.3 Kommissionen hade därför inte redogjort för anledningarna till varför den anser att huvudregeln om offentlighet inte omfattar de poäng som erhållits av godkända sökande.
- 3.4 Det föreföll lämpligt att undersöka frågan om publicering av poängen tillsammans med andra frågor om öppenhet, i en framtida undersökning på Europeiska ombudsmannens eget initiativ rörande rekrytering till gemenskapens institutioner och organ. Under dessa omständigheter syntes det inte föreligga några skäl till att genomföra ytterligare undersökningar med avseende på denna aspekt av fallet.

4 Regelenligheten hos förfarandet vid uttagningsprov KOM/A/770

- 4.1 Av kommissionens yttrande föreföll det som om 1800 kandidater tillåts delta i de skriftliga proven. Av dessa fick 600 senare delta i de muntliga proven. Det föreföll dessutom som att uttagningskommittén vid det muntliga provet poängsatte de sökande i relation till varandra. Detta överensstämmer med EG-domstolens rättspraxis.¹
- 4.2 Mot bakgrund av bedömningsprocessens natur föreföll skillnaden mellan de poäng klaganden erhöll i de skriftliga respektive de muntliga

¹ *ibid.*

proven inte utgöra något skäl för ombudsmannen att ifrågasätta regelmässigheten hos förfarandena vid uttagningsprovet.

5 Klagandens krav på kostnadsersättningar

Europeiska ombudsmannen har ingen befogenhet att bevilja kostnadsersättning till en klagande.

SLUTSATSER

- 1 Kommissionen hade rätt att vägra att godta klagandens begäran om en förteckning över de ledamöter i uttagningskommittén som hållit de muntliga proven och över de poäng var och en av dem tilldelat de sökande.
- 2 Genom att gå med på att offentliggöra namnen på godkända sökande vid uttagningsprov har kommissionen tagit ett viktigt steg på vägen mot förbättrad öppenhet, och förefaller ha löst denna aspekt av klagomålet till klagandens tillfredsställelse.
- 3 Frågan om offentliggörande av godkända sökandes poäng kommer att undersökas ytterligare, tillsammans med andra frågor om öppenhet, i en kommande undersökning på Europeiska ombudsmannens eget initiativ om rekrytering till gemenskapens institutioner och organ.
- 4 Med beaktande av bedömningsprocessens natur förefaller skillnaden mellan de poäng klaganden fick i de skriftliga och de muntliga proven inte ge ombudsmannen någon anledning att ifrågasätta korrektheten i förfarandena vid uttagningsprov KOM/A/770.
- 5 Europeiska ombudsmannen har ingen befogenhet att bevilja kostnadsersättning till en klagande.

Mot bakgrund av ovanstående slutsatser beslutade ombudsmannen avsluta fallet.

FÖRSENAD BETALNING AV ARVODE OCH ERSÄTTNING FÖR RESEKOSTNADER

Beslut i klagomål 748/22.7.96/LB/NL/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I juli 1996 klagade B till ombudsmannen beträffande ett tjänstekontrakt mellan honom och kommissionen. När kontraktet hade löpt ut uppkom en tvist rörande betalning och ersättning av resekostnader.

Bakgrunden till klagomålet var att B hade börjat arbeta för kommissionen i maj 1994. Det var ostridigt att kommissionen hade sänt B ett skriftligt kontrakt för underskrift först den 10 juni 1994. B. undertecknade kontraktet och återsände det till kommissionen. Kommissionens ansvarige tjänsteman skrev inte under kontraktet förrän den 28 juni 1994. I kontraktet fastställdes det att det skulle träda i kraft för en period på tre månader från dagen för dess undertecknande, och att det kunde sägas upp av endera parten med en månads varsel.

I ett telefax daterat den 30 juni 1994 sade kommissionen upp kontraktet med verkan från den 6 juli 1994. Det underskrivna kontraktet sändes inte till B. förrän den 18 juli 1994.

Den 7 oktober 1994 sände B sin faktura till kommissionen. Enligt fakturan uppgick hans ersättning, inklusive resekostnader, till 19 059,22 ecu, minus ett förskott på 7 128 ecu, varvid det totala utestående beloppet uppgick till 11 931,22 ecu. Denna faktura utgick från att B hade arbetat 44 arbetsdagar för 373,58 ecu per dag. B korrigerade senare detta till 43 arbetsdagar, under perioden 6 maj - 6 juli 1994, vilket betydde att det totala utestående beloppet uppgick till 11 557,64 ecu.

I kontraktet fastställdes att "gemenskapen, med beaktande av kontraktspartens utförande av de uppgifter som specificeras i detta kontrakt, till denne skall erlægga ett fast belopp på 23 760 ecu". Detta belopp hade beräknats på grundval av 63,6 arbetsdagar till 373,58 ecu per arbetsdag, det vill säga 23 760 ecu.

Av den korrespondens som bifogades klagomålet föreföll det som att kommissionen hade ändrat uppfattning om B:s faktura, men slutligen hävdade att den endast kunde gå med på att betala för de arbetsdagar som utförts efter den 3 juni 1994, med motiveringen att kommissionens styrekonom hade gått med på att godta datumet för godkännande av förslaget till åtagande, det vill säga den 3 juni 1994, som startdatum för arbetet. Denna kommissionens synpunkt skulle innebära betalning för 35 arbetsdagar. B. var inte nöjd med kommissionens ståndpunkt och ansåg att kontraktet gav honom rätt till ett fast belopp uppgående till 23 760 ecu, oberoende av hur många arbetsdagar som hade utförts.

Vad resekostnaderna beträffar föreföll det som att det specifika kontraktet inte stadgade om detta. I de allmänna villkor som bifogades kontraktet, och som utarbetats av kommissionen, konstaterades emellertid att "ersättning för rese- och levnadskostnader skall, där så är lämpligt, utgå mot företeende av bestyrkande dokument, innefattande kvitton och använda biljetter". Av den korrespondens som bifogades klagomålet föreföll det som om kom-

missionen till en början hade ansett att resekostnader inte omfattades av kontraktet. Senare hade kommissionen gått med på att betala för resekostnader som uppkommit efter den 3 juni 1994, med samma motivering som för betalningen av arvodet.

I sitt klagomål hävdade B att kommissionens inställning att endast ersätta honom för arbete och resekostnader efter den 3 juni 1994 var ogrundad.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande uppgav kommissionen att kontraktet inte skrevs under förrän den 28 juni 1994, till följd av administrativa förseningar hos kommissionen.

I fråga om betalningen av arvodet vidhöll kommissionen att den inte kunde betala någon ersättning för arbetsdagar som utförts innan förslaget till åtagande godkändes den 3 juni 1994.

I fråga om resekostnader hävdade kommissionen att den av juridiska skäl inte kunde godta kraven.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll den klagande sina klagomål.

Ombudsmannens försök att uppnå vänskaplig förlikning

Efter att ha övervägt B:s klagomål, kommissionens yttrande och den klagandens kommentarer vände sig ombudsmannen till kommissionen i enlighet med artikel 3.5 i ombudsmannens stadga. I sin skrivelse till kommissionen påpekade han sammanfattningsvis följande:

- Vad ersättningen beträffade hade kommissionen inte anfört något annat skäl till att inte betala för samtliga de ursprungligen fakturerade 43 dagarna, än argumentet rörande dess egna interna ekonomiska kontrollorgans godkännande av ifrågavarande förslag till åtagande. Ombudsmannen noterade i synnerhet att kommissionen inte bestred att B. faktiskt utfört 43 arbetsdagar.
- Vad resekostnaderna beträffade hade kommissionen växlat mellan olika ståndpunkter, och hade slutligen inte i detalj redogjort för de skäl som lett till dess åsikt att resekostnader inte omfattades av kontraktet.

Mot denna bakgrund fann ombudsmannen, att undersökningen av detta ärende inte hade övertygat honom om att kommissionens agerande mot-

svarade de höga krav medborgarna har rätt att ställa på gemenskapens institutioner. Han föreslog därför att kommissionen skulle ompröva sin ståndpunkt, i syfte att uppnå en vänskaplig förlikning.

I sitt svar upplyste kommissionen ombudsmannen om att den hade föreslagit. Bätt den skulle erlägga det utestående beloppet på hans ursprungliga faktura, vilket B hade godtagit.

BESLUTET

Efter ombudsmannens initiativ föreföll det som om kommissionen och den klagande uppnått en vänskaplig förlikning beträffande klagomålet. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

SENA BETALNINGAR FÖR ÖVERSÄTTNINGSTJÄNSTER

Beslut i klagomål 1038/25.11.96/WS/UK/JMA mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I november 1996 ingav S ett klagomål till Europeiska ombudsmannen rörande kommissionens dröjsmål med att betala en faktura för översättningstjänster. S hade åtagit sig att översätta dokumentet "*Guide de l'artisanat et de la petite entreprise dans l'Union Européenne*" till engelska. När arbetet var slutfört i slutet av juni 1996 skickade S en faktura till kommissionen.

I enlighet med den klagandes kontrakt skulle betalningen ha gjorts inom 60 dagar efter mottagandet av fakturan. Eftersom S inte fått någon betalning inom denna tidsfrist skickade han två påminnelser till kommissionen, i augusti respektive oktober 1996. Kommissionen betalade först i november 1996, fyra och en halv månad efter det att den klagande hade utställt fakturan.

S bad ombudsmannen säkerställa att kommissionen gjorde någonting åt osäkerheten i samband med kontraktstagarnas rättigheter och institutionens förpliktelser när det gällde sena betalningar, samt att om möjligt sörja för betalning av ersättning för de ekonomiska förluster som åsamkats honom.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Kommissionen meddelade att den långa förseningen beträffande betalningen berodde på att de ansvariga avdelningarna måste genomföra en detaljerad kontroll av kvaliteten på översättningen av ett långt dokument

(över 200 sidor), under semestersäsongen och under en pågående administrativ omorganisation.

Kommissionen konstaterade att översättningen höll hög kvalitet och bad om ursäkt för den långa förseningen med betalningen. I fråga om vederlag konstaterade kommissionen att ramkontraktet inte innehöll några bestämmelser om ersättning i händelse av försenad betalning, och att den därför inte kunde betala någon ersättning.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande insisterade S. på att kommissionen skulle införa ett allmänt system för fall av försenade betalningar. Han ansåg att man, i samband med att ramkontraktet reviderades, skulle införa bestämmelser om betalning av dröjsmålsränta om betalningsfristen på 60 dagar för en faktura överskreds.

Ombudsmannen sände en skrivelse till kommissionen i syfte att uppnå en vänskaplig förlikning i enlighet med artikel 3.5 i stadgan. Ombudsmannen hänvisade till det faktum att kommissionen hade rekommenderat medlemsstaterna att erkänna fordringsägares rätt till ränta på fordringar på det nationella planet.¹ Dessutom hade kommissionen i ett meddelande av den 10 juni 1997, om försenade betalningar och ränta på fordringar,² fastslagit fordringsägarnas rätt att erhålla ränta vid försenade betalningar.

Kommissionens vägran att ersätta S. framstod därför som inkonsekvent, och ombudsmannen föreslog att kommissionen skulle tillämpa den policy den fastslagit i sitt eget meddelande av den 10 juni 1997 på detta fall, och således betala den klagande ränta.

I sitt svar konstaterade kommissionen att den redan vidtagit åtgärder för att säkerställa räntebetalning vid försenade betalningar; och att den var beredd att erbjuda S. en betalning utan juridisk förpliktelse. Den bad också om ursäkt för de olägenheter den försenade betalningen givit upphov till.

Ombudsmannen bad den klagande att överväga den lösning kommissionen föreslagit. I sitt svar godtog den klagande kommissionens erbjudande och dess ursäkter. S. uttryckte också sin tillfredsställelse över Europeiska ombudsmannens ansträngningar för att uppnå en vänskaplig förlikning.

¹ Kommissionens rekommendation 95/198/EG av den 12 maj 1995 om betalningsfrister vid handels transaktioner, EGT L 127, 10.6.1995, s. 19.

² SEK (97)1205

BESLUTET

Efter ombudsmannens ingripande hade institutionen och den klagande uppnått en vänskaplig förlikning beträffande klagomålet. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

3.6 FALL SOM AVSLUTATS MED EN KRITISK ANMÄRKNING FRÅN OMBUDSMANNEN

3.6.1 EUROPEISKA KOMMISSIONEN

UNDERLÅTENHET ATT GENOMFÖRA TILLRÄCKLIGA KONTROLLER FÖRE UTNÄMNADE AV EN BRE-KONTAKTPERSON

Beslut i klagomål 171/09.10.95/HGF/UK mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

Klagomålet ingavs till Europeiska ombudsmannen i oktober 1995 av Tony Cunningham, ledamot av Europaparlamentet, på uppdrag av en person i dennes valkrets, F. Sammanfattningsvis var de relevanta fakta som hävdades av F följande:

F utvecklade ett system för markstabilisering. 1993 presenterades han för A, som drev ett företag med namnet *Cumbria International Trade Centre* (CITC). A visade F ett skriftligt avtal mellan honom och Europeiska kommissionen. F utgick från att detta avtal innebar att A var en kontrakterad representant för kommissionen.

A erbjöd sig att lämna in en finansieringsansökan inom ramen för *European Community Investment Partnership* (ECIP) för F:s företags räkning. Ansökan skulle avse markstabiliseringssystem innefattande forskning och partnerskapsarbete i Pakistan, Indien och Afghanistan. Senare berättade A för F att ansökan hade varit framgångsrik och att han erhållit ECIP-finansiering för den, som han skulle utbetala till F. Eftersom F inte fick några pengar antog han att A hade erhållit och sedan för egen räkning använt ECIP-finansieringen för hans projekt avseende ett markstabiliseringssystem.

Han kontaktade kommissionen telefonledes och fick av en tjänsteman vid ECIP-kontoret besked om att finansiering av ett liknande projekt i Malaysia hade tilldelats, och att frågor i ärendet skulle ställas till A.

F fick senare av A veta att denne hade en samarbetspartner vid ECIP-kontoret, som hjälpte honom att få ECIP-finansiering för att sedan kunna använda den för eget bruk.

F hävdade att ECIP-myndigheterna skulle ha kontrollerat A innan de utsåg honom till representant och att de underlåtit att göra så på korrekt sätt.

Av det dokument som bifogades klagomålet föreföll det som om det skriftliga avtalet mellan A och kommissionen utgjorde ett avtal som för CITC:s räkning utsåg A till kontaktperson för BRE (*Kontoret för företagsamarbete*).

UNDERSÖKNINGEN

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande framförde följande:

Kommissionen hade känt till F:s påståenden sedan mars 1994 och hade vidtagit åtgärder för att undersöka dem. Kommissionens bedrägeribekämpningsenhet (UCLAF) hade genomfört en ingående undersökning och hade funnit att kommissionens medel i det specifika fall F tog upp inte på ett otillbörligt sätt begärts, godkänts eller utbetalats. Även revisionsrätten hade genomfört undersökning och meddelat kommissionen att den inte hade funnit några utbetalningar eller någon bedräglig användning av ECIP-medel i anknytning till F. och dennes företag.

Kommissionen fick aldrig någon begäran om finansiering inom ECIP-programmet för F eller för de företag han var involverad i. Kommissionen fick år 1992 en ECIP-ansökan rörande A. Ansökan avsåg identifiering av investeringsprojekt och -parter i Argentina och Chile och godkändes för finansiering.

F hade missuppfattat sina telefonsamtal med en tjänsteman vid kommissionen. Han hade inte informerats om att finansiering av hans projekt skulle ha tilldelats, och inte heller om att han var tvungen att agera med eller via A.

Kommissionen tillbakavisade helt påståendet att A har en "samarbetspartner vid ECIP-kontoret". UCLAF har genomfört ytterligare en dubbelkontroll, som bekräftade kommissionens tillbakavisande av utsagorna med avseende på ECIP:s utbetalningsmekanismer.

A:s ansökan om att bli BRE-kontaktperson godtogs med beaktande av hans registrering som legitimt företag "...och den faktainformation han

tillhandahöll med avseende på sina möjligheter att verka för BRE-samarbetsmöjligheter hos företag inom sitt område." *Cumbria International Trade Centres* geografiska position i norra England, ett område med dålig täckning vad gäller BRE-kontaktpersoner, utgjorde ytterligare ett argument till förmån för hans ansökan.

Om A förklarade för F att han kunde ordna kommissionsfinansiering via BRE gav han en vilseledande bild av sig själv och BRE, eftersom det sistnämnda uteslutande är ett program för partneridentifiering, som inte beviljar någon som helst finansiering.

Kommissionens yttrande redogjorde också för innehållet i BRE-avtalet mellan kommissionen och BRE-kontaktpersonerna.

Kommissionens yttrande vidarebefordrades till Cunningham och till F:s juridiska ombud. F. sände sina kommentarer till yttrandet via sitt juridiska ombud. I kommentarerna vidhöll han i allt väsentligt sitt ursprungliga klagomål.

BESLUTET

1 Inledande kommentarer om Europeiska ombudsmannens roll

- 1.1 Fördraget ger Europeiska ombudsmannen befogenhet att undersöka eventuella administrativa missförhållanden i samband med gemenskapsinstitutioners och -organs verksamhet. Ombudsmannens undersökningar med anledning av detta klagomål var inriktade på att frågan huruvida det förekom missförhållanden i Europeiska kommissionens verksamhet.
- 1.2 Vid handläggning av frågor om missförhållanden som rör skyddet av gemenskapens ekonomiska intressen beaktar ombudsmannen verksamheten vid såväl revisionsrätten som vid kommissionens bedrägeribekämpningsenhet UCLAF.
- 1.3 Ombudsmannen upprepade därför inte de undersökningar som revisionsrätten och UCLAF utförde i denna fråga. Inte heller var ombudsmannens undersökningar inriktade på att fastställa riktigheten i de påståenden om bedrägerier som gjordes i detta fall.

2 Utbetalningsförfaranden för ECIP-finansiering

- 2.1 I klagomålet väcktes frågan om huruvida administrativa missförhållanden förekommit *prima facie*, i det att ECIP-finansiering avsedd för en

ansökan ingiven för F:s företag hade utbetalats genom ett förfarande som gjorde det möjligt att förskingra medel.

2.2 Av kommissionens yttrande framgick det att kommissionen själv, UCLAF och revisionsrätten hade försäkrat sig om att ingen sådan ansökan någonsin gjorts.

2.3 Mer allmänt föreföll det av kommissionens yttrande som att den hade tagit påståendet om bedrägerier i samband med ECIP-finansiering och utbetalningsförfarandena på allvar, och att den samarbetat till fullo vid UCLAF:s och revisionsrättens undersökningar.

2.4 Ombudsmannen fann därför inga belägg för administrativa missförhållanden i fråga om denna aspekt av klagomålet.

3 Information som lämnats F per telefon från kommissionens ECIP-kontor

3.1 Såväl i sitt ursprungliga klagomål som i kommentarerna till kommissionens yttrande hävdade F att han fick besked per telefon från en tjänsteman vid kommissionen om att frågor om ECIP-finansiering skulle ställas till A. I det ursprungliga klagomålet konstaterades dessutom att kommissionens tjänsteman sagt att pengar för markstabiliseringsprojektet hade utbetalats.

3.2 Beläggen för vad som sagts vid telefonsamtalen är begränsade. Ett missförstånd synes dock vara den mest sannolika förklaringen till skillnaderna mellan redogörelserna från parterna. Det finns inga belägg för någon avsikt att vilseleda eller för vårdslöst tillhandahållande av oriktig information.

3.3 Ombudsmannen fann därför inga belägg för missförhållanden i fråga om denna aspekt av klagomålet.

4 Underlät kommissionen att kontrollera BRE-kontaktpersonens ärliga uppsåt tillräckligt?

4.1 Det står klart att en BRE-kontaktperson inte har någon behörighet, i kraft av BRE-avtalet, att framställa sig såsom representant för kommissionen beträffande ansökningar om ECIP- eller annan gemenskapsfinansiering.

4.2 Avtalet mellan BRE-kontaktpersonerna och Europeiska kommissionen konstaterar att:

"BRE är ett instrument som upprättats och drivs av kommissionen... instrumentets utövande på lokal nivå litar till ett nätverk av kontaktpersoner."

En "kontaktperson" definieras i avtalet såsom

"en person eller ett organ som godkänts av kommissionen för att agera lokalt - utan något exklusivt berättigande - som representant för nätverket".

- 4.3 BRE-kontaktpersoner förefaller därför vara personer som godkänts av kommissionen för att på lokal nivå representera det BRE-nätverk som kommissionen driver. Enligt god förvaltningssed borde kommissionen därför försäkra sig om att en föreslagen kontaktperson är lämplig att representera den i BRE-nätverkets syften.
- 4.4 Kommissionens yttrande om klagomålet syntes utvisa att den enda oberoende undersökning som gjordes innan A utsågs till BRE-kontaktperson för CITC, var en kontroll av att CITC var ett registrerat företag. Normal administrativ praxis vid mellanhavanden med ett tidigare okänt företag borde innefatta ytterligare kontroller, exempelvis genom uppföljning av referenser. Detta är ännu viktigare i fall där ett avtal mellan kommissionen och ett företag eller en individ innefattar att den sistnämnde skall agera i en representerande roll, om än i begränsad utsträckning.
- 4.5 Det faktum att norra England utgjorde ett område som var dåligt täckt med BRE-kontaktpersoner kunde inte ursäktas att kommissionen underlät att undersöka det ärliga uppsåtet hos en person som utsetts att representera den inom ramen för BRE-nätverket.
- 4.6 Det föreföll därför som om kommissionen underlätit att göra tillräckliga efterforskningar innan A utsågs till BRE-representant.

SLUTSATSER

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat ansåg ombudsmannen att det var nödvändigt att framföra följande kritiska anmärkningar:

BRE-kontaktpersoner förefaller att vara personer som utsetts av kommissionen för att på lokal nivå representera det BRE-nätverk som kommissionen driver. Enligt god förvaltningssed bör kommissionen därför förvissa sig om att en föreslagen kontaktperson är lämplig att representera den inom ramen för BRE-nätverket.

Europeiska kommissionen underlät att genomföra tillräckliga efterforskningar, exempelvis genom att kräva referenser, innan A utsågs till BRE-kontaktperson för *Cumbria International Trade Centres* räkning, för att på lokal nivå representera det BRE-nätverk kommissionen driver.

Eftersom denna aspekt av fallet rörde förfaranden med avseende på specifika händelser i det förgångna var det inte lämpligt att söka en vänskaplig förlikning i frågan. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

ÅTGÄRDER VIDTAGNA AV KOMMISSIONEN FÖR ATT BITRÄDA PORTUGISISKA TULLTJÄNSTEMÄN EFTER DEN INRE MARKNADENS IKRAFTTRÄDANDE

Beslut i klagomål 262/27.11.95/APF/PO/EF-po mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

F klagade i november 1995 till ombudsmannen över påstått ineffektiva åtgärder från kommissionens sida för att skydda portugisiska tulltjänstemäns intressen.

Enligt klaganden fick den inre marknadens ikraftträdande den 31 december 1992 särskilt negativa effekter för portugisiska tulltjänstemän. Detta berodde på specifika faktorer inom denna sektor i Portugal, eftersom den, trots sin privata natur, i stor utsträckning hade reglerats av regeringen.

Enligt klagandens uppfattning var de åtgärder gemenskapen vidtagit för att lösa problemet otillräckliga, både i fråga om räckvidd och den begränsade finansieringen av dem. I klagomålet hävdades att åtgärderna inte omfattade de områden där de flesta portugisiska tulltjänstemännen arbetade, det vill säga Porto och Lissabon, som utgör en del av gemenskapens yttre gränser. Dessutom var det enligt gällande portugisisk lagstiftning inte möjligt att följa de särskilda krav som dessa initiativ uppstälde.

F sände Europaparlamentet en framställning i samma fråga år 1991 (framställning nummer 688/91). Efter att ha beaktat omfattningen av det bistånd Europeiska kommissionen tänkt sig för sektorn hade utskottet för framställningar bestämt sig för att avsluta behandlingen av fallet.

I sitt klagomål till ombudsmannen 1995 hävdade F att gemenskapen, genom att inte handla på erforderligt sätt, hade ådragit sig utomobligatoriskt skadeståndsansvar.

F klagade också över att han den 19 juli 1995 sänt kommissionär Pinheiro en rapport som inte hade besvarats.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande framförde följande. Den bekräftade att situationen för tulltjänstemän, efter att den inre marknaden trätt i kraft, var allvarig. Även om det huvudsakligen var medlemsstaterna som ansvarade för omstruktureringen av denna sektor, hade problemets betydelse lett till att kommissionen beslutat stödja nationella ansträngningar genom kompletterande åtgärder. Dessa bestod av åtgärder inom tre områden: (1) enskilda åtgärder genom Europeiska socialfonden; (2) åtgärder från de regionala utvecklingsfonderna, särskilt INTERREG-initiativ; samt (3) övriga åtgärder, särskilt avsedda för denna sektor, enligt rådets förordning nr 3904/92/EEG. Det sistnämnda initiativet hade en budget på 30 miljoner ecu, av vilka 2,8 miljoner var avsedda för Portugal.

De ansvariga portugisiska myndigheterna valde biståndssystemet för genomförande av förordningen bland flera stödalternativ. Detta system tillät att vissa geografiska områden som inte omfattades av INTERREG (i synnerhet regionerna Porto och Lissabon) erhöll finansiering. Kommissionen konstaterade att klaganden hade informerats till fullo om dessa initiativ, som offentliggjorts i Portugals officiella tidning, och att gruppen i fråga lämnat sitt stöd för den typ av finansiering som valts.

Beträffande de medel som tilldelats initiativet, hävdade kommissionen att det belopp som beviljas dessa initiativ faller inom EG:s budgetansvariga myndighets ansvarsområde och att denna har fullständiga diskretionära rättigheter i frågan.

Klaganden hade skrivit till kommissionsledamot Pinheiro, men de behöriga avdelningarna vid kommissionen (GD V) hade inte informerats om detta, och var därför oförmögna att besvara skrivelsen.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande insisterade klaganden på att kommissionen borde ha insett den bristande effektiviteten i den typ av stöd de portugisiska myndigheterna valt inom förordning 3904/92, eftersom endast 7 portugisiska kommissionsombud drog nytta av biståndet. Denna situation stod i kontrast till motsvarande situation i länder som Belgien, Frankrike och Nederländerna. Å andra sidan hade den portugisiska regeringen inte tagit något initiativ för att förbättra situationen, till exempel genom program för förtidspensionering.

Även om de portugisiska myndigheterna hävdade att stödet var mycket framgångsrikt, hade den behöriga portugisiska myndigheten själv kommit fram till att endast tre portugisiska officiella kommissionsombud hade dragit nytta av INTERREG I-programmet, och att endast tretton fick stöd enligt förordning 3904/92.

Sammanfattningsvis ansåg F att kommissionen tillämpade subsidiaritetsprincipen för att undkomma sitt ansvar, samt att Europeiska ombudsmannen skulle bevilja dem ersättning för de skador de lidit.

BESLUTET

1 Utövandet av kommissionens ansvar i frågan

1.1 Kommissionens har enligt artikel 7c i EG-fördraget ansvar för att

- (1) "ta hänsyn till de påfrestningar som vissa ekonomier på olika utvecklingsnivåer kommer att utsättas för under den tid då den inre marknaden upprättas" och
- (2) att överväga förslag till "lämpliga bestämmelser".

1.2 Även om kommissionen ansåg att stöd till tullsektorn i första hand ankom på medlemsstaterna, förefaller den också ha ansett det vara lämpligt att vidta stödjande gemenskapsåtgärder.

1.3 Det är inte lämpligt att Europeiska ombudsmannen, när han undersöker eventuella administrativa missförhållanden, försöker avgöra tvister beträffande effektiviteten eller lämpligheten hos gemenskapspolitik, vilket även skulle omfatta politiska bedömningar.

1.4 Eftersom kommissionen vidtog åtgärder för att fullgöra sitt ansvar förefaller det inte finnas några belägg för missförhållanden avseende denna aspekt av fallet.

1.5 Ombudsmannen noterade emellertid att Europaparlamentet har tagit ställning i frågan genom att anta ett flertal kritiska resolutioner, till exempel den 17 september och den 20 november 1992, samt betänkandet av Jackson av den 4 november 1992.

2 Kravet på kompensation

2.1 Klaganden uppmanade ombudsmannen att erkänna hans rätt till kompensation från gemenskapen för skador som åsamkats de portugisiska officiella kommissionsombuden. Mot bakgrund av punkt 1.3 ovan är det otillbörligt att undersöka detta anspråk.

2.2 Ombudsmannen noterar att EG-domstolen, enligt artikel 215 i EG-fördraget, har behörighet att bevilja skadestånd för utomobligatoriskt ansvar. Första instans-rätten kommer att överväga en sådan möjlighet vad gäller tullombuden.¹

3 Underlåtenheten att svara på klagandens skrivelse

3.1 Klaganden sände en rapport som aldrig besvarades till kommissionsledamot Pinheiro I sina kommentarer motiverar kommissionen detta uteblivna svar med det faktum att de behöriga avdelningarna (GD V) aldrig fick rapporten.

3.2 Enligt fördragen utgör kommissionen en enda juridisk enhet. De olika avdelningarna inom kommissionen kan därför inte betraktas som oberoende organ, utan snarare som delar av en enda administrativ struktur. Samtidigt som kommissionen har befogenhet att bestämma sin egen interna organisation på det sätt som den finner att den bäst kan uppfylla sina uppgifter, så kan denna interna organisation, enligt principerna för god förvaltningssed, inte motivera underlåtenheten att svara på en skrivelse från en medborgare.

3.3 I det föreliggande fallet kunde klaganden skäligen ha förväntat sig att en skrivelse som sänts till den portugisiska kommissionsledamoten skulle vidarebefordras till den behöriga avdelningen för besvarande.

3.4 Eftersom denna aspekt av fallet rörde förfaranden med avseende på specifika händelser i det förgångna föreföll det inte lämpligt att eftersträva en vänskaplig förlikning i frågan.

SLUTSATS

Mot bakgrund av Europeiska ombudsmannens undersökningar angående detta klagomål föreföll det nödvändigt med följande kritiska anmärkning:

Samtidigt som kommissionen har befogenhet att bestämma sin egen interna organisation på det sätt den finner bäst lämpar sig för dess uppgifter, så kan denna interna organisation enligt principerna för sund förvaltning inte motivera en underlåtenhet att besvara en skrivelse som inkommit från en medborgare.

I det föreliggande fallet kunde klaganden skäligen ha förväntat sig att en skrivelse ställd till kommissionsledamoten skulle vidarebefordras till den behöriga tjänsten för besvarande.

¹ Mål T-113/96; EGT C 318, 26.10.96, s. 10.

Eftersom denna aspekt av fallet rörde förfaranden med avseende på specifika händelser i det förgångna var det inte lämpligt att söka en vänskaplig förlikning i frågan. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

ANSTÄLLNING: OSKÄLIGA OCH OPROPORTIONELLA ÅTGÄRDER MOT EN SÖKANDE

Beslut i klagomål 448/2.2.1996/MS/B/PD-fr mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

S, med fransk och portugisisk nationalitet, klagade i januari 1996 till ombudsmannen och hävdade att Europeiska kommissionen på felaktiga grunder återkallat en tjänst som erbjudits henne genom en byrå för tillfälliga anställningar, och att den hade "svartlistat" henne, så att byrån inte skulle föreslå henne för några framtida tillfälliga anställningar vid kommissionen.

Av handlingarna framgick det att en byrå för tillfälliga anställningar i december 1995 hade givit S. ett kontrakt, enligt vilket hon i fem dagar skulle arbeta för kommissionen som assistent i lönegrad B vid generaldirektorat X. S infann sig vid kommissionens personalavdelning den 6 december 1995 och ombads att skriva under en meritförteckning samt att på den skriva följande: *"Jag, undertecknad, bekräftar på heder och samvete att ovanstående information är sann och fullständig."* Denna meritförteckning hade inte upprättats på något visst formulär för detta syfte, och enligt uppgifterna i fallet förelåg inga krav i det avseendet. Den tjänsteman som handlade ärendet försvann ett ögonblick och återvände sedan och hävdade att S:s meritförteckning inte var korrekt, och angav som skäl att hon hade hävdats att hon hade ett examensintyg över treåriga översättarstudier vid ett universitet, medan det ur kommissionens handlingar framgick att hon också hade en femårig magisterexamen i tillämpade språk. Mot bakgrund av detta beslutade kommissionens personalavdelning att klaganden inte kunde anställas för de fem dagarna. Dessutom kontaktade den byrå för tillfälliga anställningar för att upphäva hennes kontrakt och för att instruera den att tills vidare inte föreslå henne för några andra tjänster vid kommissionen.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande konstaterade kommissionen att samtidigt som ett intyg över treåriga studier kvalificerade en sökande för en anställning i lönegrad B, såsom den aktuella, så diskvalificerade ett intyg över femåriga studier henne inte. Kommissionen hävdade emellertid att S avsiktligt dolt det faktum att hon innehade en

fullständig universitetsexamen (intyg över fem års studier) och att detta innebar att hennes meritförteckning var "felaktig genom utelämnande". Att underteckna ett dokument som var "felaktigt genom utelämnande" innebar en överträdelse av den lojalitetsprincip som utgör en integrerad del av varje förhållande mellan offentliga myndigheter och deras tjänstemän.

Vad gällde skälet till det avsiktliga utelämnandet ansåg kommissionen, delvis på grundval av klagandens egna utsagor, att det var att hon uteslutits från att delta i ett uttagningsprov som kommissionen hade anordnat år 1994 för tjänster i kategori C. Kommissionen uteslöt henne från detta uttagningsprov, i enlighet med sin praxis, av det skälet att hon innehade fullständig universitetsexamen. Kommissionen erkände att första instans-rätten år 1993 bedömt denna praxis som lagstridig.¹ S:s avstängning från uttagningsprovet på dessa grunder var därför lagstridig. Detta ändrade emellertid inte kommissionens uppfattning att hon hade brutit mot lojalitetsprincipen.

Vad gäller den rättsliga grunden för denna princip hävdade kommissionen att den, trots att detta inte uttryckligen nämndes i tjänsteföreskrifterna, var underförstådd i relationerna med alla offentligt anställda. I detta sammanhang hänvisade kommissionen till första instans-rättens beslut i mål T-146/89, *Williams mot revisionsrätten*², samt till artikel 50.1 i anställningsvillkoren för övriga tjänstemän, som underströk den vikt som gemenskapens lagstiftare lade vid ingivandet av falsk information.

Vad gällde klagandens juridiska rätt att få den befattning hon erbjudits hävdade kommissionen att det endast förelåg ett rättsförhållande mellan henne och den byrå som föreslagit henne för tillfälliga anställningar hos ett offentligt eller privat organ. Kommissionen bröt därför inte något kontrakt med S, eftersom det inte fanns något kontrakt mellan henne och kommissionen.

I sitt yttrande hävdade kommissionen slutligen att det inte längre förelåg någon anvisning till byråer för tillfälliga anställningar att inte föreslå S för anställningar vid kommissionen.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande vidhöll klaganden i allt väsentligt att kommissionen hade behandlat hennes fall på ett felaktigt och orättvist sätt. Hon insisterade på att kommissionen inte hade rätt att jämföra information som ingivits i en sökandes meritförteckning med dokument

¹ Mål T-60/92, *Noonan mot kommissionen* [1993] ECR-II 911..

² [1991] ECR-II 1293.

som ingivits av samma person vid tidigare tillfällen. Dessutom hävdade hon att det fortfarande förelåg en anvisning till byråer för tillfälliga anställningar att inte föreslå henne för befattningar vid kommissionen. S försökte få skriftliga bekräftelser från byråerna i det avseendet, men enligt klaganden var byråerna motvilliga att ge henne någon skriftlig bekräftelse av fruktan för kommissionen.

BESLUTET

Ombudsmannen konstaterade inledningsvis att han inte kände till någon regel som hindrade kommissionen från att kontrollera att information som lämnades i en meritförteckning var korrekt.

Vad beträffar de åtgärder kommissionen vidtagit i S:s fall anmärkte han att det var ostridigt att hon inte nämnt sin femåriga universitetsexamen i den meritförteckning hon ingivit. Det var likaledes ostridigt att denna examen inte hade någon som helst relevans för den tjänst till vilken hon skulle anställas. Det fastställdes att kommissionen ansåg att det att hon inte nämnde sin mastersexamen var ett "fel genom utelämnande", med resultatet att hon inte kunde anställas till tjänsten i fråga och att hennes byrå uppmanades att inte föreslå henne på nytt för jobb vid kommissionen.

Den fråga klagomålet därmed väckte var huruvida denna reaktion från kommissionen var skälig och proportionerlig. Det var inte av avgörande betydelse för bedömningen av denna fråga, om S:s underlåtenhet att nämna sin mastersexamen var avsiktlig eller inte.

Kommissionen motiverade sina åtgärder med en lojalitetsprincip som är tillämplig på förbindelserna mellan institutionerna och alla offentliga tjänstemän och hänvisade härvid till målet *Williams mot revisionsrätten*. Kommissionen hävdade dessutom att gemenskapens lagstiftare hade ägnat särskild uppmärksamhet åt felaktig information i samband med anställning och hänvisade till artikel 50.1 i anställningsvillkoren för övriga tjänstemän

Ombudsmannen kommenterade att målet *Williams mot revisionsrätten* rörde en tjänsteman som genom att sprida ärekränkande uttalanden inte hade uppfyllt sina skyldigheter enligt artiklarna 12 och 21 i tjänsteföreskrifterna, och att artikel 50.1 i anställningsvillkoren för övriga tjänstemän rörde tillfälliga tjänstemän. Det stod klart att inget av dessa lagrum kunde tillämpas direkt på S:s fall, i synnerhet eftersom hon anställts av en byrå för fem dagars arbete. Även om artikel 50 kunde tillämpas på ett sådant fall, måste det först noteras att artikeln gäller felaktig information. S:s meritförteckning innehöll ingen information som inte stämde överens med sanningen.

Samma yrkeskarriär kan föranleda väldigt många olika meritförteckningar, vissa mera omfattande än andra, utan att den kortare versionen därmed är felaktig. Den meritförteckning som ingavs var möjligen ofullständig. För det andra säger artikel 50 att det, för att falska uppgifter skall föranleda sanktioner, skall fastställas att "dessa falska uppgifter varit avgörande för att [den berörda personen] fick anställningen". Enligt kommissionens egen utsaga hade S:s mastersexamen ingen som helst betydelse för anställningsbeslutet. Det föreföll därför som om det saknade betydelse om denna examen nämndes eller inte.

SLUTSATSER

Mot bakgrund av Europeiska ombudsmannens undersökningar angående detta klagomål föreföll det nödvändigt med följande kritiska anmärkning:

De åtgärder kommissionen vidtagit mot den klagande var oskäliga och oproportionella. Kommissionen borde inte ha tagit tillbaka den anställning som erbjudits S på de grunder att hon lämnat in en felaktig meritförteckning som nämnde en treårig universitetsexamen, och kommissionen borde inte ha anvisat hennes anställningsbyrå att inte föreslå henne för anställningar vid kommissionen.

Mot bakgrund av att kommissionens generalsekreterare hade försäkrat att anvisningen tagits tillbaka, fann ombudsmannen att det inte förelåg några skäl för ytterligare undersökningar och avslutade därför fallet.

UNDERLÅTENHET ATT VIDTA TILLRÄCKLIGA ÅTGÄRDER FÖR ATT INFORMERA EXTERN PERSONAL OM DESS STÄLLNING

Beslut i klagomål 503/20.3.96/AS/L/KT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

S, som arbetade med Systran-maskinöversättningsprojektet, anförde i mars 1996 ett klagomål mot kommissionen till ombudsmannen. Nedan sammanfattas relevanta fakta, såsom dessa läggs fram i klagomålet:

1979 erbjöds S ett ettårskontrakt som lingvistisk programmerare av ett företag som hade kontrakt med Europeiska kommissionen för utveckling av maskinöversättningssystemet Systran. 1996 arbetade S fortfarande med samma projekt.

Från 1979 till 1996 utfördes Systran-utvecklingsarbetet i Luxemburg inom ramen för upp till 20 på varandra följande kontrakt, som i tur och ordning tilldelades tre olika företag.

Under denna period arbetade den utvecklingsgrupp som S ingick i kontinuerligt med projektet, som anställda vid det företag som kommissionen kontrakterat för utförande av utvecklingsarbetet. När kontraktet tilldelades ett annat företag tog det nya företaget över som arbetsgivare för utvecklingsgruppen i dess helhet. I kommissionens kontrakt ingick bestämmelser som krävde att Systran-utvecklingspersonalen skulle ha frihet att flytta från en entreprenör till en annan, och kommissionen beslutade vilka som skulle anställas och fastställde semestrar och personalens löner.

1996 planerade kommissionen att minska sitt engagemang i Systran-utvecklingsprojektet, vilket ledde till att utvecklingspersonalen skulle friställas.

Mot bakgrund av ovanstående anförde S att Europeiska kommissionen var, om inte juridiskt ansvarig, så åtminstone moraliskt ansvarig för den utvecklingsgrupp som kommit till Luxemburg enbart för att arbeta för en institution de litade på, och som nu hotades av friställning. Han hävdade att kommissionen borde upprätta en "institutionell ram" för utvecklingsgruppen inom sina tjänster, eller vid översättningscentret för Europeiska unionens organ.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande framförde följande.

Kommissionen (GD XIII) undersökte maskinöversättningsområdet så tidigt som år 1975. Denna verksamhet var riskfylld och genomfördes därför med regler som normalt tillämpades för utvecklingsprojekt genom en serie kontrakt för tillhandahållande av tjänster som finansierades via flera åtgärdsplaner för flerspråkighet.

Under dessa 20 år behövdes ytterst specialiserad personal, varför en del av personalen, trots förfaranden med anbudsinfordringar och byte av entreprenörer, förblev oförändrad under årens lopp.

Tillgängligheten till medel är beroende av politiska beslut av gemenskapens budgetansvariga myndighet. Tilldelningen av medel till en viss entreprenör måste överensstämma med de förfaranden som fastställs i budgetförordningen och andra tillämpliga bestämmelser. Kontrakt ingås för en begränsad period, som inte får överstiga tre år.

Mot bakgrund av dessa faktorer kan de personer som engageras i projekt som är beroende av finansiering från gemenskapens budget inte skäligen förvänta sig att finansieringen skall fortsätta på obestämd tid.

Systranprojektet har befunnit sig i utvecklingsfasen under en ovanligt lång tid. Projektet är också ovanligt i det att kommissionen också spelar en framträdande roll som användare av den färdiga produkten.

De som arbetade med projektet varnades genom den ändrade ordalydelsen i sina anställningskontrakt år 1984, som innehöll följande bestämmelse:

"i inget fall kan entreprenören till följd av utförandet av sina uppgifter enligt detta kontrakt anse sig ha förvärvat en rätt, eller någon som helst moralisk eller annan förbindelse, att anställas av kommissionen."

Efter utredning av en expertpanel gjordes 1993 en presentation av framtiden för maskinöversättning vid kommissionen för all projektpersonal, med rekommendationen att man borde diversifiera sig inom det språktekniska området och inte enbart lita till gemenskapsfinansiering.

Sedan 1994 har kommissionen förklarat möjligheterna för diversifiering för entreprenören och hans personal vid ett flertal tillfällen.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande framförde S sitt ursprungliga anspråk mer i detalj. Kommentarererna innehöll också ett antal ytterligare påpekanden, innefattande sammanfattningsvis följande:

Kommissionen har alltid haft riktlinjer och uppträdanderegler med avseende på sina relationer med externa entreprenörer och tjänstetillhandahållare, för att förhindra missbruk och nepotism. Dessa begränsar längden på kontrakt till högst tre år. Kommissionen hade medvetet använt de olika tillfälliga Systran-entreprenörerna för att kringgå tidsgränserna med avseende på Systran-personalens tjänster.

Den kontraktsparagraf som citeras i kommissionens yttrande avser entreprenören och inte utvecklingspersonalen. Utvecklingspersonalen har alltid betraktat kommissionen som sin *de facto*-arbetsgivare. Om utvecklingspersonalen betraktas som den faktiske entreprenören så har kommissionen enligt Luxemburgs lag åtagit sig juridiska skyldigheter beträffande utvecklingspersonalen.

BESLUTET**1 Kravet på att kommissionen skall upprätta en "institutionell ram" för utvecklingsgruppen**

- 1.1 Anställning som tjänsteman eller övrig anställd vid Europeiska gemenskaperna skall ske i enlighet med de förfaranden och syften som fastställs i tjänsteföreskrifterna.
- 1.2 Anställning av en extern entreprenörs personal, vilkas tjänster kommissionen inte längre behöver, skulle varken stå i överensstämmelse med de förfaranden eller de syften som stadgas i tjänsteföreskrifterna.
- 1.3 Påståendet att kommissionen skulle ha en skyldighet att upprätta en "institutionell ram" för Systran-utvecklingsgruppen vid sina tjänster, eller vid översättningscentret för Europeiska unionens organ, kan därför inte godtas.

2 Systranprojektets ovanligt långa utvecklingsperiod

- 2.1 Det finns regler som begränsar den tid under vilken personal från företag som tillhandahåller tjänster inom specifika program (extern personal) får arbeta i kommissionens lokaler. Dessa regler tycks specifikt vara avsedda att förhindra uppkomsten av *de facto*-anställningsförhållanden utanför ramen för tjänsteföreskrifterna. En överträdelse av dessa regler skulle kunna utgöra ett administrativt missförhållande.
- 2.2 Av den undersökning som gjorts förefaller det som om Europeiska kommissionen har arbetat med samma utvecklingspersonal för Systran-översättningssystemet, via olika bolag, i många års tid. Kommissionen har i sina kommentarer medgett att perioden i fråga är ovanligt lång. På grundval av den bevisning som finns tillgänglig för ombudsmannen förefaller det emellertid inte som om reglerna skulle ha överträtts.
- 2.3 Enligt principerna för god förvaltningssed borde kommissionen säkerställa att extern personal görs medveten om sina anställningsvillkor och om de regler som gäller för utnyttjande av extern personal.
- 2.4 När det gäller extern personal som anställts för en ovanligt lång tidsperiod, och som utvecklar en viktig produkt med kommissionen som slutanvändare, har kommissionen ett särskilt ansvar att vidta åtgärder för att undvika den förutsebara risken för att den externa personalen kan komma att missuppfatta sina framtida utsikter.

- 2.5 Av det material som finns tillgängligt för ombudsmannen förefaller det som om kommissionen underlåtit att från 1979 till 1993 vidta lämpliga åtgärder för att göra Systran-utvecklingspersonalen medveten om att den i sina karriärplaner inte skulle lita på att Systran-programmet fortsätter.
- 2.6 Ombudsmannens fann i sina undersökningar beträffande detta klagomål inga belägg på att Systran-utvecklingspersonalens karriärer skulle ha blivit lidande till följd av den ovanligt långa perioden för Systran-utvecklingen. Dessutom rör ombudsmannens slutsatser en specifik period, som löpte ut 1993. Det är därför inte lämpligt för ombudsmannen att eftersträva en vänskaplig förlikning i denna aspekt av fallet.

3 Påståendet om att kommissionen enligt Luxemburgs lag har skyldigheter mot utvecklingspersonalen

- 3.1 Påståendet att kommissionen enligt Luxemburgs lag har skyldigheter mot utvecklingspersonalen berör nationell lagstiftning och kan komma att innefatta tvister rörande fakta och tolkningen av dem.
- 3.2 Dessa frågor kan endast hanteras på ett fullständigt sätt av en domstol med behörig domsrätt, och som kan höra vittnesmål och bedöma motstridiga bevis i frågor om fakta och relevant nationell lagstiftning.
- 3.3 Under dessa omständigheter förefaller det inte vara motiverat att Europeiska ombudsmannen genomför ytterligare undersökningar angående detta klagomål.

SLUTSATS

Mot bakgrund av Europeiska ombudsmannens undersökningar angående detta klagomål föreföll det nödvändigt med följande kritiska anmärkningar:

Enligt principerna för god förvaltningssed borde kommissionen säkerställa att extern personal görs medveten om sin anställningsstatus och om de bestämmelser som gäller användning av extern personal.

Då extern personal anställs för en ovanligt lång period, och då den utvecklar en viktig produkt med kommissionen som slutanvändare, har kommissionen ett särskilt ansvar att vidta åtgärder för att undvika den förutsebara risken för att den externa personalen kan missuppfatta sina framtida utsikter.

Av det material som finns tillgängligt för ombudsmannen förefaller det som om kommissionen från 1979 till 1993 underlåtit att vidta lämpliga

åtgärder för att göra Systran-utvecklingspersonalen medveten om att den i sina karriärplaner inte skulle lita på att Systran-programmet fortsätter.

Ombudsmannens undersökningar rörande detta klagomål uppdagade inga bevis för att Systran-utvecklingspersonalens karriärer skulle ha blivit lidande till följd av den ovanligt långa tidsperioden för Systran-utvecklingen. Dessutom avsåg ombudsmannens slutsatser en specifik period, som löpte ut 1993. Det är därför inte lämpligt för ombudsmannen att eftersträva en vänskaplig förlikning i denna aspekt av fallet. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

ANSVAR FÖR GEMENSKAPSFINANSIERADE PROJEKT: LIFE-PROGRAMMET

Beslut i klagomål 555/17.4.96/ALDM/ES/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

M klagade i april 1996 till ombudsmannen som ombud för kommunfullmäktige i Isabadalen i Navarra, Spanien, mot kommissionens GD XI.

Bakgrunden till klagomålet var kommissionens åtgärd för att skydda brunbjörnarna i Pyrenéerna genom ekonomiskt stöd från LIFE-programmet.

År 1995 diskuterade de lokala och regionala organisationer som var mottagare av gemenskapens bistånd upprättandet av ett samarbetsavtal. Roncaldalens regionråd samtyckte inte till de åtgärder som stipulerades i avtalet, eftersom det skulle få till följd att regionrådets kontroll och förvaltning av naturresurserna inom området skulle komma att begränsas. Som en följd härav beslöt kommunfullmäktige för Isabadalen, som är en del av Roncaldalen, att inte medverka i åtgärder som finansierades genom LIFE-programmet.

Kommunfullmäktiges ställningstagande kritiserades av dr P, som publicerade utsagor som antogs återspegla kommissionens intressen.

Klaganden skrev vid flera tillfällen till GD XI och begärde bland annat att:

- (1) kommunfullmäktige i Isabadalen skulle anses utgöra en part vid varje gemenskapsåtgärd för skydd av brunbjörnen, samt att kommunfullmäktige skulle få administrera varje åtgärd som skulle genomföras inom dess gränser;
- (2) att GD XI till kommunfullmäktige skulle sända det beslut eller den rapport som kommissionen utarbetat, som enligt den information

som publicerades av dr. P, innehöll kritiska anmärkningar på kommunfullmäktiges ställningstagande.

Klagande gjorde gällande att kommissionen inte hade reagerat på dessa begäranden på korrekt sätt.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande framförde följande:

Kommissionen hade redan besvarat alla de frågor M tog upp.

I sin skrivelse till M hade kommissionen informerat honom om att vissa av de frågor han tog upp uteslutande gäller rörde medlemsstater.

För att kunna genomföra gemenskapens naturskyddspolitik bör kommissionen samarbeta med de myndigheter som utsetts av medlemsstaterna. Vid tillämpning av subsidiaritetsprincipen utgör dessa myndigheter de ansvariga nationella organen för dessa frågor.

Det fanns inga förbindelser mellan kommissionen och dr P, även om dennes vetenskapliga anseende värderades högt.

Kommissionens yttrande vidarebefordrades till M med en uppmaning att inkomma med kommentarer om han så önskade. Inga kommentarer inkom.

BESLUTET

Mot bakgrund av den tillgängliga informationen kom Europeiska ombudsmannen till följande slutsatser:

1 Eventuell medverkan av kommunfullmäktige i Isabadalen vid urval och administration av LIFE-projekt

Förordning nr 1973/92 om LIFE-programmet ger medlemsstaterna en förmedlande roll mellan gemenskapen och tredje parter. Huvudansvaret för uppställandet av prioriteringar mellan potentiella projekt, liksom också för deras uppföljning, ligger således i hög grad hos medlemsstaterna. På grund av denna särskilda ställning har medlemsstaterna de bästa möjligheterna att samordna de olika nationella myndigheter som påverkas av genomförandet eller administrationen av gemenskapsfinansierade projekt.

Även om kommissionens roll i detta sammanhang är begränsad har den skyldigheter mot enheter eller individer som påverkas av gemenskapsfi-

nansierade projekt. Kommissionen bör informera dessa på ett korrekt sätt om arten av sin egenskap av finansiär, samt ange vilka nationella instanser dessa enheter eller individer kan vända sig till för att få sina ärenden behandlade.

Ombudsmannen ansåg att Europeiska kommissionens svar på den klagandes begäranden på ett tydligare och mera ingående sätt borde ha redogjort för institutionens befogenheter vid genomförandet av LIFE-programmet, liksom också för de lämpliga nationella instanser klaganden kunde ha vänt sig till för att nå en lösning på problemet.

2 Tredje parters offentliga utsagor om kommunalfullmäktige i Isabadalen

I sitt yttrande hävdade kommissionen att den inte hade några förbindelser med dr P. Ombudsmannens undersökningar uppdagade inga bevis som skulle ha bestridit kommissionens utsaga.

SLUTSATS

Mot bakgrund av Europeiska ombudsmannens undersökningar angående detta klagomål föreföll det nödvändigt med följande kritiska anmärkningar:

Kommissionen har skyldigheter mot enheter eller individer som berörs av gemenskapsfinansierade projekt. Kommissionen bör på lämpligt sätt informera dessa om sin egenskap av finansiär, samt ange vilka nationella instanser dessa enheter eller individer kan vända sig till för att få sina ärenden behandlade.

Ombudsmannen ansåg att Europeiska kommissionens svar på den klagandes begäranden på ett tydligare och mera ingående sätt borde ha redogjort för institutionens befogenheter vid genomförandet av LIFE-programmet, liksom också för de lämpliga nationella instanser klaganden kunde ha vänt sig till för att nå en lösning på problemet.

Eftersom denna aspekt av fallet rörde förfaranden i samband med specifika händelser i det förgångna var det inte lämpligt att eftersträva en vänskaplig förlikning i frågan. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

SEN UTBETALNING AV ARVODEN OCH OMKOSTNADER, OCH UNDERLÅTENHET ATT BESVARA SKRIVELSER

Beslut i klagomål 606/22.5.96/AH/UK/IJH mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I maj 1996 anförde H klagomål till ombudsmannen över omfattande fördröjningar av utbetalning av arvoden och omkostnader för arbete hon utfört för kommittén för säkerhet och hälsa i gruvindustrin och andra råämnesförbrukande industrier. I synnerhet gällde att H. vid tidpunkten för klagomålet, den 15 maj 1996, inte erhållit betalning för en faktura ingiven den 13 december 1995, trots att kontraktet stadgade betalning inom 60 dagar.

H klagade också över att faxmeddelanden hon sänt i frågan inte hade besvarats.

UNDERSÖKNINGEN**Kommissionens yttrande**

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande framförde följande.

Den första faktura som klaganden utställt i september 1995 uppfyllde inte budgetbestämmelserna. Klaganden ingav en reviderad faktura i början av 1996. Eftersom räkenskapsåret hade ändrats fick den berörda avdelningen börja om det ekonomiska förfarandet från åtagandestadiet, eftersom de erforderliga anslagen löper ut i slutet av varje år.

Betalningen enligt kontraktet fördröjdes också av administrativa skäl och verkställdes slutligen under den andra hälften av 1996.

Kommissionen hävdade dessutom:

"Med avseende på dialogen mellan tjänstemän och klaganden var det, eftersom ingen information hade tillhandahållits av de avdelningar som handlade denna fråga, eller eftersom den kom för sent, inte möjligt att lämna en detaljerad förklaring."

Klagandens kommentarer

Kommissionens yttrande vidarebefordrades till H. Sammanfattningsvis gjorde hon följande påpekanden:

Yttrandet rörde endast frågan om arvodet enligt kontraktet, och inte förseningarna i utbetalningen av omkostnadsersättningar.

Kommissionen hade inte lämnat någon detaljerad förklaring på förseningen av betalningen av arvodet. Den reviderade fakturan hade ingivits per post och fax den 13 december 1995 och inte i början av 1996. Arvodet betalades till slut den 4 oktober 1996, mer än nio månader efter att fakturan ingivits.

Kommissionen borde ha erbjudit en ersättning för fördröjningen med betalningen av arvodet och omkostnaderna.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Efter att ha beaktat kommissionens yttrande och klagandens kommentarer framstod det som om flera aspekter av klagomålet fortfarande var obesvarade. Ombudsmannen skrev därför till kommissionen på nytt, bifogade kommentarerna och frågade kommissionen om den kunde erbjuda kompensation för förseningen.

I svaret:

bad kommissionen om ursäkt för fördröjningen med slutbetalningen av omkostnaderna,

åtog sig kommissionen att vidta varje ansträngning för att säkerställa att sådana fördröjningar inte skulle uppkomma i framtiden,

uppgav kommissionen att den erbjudit 245 ecu som ersättning för denna fördröjning.

H bekräftade till ombudsmannen att hon hade godtagit och var nöjd med denna ersättning. Hon hävdade emellertid att kommissionens erbjudan om ersättning gjordes den 11 april och godtogs av henne den 12 april, och att hon hade försäkrats om att betalning skulle ske inom högst 30 dagar, men att betalningen i själva verket skedde den 23 juni.

H uttryckte också en förhoppning om att hennes klagomål skulle kunna leda till en förbättring av kommissionens effektivitet, som inte bara skulle gagna henne utan också för många andra i samma ställning.

BESLUTET

1 Försenad betalning av omkostnader

Kommissionen hade bekräftat och bett om ursäkt för en omotiverad försening med betalningen av omkostnader till klaganden. Den hade betalt ersättning för förseningen. Kommissionen föreföll därför att ha löst denna aspekt av klagomålet till klagandens tillfredsställelse.

2 Försenad betalning av återstoden av arvodet

- 2.1 Vid tidpunkten för det ursprungliga klagomålet hade återstoden av arvodet enligt kontraktet inte betalats. Mot bakgrund av de fakta som klaganden lade fram och som kommissionen antingen bekräftade eller inte bestred betalades återstoden slutligen mer än nio månader efter ingivandet av den relevanta fakturan, under det att betalningen enligt kontraktet skulle ha gjorts inom 60 dagar. Kommissionen erbjöd ingen tillfredsställande förklaring för denna försening, och bad heller inte om ursäkt för den.
- 2.2 Denna aspekt av klagomålet vidhölls därför. Kommissionen iakttog inte principerna om god förvaltningssed när den betalade mer än sju månader senare än den borde ha gjort enligt villkoren i dess kontrakt med klaganden.

3 Underlåtenhet att besvara skrivelser

- 3.1 Kommissionen föreföll att ha bekräftat att den hade underlåtit att på ett tillfredsställande sätt hantera skrivelser från klaganden. Kommissionen erbjöd emellertid vare sig någon tillfredsställande förklaring till varför felet uppkommit, eller bad om ursäkt för det.
- 3.2 Denna aspekt av klagomålet vidhölls därför. Kommissionen iakttog inte principerna för god förvaltningssed när den underlät att besvara klagandens skrivelser.

SLUTSATS

Mot bakgrund av Europeiska ombudsmannens undersökningar angående detta klagomål föreföll det nödvändigt med följande kritiska anmärkning:

Kommissionen iakttog inte principerna för god förvaltningssed när den betalade mer än sju månader senare än den borde gjort enligt villkoren i kontraktet med klaganden, och när den underlät att besvara hennes skrivelser.

Eftersom denna aspekt av fallet rörde förfaranden i samband med specifika händelser i det förgångna var det inte lämpligt att eftersträva en vänskaplig förlikning i frågan. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER FRÅN EUROPEISKA OMBUDSMANNEN

Europeiska ombudsmannen noterade meddelandet från kommissionsledamöterna Gradin och Liikanen, tillsammans med kommissionens ordföran-

de, rörande tidsgränser för betalningar från kommissionen och dröjsmålsränta (SEK (97)1205, 10 juni 1997). Av detta meddelande förefaller det som om kommissionen försöker reducera förseningarna med utbetalningar, och föreslår utbetalning av ränta när förseningar uppkommer.

Ombudsmannen kommer att hålla uppsikt över situationen med avseende på klagomål mot kommissionen rörande sena betalningar av arvoden och omkostnader, i syfte att bedöma om det kan vara lämpligt att genomföra en undersökning på eget initiativ i ärendet.

PÅSTÅDD ÖVERTRÄDELSE AV ETT DIREKTIV: HANDLÄGGNING AV ETT KLAGOMÅL SOM INGIVITS TILL KOMMISSIONEN

Beslut i klagomål 620/3.6.96/DH/DK/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

H från Danmark klagade i juni 1996 till ombudsmannen över att kommissionen inte på ett korrekt sätt hade handlagt ett klagomål som han hade ingivit mot de danska myndigheterna. Hans klagomål till kommissionen gjorde gällande att de danska myndigheterna hade överträtt direktiv 83/515/EEG och underlåtit att beakta artikel 23 i förordning (EEG) nr 4028/86/EEG, bägge rörande fiskerisektorn. I sitt svar till H hävdade kommissionen att undersökningen av klagomålet hade lett till att inga överträdelser av gemenskapsrätten hade kunnat konstateras.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande framförde följande.

Klagomålet rör ett beslut av kommissionen enligt artikel 169 i EG-fördraget.

Det utgör fastlagd rättspraxis att kommissionen har diskretionära beslutsrättigheter i detta avseende, vilket utesluter möjligheten för privatpersoner att kräva av den att ta upp ett fall inför EG-domstolen. Genom att besluta att inte tillämpa förfarandet i detta fall har kommissionen agerat i enlighet med sina rättigheter enligt domstolens rättspraxis.

Syftet med bestämmelserna i det direktiv som klaganden påstod att Danmark hade brutit mot, är att fastställa de detaljerade villkoren för beviljande av ekonomiskt stöd om en medlemsstat beslutar upprätta ett program för ekonomiskt stöd. Eftersom Danmark inte hade upprättat

något sådant program förelåg ingen överträdelse. Beträffande artikel 23 i förordning nr 4028/86 är det etablerad rättspraxis att medlemsstaterna inte har rätt att ändra bestämmelserna i en förordning, eftersom förordningar är direkt tillämpliga som lag i medlemsstaterna.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll klaganden sina klagomål och uppmanade ombudsmannen att vidta rättsliga åtgärder mot Danmark.

BESLUTET

I sin bedömning av klagomålet hänvisade ombudsmannen först till att EG-fördraget endast ger honom behörighet att undersöka eventuella administrativa missförhållanden vid gemenskapens institutioner och organ. Ombudsmannen har inte rätt att undersöka den verksamhet som utövas av nationella myndigheter, och kan inte heller att vidta rättsliga åtgärder mot en medlemsstat.

Kommissionens hänvisning i sitt yttrande till sina diskretionära rättigheter enligt artikel 169 i EG-fördraget, är irrelevant. Det framgick tydligt av kommissionens yttrande att den ansåg att Danmark inte gjort sig skyldig till några överträdelser i detta fall. Följaktligen kan ingen fråga uppkomma om den diskretionära rätten att besluta om inledande av åtgärder enligt artikel 169.

Vad kommissionens bedömning av klagomålet beträffar hänvisade ombudsmannen till att den högsta auktoriteten för tolkning av gemenskapsrätten är EG-domstolen. Inga fakta i detta fall gjorde det uppenbart att kommissionens bedömning var felaktig.

Vad gäller kommissionens handläggning av klagomålet framstod det som om kommissionen hade behandlat det och besvarat H:s påståenden. Kommissionen hade emellertid inte gett H. någon motivering till slutsatsen att Danmark inte hade överträtt stadgandena i fråga, förrän denne klagade till ombudsmannen. Om kommissionen hade redovisat motiven tidigare hade behovet av ett klagomål till ombudsmannen inte uppkommit. Ombudsmannen riktade därför en kritisk anmärkning till kommissionen med innebörden att den borde ha redovisat sina motiveringar för klaganden i sitt svar på klagomålet.

Eftersom kommissionen till slut tillställt klaganden sina motiveringar förelåg inget behov av ytterligare undersökningar. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

KOMMISSIONENS ANSVAR FÖR "FÖRMEDLANDE ORGANISATIONER"

Beslut i klagomål 630/6.6.96/CJ/UK/IJH mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

C var ordförande i en kommitté som anordnade VM i segling för handikappade i Förenade kungariket i augusti 1994. I november 1993 ansökte han om ett anslag till stöd för evenemanget hos en organisation baserad i Nederländerna, FIPA (*Foundation for International cooperation of Projects and other activities for humanitarian affairs*). I mars 1994 erbjöd FIPA ekonomiskt bistånd från Europeiska kommissionen uppgående till 18 % av de sammanlagda tillåtna kostnaderna, upp till högst 7 130 ecu. Erbjudandet var underkastat vissa villkor, bland annat offentligt erkännande av kommissionens stöd och ingivande av reviderade räkenskaper senast den 30 november 1994. Utbetalningen skulle göras först efter det att kommissionen tagit emot och godkänt räkenskaperna.

C bad FIPA om förskottsbetalning för att undvika räntor på ett lån. Denna begäran avslogs och F. tog därför ett lån.

I november 1994 ingav C reviderade räkenskaper till FIPA. Trots upprepa- de telefonsamtal gjordes emellertid ingen utbetalning förrän i maj 1995. Den betalning som gjordes var på ett mindre belopp än det maximibelopp som ursprungligen hade erbjudits. På grund av förseningen hade organisationskommittén till slut beslutat sig för att vidta andra arrangemang för att kunna återbetala lånet, och informerade FIPA att den inte längre behövde stöd.

I maj 1996 klagade C och Dr. Caroline Jackson, ledamot av Europaparlamentet, för hans räkning, över att

- 1 utbetalning av anslag i efterskott medför onödiga extrakostnader;
- 2 det var oskäligt av kommissionen att begära offentligt erkännande när man inte gav något definitivt löfte att tillhandahålla finansiering;
- 3 utbetalning av hela beloppet hade förvägrats på felaktiga grunder;
- 4 det hade förelegat en onödig försening av utbetalningen.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som inledde sitt yttrande med att påpeka att den ofta använder sig av förmedlande organisationer som FIPA för att förvalta särskilda stödprogram.

I sitt yttrande anförde kommissionen följande beträffande klagomålets fyra aspekter:

- 1 C informerades av FIPA om att låneräntorna kunde uppföras på debetsidan i organisationens räkenskaper. C var då villig att underteckna kontraktet och att ansöka om ekonomiskt stöd.
- 2 Bestämmelser om offentligt erkännande av gemenskapsstöd är praxis. Det föreligger ett definitivt löfte att tillhandahålla finansiering om den berörda organisationen uppfyller villkoren i kontraktet.
- 3 På basis av de räkenskaper som ingavs till FIPA hade utbetalning av det belopp som ursprungligen beviljats C (7 130 ecu) resulterat i "vinst", definierat som intäkter utöver kostnaderna. Detta var förbjudet enligt artikel 3.1 i FIPA:s avtal med kommissionen. Dessutom förbehöll sig FIPA i punkt 6 i kontraktet med C rätten "återta ekonomiskt stöd om inkomst- och utgiftsberäkningen inte rättfärdigar utnyttjande av ekonomiskt stöd". Behovet av att undvika vinst hade också tidigare klargjorts muntligen för C av FIPA. I maj 1995 betalade FIPA ett förskott på 40 % av den ursprungligen beviljade summan (2 852 ecu) till C. Därefter erbjöds C en slutbetalning på 2 155 ecu, det vill säga stödbeloppet minus den "vinst" som framgick av räkenskaperna och det förskott som redan erhöles. C vägrade ta emot den slutbetalning som erbjöds.
- 4 Enligt avtalet mellan kommissionen och FIPA skulle den senares ekonomiska räkenskaper ha ingivits den 31 december 1994. I verkligheten mottogs de först den 12 september 1995. Denna försening kan ha medfört en kedjereaktion med inverkan på organisationer som väntade på betalningar från FIPA. Ansvar för förseningen låg huvudsakligen hos FIPA.

I slutet av 1994 beslöt kommissionen att mera strikt tillämpa de befintliga arrangemangen för betalning av ekonomiskt stöd. Fram till dess hade en enskild organisation ingivit sina räkenskaper till FIPA när dessa var klara. FIPA vidarebefordrade dem sedan till kommissionens GD X. När kommissionen hade konstaterat att räkenskaperna var kor-

rekta betalade den ut en lämplig summa till FIPA, som i sin tur sedan betalade den till organisationen. Detta arrangemang innebar en mycket stor administrativ börda för kommissionen.

Den ekonomiska avdelningen vid GD X beslöt därför att införa en ny metod för räkenskapsåret 1994. Fallen skulle inte längre handläggas på individuell basis. FIPA skulle få ett förskott på 40 % av totalanslaget, medan de återstående 60 % skulle erhållas först efter att de övergripande räkenskaperna hade ingivits.

FIPA vidarebefordrade C:s räkenskaper till kommissionen som om det tidigare arrangemanget fortfarande gällde. Eftersom det nya arrangemanget nu gällde granskade GD X inte räkenskaperna, eftersom man hade fått anvisningar att inleda granskning först efter att FIPA:s övergripande verksamhetsrapport och detaljerade räkenskaper hade ingivits.

C:s upprepade telefonförfrågningar gjordes till FIPA och inte till kommissionen.

Kommissionen beklagade förseningen men hävdade att sådana problemfall är sällsynta. Kommissionen konstaterade även att såväl FIPA som kommissionen av fallet hade lärt sig behovet av öppen kommunikation när potentiella problem uppkommer.

Klagandens kommentarer

C:s kommentarer innefattade sammanfattningsvis följande påpekanden:

Det är varje välgörenhetsorganisations skyldighet att bedriva sin verksamhet på ett kostnadseffektivt sätt. Detta innefattar att inte ta på sig ökade kostnader bara därför att räkningen kommer att betalas av någon annan organisation. Som skattebetalare godtog han inte kommissionens inställning i detta avseende.

Till följd av förseningarna från FIPA:s och kommissionens sida erbjöds slutbetalningen flera månader efter det att organisationen redan hade lagts ner efter slutfört arbete. Det fanns därför inga möjligheter att ta emot den.

Kommissionen borde ha bett om ursäkt för förseningen.

BESLUTET

1 Betalning i efterskott

- 1.1 Avtalet mellan klaganden och FIPA avsåg endast efterskottsbetalning av stöd. Det föreföll som om FIPA hade rätt att vägra att göra en förskottsbetalning och det förelåg därför inga missförhållanden beträffande denna aspekt av klagomålet.
- 1.2 Klagandens kommentarer aktualiserade den allmänna frågan om huruvida betalning i efterskott kunde medföra ökade kostnader för gemenskapens skattebetalare. Vid specificering av de ekonomiska villkoren för gemenskapsstöd måste kommissionen iaktta bestämmelserna i budgetförordningen, inklusive kravet på sund ekonomisk förvaltning. Kommissionens verksamhet övervakas i detta avseende av Revisionrätten och Europaparlamentet. Det föreföll därför inte föreligga några skäl för ombudsmannen att undersöka denna allmänna fråga.

2 Kravet på att erkänna gemenskapsstöd

- 2.1 Det föreföll att vara praxis att kräva offentligt erkännande av gemenskapsstöd.
- 2.2 Gemenskapsstöd utbetalas endast i enlighet med villkoren i kontraktet. Löftet om finansiering är därför villkorligt snarare än definitivt. Av kommissionens yttrande framgick det emellertid att den anser att uppfyllandet av villkoren ligger inom mottagarens kontroll.
- 2.3 Det föreföll inte vara oskäligt att kommissionen begärde offentligt erkännande av villkorat gemenskapsbistånd, om uppfyllandet av villkoren ligger inom mottagarens kontroll.
- 2.4 Det föreföll därför heller inte föreligga några administrativa missförhållanden beträffande denna aspekt av klagomålet.

3 Det utbetalda stödbeloppet

- 3.1 I en skrivelse av den 4 juni 1995 hade C tackat FIPA för utbetalningen av förskottet på 40 %, och konstaterade att organisationskommittén hade beslutat att avsluta räkenskaperna och vidtagit alternativa arrangemang för att betala sitt utestående lån samt meddelat att man inte längre behövde återstoden av stödet från FIPA. Det föreföll därför inte föreligga någon avtalstvist mellan C och vare sig FIPA eller kommissionen.

- 3.2 Det var lämpligt att ombudsmannen undersökte om kommissionen, i sina mellanhavanden med klaganden rörande det stöd som skulle utbetalas, agerade i enlighet med de allmänna principerna för god förvaltningssed, vilket även omfattade en entydig rättslig grund för de åtgärder som vidtogs.
- 3.3 I sitt yttrande förklarade kommissionen på vilken grundval den slutbetalning som erbjöds hade beräknats. Det ursprungliga biståndsbeloppet sänktes med ett belopp motsvarande det belopp med vilket enligt C:s räkenskaper intäkterna översteg utgifterna ("vinst"). I sin motivering av sänkningen hänvisade kommissionen till artikel 3.1 i FIPA:s avtal med kommissionen, och till punkt 6 i klagandens avtal med FIPA. Den uppgav även att FIPA muntligen för C. hade klarlagt behovet av att undvika "vinst".
- 3.4 En bestämmelse i avtalet mellan FIPA och kommissionen kan inte anses utgöra en rättslig grund för sänkning av en betalning inom ramen för ett avtal mellan FIPA och C.
- 3.5 Punkt 6 i C:s avtal med FIPA krävde att han skulle *"avstå från allt ekonomiskt stöd om inkomst- och utgiftsberäkningen inte motiverade utnyttjande av ekonomiskt stöd"*. Som anges i 2.2 ovan förefaller det av kommissionens yttrande som att den anser att uppfyllandet av villkoren i avtalet om beviljande av stöd ligger inom mottagarens kontroll. Det skulle inte stå i överensstämmelse med denna åsikt att man tolkar punkt 6 i avtalet som så, att befogenheten att sänka stödet överförs på FIPA genom hänvisning till villkor som inte klargjorts för mottagaren i förväg.
- 3.6 Kommissionens påstående om att behovet att undvika "vinst" klargjordes av FIPA muntligen bestrids inte av C. Allmänna principer för god förvaltningssed kräver emellertid att villkor som gäller för erbjudande av stöd också skall meddelas skriftligen, så att den berörda myndigheten själv och andra kan försäkra sig om att villkoret har meddelats stödmottagaren. Det förefaller som om kommissionen inte har uppfyllt de allmänna principerna för god förvaltningssed i detta fall, eftersom den enbart meddelat detta villkor muntligen.
- 3.7 Dessutom är det inte självklart att ett muntligt meddelande kan utgöra en rättslig grund för den kontraktsmässiga giltigheten hos ett sådant villkor. Kommissionen har därför inte lyckats visa att dess åtgärder med avseende på denna aspekt av fallet har en tydlig rättslig grund.

4 Administrativ försening med utbetalningen

- 4.1 I sitt yttrande bekräftade kommissionen att organisationer som väntade på betalningar kan ha påverkats av det faktum att FIPA:s räkenskaper, som skulle ha ingivits den 31 december 1994, inte ingavs förrän den 12 september 1995. Enligt kommissionen låg ansvaret för förseningen huvudsakligen hos FIPA.
- 4.2 Av kommissionens svar förefaller det som om förseningen, i klagandens fall, uppkommit efter att kommissionen infört nya arrangemang för godkännande av räkenskaper. Enligt kommissionen vidarebefordrade FIPA C:s räkenskaper till kommissionen som om det gamla arrangemanget fortfarande hade gällt. På grund av det nya arrangemanget granskade GD X inte räkenskaperna när de kom in, eftersom det hade instruerats att vänta tills FIPA ingivit sina egna räkenskaper. Enligt kommissionen gjordes C:s upprepade telefonförfrågningar i frågan till FIPA och inte till kommissionen.
- 4.3 I sina kommentarer beklagade kommissionen den försening som uppkommit. Ingen ytterligare anmärkning från ombudsmannens sida förefaller därför vara nödvändig.

SLUTSATS

I sitt yttrande hävdade kommissionen att såväl FIPA som kommissionen av detta fall hade lärt sig behovet av öppen kommunikation när potentiella problem uppkommer. På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar beträffande detta klagomål föreföll det emellertid nödvändigt att avge följande kritiska anmärkning:

De allmänna principerna för god förvaltningssed kräver att ett villkor som gäller för ett erbjudande om stöd skall nämnas skriftligen, så att den berörda myndigheten och andra kan förvissa sig om att villkoret har meddelats stödmottagaren. Det förefaller som om kommissionen inte har uppfyllt de allmänna principerna för god förvaltningssed i detta fall, eftersom den uteslutande litat till muntligt meddelande av ett sådant villkor. Det är vidare inte självklart att ett muntligt meddelande kan utgöra en rättslig grund för den kontraktsmässiga giltigheten för ett sådant villkor. Kommissionen har därför inte lyckats visa att dess åtgärder beträffande denna aspekt av fallet har en tydlig rättslig grund.

Eftersom denna aspekt av fallet rörde förfaranden i samband med specifika händelser i det förgångna var det inte lämpligt att eftersträva en vänskaplig förlikning i frågan. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER FRÅN OMBUDSMANNEN

I kommissionens yttrande påpekades att den ofta använder sig av förmedlande organisationer för att administrera olika stödprogram.

På flera punkter kan kommissionens yttrande tolkas som att kommissionen, om en förmedlande organisation inte agerar i enlighet med vedertagna principer för god förvaltningssed, inte är ansvarig för detta.

I samarbetet vid ombudsmannens undersökningar är det väsentligt att kommissionen exakt specificerar hur och var eventuell underlåtenhet att iakttä de allmänna principerna för god förvaltningssed har inträffat. Detta kan och bör innefatta klargörande, i tillämpliga fall, av att felet uppkommit inom en förmedlande organisation snarare än inom kommissionen.

Kommissionen förblir emellertid ansvarig för kvaliteten på den administration som genomförs via en förmedlande organisation.

REKRYTERING: BEDÖMNINGSKRITERIER SAMT UTLÄMNANDE AV PROVGRANSKARNAS NAMN

Beslut i klagomål 659/24.6.96/AEKA/FIN/IJH mot Europeiska kommissionen och Europaparlamentet

KLAGOMÅLET

I juni 1996 klagade Centralförbundet för Akavas specialorganisationer (Finlands fackförbund för akademiska yrken) till ombudsmannen rörande rekrytering av finska översättare och biträdande översättare.

Unionen konstaterade att sammanlagt sju översättare som arbetade vid kommissionens representation i Helsingfors deltog i ett allmänt uttagningsprov som anordnades av Europeiska kommissionen och Europaparlamentet, och att sexton av dem inte godkändes.

Centralförbundet klagade över att:

- 1 Kandidaterna inte kunde få information om bedömningskriterierna.
- 2 Vare sig kraven för val av provgranskare eller deras namn offentliggjordes.
- 3 Översättare från finska till franska behandlades, enligt den information Centralförbundet hade fått, särskilt strängt, eftersom endast två eller tre översättare gått vidare till det muntliga provet.

- 4 Det var nödvändigt att förbättra insynen, såväl i syfte att skydda de sökandes lagenliga rättigheter som för att säkerställa lika behandling.

Centralförbundet noterade att det av ekonomiska skäl föreföll rimligare att ompröva de icke godkända sökandenas prov på nytt, än att anordna ett nytt uttagningsprov.

UNDERSÖKNINGEN

Klagomålen vidarebefordrades till kommissionen och parlamentet.

Kommissionens yttrande

I sitt yttrande anförde kommissionen följande:

- 1 De översättare som arbetade vid kommissionens representation i Helsingfors hade rekryterats genom ett skriftligt översättningsprov och en intervju, inte genom ett allmänt uttagningsprov.
- 2 Den grundläggande principen för allmänna uttagningsprov är lika behandling av samtliga sökande.
- 3 För varje uttagningsprov utses en uttagningskommitté, som arbetar självständigt och konfidentiellt. Uttagningskommittén består av representanter för administrationen och personalkommittéerna. För att värna om uttagningskommitténs självständighet, och undvika påtryckningar utifrån, avslöjas inte uttagningskommitténs medlemmars identiteter.
- 4 Uttagningskommittén utser de personer som skall rätta de skriftliga proven. För att säkerställa en hög bedömningskvalitet utser uttagningskommittén dugliga och erfarna lingvister till detta arbete. Varje prov bedöms av minst två sådana granskare oberoende av varandra.
- 5 De sökandes anonymitet säkerställs vid granskningen av de skriftliga proven.

Parlamentets yttrande

I sitt yttrande anförde parlamentet följande:

- 1 Uttagningskommittén hade rättat de sökandes prov på ett opartiskt sätt. Minst två granskare bedömde varje prov på grundval av de bedömningskriterier som uttagningskommittén fastställt.

- 2 Att meddela det uppnådda resultatet utgör en tillräcklig motivering till en sökande som inte godkänts. Vid uttagningsprovet i fråga hade alla erforderliga motiveringar framförts till kandidaterna.
- 3 Den klagandes påstående om svårighetsgraderna för olika språk stämde inte med verkligheten. Samtliga språk hade behandlats lika. Dessutom var påståendet om antalet godkända översättare från finska till franska inte korrekt, eftersom dessa hade varit betydligt fler.
- 4 Yppande av uttagningskommittéernas och granskarnas identiteter för samtliga sökande var inte förenligt med konfidentialiteten i uttagningskommittéernas arbete, som fastställts i tjänsteföreskrifterna och i etablerad rättspraxis. Konfidentialiteten ger uttagningskommittéerna möjlighet att arbeta självständigt och opartiskt. Parlamentet hade beaktat alla bestämmelser om urval av granskare.
- 5 Parlamentet kunde inte godta centralförbundets förslag att uppgradera de poäng som givits vid uttagningsprovet.
- 6 De sökande som inte godkänts hade under alla förhållanden möjlighet att delta i nya uttagningsprov som skulle anordnas i slutet av år 1996.

Klagandens kommentarer

I sina anmärkningar vidhöll centralförbundet sitt klagomål. Beträffande parlamentets kommentarer konstaterade förbundet att den inte begärt att poängen skulle uppgraderas, utan att de skulle omprövas.

BESLUTET

1 De bedömningskriterier som tillämpats vid uttagningsprovet

- 1.1 I enlighet med EG-domstolens rättspraxis och principerna för god förvaltningssed skall uttagningskommittéerna meddela de sökande de motiveringar och andra uppgifter som krävs för att dessa skall kunna förstå de beslut kommittéerna fattar.
- 1.2 Ombudsmannen ansåg det vara otillfredsställande att varken kommissionen eller parlamentet, trots förbundets begäran, lämnade ut mer detaljerad information om uttagningskommittéernas bedömningskriterier.

- 1.3 Ombudsmannen hade emottagit ett antal klagomål om gemenskapsinstitutionernas rekrytering. Dessa klagomål avsåg i synnerhet den bristande insynen i förfarandena. Bland annat hade det anförts klagomål om att man inte kunde få information om bedömningskriterier trots att detta begärts.
- 1.4 Enligt artikel 138e i EG-fördraget har Europeiska ombudsmannen befogenhet att företa undersökningar på eget initiativ beträffande eventuella missförhållanden i gemenskapsinstitutionernas eller gemenskapsorganens verksamhet. I enlighet med denna bestämmelse inledde ombudsmannen den 7 november 1997 en undersökning på eget initiativ om de förfaranden kommissionen tillämpade vid rekrytering av personal.
- 1.5 I denna undersökning uppmärksammar ombudsmannen kommissionen på att den, genom att lämna de sökande information om bedömningskriterierna, i hög grad skulle öka insynen i rekryteringsförfarandet, och också kunde minska uttagningskommittéernas arbete med att handlägga förfrågningar och klagomål från sökande.

2 Yppande av namnen på och kriterierna för val av granskare

- 2.1 Gemenskapsrätten föreskriver för närvarande ingen skyldighet för vare sig kommissionen eller parlamentet att offentliggöra namnen på och kriterierna för val av granskare för sökande som så begär.
- 2.2 Som en del av sin undersökning på eget initiativ kommer ombudsmannen att undersöka om kommissionen ämnar vidta åtgärder för att göra det möjligt att offentliggöra granskarnas namn för de sökande.

3 Val av språk och lika behandling av de sökande

- 3.1 Ombudsmannens undersökningar uppdagade inte tillräckliga bevis för att kunna styrka administrativa missförhållanden vid kommissionen eller parlamentet beträffande behandlingen av de sökande på grundval av deras val av språk.

SLUTSATS

Mot bakgrund av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkning:

I enlighet med EG-domstolens rättspraxis och principerna för god förvaltnings sed bör uttagningskommittéer förse sökande med de motive

ringar och andra uppgifter som krävs för att dessa skall kunna förstå de beslut kommittéerna fattar.

Eftersom denna aspekt av fallet rörde förfaranden i samband med specifika händelser i det förgångna var det inte lämpligt att eftersträva en vänskaplig förlikning i frågan. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER FRÅN OMBUDSMANNEN

Ombudsmannens undersökningar av detta klagomål och andra klagomål rörande rekryteringen av personal visade att det behövdes en mera allmän undersökning i frågan.

Den 7 november 1997 inledde ombudsmannen en undersökning på eget initiativ beträffande de förfaranden kommissionen tillämpade vid rekryteringen av personal.

REKRYTERING: FÖRFARANDEN VID ETT ÖPPET UTTAGNINGSPROV

Beslut i klagomål 675/1.7.96/AL/FIN/KT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I juni 1996 klagade L till ombudsmannen på de förfaranden kommissionen tillämpade vid ett uttagningsprov.

Hon medverkade i det öppna uttagningsprovet KOM/A/907, och var en av de 40 kandidater som gick vidare till det muntliga provet. Hon placerades emellertid inte på reservlistan. I juli 1995 upplyste kommissionen L om resultaten, och meddelade de poäng hon erhållit. Den 17 augusti 1995 skrev L till uttagningskommitténs ordförande och begärde en omprövning av sina poäng samt att få sig tillsänt kopior av sina rättade examensprov.

L klagade till ombudsmannen över att:

- 1 Hon inte fått något svar på sin skrivelse av den 17 augusti 1995.
- 2 Uttagningskommittén hade vägrat att tillsända henne kopior av hennes rättade examensprov.
- 3 Hon aldrig fick någon information om de utvärderingskriterier eller den betygsskala som uttagningskommittén tillämpade.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Sammanfattningsvis gjorde yttrade kommissionen följande:

- 1 Kungörelsen om uttagningsförfarandet angav att högst 20 sökande skulle placeras på reservlistan. Omkring 40 kandidater gick vidare till det muntliga provet efter att ha godkänts i de skriftliga proven. De poäng som uttagningskommittén gav L innebar att hon inte kom att höra till de 20 mest framgångsrika kandidaterna.
- 2 I en skrivelse daterad den 27 juni 1996 hävdade L att hon sändt en skrivelse till kommissionen den 17 augusti 1995, där hon anhållit om en omprövning av sitt fall och begärt att hennes examensprov skulle sändas till henne. Kommissionens rekryteringsenhet gick sedan igenom L:s handlingar, men kunde inte hitta hennes skrivelse av den 17 augusti 1995.
- 3 L skrev till uttagningskommitténs ordförande den 9 maj 1996, och bifogade en kopia av sin skrivelse av den 17 augusti 1995. Kommissionen besvarade skrivelsen av den 9 maj 1996 den 13 september 1996. I denna skrivelse bad kommissionen om ursäkt för förseningen med att besvara L:s skrivelse av den 9 maj 1996.

Klagandens kommentarer

L vidhöll sitt klagomål. Hon bifogade en styrkt kopia av ett inlämningskvitto för ett rekommenderat brev, daterat den 22 augusti 1995. Detta brev var ställt till ordföranden för uttagningsprov KOM/A/907 vid Europeiska kommissionen GD IX.

L påpekade därutöver att hon inte hade bett att få sig tillsänt sina examensprov, som det påstods i kommissionens yttrande, utan endast kopior av sina rättade examensprov och utvärderingen därav, i syfte att kunna sätta sig in i dem och analysera dem för framtiden.

BESLUTET

1 Förlust av skrivelse från en kandidat

1.1 Den klagande hade tillställt ombudsmannen en styrkt kopia av ett inlämningskvitto för rekommenderad post avseende hennes skrivelse avsänd den 22 augusti 1995.

1. Kommissionen hade i sitt yttrande hävdade att den inte hade hittat den klagandes skrivelse av den 17 augusti 1995.
- 1.3 Principerna för god förvaltningssed kräver att en skrivelse som inkommit till kommissionen skall besvaras. Det faktum att kommissionen hade tappat bort den klagandes skrivelse av den 17 augusti 1995 utgjorde ett administrativt missförhållande. Ombudsmannen uppmärksammade därför kommissionen på att den måste se till att sådant inte skulle inträffa i framtiden.

2 Kopior av examensprov

- 2.1 Tjänsteföreskrifterna föreskriver att en uttagningskommitté skall utses för varje uttagningsprov, och att den skall arbeta självständigt och konfidentiellt. Gemenskapsrätten ger för närvarande ingen rättslig grund för att anse att kommissionen skulle ha någon skyldighet att förete en kopia av ett rättat examensprov för kandidaten.
- 2.2 Europeiska ombudsmannen har fått in ett antal klagomål avseende gemenskapsinstitutionernas rekrytering. Dessa klagomål rör i synnerhet den bristande insynen i förfarandena. De klagande har bland annat klagat på att de inte kunnat erhålla kopior av rättade examensprov när de begärt detta.
- 2.3 Enligt artikel 138e i EG-fördraget har ombudsmannen befogenhet att på eget initiativ undersöka om det eventuellt förekommit administrativa missförhållanden i gemenskapsinstitutionernas och -organens verksamhet. I kraft av detta stadgande inledde han den 7 november 1997 på eget initiativ en undersökning av de förfaranden kommissionen tillämpade vid sin rekrytering av personal.
- 2.4 Som en del av detta sitt initiativ kommer ombudsmannen att undersöka huruvida kommissionen avser att vidta åtgärder i syfte att medge att kopior av rättade examensprov tillställs berörd kandidat.

3 De utvärderingskriterier som uttagningskommittén tillämpar

- 3.1 I enlighet med domstolens rättspraxis och principerna för god förvaltningssed skall uttagningskommittéer tillställa de sökande de motiveringar och det material som är erforderligt för att de skall kunna förstå de beslut kommittén fattar. Ombudsmannen ansåg det vara otillfredsställande att kommissionen inte, trots den klagandes begäran, lämnat mer detaljerad information om de utvärderingskriterier uttagningskommittén tillämpade.

3.2 Ombudsmannen uppmärksammade kommissionen på att den, genom att underrätta kandidaterna om utvärderingskriterierna, i hög grad skulle komma att öka insynen i rekryteringsförfarandet, samt också underlätta uttagningskommittéernas arbete med att handlägga förfrågningar och klagomål från kandidater.

SLUTLEDNING

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål syntes det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkningar:

Principerna för god förvaltningssed kräver att en skrivelse som inkommit till kommissionen skall besvaras. Det faktum att kommissionen hade tappat bort den klagandes skrivelse av den 17 augusti 1995 utgjorde ett administrativt missförhållande. Ombudsmannen uppmärksammade därför kommissionen på att den borde se till att sådant inte skulle hända i framtiden.

I enlighet med EG-domstolens rättspraxis och principerna för god förvaltningssed skall uttagningskommittéer förse sökande med de motiveringar och det material, som erfordras för att dessa skall kunna förstå de beslut kommittén fattar. Ombudsmannen ansåg det vara otillfredsställande att kommissionen inte, trots den klagandes begäran, lämnat mer detaljerad information avseende de urvalskriterier uttagningskommittén tillämpade.

Eftersom dessa aspekter av fallet rörde förfaranden avseende specifika händelser i det förgångna, var det inte tillämpligt att söka få till stånd en vänskaplig förlikning i frågan. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER FRÅN OMBUDSMANNEN

Ombudsmannens undersökningar av detta fall, och av andra fall rörande rekryteringen av personal, visade att det var lämpligt att inleda en mer allmän undersökning av frågan.

Den 7 november 1997 inledde Europeiska ombudsmannen en undersökning på eget initiativ avseende de förfaranden kommissionen tillämpade vid rekryteringen av personal.

REKRYTERING: INFORMATION TILL SÖKANDE

Beslut i klagomål 686/3.7.96/GR/D/VK mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I juli 1996 klagade R till ombudsmannen på brist på information och betydande förseningar med avseende på ett av kommissionens uttagningsprovförfaranden.

Den klagande deltog i ett uttagningsprov för tjänster inom området bioteknologi. Han erhöll en mottagningsbekaftelse fyra månader efter det att han skickat in sina personliga dokument. Under en period på två år fick han inte någon ytterligare information från kommissionen. Hans återkommande anhållanden om ytterligare information om rekryteringsförfarandet resulterade bara i att han tillsändes samma mottagningsformulär. Den klagande underströk att urvalsförfarandet syntes vara för utdraget. Han tvivlade på att förfarandet genomfördes på korrekt sätt och på att hans handlingar utvärderades vederbörligen.

UNDERSÖKNINGEN**Kommissionens yttrande**

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande hävdade kommissionen att urvalsförfarandet var avsett att upprätta en reservlista för tillfälligt anställda. Listan skulle göra det möjligt för kommissionens olika tjänster att välja ut kandidater. Kandidaterna kunde inte på rättslig grund göra anspråk på att kallas till en intervju, och de som klarat uttagningsprovet kunde heller inte göra anspråk på att anställas. Förseningarna berodde på det stora antalet medverkande, och på andra problem som hade sin grund i uttagningskommitténs sammansättning. R:s anklagelser om att hans ansökningshandlingar inte skulle ha undersökts vederbörligen var ogrundade, eftersom uttagningskommittén gick igenom ansökningshandlingarna för varje kandidat för sig.

Klagandens kommentarer

Den klagande gjorde påpekade följande: Kommissionen tycktes inte ha agerat på två år. Forskningssektorn utvecklas hela tiden, och sökanden till tjänster inom detta område måste därför ha fullt dagsaktuella kvalifikationer. Den betydande försening vid urvalsförfarandet var obegriplig.

Den klagande påpekade vidare att om man i allmänt hållna ordalag går ut med en kungörelse om att en tjänst ledigförklarats och har en relativt vag befattningsbeskrivning, då kommer man mot bakgrund av den nu rådande arbetslöshetssituationen med säkerhet att få en stor mängd ansökningar.

Kommissionen kunde ha varit beredd på ett stort antal ansökningar, och borde ha vidtagit lämpliga åtgärder för att kunna hantera dem på lämpligt sätt.

BESLUTET

Enligt den information som kommit ombudsmannen till del syntes det som om den klagande, från februari 1995 och framöver, inte erhållit några vidare upplysningar om sin ansökan. Som medverkande var han självfallet intresserad av hur det skulle gå vid urvalsförfarandet. I händelse av förseningar hör det till god förvaltningssed att kandidaterna informeras om det aktuella läget vid urvalsförfarandet, i synnerhet när de själva begärt att få sådan information. Att samma mottagningsbekräftelse utsänts vid upprepade tillfällen syntes inte uppfylla kravet på information.

Kommissionen bekräftade att en försening uppkommit. Den uppgav att den klagande personligen skulle upplysas av uttagningskommittén om resultatet.

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål syntes det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkning:

Det hör till god förvaltningssed att svara på förfrågningar i rätt tid. I det föreliggande fallet hade den klagande inte fått någon information på minst ett och ett halvt år. Kommissionen borde ha upplyst den klagande om det aktuella läget vid urvalsförfarandets aktuella läge, då han gjorde förfrågningar därom. Eftersom kommissionen var medveten om att ledigförklarade tjänster attraherar många sökande, borde den ha handlagt frågan på lämpligt sätt, så att de sökande hade upplysts om situationen i skälig tid.

Eftersom denna aspekt av fallet rörde specifika tidigare förfaranden, så var det inte på sin plats att söka uppnå en vänskaplig förlikning i frågan. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

FÖRVÄGRAD TILLGÅNG TILL HANDLINGAR

Beslut i klagomål 709/9.7.96/TC/IRL/KT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

C från Irland klagade i juli 1996 till ombudsmannen över att Europeiska kommissionen förvägrat honom tillgång till en skriftväxling mellan kommissionen och den irländska myndigheten för konsumentfrågor. C hade skrivit till kommissionen och hävdade att den irländska myndigheten för konsu-

mentfrågor bröt mot sina skyldigheter mot honom enligt gemenskapsrätten. Till följd av hans klagomål hade kommissionen en skriftväxling med myndigheten för konsumentfrågor i Irland. Vid två tillfällen hade klaganden bett kommissionen att få kopior av denna skriftväxling, men hade fått avslag på sin begäran.

Sammanfattningsvis anförde kommissionen följande skäl för sitt avslag:

I beslutet om allmänhetens tillgång till kommissionens handlingar sågs uttryckligen att om ett dokument har sitt ursprung utanför kommissionen (exempelvis myndighetens för konsumentfrågor skrivelser till kommissionen) så måste ansökan hänskjutas till utställaren. Dessutom hade byrån för konsumentfrågor begärt konfidentialitet. Vad gäller kommissionens skrivelser till myndigheten för konsumentfrågor så hävdade kommissionen att ett utlämnande därav skulle skada kommissionens intresse av konfidentialitet i sina överläggningar, som är en av de grunder enligt vilka kommissionen äger rätt att förvägra tillgång enligt sitt beslut om offentlig tillgång till kommissionens dokument.

UNDERSÖKNINGEN

Ombudsmannen fastställde att den fråga som tagits upp låg inom hans ämbetsområde, eftersom den handlade om en begäran om tillgång till dokument som var i Europeiska kommissionens besittning.

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande vidhöll kommissionen de skäl den ursprungligen anført för att vägra tillgång till skrivelserna från myndigheterna för konsumentfrågor till kommissionen. Vad kommissionens skrivelser till myndigheten för konsumentfrågor beträffade ändrade kommissionen emellertid sitt ursprungliga beslut "mot bakgrund av två års erfarenhet av att tillämpa sin politik för allmänhetens tillgång till kommissionens handlingar", och ansåg "att den kunde bevilja" C:s begäran om tillgång till skrivelsen, som därför bifogades kommissionens yttrande.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande angav klaganden att han hade bett myndigheten för konsumentfrågor om en kopia av dess skrivelse till kommissionen men att han förvägrats detta. Han ifrågasatte huruvida reglerna om allmänna handlingars offentlighet borde skilja sig från ett land till ett annat.

BESLUTET

I sin bedömning av klagomålet anförde ombudsmannen först att EG-fördraget inte innehåller något stadgande om insyn, och att det inte heller finns någon allmän regel som gäller för alla gemenskapsinstitutioner och -organ som innebär att allmänheten generellt skall ha tillgång till deras handlingar. Han angav också att han endast gemenskapens institutioner och organ omfattades av hans bevakning och att nationella regler om allmänna handlingars offentlighet därför låg utanför hans ämbetsområde.

Kommissionen och rådet har överenskommit om en uppförandekodex för allmänhetens tillgång till rådets och kommissionens handlingar (hädanefter: reglerna). Dessa regler har utarbetats av kommissionen och rådet och för kommissionens del stadfästes de genom kommissionens beslut av den 8 februari 1994.¹

Ombudsmannens undersökningar i de frågor som tagits upp av klaganden inriktades därför på frågan om huruvida kommissionen hade agerat i enlighet med dessa regler när man förvägrat tillgång till skriftväxlingen i fråga.

De relevanta stadgandena i reglerna lyder som följer:

"Om den handling som förvaras av en institution upprättats av en fysisk eller juridisk person, medlemsstat, en annan gemenskapsinstitution eller ett annat gemenskapsorgan, eller något annat nationellt eller internationellt organ, skall ansökan ställas direkt till den som upprättat handlingen.

[Institutionerna] får också vägra tillgång [till handlingarna] för att skydda institutionens intresse med avseende på sekretess vid dess överläggningar."

Vad beträffar skrivelsen från myndigheten för konsumentfrågor till kommissionen så synes det av de anförda stadgandena som om en inkommande skrivelse till kommissionen ligger utanför tillämpningsområdet för kommissionens beslut om offentlig tillgång till dokument. Kommissionens beslut om C:s begäran syntes därför stå i överensstämmelse med gällande regler.

Vad beträffar kommissionens skrivelse till myndigheten för konsumentfrågor anmärkte ombudsmannen att det av första instans-rättens dom i mål T-194/94 *Carvel och Guardian Newspapers mot Rådet*² framgår att institutioner, när de åberopar konfidentialiteten hos sina överläggningar, måste avvåga medborgarnas intresse av att få tillgång till deras dokument mot

¹ EGT L 340, 31.12.1993, s. 41; EGT L 46, 18.2. 1994, s. 58.

² [1995] ECR-II s. 2765.

eventuella egna intressen av att skydda den sekretess som deras överläggningar omfattas av.

Av kommissionens beslut att vägra tillgång till dess egna skrivelse föreföll det inte som att den gjort någon sådan avvägning. Under loppet av ombudsmannens undersökningar hade kommissionen själv vidtagit åtgärder för att korrigera detta fel, genom att lämna ut dokumentet i fråga. Ombudsmannen begränsade sig därför till en kritisk anmärkning till kommissionen om att den i framtiden måste uppfylla kravet på sådan avvägning.

Mot denna bakgrund avslutade ombudsmannen fallet.

REKRYTERING: ÖVERKLAGANDE AV ETT BESLUT AV EN UTTAGNINGSKOMMITTÉ

Klagomål 773/29.7.96/SS/FIN/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I juli 1996 klagade S till ombudsmannen, för sin egen del och för tre andra erfarna översättare och sökande. Klagomålet rörde ett allmänt uttagningsprov anordnat av kommissionen för svensktalande översättare (EUR/LA/76). Efter att ha misslyckats i det skriftliga provet bad klaganden uttagningskommittén att gå igenom betygssättningen och sända honom en kopia av det rättade provdokumentet.

I sitt klagomål till ombudsmannen hävdade S att uttagningskommittén, i det svar den sände till honom den 14 maj 1996, hade gjort sig skyldig till administrativa missförhållanden. I sin skrivelse hade uttagningskommittén hävdat att den gått igenom rättningen och att rättningen gjorts på ett korrekt och rättvist sätt. Vad beträffar klagandens begäran om att få se det korrigerade provdokumentet hävdade kommittén att den tyvärr inte kunde ge honom tillgång till det, med beaktande av att kommitténs åtgärder var konfidentiella samt med tillämpning av principen om lika behandling av alla sökanden. I sina klagomål begärde S också att ett annat organ än uttagningskommittén skulle gå igenom rättningen av hans skriftliga prov.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande hävdade kommissionen generellt att rättningen av det skriftliga provet vid ett uttagningsprov handlar om jämförelser mellan olika sökande och därför omfattas av sekretessbestämmelserna för uttagningskommittéers åtgärder, och

att gemenskapens domstolar har erkänt att kommittéerna har omfattande diskretionära befogenheter när det gäller att utvärdera sökandes skriftliga prov.

Vad S fall beträffar hävdade kommissionen att uttagningskommittén hade utnämnt rättare som var behöriga och erfarna lingvister och att varje provdokument hade bedömts separat av minst två rättningsansvariga. Kommittén hade därefter bestämt hur många poäng varje kandidat skulle få, och det kunde, enligt gemenskapens domstolars rättspraxis, *"inte komma ifråga att något annat organ än kommittén skulle bestämma de sökandes poängtal"*.

BESLUTET

I sitt ställningstagande till klagandens påstående om kommissionens skrivelse av den 14 maj 1996, anmärkte ombudsmannen att kommissionen först motiverat sin vägran att ge S tillgång till sitt rättade provdokument med hänvisning till principen om lika behandling av sökande. Denna princip innebär att identiska situationer skall behandlas på samma sätt, och att olika situationer inte skall behandlas lika. Beslutet om huruvida en kopia av det rättade provdokumentet skall lämnas till sökanden eller inte är ett beslut som skall fattas inom den rättsliga ram som bestäms av tjänsteföreskrifterna och av gemenskapens domstolars rättspraxis, och den princip till vilket man hänvisat tycks inte ha någon relevans för ett sådant beslut. Dessutom noterade ombudsmannen att kommissionen inte hade upprepat detta argument i sina kommentarer till honom. Ombudsmannen ansåg därför att det var missvisande att kommissionen hänvisat till denna princip i sitt svar till klaganden och gjorde en kritisk anmärkning med den innebörden.

Det finns för närvarande ingen rättslig grund inom gemenskapsrätten för påståendet att kommissionen är skyldig att lämna ut en kopia av ett rättat provdokument till en sökande. Med beaktande av detta och uttagningskommittéernas omfattande diskretionära befogenheter, vilka erkänts av gemenskapens domstolar, är det så mycket viktigare att uttagningskommittéer rättar sig efter sig rättsliga garantier som fastslagits av gemenskapens domstolar, och efter principer för god förvaltningssed. I sitt svar på S begäran om omprövning hävdade uttagningskommittén bara att den hade fastställt att rättningen av detta prov hade utförts på ett korrekt och rättvist sätt. Klaganden fick inget besked om på vilket sätt och på vilka grunder uttagningskommittén fattat sitt beslut. Ombudsmannen fann detta otillfredsställande och riktade därför en kritisk anmärkning till kommissionen med innebörden att uttagningskommittéer, med vederbörligt beaktande av gemenskapens domstolars rättspraxis och god förvaltningssed, bör under-

rätta sökandena om grunderna för sina beslut för att sökandena skall förstå de beslut som fattats.

Vad gäller klagandens begäran om att provsvaren skulle tas upp till omprövning av ett annat organ än uttagningskommittén, så anmärkte ombudsmannen att det i gällande regler för uttagningsproven inte finns stadgat om någon besvärinstans som kan pröva hur en uttagningskommitté rättat proven..

På grundval av ovanstående slutsatser lade ombudsmannen ner fallet.

ERKÄNNANDE AV EXAMENSBEVIS: OTILLFREDSSTÄLLANDE BEHANDLING AV KLAGOMÅL

Beslut i klagomål 956/18.10.96/RM/B/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I oktober 1996 ingav B genom sin belgiske advokat ett klagomål till ombudsmannen mot kommissionen.

B är nederländsk medborgare och bosatt i Belgien. Hon har en nederländsk sjuksköterskeexamen, "*Diploma Verpleegkundige A*", som hon tog 1965. I februari 1994 upplystes hon av de belgiska myndigheterna om att hennes examensbevis inte kunde erkännas.

I april 1994 klagade B till kommissionen över att hennes examensbevis inte hade erkänts, vilket hon ansåg stå i strid med gemenskapsrätten. Hon ansåg att examensbeviset borde erkännas i enlighet med rådets direktiv 77/452/EEG om ömsesidigt erkännandet av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård samt åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster¹.

B klagade till ombudsmannen eftersom hon ansåg att kommissionens bedömning och handläggning av klagomålet var otillfredsställande.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande förklarade att B hade tagit sin examen innan ikraftträdandet av rådets direktiv 77/452/EEG. Dessutom beror det ömsesidiga erkännandet av examensbevis i enlighet med direktiv 77/452 på examensbevisets överensstämmelse

¹ EGT 1977 L 176, s. 1.

med kraven i direktiv 77/453/EEG om samordning av bestämmelserna i lagar och andra författningar om verksamhet som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård¹. B:s examensbevis avsåg emellertid en utbildning som inte uppfyllde de minimikrav som fastställts i rådets direktiv 77/453.

Kommissionen förklarade vidare att B inte hade möjlighet att dra fördel av bestämmelserna i artikel 4 i direktiv 77/452 gällande examensbevis som inte uppfyller alla de krav som fastställts i direktiv 77/453, eftersom hon inte kunde uppvisa det intyg som föreskrivs i artikel 4.

Mot bakgrund av EG-domstolens rättspraxis ansåg kommissionen emellertid att de belgiska myndigheterna borde försöka underlätta B:s möjligheter att utöva sitt yrke trots att direktivet inte var tillämpligt i hennes fall. De nationella myndigheterna borde jämföra det berörda examensbeviset med de krav som fastställts i direktiv 77/453 och meddela medborgaren om eventuella kvalifikationer som saknades. Genom att lämna denna information kunde myndigheterna göra det möjligt för medborgaren att avgöra om han eller hon skulle skaffa sig de kvalifikationer som ansågs saknas.

Kommissionen uppgav att den hade hänskjutit detta ärende samt även andra liknande ärenden till kommittén av högre tjänstemän inom hälsoväsendet, som upprättats genom de nämnda direktiven i syfte att undersöka svårigheter i samband med tillämpningen av dessa. Den redogjorde därefter för sina talrika kontakter med de belgiska och nederländska myndigheterna i förbindelse med dessa fall. Kommissionen påpekade att kommittén av högre tjänstemän inom hälsoväsendet först på hösten 1996 lade fram sina slutsatser, vilka var i överensstämmelse med kommissionens rättsliga bedömning enligt ovan. Slutligen meddelade kommissionen att den hade informerat B om sin rättsliga bedömning i en skrivelse av den 25 november 1996.

BESLUTET

Det förefaller av kommissionens bedömning av det ursprungliga klagomålet som lämnades in till kommissionen, som att den delade de belgiska myndigheternas uppfattning om att det berörda examensbeviset inte uppfyllde minimikraven i direktiv 77/453. Det framgår tydligt av artikel 4 i direktiv 77/452 att ett examensbevis endast kan erkännas om det åtföljs av ett intyg. Detta intyg skall bekräfta att innehavaren "utövat verksamhet som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård i minst tre år under en femårsperiod före dagen för utfärdandet av intyget".

¹ EGT 1977 L 176, s. 8

I de fall där tillträdet till ett yrke och det ömsesidiga erkännandet av examensbevis inte regleras av gemenskapens lagstiftare, skall den fria rörligheten tillämpas direkt på grundval av gällande bestämmelser i fördraget, i detta fall artiklarna 48 och 52 i EG-fördraget. Dessa bestämmelser har direkt verkan och kan därför tillämpas av de nationella domstolarna. EG-domstolen anger de förpliktelser som de nationella myndigheter har i enlighet med fördraget i sådana situationer¹. Domstolen har fastslagit att:

"När de behöriga myndigheterna i en medlemsstat mottar en ansökan om tillåtelse att utöva ett yrke, som enligt nationell lagstiftning kräver ett examensbevis eller yrkesmässiga kvalifikationer, skall de ta hänsyn till utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis, som den berörda personen förvärvat i syfte att kunna utöva detta yrke i en annan medlemsstat, genom att göra en jämförelse mellan den kompetens som dessa bevis styrker och de krav och kvalifikationer som de nationella bestämmelserna ställer upp.(Domen i Aranitis, punkt 31).

Kommissionens bedömning förefaller mot denna bakgrund som motiverad. Det bör emellertid erinras om att EG-domstolen är den högsta auktoriteten när det gäller frågor om gemenskapsrätten.

Ombudsmannens undersökningar i förbindelse med detta klagomål påvisade därför inga administrativa missförhållanden från kommissionens sida vad gäller tolkningen av de två direktiven.

Det framgår av kommissionens yttrande, i vilket den hänvisar till en rad kontakter med nationella myndigheter om detta och andra liknande fall, att den aktivt behandlat klagomålet. Emellertid framgår det även av klagomålet och kommissionens yttrande att den klagande under minst ett års tid inte blev informerad om kommissionens behandling av ärendet.

På grundval av ombudsmannens undersökningar av denna aspekt av klagomålet syntes det nödvändigt att framföra följande kritiska anmärkning:

Principerna för god förvaltningssed, som kommissionen har förpliktigt sig till att följa, kräver att en klagande regelbundet informeras om den fortlöpande handläggningen av klagomålet. Kommissionen skulle därför regelbundet ha hållit den klagande informerad om hur den handlade klagomålet. Att lämna den klagande utan någon information under ett helt år strider därför mot nämnda princip.

¹ Mål C-164/94, *Aranitis*, [1996] ECR-I 135, mål C-104/91, *Aguirre Borrel*, [1992] ECR-I 3003 och mål C-340/89, *Vlassopoulou*, [1991] ECR-I 2357.

Eftersom denna aspekt av fallet rörde förfaranden i samband med specifika händelser i det förgångna var det inte lämpligt att eftersträva en vänskaplig förlikning i frågan. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

VAL AV KONSULT FÖR GENOMFÖRANDE AV ETT TACIS-PROJEKT

Beslut i klagomål 999/07.11.96/SN/UK/JMA mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I november 1996 ingav Stan Newens, ledamot av Europaparlamentet, på M:s vägnar ett klagomål till ombudsmannen angående den påstått ineffektiva och oetiska praxis som tillämpades av en av kommissionens företrädare med ansvar för ett projekt, som finansierades genom TACIS-programmet.

Klagomålet gällde tre punkter:

- 1 Enligt M underlät EU-institutionerna att upprätta och respektera realistiska tidsfrister för projektet.
- 2 Villkoren för projektet var otillfredsställande. I synnerhet var den tid som avsattes för olika verksamheter otillräcklig och de arvoden som skulle utgå till konsulterna var för låga.
- 3 Den metodik M hade utvecklat för projektet vid sitt förberedelsearbete vidarefördes till andra.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande påpekade att projektet gällande statistik över "prisutvecklingen inom byggbranschen" utgjorde en del av ett tekniskt biståndsprogram på statistikområdet för TACIS-länderna. Enligt programmet utfördes merparten av arbetet av medlemsstaternas nationella statistiska institut (MSNSI). Ansökningar om finansiering av projekt inom ramen för programmet skulle bedömas och besvaras av en rådgivande styrgrupp med en företrädare för kommissionen som ordförande och med deltagande av TACIS-ländernas och medlemsstaternas nationella statistiska institut. Privata företag fick endast delta om medlemsstaternas nationella statistiska institut inte var villiga eller i stånd till att utföra arbetet.

Projektet gällande statistik över "prisutvecklingen inom byggbranschen" utformades till följd av en begäran från flera centralasiatiska länder i oktober 1994. Eftersom medlemsstaternas nationella statistiska institut inte var

beredda att utföra arbetet vände sig Förenade kungarikets statistiska centralbyrå (CSO/UK) till M:s konsultföretag (DLC) för att förhöra sig om företagets intresse för projektet. Efter det att DLC hade utsetts som en möjlig partner, fick ärendet vänta tills nödvändiga budgetresurser blev tillgängliga.

Så snart budgetresurserna blivit tillgängliga i mars 1996 uppmanades DLC att utarbeta ett konkret förslag, vilket ingavs i maj 1996. Förslaget bedömdes som alltför dyrt, och efter vissa förhandlingar beslutade DLC att inte acceptera de ekonomiska villkor som TACIS kunde erbjuda. Dessa villkor stod i överensstämmelse med kommissionens riktlinjer för effektiv förvaltning för TACIS statistikprogram.

Kommissionen försökte sedan på nytt engagera en av medlemsstaternas nationella statistiska institut i styrgruppen. I september 1996 påtog sig det tyska federala statistiska institutet ansvaret för projektet. DLC upplystes omedelbart om den nya situationen.

Det förslag DLC ingivit lämnades inte ut till andra konkurrenter. Under loppet av diskussionerna gällande projektet uppmärksammade berörda parter naturligtvis denna text. Genomförandet av projektet grundades dock inte på denna text, eftersom det tyska federala statistiska institutet tillämpade sina egna metoder för berörda statistikområde.

Inga kommentarer mottogs från den klagande.

BESLUTET

1 Förhandlingarnas varaktighet

Enligt ombudsmannens undersökningar föreföll det som att DLC kontaktdes för första gången om projektet "statistik över prisutvecklingen inom byggbranchen" i november 1994. Av budgetmässiga skäl gjorde kommissionen emellertid inte något slutligt åtagande att finansiera projektet förrän i mars 1996. DLC uppmanades då att lämna ett konkret förslag, som mottogs i maj 1996. Det slutliga beslutet om att låta det tyska federala statistiska institutet genomföra projektet fattades i oktober 1996.

Den främsta orsaken till fördröjningen föreföll därför vara bristen på tillräckliga budgetresurser för projektet.

Därför föreföll det inte finnas någon grund för att anta att kommissionen eller dennes företrädare orsakade onödiga administrativa fördröjningar.

2 Projektvillkoren

Kommissionen uppgav i sitt yttrande att projektvillkoren var i överensstämmelse med kommissionens riktlinjer för effektiv förvaltning av TACIS statistikprogram. Ombudsmannen har inte förelagts något material som motsäger denna uppgift. Innehållet i riktlinjerna för effektiv förvaltning ligger under kommissionens ansvar, och kommissionen kontrolleras av revisionsrätten och Europaparlamentet vad gäller frågor om lämplig ekonomisk förvaltning.

Då den bemyndigade tredje man att kontakta DLC på sina vägnar, borde kommissionen emellertid ha säkerställt att DLC hade informerats om villkoren för ett eventuellt kontrakt. På så sätt skulle kommissionen ha undvikit risken, som uppstod på grund av att DLC inte var i direkt kontakt med kommissionen, för att DLC skulle missuppfatta omfattningen av förhandlingen om dessa villkor.

3 Överlämnande av den klagandes förslag till andra

Av den information som lämnats av kommissionen förefaller det som att det berörda TACIS-programmet i första hand var avsett för att finansiera arbete utfört av medlemsstaternas nationella statistiska institut, och att privata företag endast inbjöds att delta om de nationella statistiska instituten var ovilliga, eller inte i stånd, till att utföra arbetet.

Det föreföll också som att de nationella statistiska instituten deltog i styrgruppen som behandlade finansieringsförslagen, och som därigenom normalt skulle få tillgång till de skriftliga förslagen från privata företag.

När DLC uppmanades att inge ett förslag borde kommissionen uttryckligen ha upplyst företaget om att dess förslag skulle överlämnas till de nationella statistiska instituten och att ett nationellt statistiskt institut med intresse av att utföra arbetet skulle ges företräde. Detta skulle ha förhindrat all risk för att konsultföretaget skulle kunna ha föranletts att tro att dess förbindelser med kommissionen i detta ärende reglerades av de vanliga principerna om lika behandling i förbindelse med en anbudsinfordran.

Kommissionen uppgav emellertid att det federala tyska statistiska institutets genomförande av projektet inte grundades på innehållet i DLC:s förslag. Inga bevis på motsatsen har förelagts ombudsmannen.

SLUTSATS

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat ansåg ombudsmannen det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkningar:

- 1 När den bemyndigade tredje man att kontakta DLC på sina vägnar, borde kommissionen ha säkerställt att DLC hade informerats om villkoren för ett eventuellt framtida kontrakt. På så sätt skulle kommissionen ha undvikit risken, som uppstod på grund av att DLC inte var i direkt kontakt med kommissionen, för att DLC skulle missuppfatta omfattningen av förhandlingen om dessa villkor.
- 2 När den klagandes företag uppmanades att inge ett förslag borde kommissionen uttryckligen ha upplyst konsultföretaget om att dess förslag skulle överlämnas till de nationella statistiska instituten och att ett nationellt statistiskt institut med intresse av att utföra arbetet skulle ges företräde. Detta skulle ha förhindrat all risk för att konsultföretaget skulle kunna ha föranletts att tro att dess förbindelser med kommissionen i detta ärende reglerades av de vanliga principerna om lika behandling i förbindelse med en anbudsinfordran.

Eftersom denna aspekt av fallet rörde förfaranden i samband med specifika händelser i det förgångna var det inte lämpligt att eftersträva en vänskaplig förlikning i frågan. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

PERSONAL: FELAKTIG KLASSIFICERING AV EN EXPERT

Beslut i klagomål 1034/19.11.96/MS/IT/PD mot Europeiska kommissionens beslut

KLAGOMÅLET

S från Italien klagade i november 1996 till ombudsmannen över att kommissionen inte hade behandlat en skrivelse som han skickade till kommissionen den 24 maj 1995.

Orsaken till att S vände sig till kommissionen var sammanfattningsvis följande. Den 3 oktober 1994 tecknade han ett avtal med "European Association for Development". Kontraktet undertecknades för "European Association for Development" genom två tjänstemän från kommissionen. Kontraktet fastställde att S som utbildningsexpert skulle tillbringa ett år vid kommissionens delegation i Buenos Aires i Argentina. I kontraktets enda stycke i ingressen fastställdes det att vistelsen skulle ge honom möjlighet att få arbetserfarenhet och praktiska kunskaper om samarbetet mellan Europeiska gemenskapen och utvecklingsländerna. I ett dokument som upprättades samma dag med beteckningen "Mandat nr 1625/EF", som S och kommissionen undertecknade, åtog sig S att delta i delegationens verksamhet samt att med utgångspunkt från sin utbildningsnivå utföra de uppgifter delegationschefen gav honom.

Efter att ha varit vid delegationen i omkring åtta månader skrev S ovannämnda skrivelse av den 24 maj 1995 till en av kommissionens tjänstemän i Bryssel, som hade skrivit under kontraktet. I sin skrivelse hävdade han främst att det arbete han tilldelats låg under den nivå han hade förväntat sig och var av en annan art. Enligt S berodde detta på att delegationen hade förväntat sig en ekonom och inte en person med utbildning inom jordbruksområdet. Han avslutade sin skrivelse med att förklara att han var öppen för förslag som skulle göra det möjligt för honom att utnyttja sina yrkesmässiga erfarenheter i Buenos Aires, i Bryssel eller vid en annan delegation.

Eftersom skrivelsen var ett internt dokument gällande personalfrågor vidarebefordrades den till adressaten genom delegationschefen. Detta skedde den 7 juni 1995 och i sitt följebrev tog delegationschefen i allt väsentligt avstånd från innehållet i S skrivelse. Delegationschefen hävdade att även om det arbete som utfördes inom delegationen inte särskilt gällde utvecklingen av landsbygden eller jordbruket, så rörde det ändå utveckling helt allmänt; och S arbete kanske inte motsvarade hans förväntningar, så låg det inte under hans yrkesmässiga nivå. Delegationschefen avslutade sitt följebrev med att föreslå att man vid kontraktets slut kunde förflytta S till en annan delegation, där arbetet hade mera med landsbygden och jordbruket att göra. S fick en kopia av detta följebrev.

Senare förekom kontakter mellan S och kommissionen i Bryssel. Uppenbarligen föreslog man S att stanna i Buenos Aires och invänta den nya delegationschefen. I oktober 1995 skrev S under en ettårig förlängning av sitt kontrakt. I en skrivelse av den 6 oktober 1995 hävdade S att det skulle vara fel att byta delegation om han inte, som gottgörelse för de skador han lidit, fick möjlighet att arbeta för en annan delegation under en ny period på två år.

I sitt klagomål till ombudsmannen underströk S att han erbjöds tjänsten i Buenos Aires på grund av att kommissionen av misstag hade trott att han var ekonom, även om det från hans papper klart framgick att han var expert på jordbruksfrågor. Han styrkte detta påstående.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande för det första hävdade att syftet med utbildningskontrakt inte nödvändigtvis var att personen ifråga fick ytterligare utbildning inom sitt specialområde. Innehållet i utbildningsprogrammet var inriktat på administration och förvaltning av program som avtalats med det berörda landet i enlighet med ett

bilateralt eller multilateralt avtal. Därför utfördes ingen formell klassificering enligt utbildningskontrakt efter den berörda personens specialistområden.

För det andra förklarade kommissionen att den betraktade delegationschefens följebrev av den 7 juni 1995, som S fått en kopia av, som ett svar på S:s skrivelse av den 24 maj 1995. Kommissionen förklarade dessutom att den i allmänhet undvek att ge sig in i formella direkta diskussioner med delegationens olika organ, eftersom den då skulle åsidosätta delegationschefen, som i egenskap av kommissionens företrädare bar ansvaret för genomförandet av utbildningsprogrammet.

För det tredje förklarade kommissionen att S systematiskt hade hållits informerad om administrationens ståndpunkt, i synnerhet genom en skrivelse av den 16 november 1995 ställd till delegationschefen, som S hade fått en kopia av. I denna skrivelse fastslogs det att han skulle utföra de arbetsuppgifter som låg i tjänstens intresse.

Kommissionen kommenterade inte frågan om huruvida dess tjänstegrenar felaktigt hade klassificerat S som ekonom.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll klaganden sitt klagomål och begärde att kommissionen skulle bevilja honom ytterligare en utbildningsperiod på två år som götgörelse för de skador han lidit.

BESLUTET

Klaganden hade lagt fram ett styrkt påstående om att han felaktigt klassificerats som ekonom. Vid behandlingen av detta påstående konstaterade ombudsmannen till att börja med att de kontrakt som undertecknats av S, "*Association for Development*" och kommissionen, inte angav något visst arbetsområde, och att utbildningsprogrammets mål inte nödvändigtvis var att ge personen ifråga ytterligare utbildning inom hans specialområde. Kommissionen bestred emellertid inte påståendet att en korrekt klassificering av S som jordbruksexpert kunde ha varit av betydelse för beslutet om var han skulle placeras, och kommissionen bestred inte heller att dess tjänstegrenar hade klassificerat S felaktigt. Mot denna bakgrund riktade ombudsmannen en kritisk anmärkning till kommissionen för att understryka att den borde ha klassificerat S korrekt.

För det andra föreföll det som att S inte hade fått något officiellt och uttryckligt skriftligt svar på alla punkterna i sin skrivelse av den 24 maj 1995. Delegationschefens följebrev, som S fick en kopia av, kunde inte anses utgöra ett fullständigt svar eftersom delegationschefen inte hade befogen-

heter att behandla alla de punkter som togs upp i S:s skivelse. S kontrakt med delegationen i Buenos Aires förnyades emellertid för ytterligare ett år genom en gemensam överenskommelse i oktober 1995, och i skrivelsen av den 16 november 1995 från huvudkontoret i Bryssel till delegationschefen, som S fick en kopia av, fastställdes det att S skulle tilldelas arbetsuppgifter i tjänstens intresse. Förslaget att förnya hans kontrakt för ytterligare ett år i Buenos Aires utgjorde ett underförstått svar på hans eventuella önskemål om att förflyttas till en annan delegation. De två nämnda skrivelserna handlade bägge om hans missnöje med arbetsuppgifterna. Mot denna bakgrund fann ombudsmannen att kommissionen hade behandlat skrivelsen från S av den 24 maj 1995, och att det inte fanns någon anledning till att föreslå kommissionen att S skulle beviljas en ny utbildningsperiod på två år.

BESLUTET

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar i förbindelse med detta klagomål syntes det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkning:

Kommissionen borde ha gjort en korrekt klassificering av S som expert i jordbruksfrågor.

Eftersom denna aspekt av fallet rörde förfaranden i samband med specifika händelser i det förgångna var det inte lämpligt att eftersträva en vänskaplig förlikning i frågan. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

UNDERLÅTENHET ATT IAKTTA MEDICINSK SEKRETESS

Beslut i klagomål 1098/96/BB mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I december 1996 klagade X till ombudsmannen över (1) att kommissionens läkartjänst inte hade respekterat den medicinska sekretessen och (2) över omotiverad fördröjning med att översända ett dokument.

I enlighet med artikel 2.3 i ombudsmannens stadga klassificerades klagomålet som konfidentiellt på den klagandes begäran.

X arbetade på frilansbasis för kommissionen. De europeiska institutionerna har ingått ett avtal med ett försäkringsbolag i syfte att skydda den berörda kategorin av frilansmedarbetare mot förlorade inkomster i händelse av sjukdom under kontraktperioden.

Under sitt arbete för kommissionen behövde den klagande komma under läkarbehandling för akut sjukdom. Alla de erforderliga intygen lämnades omedelbart till administrationen tillsammans med en "behandlingsplan" från den ansvarige läkaren. Detta dokument översändes i ett förseglat kuvert adresserat till chefen för kommissionens läkartjänst med påskriften "medicinsk sekretess".

Den klagande informerades senare av kommissionen om att hans begäran om ersättning hade godtagits och att handlingarna hade översänts till försäkringsbolaget. X hävdade att det förelåg en fördröjning på flera veckor innan försäkringsbolaget i själva verket erhöll handlingarna.

I december 1996 stod det klart för X att såväl en anställd vid försäkringsbolaget som den avdelning vid kommissionen med vilken X hade tecknat ett frilanskontrakt kände till den konfidentiella informationen om läkarbehandling.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande framförde följande:

I enlighet med försäkringsreglerna lämnade X en rad handlingar rörande läkarbehandling till kommissionen, bland annat ett intyg över den behandling X fått, och dessa handlingar skulle vidarebefordras till försäkringsbolaget.

Enligt artikel 7g i försäkringsreglerna och den blankett som användes vid tidpunkten ifråga skulle dokumentet som redogjorde för ingreppets karaktär ha översänts till försäkringsbolaget i ett förseglat kuvert.

Till följd av X:s klagomål påmindes de berörda tjänstemännen om det korrekta förfarandet som skulle tillämpas i framtiden i liknande fall. Kommissionen påpekade att de tjänstemän som behandlade X:s klagomål hade tystnadsplikt enligt tjänsteföreskrifterna.

Kommissionen erhöll X:s ansökan den 16 oktober 1996 och skickade den till försäkringsbolaget den 31 oktober 1996, efter det att den hade behandlats av kommissionens läkartjänst. Kommissionen begärde ett mottagningsbevis, som försäkringsbolaget inte lämnade. Kommissionen kunde därför inte godta påståendet om att den skulle ha fördröjt översändelsen av dessa dokument till försäkringsbolaget, som hade svarat X den 4 december 1996.

Med hänsyn till upplysningarnas konfidentiella karaktär hävdade kommissionen att den inte på något sätt kunde hållas ansvarig för försäkringsbolagets handlingar. Kommissionen påminde emellertid försäkringsbolaget om dess sekretesskyddighet efter ett möte med den klagande.

Vad beträffar de allmänna principerna för konfidentiell behandling av läkarhandlingar förklarade kommissionen att översändelsen av läkarhandlingar i förseglade kuvert för uteslutande bruk av försäkringsbolagens läkare, kommissionens läkare och försäkringstagaren utgjorde en valmöjlighet i försäkringens villkor. På blanketten för begäran om ersättning har försäkringstagaren möjlighet att ange de dokument som skall behandlas på detta sätt.

Personer som omfattas av den berörda frilanskategori och som har begärt att få omfattas av sjukförsäkringen måste följa de bestämmelser och förfaranden som fastställts i denna.

Klagandens kommentarer

Den klagande vidhöll klagomålet och bekräftade att kommissionen hade sänt ett meddelande den 31 oktober 1996. Den klagande underströk emellertid att försäkringsbolaget den 24 november 1996 fortfarande inte hade mottagit detta dokument.

BESLUTET

1 Påståendet om brott mot den medicinska sekretessen

- 1.1 I enlighet med god förvaltningssed skall kommissionen alltid säkerställa att dokument som omfattas av medicinsk sekretess behandlas med nödvändig omsorg.
- 1.2 Det föreföll av ombudsmannens undersökningar som att kommissionen hade bekräftat att dokumentet med uppgifter om den klagandes läkarbehandling borde ha översänts till försäkringsbolaget i ett förseglat kuvert.
- 1.3 Ombudsmannen ansåg det beklagligt att kommissionen inte hade behandlat den klagandes läkarhandlingar med nödvändig omsorg, och att detta utgjorde ett administrativt missförhållande.
- 1.4 Mot denna bakgrund uppmärksammade ombudsmannen därför kommissionen på att den skulle säkerställa att kritiken i beslutet förelades de tjänstemän som hade ansvaret för behandlingen av dokument som

omfattas av den medicinska sekretessen, i syfte att säkerställa att sådana misstag inte skulle göras i framtiden i liknande fall.

2 Påståendet om fördröjd översändelse av dokumenten till försäkringsbolaget

- 2.1 Kommissionen mottog den klagandes ansökan den 16 oktober 1996. Efter läkartjänstens behandling av ärendet sände kommissionen en skrivelse till försäkringsbolaget den 31 oktober 1996.
- 2.2 Kommissionen lämnade en kopia av ovannämnda skrivelse till ombudsmannen. I denna skrivelse begär kommissionen ett mottagningsbevis, som försäkringsbolaget inte lämnade. Vid bedömningen av huruvida kommissionen gjort sig skyldig till en fördröjning måste man ta hänsyn till att försäkringsbolaget svarade den klagande den 4 december 1996, ungefär en månad efter datum på kommissionens skrivelse.
- 2.3 Det föreföll därför av ombudsmannens undersökningar som att det inte förelåg tillräckliga grunder för påståendet att kommissionen skulle ha dröjt med att sända den klagandes dokument till försäkringsbolaget.

SLUTSATSER

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det nödvändigt att framföra följande kritiska anmärkningar:

Europeiska ombudsmannen fann att principerna för god förvaltnings- sed kräver att kommissionen alltid säkerställer att dokument som omfattas av medicinsk sekretess behandlas med nödvändig omsorg.

Det föreföll av ombudsmannens undersökningar som att kommissionen hade erkänt att det dokument som innehöll upplysningar om den klagandes läkarbehandling borde ha sänts till försäkringsbolaget i ett förseglat kuvert.

Ombudsmannen ansåg det beklagligt att kommissionen inte hade behandlat den klagandes läkarhandlingar med nödvändig omsorg, och att detta utgjorde ett administrativt missförhållande.

Eftersom denna aspekt av fallet rörde förfaranden i samband med specifika händelser i det förgångna var det inte lämpligt att eftersträva en vän- skaplig förlikning i frågan. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

BRISTANDE INSYN I GENOMFÖRANDET AV ETT UTTAGNINGSPROV

Beslut i klagomål 105/97/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I januari 1997 klagade D till ombudsmannen över kommissionens genomförande av ett interinstitutionellt uttagningsprov (EUR/LA/97), som han hade deltagit i 1996.

I en skrivelse av den 14 november 1996 meddelade uttagningskommittén D om att han inte hade uppnått ett tillräckligt högt poängantal i det första skriftliga provet och att hans övriga skriftliga prov inte skulle rättas. D bad uttagningskommittén att ompröva det poängantal han hade fått på provet ifråga. Han begärde dessutom följande:

"Förutom en förnyad behandling vore jag tacksam om jag dessutom kunde få se det rättade provet, så att jag kan lägga fram nödvändiga kommentarer till stöd för mitt ärende."

Som svar på D:s huvudsakliga begäran meddelade uttagningskommittén honom ingående om de bedömningskriterier som hade tillämpats vid provet ifråga, och anförde följande:

"Vi har behandlat ditt prov på nytt och önskar härmed påpeka att de resultat du har fått meddelande om överensstämmer med det poängantal uttagningskommittén gett."

Som det framgick i meddelandet om uttagningsprovet var syftet med provet att upprätta en kort förteckning över de sökande som uppnått de högsta poängantalen (144 för A7-provet, och 96 för A8-provet). Proven rättades av erfarna översättare vid unionens institutioner, och man tillämpade samma stränga bedömningskriterier i varje enskilt fall.

Prov (a) var avsett att bedöma kunskaperna i källspråket, kunskaperna i spanska och förmågan att lösa översättningsproblem. För din information kan nämnas att de faktorer som beaktades vid fastställandet av den totala poängsumman omfattade följande:

* *Vad gäller källspråket: uppenbara, allvarliga eller mindre allvarliga förståelsefel och felaktigheter.*

**Vad gäller målspråket bedömdes på motsvarande sätt stavning (större, allvarliga och mindre allvarliga fel), morfologi och syntax (överensstämmelse, prepositionsanvändning, felaktiga syntaktiska konstruktioner med mera.) och ordförråd (utelämnande av ett eller*

flera ord, utelämnande av en mening, felaktig terminologi, språkfel), stilistiska fel och felaktig interpunktion.

Å andra sidan räknades god stilistik, korrekt översättning av ett relativt svårt stycke eller utmärkt översättning av ett särskilt svårt stycke till fördel för den sökande.

Varje prov rättades av två personer som arbetade oberoende av varandra, och den sökandes anonymitet säkerställdes under hela förloppet. Vissa prov rättades också av en tredje person, när uttagningskommittén ansåg detta vara nödvändigt.

Proven rättades med särskild omsorg, och jag beklagar att behöva meddela dig att uttagningskommitténs beslut vad gäller ditt prov är slutgiltigt."

Vad gäller D:s begäran om att få kännedom om det rättade provet svarade uttagningskommittén följande:

"Slutligen vill vi meddela dig att vi inte kan skicka en kopia av ditt prov, eftersom vi av principiella skäl är skyldiga att behandla alla sökande lika och eftersom uttagningskommitténs arbete är konfidentiellt."

I sitt klagomål till ombudsmannen hävdade D att han inte ifrågasatte uttagningskommitténs bedömning av hans prov. Eftersom han inte hade någon kännedom om det rättade provet visste han inte om uttagningskommittén hade tillämpat bedömningskriterierna korrekt i hans fall. Han hävdade att uttagningskommitténs motivering för att inte ge honom kännedom om det rättade provet var otillräcklig och inte tillät någon insyn i förfarandet.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande hävdade att uttagningskommittén hade agerat i enlighet med meddelandet om uttagningsprovet, och att kommittén hade varit mycket tillmötesgående mot D genom att informera honom om bedömningskriterierna för provet ifråga. Vad beträffar de skäl uttagningskommittén anförde för att inte ge D tillträde till det rättade provet fastslog kommissionen att det var en allmän praxis inom gemenskapens institutioner att inte låta de sökande se de rättade proven, och att uttagningskommittéer enligt EG-domstolens rättspraxis hade omfattande diskretionära befogenheter. Enligt kommissionen var uttagningskommittéer i detta avseende endast skyldiga att meddela de sökande det poängantal de erhållit.

Vad gäller frågan om insyn förklarade kommissionen att man inte på grund av bestämmelserna om insyn kan åsidosätta artikel 6 i bilaga III i tjänsteföreskrifterna, enligt vilken uttagningskommittéers förfaranden är hemliga. Enligt kommissionen innebär detta krav att uttagningskommittéer kan utföra sitt arbete på ett självständigt sätt, utan att utsättas för någon form av påtryckningar.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll D klagomålet. Han underströk särskilt att han inte hade begärt att få det rättade provet, utan att han endast ville få kännedom om det, och att han därmed överlät till uttagningskommittén att finna ett sätt på vilket detta kunde anordnas. D hävdade att han var fullt beredd att godta att man tog bort eventuella tecken som gjorde det möjligt att identifiera den person som rättat provet. D önskade endast se de rättelser som gjorts.

Vad gäller frågan om insyn uppgav D att syftet med artikel 6 i bilaga III till tjänsteföreskrifterna, att säkerställa att uttagningskommittéerna arbetar oavhängigt, inte motiverade att kommissionen nekade honom information om det rättade provet, så länge identiteten på den person som rättat provet hemlighölls.

BESLUTET

I sitt klagomål undrade D om uttagningskommittén hade rätt att neka honom information om det rättade provet. Vid bedömningen av denna fråga konstaterades det inledningsvis att det inte var oberättigat att uttagningskommittén hade uppfattat D:s begäran om kännedom om det rättade provet som en begäran om att erhålla provet ifråga. Uttagningskommittén motiverade sitt avslag genom att hänvisa till principen om lika behandling av sökanden och till att uttagningskommitténs arbete är konfidentiellt.

Principen om lika behandling av de sökande innebär att identiska situationer inte skall behandlas på olika sätt, medan olika situationer inte skall behandlas på samma sätt. Beslutet om att lämna ut ett rättat prov skall fattas på grundval av tjänsteföreskrifterna och EG-domstolens rättspraxis, och nämnda princip förefaller inte att ha någon relevans för detta beslut. Det bör påpekas att kommissionen inte hänvisade till denna princip i sitt yttrande till D:s klagomål till ombudsmannen. Uttagningskommitténs hänvisning till den var därför förvirrande. Principer om god förvaltningssed kräver att uttagningskommittéer lämnar de sökande korrekta skäl till sina beslut. Hänvisningen till principen om lika behandling framstod inte som korrekt, eftersom denna princip inte hade någon relevans för beslutet om man skul-

le ge tillträde eller ej till rättade prov. Mot denna bakgrund framförde ombudsmannen en kritisk anmärkning till kommissionen.

I sin motivering till avslaget hänvisade uttagningskommittén vidare till att kommitténs arbete var konfidentiellt och gemenskapsrätten föreskriver för närvarande inte heller någon skyldighet för kommissionen att lämna ut rättade prov till de sökande som begär detta. Uttagningskommittén hade därmed rätt att neka att lämna ut provet med hänvisning till principen om att uttagningskommittéernas arbete är konfidentiellt.

SLUTSATSER

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det nödvändigt att framföra följande kritiska anmärkningar:

Kommissionen borde inte ha motiverat sin vägran att lämna ut det rättade provet med hänvisning till principen om lika behandling av de sökande, eftersom denna princip inte har någon betydelse för beslutet att lämna ut rättade prov.

Eftersom denna aspekt av fallet rörde förfaranden i samband med specifika händelser i det förgångna var det inte lämpligt att eftersträva en vänskaplig förlikning i frågan. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER FRÅN OMBUDSMANNEN

Till följd av det stora antalet klagomål som lämnats in till ombudsmannen gällande bristande insyn i gemenskapsinstitutionernas rekryteringsförfaranden, inledde ombudsmannen en undersökning av denna fråga på eget initiativ den 7 november 1997, för att bland annat undersöka om kommissionen avser att tillåta de sökande att ta med sig provfrågorna från provlokalen och lämna ut rättade kopior av proven till de sökande. I sin skrivelse har ombudsmannen fastslagit att uttagningskommittéernas diskreionära befogenheter och det faktum att deras arbete är konfidentiellt inte förhindrar att de efterlever principer om god förvaltningssed.

KRITIK MOT GENOMFÖRANDET AV ETT UTTAGNINGSPROV

Beslut i klagomål 142/97/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I februari 1997 klagade V till ombudsmannen över kommissionens genomförande av ett interinstitutionellt uttagningsprov (EUR/LA/98), som han hade medverkat i 1996.

I en skrivelse av den 14 november 1996 meddelade uttagningskommittén V att han inte hade uppnått ett tillräckligt högt poängantal i det första skriftliga provet (a) och att hans övriga skriftliga prov därför inte skulle rättas.

I sina skrivelser av den 18 och den 20 november 1996 bad V uttagningskommittén att ompröva de poäng han erhållit för prov (a) och att delge honom det rättade provet. Han förklarade att han inte på något sätt ifrågasatte att de rättelser som gjorts var korrekta och objektiva, men att han fann det svårt att förstå att han fått ett så lågt poängantal. Han förklarade dessutom att de sökande i prov (b) hade fått besvara frågor som inte hade angetts i meddelandet om uttagningsprovet och att inte heller prov (d) hade varit i överensstämmelse med upplysningarna i meddelandet.

Vad gäller de två berörda proven uppgav meddelandet följande:

- (b) Prov bestående av ett antal frågor om de viktigaste etapperna i det europeiska enandet och om de olika gemenskapspolitiska områdena.
- (d) Översättning till spanska med hjälp av ordböcker av en allmän text på cirka 45 rader om Europeiska unionens verksamhet från ett språk som den sökande fritt väljer bland de språk som anges i avsnitt V punkt B.3, men som skall vara ett annat språk än de som valts för proven (a) och (c).

Vad gäller prov (b) ansåg V att flera av de frågor som ställdes inte hade att göra med de viktigaste etapperna i det europeiska enandet eller de gemenskapspolitiska områdena. Enligt V gällde detta följande frågor:

- en fråga om Europaparlamentets generalsekretariat
- en fråga om första instans-rättens befogenheter
- en fråga om Ekonomiska och sociala kommittén
- en fråga om Europaparlamentets ledamöters organisation
- en fråga om längden på Europeiska kommissionens mandatperiod
- en fråga om antalet kommissionsledamöter från vissa medlemsstater
- en fråga om gemenskapslagstiftning, inklusive tillämpningen av gemenskapsförordningar.

Enligt den klagandes uppfattning var det ännu mer uppenbart att dessa frågor inte omfattades av upplysningarna i meddelandet, med tanke på att meddelandet lämnade följande information om det muntliga provet:

"Intervju med uttagningskommittén för att göra en slutlig bedömning av den sökandes lämplighet att utföra de arbetsuppgifter som anges i avsnitt I. Färdigheter i andra språk och kunskaper om unionens institutioner och politik kommer också att bedömas under intervjun."

V hävdade att en sökande som läste detta skulle få den uppfattningen att frågor rörande institutionerna inte skulle ställas i det skriftliga provet (b).

Vad gäller prov (d) hävdade V att provet inte bestod av cirka 45 rader, som det angavs i meddelandet, utan av 61 rader.

I skrivelser av den 18 december 1996 och den 16 januari 1997 svarade uttagningskommittén på den klagandes skrivelser. Vad gäller hans begäran om omprövning meddelade uttagningskommittén honom att den hade gått igenom hans prov på nytt och att hans poängantal var riktigt. Dessutom beklagade kommittén att den inte kunde lämna ut det rättade provet till V med hänvisning till principen om lika behandling av de sökande och till principen om att uttagningskommitténs arbete är hemligt.

Vad beträffar påståendet gällande prov (b) fastslog uttagningskommittén att samtliga frågor som ställts direkt eller indirekt var i överensstämmelse med beskrivningen i meddelandet. Både med hänsyn till prov (b) och prov (d) tillade kommittén att den, enligt EG-domstolens rättspraxis, var helt självständig och oberoende och hade omfattande diskretionära befogenheter, så länge riktlinjerna i meddelandet följdes.

V var inte nöjd med dessa svar utan klagade till ombudsmannen. Han hävdade att svaren från uttagningskommittén kännetecknades av bristande öppenhet. Enligt honom var det normalt att en sökande gavs möjlighet att se det rättade provet, eller att på annat sätt få se de rättelser som gjorts. Han menade att uttagningskommittén lade alltför stor vikt vid principen om att dess arbete skulle vara hemligt. Han fasthöll dessutom att innehållet i prov (b) och (d) inte var korrekt.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande förklarade att uttagningskommittén hade följt riktlinjerna i meddelandet om uttagningsprovet. Vad beträffar de skäl uttagningskommittén anförde för att inte låta V se det rättade provet förklarade kommissionen att det var en allmän

praxis inom gemenskapsinstitutionerna att inte lämna ut de rättade proven till de sökande, och att uttagningskommittéer enligt EG-domstolens rättspraxis hade omfattande diskretionära befogenheter. Enligt kommissionen var uttagningskommittéer i detta avseende endast skyldiga att meddela de sökande det poängantal de erhållit.

Vad gällde V:s påstående gällande prov (b) förklarade kommissionen att med hänsyn till de goda resultat han uppnått i detta prov var hans påstående ogrundat och stred mot hans eget intresse. Vad gäller prov (d) förklarade kommissionen att uttagningskommitténs val av en text på 61 rader föll inom ramen för uttagningskommittéernas diskretionära befogenheter.

Den klagande framförde inga kommentarer till kommissionens yttrande.

BESLUTET

Vad gäller uttagningskommitténs vägran att låta V se det rättade provet motiverade uttagningskommittén detta beslut genom att hänvisa till principen om lika behandling av de sökande och till principen om att dess arbete är hemligt.

Principen om lika behandling av sökanden innebär att identiska situationer inte skall behandlas på olika sätt, medan olika situationer inte skall behandlas på samma sätt. Beslutet om att lämna ut ett rättat prov skall fattas på grundval av tjänsteföreskrifterna och EG-domstolens rättspraxis, och nämnda princip förefaller inte att ha någon relevans för detta beslut. Det bör påpekas att kommissionen inte hänvisade till denna princip i sitt yttrande till V:s klagomål till ombudsmannen. Uttagningskommitténs hänvisning till denna princip var därför förvirrande. Principer om god förvaltnings sed kräver att uttagningskommittéer lämnar de sökande korrekta skäl till sina beslut. Det föreföll inte korrekt att hänvisa till principen om lika behandling, eftersom denna princip inte har någon relevans för beslutet om att ge tillträde eller inte till rättade prov. Mot denna bakgrund framförde ombudsmannen en kritisk anmärkning till kommissionen.

I sin motivering till avslaget hänvisade uttagningskommittén vidare till att kommitténs arbete var konfidentiellt och gemenskapsrätten föreskriver för närvarande inte heller någon skyldighet för kommissionen att lämna ut rättade prov till de sökande som begär detta. Uttagningskommittén hade därmed rätt att neka att lämna ut provet med hänvisning till principen om att uttagningskommittéernas arbete är konfidentiellt.

Vad gäller V:s påstående gällande prov (b) skulle detta prov enligt meddelandet vara inriktat på de olika etapperna i det europeiska enandet och på

de gemenskapspolitiska områdena, medan det muntliga provet enligt meddelandet också skulle omfatta frågor om Europeiska unionens institutioner. Meddelandet gav intrycket av att frågor som uteslutande berörde institutionerna inte skulle ställas i prov (b). I själva verket omfattade prov (b) emellertid frågor om institutionerna och dessa frågor hade inte någon klar förbindelse med de olika etapperna i det europeiska enandet.

Kommissionen framförde två argument i detta sammanhang: För det första att V inte hade något intresse av att ifrågasätta frågornas innehåll, eftersom han hade klarat provet med goda resultat. För det andra att frågorna hade ett direkt eller indirekt samband med det ämnesområde som angavs i meddelandet. Vad gäller det första argumentet bör det betonas att medborgarna i enlighet med artikel 138e i EG-fördraget har rätt att inge klagomål till den europeiska ombudsmannen och att denna rätt inte beror på om den enskilde medborgaren har ett personligt intresse av det berörda problemet. Med hänsyn till kommissionens andra argument kräver principerna för god förvaltningssed att medborgarna skall kunna lita på att kommissionens offentliga utsagor är korrekta. Det var därför inte motiverat att kommissionen använde sig av en beskrivning som kunde ge medborgarna den uppfattningen att ämnesområdet för provet skulle vara mer begränsat än vad som i själva verket var fallet. Mot denna bakgrund framförde ombudsmannen en kritisk anmärkning till kommissionen.

Vad gäller V:s påstående gällande prov (d) har uttagningskommittéer enligt EG-domstolens rättspraxis omfattande diskretionära befogenheter, förutsatt att de följer riktlinjerna i meddelandet om uttagningsprovet. I meddelandet om uttagningsprovet angavs det att en text på cirka 45 rader skulle översättas i prov (d), medan den faktiska texten omfattade 61 rader, vilket var omkring 33 % mer. Detta överskridande av antalet rader stod inte i överensstämmelse med meddelandet om uttagningsprovet. Europeiska ombudsmannen framförde därför en kritisk anmärkning till kommissionen.

SLUTSATSER

Mot bakgrund av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål syntes det nödvändigt följande kritiska anmärkningar:

Kommissionen borde inte ha motiverat sin vägran att lämna ut det rättade provet med hänvisning till principen om lika behandling av de sökande, eftersom denna princip förefaller att ha någon relevans för beslutet huruvida de rättade proven skulle lämnas ut eller inte.

Kommissionen borde ha utformat meddelandet om uttagningsprovet så att medborgarna inte vilseleddes vad gäller innehållet i proven, och kommissionen borde ha respekterat meddelandets beskrivningar.

Eftersom denna aspekt av fallet rörde förfaranden i samband med specifika händelser i det förgångna var det inte lämpligt att eftersträva en vänskaplig förlikning i frågan. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER FRÅN OMBUDSMANNEN

Till följd av det stora antalet klagomål som ingetts till ombudsmannen gällande bristande insyn i gemenskapsinstitutionernas rekryteringsförfaranden, inledde ombudsmannen en undersökning av denna fråga på eget initiativ den 7 november 1997, för att bland annat undersöka om kommissionen avser att tillåta de sökande att ta med sig provfrågorna från provlokalen och lämna ut rättade kopior av proven till de sökande. I sin skrivelse har ombudsmannen fastslagit att uttagningskommitéernas diskretionära befogenheter och det faktum att deras arbete är hemligt inte förhindrar att de efterlever principer om god förvaltningssed.

ERSÄTTNING FÖR LÄKARKOSTNADER

Beslut i klagomål 319/97/PD mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I april 1997 klagade K till ombudsmannen över att kommissionen underlåtit att betala ut ersättning till honom för läkarkostnader som han hade ådragit sig på kommissionens begäran.

Den klagande hade klarat uttagningsprov KOM/A/764 som anordnades av kommissionen. Kommissionen bad honom i november 1994 att genomgå en läkarundersökning. Vid denna läkarundersökning ombads han att genomgå ytterligare en specialistundersökning hos en läkare som han själv fick välja ut. De kostnader som uppkom i samband med denna undersökning skulle ersättas av kommissionen. I januari 1995 vidarebefordrade han läkarräkningen till kommissionen. I juni 1995 erbjöd kommissionen K en tjänst, men den försenade ersättningen för hans läkarkostnader och även andra negativa erfarenheter av kommissionen i förbindelse med själva uttagningsprovet fick K att avböja erbjudandet. I oktober 1995 skrev han till kommissionen för att påpeka att han ännu inte mottagit någon ersättning. I april 1996 skrev han ännu en gång till kommissionen för att kräva ersättning för sina utgifter.

I sitt klagomål hävdade K att det var oacceptabelt att kommissionen varken hade ersatt honom för hans läkarkostnader eller svarat på hans två påminnelser.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen, som i sitt yttrande framförde att K:s läkarkostnader inte hade betalats i tid eftersom originalen av räkningarna och andra bestyrkande handlingar hade försvunnit, men att kommissionen under tiden hade betalat ut det berörda beloppet. Kommissionen beklagade den "oförklarliga" fördröjningen som hade uppstått. Dessutom förklarade kommissionen att förfarandet i samband med utbetalningarna av sådana ersättningar nu hade ändrats i syfte att undvika liknande förseningar i framtiden.

Kommissionen kommenterade inte K:s påstående om att han inte fått något svar på sina skrivelser.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer uttryckte K sin tillfredsställelse över att hans klagomål till ombudsmannen hade fått kommissionen att betala ut ersättningen för de berörda läkarkostnaderna. Han beklagade emellertid att han hade varit tvungen att vända sig till ombudsmannen för att få kommissionen att uppfylla sin förpliktelse att ersätta alla utgifter, och dessutom kunde han inte godta att kommissionen inte hade kommenterat underlåtenheten att svara på hans skrivelser.

BESLUTET

Det föreföll av kommissionens yttrande och klagandens kommentarer som att kommissionen hade betalat ut ersättning för den klagandes utgifter. Det framgick dessutom att kommissionen under tiden hade ändrat sina förfaranden vid sådana utbetalningar, så att dessa utbetalningar i framtiden skulle kunna utföras utan fördröjningar. Ombudsmannen drev därför inte denna aspekt av klagomålet vidare.

Kommissionen förnekade inte att den inte hade svarat på de två skrivelserna. Ombudsmannen framförde därför en kritisk anmärkning till kommissionen för att understryka att den omedelbart borde ha svarat på K:s skrivelser.

Eftersom denna aspekt av fallet rörde förfaranden i samband med specifika händelser i det förgångna var det inte lämpligt att eftersträva en vänskaplig förlikning i frågan. Ombudsmannen avslutade därför fallet.

3.7 UNDERSÖKNINGAR SOM UTFÖRTS AV OMBUDSMANNEN PÅ EGET INITIATIV

GENOMFÖRANDE AV ETT UTTAGNINGSPROV

Beslut i undersökningen på eget initiativ 674/COMLA/F/PD

I juli 1996 inledde ombudsmannen en undersökning på eget initiativ till följd av ett klagomål över genomförandet av uttagningsprov EUR/LA/76 anordnat av Europeiska kommissionen.

UNDERSÖKNINGEN

Ombudsmannen uppmanade kommissionen att lämna information om följande två punkter i förbindelse med uttagningsprovet:

- 1 Kraven på kunskaper i tyska hos de personer som ansvarade för att rätta proven i det skriftliga tysk-svenska översättningsprovet.
- 2 Hade de sökande rätt att få se de rättade proven och, om inte, av vilka orsaker?

KOMMISSIONENS YTTRANDE

Kommissionen svarade ombudsmannen genom en skrivelse av den 18 oktober 1996.

I sitt yttrande framförde kommissionen följande:

- 1 De personer som rättade uttagningsprov EUR/LA/76 var samtliga erfarna översättare med tyska som första språk. Kommissionen förklarade dessutom att alla prov hade rättats av två olika personer, och i de fall där uttagningskommittén ansåg det nödvändigt hade en tredje rättning utförts av en tredje oberoende översättare.
- 2 *"Det har aldrig varit praxis inom kommissionen (eller någon annan gemenskapsinstitution) att skicka tillbaka proven till de sökande. Tjänsteföreskrifterna föreskriver att uttagningskommittéernas arbete skall vara konfidentiellt. Uttagningskommittéerna måste arbeta på ett självständigt sätt och de bedömer själva de sökandes prestationer. Dessutom skulle det innebära en administrativ börda, till exempel fanns det omkring 56 000 sökande till enbart de två uttagningsproven KOM/A/770 och 764. Det kunde också leda till att de sökande inte behandlades lika om proven endast skickades tillbaka till de som begärde det."*

BESLUTET

Vad gäller frågan om kraven på kunskaper i tyska hos de personer som hade ansvaret för att rätta proven i förbindelse med uttagningsprov EUR/LA/76 konstaterade ombudsmannen att denna undersökning inte hade påvisat några administrativa missförhållanden.

Vad gäller de sökandes rätt att få tillträde till sina rättade prov påpekade ombudsmannen att han sedan undersökningens början hade fått in ett stort antal klagomål över bristande tillgång till de rättade proven, men också över bristande insyn i rekryteringsförfarandena som anordnades av gemenskapsinstitutionerna. Ombudsmannen beslöt därför att inleda en undersökning på eget initiativ om insynen i rekryteringsförfarandena och inom ramen för den undersökningen skulle frågan om rätten att få tillträde till rättade prov även behandlas.

Mot denna bakgrund fann ombudsmannen att det inte förelåg några grunder för ytterligare undersökningar och fallet avslutades därför.

KOMMISSIONENS ADMINISTRATIVA FÖRFARANDEN VID HANDLÄGGNING AV KLAGOMÅL ÖVER MEDLEMSSTATERNAS ÖVERTRÄDELSE AV GEMENSKAPSRÄTTEN

Beslut i undersökningen på eget initiativ 303/97/PD

I april 1997 inledde ombudsmannen en undersökning på eget initiativ i enlighet med artikel 138e i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Undersökningen gällde möjligheten att förbättra kvaliteten på kommissionens administrativa förfaranden för handläggning av klagomål gällande medlemsstaternas överträdelser av gemenskapsrätten, under perioden innan ärendet förs vidare till domstol.

BAKGRUNDEN TILL UNDERSÖKNINGEN

Den allmänna bakgrunden till att denna undersökning inleddes var att ett av de främsta målen med ombudsmannens verksamhet är att förbättra förbindelserna mellan gemenskapsinstitutionerna och medborgarna. En betydande del i förbindelserna gäller en av kommissionens viktigaste uppdrag, nämligen kommissionens roll som fördragets väktare i enlighet med artikel 155 i EG-fördraget. Kommissionen har alltid erkänt att den i stor utsträckning är beroende av enskilda medborgare och företag för att få kännedom om medlemsstaternas överträdelser av gemenskapsrätten. Därför är det av största betydelse att medborgarna har förtroende för kommissionens förmåga att behandla påstådda överträdelser.

Det mer specifika skälet till uindersökningen var att ombudsmannen hade fått in många klagomål över de administrativa förfaranden kommissionen tillämpar vid handläggningen av klagomål som ingivits av privata medborgare över medlemsstaternas underlåtenhet att uppfylla sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten. Dessa klagomål gällde inte kommissionens rätt att bestämma om den skulle vidta rättsliga åtgärder mot en medlemsstat i enlighet med artikel 169 i fördraget, utan snarare det administrativa förfarande som skall tillämpas innan eventuella rättsliga åtgärder kan inledas. Påståendena i de klagomål som ingivits till ombudsmannen gällde i synnerhet den överdrivet långdragna behandlingen av klagomål, bristen på information om den pågående behandlingen av klagomålet och avsaknaden av motivering till hur kommissionen hade kommit fram till slutsatsen att en medlemsstat inte gjort sig skyldig till några överträdelser.

UNDERSÖKNINGEN

Mot denna bakgrund intresserade sig ombudsmannen särskilt för de administrativa förfaranden som kommissionen tillämpade vid handläggningen av ett klagomål. Oavsett frågan om huruvida gemenskapsrättens principer eventuellt kunde innebära att de medborgare som ingav ett klagomål till kommissionen skulle ha större rättigheter vad gäller förfaranden, fann ombudsmannen att kommissionen själv hade möjlighet att ge dessa medborgare större förfarandemässiga rättigheter som ett uttryck för god förvaltningssed. Detta skulle vara förenligt med EG-domstolens rättspraxis, som fastslår att enskilda medborgare inte kan väcka talan inför EG-domstolen angående kommissionens beslut om att inte vidta åtgärder enligt artikel 169.

Ombudsmannen föreslog därför att kommissionen skulle skicka, till de klagande som registrerats, sina provisoriska slutsatser om att det inte förelåg någon överträdelse av gemenskapsrätten samt kommissionens uppgifter till stöd för dessa slutsatser. Samtidigt skulle kommissionen uppmana de klagande att framföra eventuella kommentarer inom en given tidsfrist, innan det slutliga beslutet fattades. Han påpekade att ett sådant förfarande medförde två fördelar. För det första skulle det med stor sannolikhet bidra till en mer effektiv förvaltning, eftersom de klagande skulle få en möjlighet att kritisera kommissionens ståndpunkt och därmed ge kommissionen en möjlighet att besvara denna kritik. För det andra skulle det förbättra medborgarnas förtroende för kommissionen, genom att ge dem möjlighet att mer fullständigt delta i artikel 169-förfarandet och därmed skapa ökad insyn i dessa förfaranden.

Kommissionens yttrande

I sitt yttrande fastslog kommissionen att klagomål från enskilda medborgare förblir den viktigaste källan till stöd för kommissionen i arbetet med att övervaka tillämpningen av gemenskapsrätten. Av den anledningen bekräftade kommissionen att de klagande spelade en viktig roll i fördragsbrottsförfarandet och att de, under perioden innan rättsliga åtgärder kan vidtas, har garantier vad gäller förfarandet, som kommissionen ständigt har utvecklat och förbättrat. Kommissionen förklarade sig villig att fortsätta detta arbete.

Kommissionen förklarade dessutom att alla klagomål som kommer in till kommissionen registreras och att man inte gör några undantag till denna regel. Så fort kommissionen får in ett klagomål bekräftar den att den mottagit klagomålet genom att skicka en skrivelse till den klagande med en bilaga, som förklarar de olika etapperna i fördragsbrottsförfarandet. När klagomålet har registrerats informeras den klagande om de åtgärder som skall vidtas till följd av klagomålet och om framställningar som skall göras till berörda nationella myndigheter. Den klagande informeras också om resultatet av den undersökning som görs i samband med hans eller hennes klagomål, om inga åtgärder har vidtagits till följd av klagomålet eller om fördragsbrottsförfarandet har inletts. Den klagande informeras också i fall andra förfaranden redan pågår i samma fråga.

Vad gäller tidsfrister för behandlingen av klagomål förklarade kommissionen att den i enlighet med sin egen interna arbetsordning skall fatta beslut om att avsluta ett fall utan att vidta några åtgärder eller beslut om att inleda det officiella fördragsbrottsförfarandet, inom en period på högst ett år från det datum då fallet registrerades, utom i särskilda fall som måste motiveras. Kommissionen påpekade dessutom att förseningar i handläggning av klagomål ofta beror på att diskussioner och kontakter med nationella myndigheter kräver mycket tid. Kommissionen anser det vara en av dess främsta målsättningar att begränsa sådana förseningar.

Ombudsmannen hade föreslagit att förslaget till beslut om att avvisa klagomålet skulle föreläggas den klagande, och kommissionen förklarade att den i flera fall informerat den klagande i förhand om att klagomålet skulle avvisas och många gånger lämnades en motivering till det föreslagna avvisandet. Kommissionen förklarade sig beredd att utvidga denna praxis, med undantag av de fall där klagomålet uppenbarligen saknade grund och där den klagande inte hört av sig.

BESLUTET

Kommissionen var konstruktiv och tjänstvillig i förbindelse med undersökningen. Ombudsmannen noterade med tillfredsställelse att kommissionen lade vikt vid en konstant utveckling och förbättring av medborgarnas ställning i artikel 169-förfarandet, under perioden innan eventuella rättsliga åtgärder kan vidtas.

Vad gäller behandlingen av klagomålen och den tid detta tar framförde kommissionen följande i sitt yttrande:

- 1 Kommissionen bekräftar att den tagit emot klagomålet.
- 2 Den klagande hålls informerad om de åtgärder kommissionen vidtar.
- 3 I enlighet med kommissionens interna arbetsordning skall ett beslut om att avsluta ett fall utan att vidta några åtgärder eller ett beslut om att inleda det officiella fördragsbrottsförfarandet fattas inom en period på högst ett år från det datum då klagomålet registrerades, utom i särskilda fall som skall motiveras. Motiveringen kan gälla den tid nödvändiga diskussioner med berörda nationella myndigheter krävt eller den tid man väntat på ett svar på kommissionens begäran om ytterligare information från samma myndigheter.

Om dessa regler efterlevs har man en rimlig säkerhet för att medborgaren hålls informerad om behandlingen av klagomålet och att klagomålet kommer att handläggas utan otillbörlig fördröjning inom en period på högst ett år, om inte särskilda skäl föreligger. Ombudsmannen fann därför att undersökningen inte hade påvisat några administrativa missförhållanden på denna punkt.

Kommissionen har noterat de förslag som lagts fram för att förbättra medborgarnas rättigheter i samband med artikel 169-förfarandet, under perioden innan rättsliga åtgärder kan vidtagas. Det föreföll s att kommissionen i framtiden i samtliga fall skall informera den klagande om sin avsikt att avsluta fallet, tillsammans med motiveringen till varför kommissionen anser att det inte föreligger någon överträdelse av gemenskapsrätten, med undantag av de fall då ett klagomål är klart ogrundat eller då den klagande förefaller att inte längre ha ett intresse i klagomålet.

Detta är ett viktigt framsteg i kommissionens strävan efter att konstant utveckla och förbättra den klagandes ställning i samband med artikel 169-förfaranden, under perioden innan rättsliga åtgärder kan vidtas. Medborgarna får därmed en möjlighet att framföra sina åsikter och kritise-

ra kommissionens ståndpunkt, innan den fattar sitt slutgiltiga beslut om att det inte föreligger några överträdelser av gemenskapsrätten.

Mot bakgrund av dessa undersökningsresultat syntes det inte föreligga några administrativa missförhållanden och ombudsmannen avslutade därför fallet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER FRÅN OMBUDSMANNEN

Kommissionen har förklarat att den när den bekräftar mottagandet av ett klagomål bifogar den klagande en bilaga, som ingående förklarar fördragsbrottsförfarandet. I denna bilaga lämnar kommissionen också information om den roll de nationella domstolarna spelar när det gäller att säkerställa en korrekt tillämpning av gemenskapsrätten. Även i andra sammanhang betonar kommissionen den avgörande roll de nationella domstolarna spelar i detta avseende.

I medlemsstaterna finns också viktiga icke-rättsliga mekanismer, som till exempel nationella ombudsmän och liknande organ, vars målsättning är att säkerställa medborgarnas möjligheter att inge klagomål när de utsätts för en felaktigt rättstillämpning. Ombudsmannen föreslog därför att kommissionen eventuellt också vid behov kunde informera de klagande om dessa organ.

4 FÖRBINDELSER MED EUROPAPARLAMENTET, RÅDET OCH KOMMISSIONEN

Den europeiska ombudsmannens uppgift är att inom ramen för sitt ämbetsområde skydda och verka för de europeiska medborgarnas rättigheter enligt gemenskapsrätten. Den uppgiften delas med andra organ i gemenskapen. Effektiva åtgärder för att säkra medborgarnas rättigheter kräver samarbete, goda arbetsrelationer, ömsesidigt förtroende och regelbundna kontakter mellan ombudsmannen och andra gemenskapsorgan, särskilt Europaparlamentet och Europeiska kommissionen som också handlägger klagomål från medborgarna.

4.1 EUROPAPARLAMENTET OCH UTSKOTTET FÖR FRAMSTÄLLNINGAR

Unionens medborgare har rätt att inge framställningar till Europaparlamentet och att klaga till den europeiska ombudsmannen (artikel 8d i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen). Ombudsmannen och utskottet för framställningar i parlamentet är därför kompletterande institutioner. Ett samarbete mellan de två organen är följaktligen av särskild betydelse.

Sedan inrättandet av den europeiska ombudsmannen har ett nära samarbete upprättats med utskottet för framställningar och de två sekretariaten har regelbunden kontakt. De två organens respektive funktioner och arbetsmetoder har blivit tydligare. Det finns en överenskommelse om den ömsesidiga överföringen av klagomål och framställningar i tillämpliga fall och med den klagandes eller framställarens medgivande.

Ett standardformulär som kan användas för att inge klagomål till ombudsmannen har fått stor spridning. På formuläret kan de klagande ange om de samtycker till att deras klagomål överförs till ett annat behörigt organ om ombudsmannen inte kan behandla det.

Vad gäller klagomål som ligger utanför ombudsmannens behörighetsområde, men som kan behandlas som framställningar av Europaparlamentet, överför ombudsmannen klagomålet direkt till parlamentet, förutsatt att den klagande har gett sitt samtycke. I de fall där klagomålsformuläret inte har använts skriver ombudsmannen till den klagande och föreslår att klagomålet överförs till Europaparlamentet för att handläggas som en framställning.

När det gäller klagomål som behandlar frågor som eventuellt skulle kunna utgöra föremål för en framställning, men som inte är tydligt formulerade eller tillräckligt dokumenterade, upplyser ombudsmannen den klagande om

möjligheten att lämna in en framställning till Europaparlamentet och bifogar ett exemplar av broschyren som handlar om rätten att lämna in en framställning.

År 1997 överfördes två framställningar till ombudsmannen för att behandlas såsom klagomål. Tretton klagomål överfördes till Europaparlamentet för att behandlas som framställningar och 86 klaganden rekommenderades att lämna in en framställning till Europaparlamentet.

Utskottet för framställningar behandlar ombudsmannens årsrapport och utarbetar ett betänkande om den till parlamentet. Ombudsmannen överlämnade sin årsrapport för 1996 till utskottet för framställningar i Bryssel den 21 april 1997.

Den 14 juli 1997 lade Jacob Söderman fram årsrapporten för 1996 på Europaparlamentets plenarsammanträde i Strasbourg. Parlamentet diskuterade därefter årsrapporten och betänkandet från utskottet för framställningar. Ombudsmannen mottog en inbjudan till att delta i en presskonferens, som anordnades av utskottet för framställningar den 15 juli, tillsammans med Alessandro Fontana, ordförande i utskottet för framställningar, och Nicolaos Papakyriazis, föredragande för utskottets betänkande.

I enlighet med artikel 3.7 i stadgan har ombudsmannen möjlighet att förelägga Europaparlamentet en särskild rapport i de fall där parlamentet kan vidta åtgärder för att bistå ombudsmannen i enlighet med bestämmelserna i stadgan.

Den 15 december överlämnade ombudsmannen sin första särskilda rapport till Europaparlamentets ordförande, José María Gil-Robles. Ombudsmannen hade på eget initiativ utfört en undersökning om allmänhetens möjligheter att få tillträde till dokument hos 15 olika gemenskapsinstitutioner och -organ. Undersökningen inleddes i juni 1996 och avslutades med ombudsmannens beslut av den 20 december 1996, som innehöll förslag till rekommendationer till 14 gemenskapsinstitutioner och -organ¹.

Samtliga institutioner och organ sände detaljerade yttranden till ombudsmannen i enlighet med artikel 3.6 i stadgan. I den särskilda rapporten analyserade ombudsmannen de detaljerade yttrandena och drog uppmärksamheten på frågor som Europaparlamentet eventuellt kunde behandla. Rapporten innehöll emellertid inga formella rekommendationer.

¹ Årsrapport 1996, sid. 81-87.

Utöver kontakterna med utskottet för framställningar deltog Jacob Söderman också i ett sammanträde i utskottet för arbetsordningen, valprovning och ledamöters immunitet den 24 september i Bryssel, under vilket ändringsförslag till parlamentets arbetsordning diskuterades. Ändringsförslagen till artikel 161 lades fram i ett förslag till betänkande från föredraganden, Brian Crowley. Utskottet för framställningar avgav sitt yttrande den 10 november 1997.

Vid sitt besök i Belgien den 25-27 november deltog den europeiska ombudsmannen i ett sammanträde i Europaparlamentets utskott för rättsliga frågor och medborgarrätt i syfte att diskutera utskottets betänkande om kommissionens fjortonde årsrapport om genomförandet av gemenskapsrätten (föredragande Astrid Thors).

Jacob Söderman informerade utskottet om den undersökning han inlett på eget initiativ om kommissionens administrativa förfaranden vid behandlingen av klagomål över medlemsstaternas överträdelse av gemenskapsrätten. (*Den 29 januari 1998 antog Europaparlamentet utskottets betänkande och en resolution i vilken ombudsmannens initiativ välkomnades*).

4.2 EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Den andra europeiska institutionen som ombudsmannen upprätthåller en regelbunden dialog och ett regelbundet samarbete med är Europeiska kommissionen. De flesta klagomål som leder till att ombudsmannen inleder en undersökning gäller påstådda administrativa missförhållanden i kommissionens verksamheter. Detta är normalt eftersom kommissionen är det huvudsakliga gemenskapsorgan som fattar beslut som har en direkt inverkan på medborgarna.

Enligt artikel 155 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen kommer det an på kommissionen att säkerställa att gemenskapslagstiftningen efterlevs, särskilt i medlemsstaterna. Kommissionen kan enligt artikel 169 i fördraget föra ärenden vidare till domstolen. I egenskap av "fördragets väktare" har kommissionen ett viktigt ansvar för att säkerställa att unionsmedborgarnas juridiska rättigheter respekteras. Medborgarna har möjlighet att framföra klagomål till kommissionen om de upplever att deras rättigheter kränks, särskilt av en medlemsstat. För att underlätta utformningen av sådana klagomål har kommissionen publicerat ett standardformulär i EGT¹.

¹ EGT C 26/6 1/2/89, 89/C 26/07.

Under året inledde och avslutade ombudsmannen en undersökning på eget initiativ om kommissionens administrativa förfaranden vid handläggning av klagomål gällande medlemsstaternas överträdelse av gemenskapsrätten. Del 3 innehåller en sammanfattning av ombudsmannens beslut efter avslutandet av undersökningen.

Europeiska ombudsmannen hade ett sammanträde med kommissionsledamöterna under ordförande Santers ordförandeskap den 23 april och lade vid detta tillfälle fram sin årsrapport för 1996. Kommissionsledamöterna och Jacob Söderman diskuterade frågor av gemensamt intresse.

Den 4 juli hade Jacob Söderman tillsammans med sin förvaltningsdirektör Ian Harden ett sammanträde med kommissionens generaldirektörer.

Den 10 oktober mötte José Martinez Aragon, förste juridiske handläggare, och Ursula Garderet, sekreterare, tjänstemän från generaldirektoratet för sysselsättning, arbetsmarknad och socialpolitik (GD V) för att gå igenom dokument i förbindelse med ett klagomål.

Jacob Söderman och hans förvaltningsdirektör Ian Harden mötte kommissionens generalsekreterare, Carlo Trojan, och Jean-Claude Eeckhout, direktör för generaldirektoratets direktorat E i Strasbourg den 21 oktober. Ombudsmannen och generalsekreteraren kom överens om att det i vissa fall kunde vara lämpligt att hålla ett informellt möte för att försöka uppnå en vänskaplig förlikning i enlighet med artikel 3.5 i stadgan och diskuterade möjligheterna för kommissionen att eventuellt anta en kodex för god förvaltningssed för sina tjänstemän. De kom också överens om att samarbeta för att anordna ytterligare ett seminarium för samverkande tjänstemän från de nationella ombudsmannainstitutionerna och liknande organ. Slutligen meddelade ombudsmannen generalsekreteraren att de deltidsarbetande juridiska rådgivarna, som arbetade för Euro-Jus-nätverket via kommissionens representationer i medlemsstaterna, enligt honom gjorde en mycket värdefull insats för att ge unionsmedborgarna klar och tydlig information om deras rättigheter i enlighet med gemenskapsrätten.

4.3 EUROPEISKA UNIONENS RÅD

Jacob Söderman mötte Piris, generaldirektör för rådets rättstjänst, den 22 april i Bryssel. Han mötte också Boixareu, generaldirektör för rådets sekretariat för budget, administration och förbindelser med gemenskapsinstitutionerna.

Rådets generalsekreterare, Jürgen Trumpf, meddelade ombudsmannen att rådet den 9 juni hade antagit ett nytt förfarande för handläggning av klagomål.

mål över påstådda administrativa missförhållanden när rådets generalsekretariat agerar i egenskap av tillsättningsmyndighet i enlighet med tjänsteföreskrifterna. Hädanefter har rådets generalsekreterare befogenhet till att handlägga sådana klagomål och att direkt lämna relevant information till den europeiska ombudsmannen.

Coreper inbjöd Jacob Söderman till lunch i Bryssel den 25 juli. Han redogjorde då för sitt arbete som europeisk ombudsman och svarade på frågor.

5 FÖRBINDELSER MED NATIONELLA OMBUDSMÄN OCH LIKANDE ORGAN

För att säkerställa de europeiska medborgarnas rättigheter håller ett flexibelt samarbetssystem på att utvecklas mellan den europeiska ombudsmannen och ombudsmän och liknande organ i medlemsstaterna.

Ansvar för tillämpningen av många aspekter av gemenskapslagstiftningen faller på nationella, regionala eller lokala myndigheter i medlemsstaterna. Klagomål från medborgare som anser att dessa myndigheter har kränkt deras rättigheter enligt gemenskapsrätten faller utanför ramen för ombudsmannens ämbetsområde, även om en unionsmedborgares rättigheter berörs, till exempel rätten till fri rörlighet som garanteras i artikel 8a i EG-fördraget. I flera fall skulle sådana klagomål effektivt kunna behandlas av nationella ombudsmän eller liknande organ (som till exempel utskottet för framställningar), som i allt större utsträckning engageras i frågor som rör nationella myndigheters tillämpning av gemenskapsrätten.

5.1 ETT NÄTVERK AV SAMVERKANDE TJÄNSTEMÄN

Vid ett seminarium i Strasbourg i september 1996 enades de nationella ombudsmännen och liknande organ och den europeiska ombudsmannen om att upprätta ett nätverk av samverkande tjänstemän. Nätverket har till uppgift att främja ett fritt informationsflöde om gemenskapsrätten och dess genomförande och att göra det möjligt att överföra klagomål till det organ som är bäst lämpat för att handlägga dem.

Europeiska ombudsmannen anordnade ett seminarium för de samverkande tjänstemännen i Bryssel den 23-24 juni 1997, under vilket man diskuterade genomförandet av gemenskapsrätten på det nationella planet. Bland talarna var Jacob Söderman, Alessandro Fontana, ordförande i Europaparlamentets utskott för framställningar, Lars Clevesköld från den svenska ombudsmannainstitutionen, Axel Voss, Euro-Jus-representant från kommissionens informationskontor i Tyskland, Peter Dyrberg från den europeiska ombudsmannainstitutionen, van Nuffel från Europeiska kommissionens rättstjänst och Saverio Baviera från Europaparlamentets utskott för framställningar. Deltagarna i seminariet deltog också i en del av ett sammanträde i utskottet för framställningar.

Under seminariets sista del, som genomfördes med Michael Brophy från den irländska ombudsmannainstitutionen som ordförande, lade deltagarna fram förslag om hur det framtida samarbetet skulle genomföras i praktiken. Ett förslag lades till exempel fram om att den europeiska ombudsmannen

skulle utarbeta ett regelbundet nyhetsbrev och att man skulle anordna fler seminarier.

Det första nyhetsbrevet skickades ut i slutet av oktober 1997. Med tiden är det tänkt att nyhetsbrevet skall ges ut i elektronisk form. För att underlätta denna utveckling och möjligheten till att upprätta en Internet-användargrupp inom nätverket undersöker den europeiska ombudsmannens sekretariat hur de nationella ombudsmännen och liknande organ använder e-post och Internet.

Claude Desjean, den franska ombudsmannainstitutionens generalsekreterare, besökte den europeiska ombudsmannens kontor den 5 juni 1997. Ian Harden informerade honom om förvaltnings- och budgetfrågor i samband med tillhandahållandet av administrativa tjänster beträffande den europeiska ombudsmannen.

5.2 SAMARBETE VID HANDLÄGGNING AV KLAGOMÅL

Vid 1996 års seminarium i Strasbourg kom man överens om att den europeiska ombudsmannen skulle ta emot förfrågningar från nationella ombudsmän om gemenskapsrätten, och antingen svara direkt eller föra frågan vidare till lämplig institution eller lämpligt organ inom unionen.

1997 behandlades två sådana undersökningar till den europeiska ombudsmannen. De sändes in av den irländska ombudsmannen och gällde klagomål som han hade under behandling. Den första förfrågan som skickades in den 14 mars 1997 gällde tolkningen av gemenskapsrättens betsämmler för utbetalning av extensifieringsbidrag. Den andra förfrågan var daterad den 20 juni 1997 och gällde tilldelningen av en särskild referenskvantitet av mjölk enligt rådets förordning 2055/93.

Förfrågningarna vidarebefordrades till kommissionen, med begäran om svar inom tre månader. Erhållna svar sändes till den irländska ombudsmannen.

Europeiska ombudsmannen vidarebefordrade tre klagomål, som var riktade mot nationella myndigheter och därför låg utanför hans ämbetsområde, till den berörda nationella ombudsmannen för handläggning: 17/97/BB (ett konfidentiellt ärende) och 1006/97/BB vidarebefordrades till det finska parlamentets ombudsman, och 650/97/PD skickades till Nederländernas nationella ombudsman. Klagomål 705/97/VK överfördes på motsvarande sätt till Luxemburgs parlamentet för behandling som en framställning.

I ett annat fall (257/97/IJH) klagade en ledamot av Europaparlamentet på hur sekretariatet i utskottet för framställningar hade behandlat en framställning från en person i hans valkrets. Den europeiska ombudsmannen fastslog att det inte fanns någon grund för att inleda en undersökning. Han begärde emellertid information om ärendet från den portugisiska ombudsmannen (*Provedor de justiça*), José Menéres Pimentel, som gällde de portugisiska myndigheternas konfiskering av ett fordon som tillhörde en person i ledamotens valkrets. Pimentel upplyste den europeiska ombudsmannen om att en portugisisk domstol hade fattat beslut i frågan och bifogade en kopia av det berörda domstolsbeslutet. Den europeiska ombudsmannen vidarebefordrade denna information till ledamoten.

5.3 SAMARBETE MED REGIONALA OMBUDSMÄN OCH LIKANDE ORGAN

I syfte att främja ett effektivt samarbete mellan den europeiska ombudsmannen och hans kollegor på det regionala planet anordnade Kataloniens ombudsman, *El Síndic de Greuges de Catalunya*, Anton Cañellas, ett tvådagarsseminarium i Barcelona den 28-30 oktober. Den europeiska ombudsmannen deltog i mötet tillsammans med Peter Dyrberg och José Martínez Aragon från sitt sekretariat. Övriga deltagare var företrädare för regionala ombudsmän och regionala utskott för framställningar i medlemsstaterna, ordföranden för Europaparlamentets utskott för framställningar, Alessandro Fontana, samt chefen för utskottets sekretariat Saverio Baviera.

I sitt anförande talade Jacob Söderman om hur de europeiska institutionerna och de regionala ombudsmännen och liknande organ kunde samarbeta för att övervaka genomförandet av gemenskapslagstiftningen ("*El papel del Defensor del pueblo*").

Dyrberg analyserade i sitt inlägg EG-domstolens senaste rättspraxis inom ett antal områden, som bland annat omfattade den fria rörligheten och principen om icke-diskriminering. Martínez Aragon talade om de lokala enheternas och regionernas roll i unionens arbete, i synnerhet med avseende på deras ansvar för att säkerställa en korrekt tillämpning av gemenskapsrätten.

I slutdeklarationen från seminariet underströks behovet av ett närmare samarbete. Man beslöt att de regionala ombudsmännen och liknande organ också skulle utse samverkande tjänstemän för att samordna samarbetet med den europeiska ombudsmannen på området för gemenskapsrätten. Ombudsmannen för Belgiens flamländska samhälle, Jan Goorden, åtog sig att anordna ett uppföljningsseminarium under 1998.

5.4 MÖTE MED DE NATIONELLA OMBUDSMÄNNEN I EUROPA

Den 9-11 september deltog Jacob Söderman i de europeiska nationella ombudsmännens sjätte årsmöte i Jerusalem i Israel. Han åtföljdes av sin förvaltningsdirektör Ian Harden och sin pressattaché Ilta Helkama.

Mötets värd var domare Miriam Ben-Porat, ansvarig för den högsta förvaltningsrättsliga klagoinstansten (*Public Complaints Commissioner*) och statsrevisor. Deltagarna kom från över 20 länder.



Domare Miriam Ben-Porat, värdinna vid de Europeiska ombudsmännens sjätte möte i Israel år 1997, tillsammans med Jacob Söderman och Ian Harden.

Ben-Porats talade i sitt inledningsanförandet om ombudsmannen som demokratins och de mänskliga rättigheternas försvarare. I sitt tal nämnde hon att hon som ansvarig för den högsta förvaltningsrättsliga klagoinstansten hädanefter skulle låta sig kallas "ombudsmannen". Hon välkomnade definitionen på begreppet "administrativa missförhållanden" som gjordes i Europeiska ombudsmannens årsrapport för 1995.

Jacob Söderman talade om den europeiska ombudsmannens roll under det första mötet, för vilket Claes Eklundh, den svenske chefsjustitieombudsmannen, var ordförande. Marten Oosting, Nederländernas ombudsman (*de nationale ombudsman*) och Jacques Pelletier, den franske ombudsmannen (*Médiateur de la République*) som också var mötets ordförande, talade om vilket innehåll och vilka följder en ombudsmans årsrapport bör ha.

Vid det sista mötet där Sir William Reid, Förenade kungarikets tidigare ombudsman, hade ordförandeskapet, talade Katalin Gönczöl från Ungern om asylpolitik, flyktingar och invandring. Under den efterföljande debatten kom deltagarna överens om att Amsterdamfördragets bestämmelser om asyl och invandring nödvändiggjorde ett utökat samarbete mellan de europeiska nationella ombudsmännen. Den europeiska ombudsmannen fick i uppdrag att organisera detta samarbete.

6 PUBLIC RELATIONS

Den europeiska ombudsmannens informationsstrategi har två målsättningar. Den första består i att informera personer, som kan ha ett verkligt skäl att klaga över administrativa missförhållanden vid den verksamhet som utövas av gemenskapens institutioner eller organ, om deras rätt att klaga till Europeiska ombudsmannen och om hur detta görs.

Den andra målsättningen består i att förbättra förbindelserna mellan unionen och dess medborgare, genom att informera allmänheten i stort om ombudsmannens roll när det gäller att förverkliga unionens engagemang för öppna, demokratiska och ansvarstagande administrativa förfaringsätt. Det är samtidigt viktigt att inte väcka falska förväntningar, som kanske bara leder till ett ökat antal klagomål utanför Europeiska ombudsmannens ämbetsområde.



Nathaneel, Andrea, Jessica, Laura och Manuel vid grundskolan i Poggio i Italien skickade ett vackert kort till Europeiska ombudsmannens kontor, efter den framgångsrika "Giornata dell'Unione Europea" som de och deras lärare anordnade den 9 maj 1997.

Informationsstrategin har därför huvudsakligen inriktats på att målinriktat korrekt information till olika grupper av potentiella klagande. Samtidigt är såväl konventionella publikationer som ombudsmannens hemsida avsedda att vara intressanta och livfulla, så att de också kan användas i utbildningssyften, i synnerhet när det gäller att lära unga människor om Europa.

Under år 1997 gjordes framsteg vid uppnåendet av bägge målsättningarna. Såväl det totala antalet klagomål som antalet tillåtna klagomål ökade. Det står emellertid klart att mycket återstår att göras, i synnerhet med avseende på sådana medlemsstater som Italien och Tyskland, för att säkerställa att var och en som kan ha en verklig anledning att klaga till ombudsmannen får kännedom om sin rätt att göra detta.

6.1 HÖJDPUNKTER UNDER ÅR 1997

DEN OFFICIELLA INVIGNINGEN AV KONTORET I STRASBOURG

Den officiella invigningen av Europeiska ombudsmannens kontor i Strasbourg ägde rum den 8 april, i närvaro av Europaparlamentets ordförande José María Gil-Robles, den franska ministern för Europafrågor (*Délégué aux affaires européennes*) Michel Barnier, och den franska nationella ombudsmannen (*Médiateur de la République*) Jacques Pelletier.

En gemensam presskonferens med anledning av tilldragelsen genomfördes av Barnier, Pelletier och Jacob Söderman.



Den franska europaministern Michel Barnier hedrade invigningen av Europeiska ombudsmannens kontor i Strasbourg med sin närvaro.

CHADWYCK-HEALEY-UTMÄRKELSEN

Den Europeiska informationsföreningen *European Information Association* tilldelade den 29 april Jacob Söderman sin första *EIA Chadwyck-Healey*-utmärkelse, för hans insatser för europeisk information under år 1997. *Chadwyck-Healey*-utmärkelsen utdelas årligen till den person som gjort

mest för att främja och utveckla tillgången till information om Europeiska unionen och Europa i vidare bemärkelse.

Utmärkelsen tilldelades Jacob Söderman som ett erkännande för hans bidrag till att främja den europeiska medborgarens rätt att få tillgång till officiella dokument vid gemenskapens institutioner, inklusive hans krav på att tillgång till dokument skulle garanteras i det reviderade Fördraget om Europeiska unionen. Prissumman donerades till Amnesty International.

OECD-SEMINARIUM OM ETIK INOM DEN OFFENTLIGA SEKTORN

Jacob Söderman medverkade i ett symposium om "Etik inom den offentliga sektorn: utmaningar och möjligheter för OECD-länderna" den 3-4 november i Paris. Vid symposiet medverkade regeringsföreträdare och akademiska experter, och de tog upp sådana frågor som etik och ökad insyn i regeringsarbete, etik och värderingar för ny offentlig förvaltning samt frågan om hur offentliga och privata sektorer griper in i varandra. Jacob Söderman satt ordförande vid den första arbetssessionen som gick under namnet "Ethical challenges in a time of change".

FÖRELÄGGANDE AV DEN ÅRLIGA RAPPORTEN FÖR 1996 FÖR EUROPAPARLAMENTET

Europeiska ombudsmannens årliga rapport för 1996 förelades Europaparlamentet vid dess plenarsammanträde i Strasbourg den 14 juli 1997.



Jacob Söderman presenterar sin årsrapport för Europaparlamentet vid dess session i Strasbourg i juli.

FÖRELÄGGANDE AV OMBUDSMANNENS FÖRSTA SPECIALRAPPORT

Ombudsmannen förelade sin första specialrapport för Europaparlamentets ordförande, José María Gil-Robles, den 15 december. Rapporten hade upprättats i enlighet med artikel 3.7 i stadgan, och redovisar resultaten av en undersökning som ombudsmannen gjort på eget initiativ om offentlig tillgång till dokument vid gemenskapens institutioner och organ.



I december presenterade Europeiska ombudsmannen sin första specialrapport för José María Gil-Robles, Europaparlamentets ordförande.

6.2 KONFERENSER OCH SAMMANTRÄFFANDEN

En informationskampanj för att öka den europeiska medborgarens medvetenhet om Europeiska ombudsmannens existens inleddes år 1995. Viktiga bidrag till denna kampanj utgörs av ombudsmannens program med officiella besök i medlemsstaterna, som inleddes 1996, liksom också av offentliga föreläsningar och medverkan vid konferenser och möten.

Under 1997 fortsatte Jacob Söderman sitt program för att i medlemsstaternas massmedier föra ut Europeiska ombudsmannen till de europeiska medborgarna.

Ombudsmannen och hans personal fortsatte också att vid europeiska och internationella kongresser, seminarier och sammanträffanden ge föreläsningar och hålla anföranden om Europeiska ombudsmannens roll och funk-

tioner. Dessutom hade Jacob Söderman möten med många olika forskare och besöksgrupper. Utöver de specifika besök som redovisas nedan gjordes regelbundna besök i Bryssel och Luxemburg, för sammanträffanden med andra gemenskapsinstitutioner (se även kapitel 4).

BELGIEN

Den 18 mars sammanträffade Europeiska ombudsmannen med de nyvalda belgiska federala ombudsmännen Pierre-Yves Monette och Herman Wuyts i Bryssel, och utbytte arbetserfarenheter med dem. Jacob Söderman åtföljdes av Peter Dyrberg

Den 6 maj deltog Peter Dyrberg vid konferensen "EU-medborgarskap - nuvarande tillstånd och framtidsperspektiv" i Bryssel, som anordnas av *European Citizens Action Service*.

Jacob Söderman gjorde ett officiellt besök i Belgien den 25-27 november. Under sin vistelse besökte han de belgiska federala ombudsmännens kontor och träffade de federala ombudsmännen, Wuyts och Monette. Han höll också ett anförande inför kontorets juridiska personal om sina erfarenheter som europeisk ombudsman och som riksdagens ombudsman i Finland dessförinnan.

Vid Europaparlamentets informationskontor välkomnades Jacob Söderman av avdelningschefen Thomas och förste handläggaren Boumans. Erfarenhetsutbytet rörde ombudsmannens arbete och informationskontorets funktion, liksom också möjligheterna att främja medborgarnas medvetenhet om Europeiska ombudsmannen, vid den Europadag som skall firas den 9 maj 1998.

Jacob Söderman besökte dessutom det belgiska representanthuset, där han välkomnades av parlamentets vice ordförande van Der Mael och andra ledamöter av det belgiska parlamentet. Han höll ett anförande inför det belgiska parlamentets utskott för framställningar och för parlamentsutskottet med ansvar för europafrågor.

Besökets sista dag ägnades åt en sammankomst med representanter för det civila belgiska samhället. Sammanträffandet anordnades i Europaparlamentets byggnad. Många olika personer medverkade vid mötet och många frågor ställdes till Europeiska ombudsmannen. Vid den efterföljande presskonferensen närvarade journalister från de viktigaste belgiska tidningarna, såsom *De Morgen*, *Le Soir*, *La Libre Belgique*, *Het Laatste Nieuws* och *De Financieel Economische Tijd*, som gav en god täckning av Europeiska ombudsmannens besök i Belgien.

Under sitt besök i Belgien besökte Jacob Söderman kommissionens representation i Belgien. Han träffade Vandebon, representationens chef, Moës, biträdande chef, liksom också P Vande Castele från Euro-Jus-nätverket, som talade om sin erfarenhet såsom Euro-Jus-rådgivare.

DANMARK

Den 19-21 mars besökte Europeiska ombudsmannen Danmark tillsammans med Peter Dyrberg. Han träffade och utbytte åsikter med Ove Fich, ordförande i Folketingets utskott för EU-frågor, Bjørn Elmquist, ordförande i utskottet för rättsliga frågor, samt ledamöterna i de två utskotten. Utskottet för EU-frågor upprättade senare ett betänkande om Europeiska ombudsmannens årsrapport för 1996, som det publicerade den 8 oktober 1997.

Jacob Söderman sammanträffade också med den danske ombudsmannen (*Folketingets Ombudsmand*), Hans Gammeltoft-Hansen, och hans personal.

Jacob Söderman träffade också Thomas A. Christensen, chef för kommissionens representation i Köpenhamn och hans personal, som hade anordnat besöket, och höll en presskonferens. Han träffade också Mikael Bramsen, chef för parlamentets informationskontor. Vid parlamentets informationskontor hade han ett lunchsammanträffande med bland andra Ole Due, tidigare ordförande för EG-domstolen.

TYSKLAND

Jacob Söderman besökte Tyskland den 3-5 mars tillsammans med Vicky Kloppenburg. I Mainz träffade han ombudsmannen för Rheinland-Pfalz, Ullrich Galle. De såväl jämförde sina olika ämbetsområden och funktioner som diskuterade konkreta fall som rörde gemenskapsrätten. Jacob Söderman träffade också vice ordförande, i delstatsparlamentet i Rheinland-Pfalz, Hans-Günter Heinz och ordföranden för dess utskott för framställningar, Klaus Hammer. Vid presskonferensen gav Jacob Söderman en översiktlig redogörelse för sitt arbete och diskuterade olika fall han handlagt.

I Bonn medverkade Jacob Söderman i en konferens om "Rätten att lämna in framställningar", som anordnades av Christa Nickels, ordförande i den tyska förbundsdagen (*Deutsche Bundestag*) utskott för framställningar, i samband med ett initiativ att införa ett nationellt ombudsmannasystem i Tyskland. Jacob Söderman tog också tillfället i akt till ett meningsutbyte med tjänstemän inom förvaltningen för förbundsdagens utskott för framställningar, däribland Friederike Freifrau von Welck, Franz Kremser och den

sambandsansvarige Inge Gerstberger. Jacob Söderman träffade också den biträdande departementschefen vid utrikesministeriet och Tysklands representant vid regeringskonferensen, dr Werner Hoyer, för ett meningsutbyte och för information.

Jacob Söderman inbjöds att hålla ett anförande om sitt arbete och ämbetsområde vid en middag som anordnades av Europaparlamentets kontor i Bonn, för representanter för EU-relaterade föreningar och organisationer, höga ämbetsmän och journalister från Bonn. Dessutom genomfördes en rundabordskonferens vid kontoret, med representanter för föreningar för konsumentintressen, miljöfrågor, jordbruk, handel och industri. Jacob Söderman träffade också chefen för Europeiska kommissionens kontor i Bonn, Axel Buz, och medborgarrådgivaren, Axel Voss, för ett meningsutbyte. Han träffade dessutom journalister vid pressklubben i Bonn.

Peter Dyrberg höll ett anförande om "Europeiska ombudsmannen som en del av unionens engagemang för insyn och demokrati" vid en konferens med temat "Europas civila samhälle", som genomfördes i Lochum i Tyskland den 4 april och som anordnades av den tyska stiftelsen *Mitarbeit*.

Galle, ombudsman för Rheinland-Pfalz, gjorde ett officiellt besök hos Europeiska ombudsmannen den 21 oktober. Vid överläggningarna framhöll Galle och Jacob Söderman behovet av ett gott samarbete mellan Europeiska ombudsmannen och de nationella och regionala ombudsmännen i medlemsstaterna, samt diskuterade möjligheten att genomföra en sammankomst med ombudsmännen på delstatsnivå i Tyskland.

Galle fick också möjlighet att träffa ordföranden för utskottet för framställningar, Sandro Fontana, vice ordföranden Ullmann och Schmidbauer, en av ledamöterna i utskottet för framställningar. Han träffade dessutom Willie Rothley, vice ordförande i utskottet för rättsliga frågor.

SPANIEN

Jacob Söderman medverkade i mötet "*VI Jornadas Europeas en el Parlament de Catalunya*", som anordnades av Europarörelsens katalanska råd i Barcelona, Spanien. Ombudsmannen höll anförandet "*El papel del Defensor del Pueblo Europeo y la ciudadanía europea*" (Europeiska ombudsmannens roll och medborgarna i Europa) den 27 januari. Några av talarna var ordföranden för det Katalanska parlamentet, Joan Reventós, ordföranden för Europarörelsens katalanska råd Eduard Sagarra, samt ordföranden för Europarörelsens federala råd i Spanien, Carlos Ma Bru. Mötet fick en bra presstäckning och Jacob Söderman gav flera radiointervjuer.



Anton Cañellas, El Síndic de Greuges de Catalunya, Jacob Söderman och Eduard Sagarra, ordförande i Europarörelsens federala råd, under mötet i Barcelona i januari.

Den 27-29 januari representerade José Martínez Aragon ombudsmannen vid konferensen "Regeringskonferensen: Information och medborgarnas roll", som anordnades av *Universidad Alvalá de Henares* i Madrid, Spanien. Bland talarna var den spanska europaministern, De Miguel, Moran (ordförande i utskottet för institutionella frågor), Medina, Verde I Aldea och Robles Piquer (vice ordföranden i Europaparlamentet), den spanska ombudsmannen, Fernández Miranda, liksom också universitetsfolk och journalister. Martínez Aragon höll ett anförande om ombudsmannens arbete ur aspekten öppenhet. Evenemanget fick en bra täckning i pressen.

De latinamerikanska ombudsmännens andra årskongress genomfördes i Toledo i Spanien den 14-16 april. På inbjudan av den spanska ombudsmannen (*Defensor del Pueblo*), Fernando Álvarez de Miranda y Torres, höll Jacob Söderman inledningsanförandet över ämnet "Medborgarnas rättigheter och de ekonomiska integreringsprocesserna" (*Derechos ciudadanos y procesos de integración económica: Reflexiones críticas desde la perspectiva de la unión europea*). Vid kongressen deltog samtliga nationella ombudsmän från Latinamerika, ordförandena i regionens kommissioner för de mänskliga rättigheterna, ombudsmännen från Spanien och Portugal samt alla spanska regionala ombudsmän. Kongressens arbete var inriktat på urbefolkningarnas mänskliga rättigheter och ombudsmannens roll som övervakare av rättsväsendet.

Efter en inbjudan från professor Carlos Moreira vid det Europeiska centret för juridiska studier höll Jacob Söderman ett anförande om Europeiska

ombudsmannens roll (*El papel del Defensor del pueblo europeo*) den 16 april 1996, vid Carlos III-universitet i Madrid. Han berättade för studenterna om de möjligheter de europeiska medborgarna har att skydda sina rättigheter, och om sina egna erfarenheter såsom europeisk ombudsman.

Efter en inbjudan från ombudsmannen för Valenciaregionen, Lizón, besökte Jacob Söderman Valencia den 27 oktober för att hålla ett anförande om Europeiska ombudsmannens roll (*El papel del Defensor del pueblo europeo*) vid en konferens som anordnats av "*Club de Encuentro Manuel Broseta*", för personer från statsförvaltningen, affärsmän, akademiska lärare och studenter. Klubben anordnade en presskonferens och Jacob Söderman gav intervjuer för flera tidningar, däribland *El País*, *EFE*, *El Periodico* och *Avui*.

Zigenskt ungdoms första Europakongress genomfördes i Barcelona den 6-9 november. Evenemanget utgjorde ett av initiativen inom det europeiska året mot rasism. Det samlade runt 300 unga zigenare från hela Europa, i syfte att söka försvara och främja romanikulturen. Hans Majestät Felipe de Borbón var ordförande vid öppningsceremonin. Jacob Söderman hade bjudits in att medverka vid kongressen, och att föra ordet vid avslutningssessionen, där också ordföranden för Kataloniens regionala regering, Pujol, närvarade. Jacob Söderman betonade hur viktigt det var att bekämpa alla former av diskriminering, för att kunna utveckla ett fritt och öppet samhälle. Kongressen fick stor uppmärksamhet i pressen, däribland i *La Vanguardia*, *El País*, *ABC*, *El Periodico*, *Avui* och *El Punt*.

FRANKRIKE

Ian Harden representerade Europeiska ombudsmannen vid ett symposium över temat "Europeiskt medborgarskap", som genomfördes på Korsika den 20-21 februari, på inbjudan av det Regionala institutet för administration i Bastia. Symposiet anordnades inom ramen för den franska regeringens "Nationell dialog för Europa".

Symposiet öppnades av Korsikas prefekt, Claude Erignac, och ledamoten av Europaparlamentet Jean Baggioni, som också är ordförande i Korsikas exekutiva råd. Harden höll ett anförande benämnt "*La fonction du Médiateur européen depuis sa création dans le Traité de Maastricht*" (Europeiska ombudsmannens uppgift sedan ämbetet inrättades genom Maastrichtfördraget). Andra anföranden hölls av Pierre Chaubon och Philippe Bardiaux, från den franska nationella ombudsmannens kontor, Alberto Olivo, *Difensore civico di Trento* samt Yves Salesse, *Conseiller d'Etat*.

Harden representerade Europeiska ombudsmannen såsom en av deltagarna i panelen vid det regionala forum "*l'Europe et la vie quotidienne*", som genomfördes i Versailles den 27 mars. Detta forum anordnades inom ramen för den franska regeringens "Nationella dialog för Europa" och hade tre teman: utbildning i Europa, arbete i Europa och att vara europeisk medborgare. Den franske Europaministern Michel Barnier satt ordförande. Andra medverkande i panelen var den franske statssekreteraren från hälsovårdsdepartementet, Gaymard, Europaparlamentets vice ordförande Nicole Fontaine, samt den franska ledamoten i Europeiska revisionsrätten, Bernicot.

Den franske nationelle ombudsmannen Jacques Pelletier bjöd in Jacob Söderman till ett besök vid sitt kontor i Paris den 7-9 oktober. Vid besöket biträdde ombudsmannen av Olivier Verheecke och Daniela Tirelli.

De viktigaste ämnen som kom upp till diskussion med Pelletier och hans rådgivare för externa förbindelser, Bardiaux, var den franske ombudsmannens erfarenheter av att förhandla fram vänskapliga uppgörelser och tillämpning av principen om lika behandling. En översikt över det franska ombudsmanna-systemets arbetssätt och struktur gavs av cheferna för de olika enheterna. Vid lunchen fick Jacob Söderman möjlighet att träffa Denoix de Saint Marc, vice ordförande i *Conseil d'Etat*.

I Lille besökte Jacob Söderman den 8 oktober *Délégation Départementale du Médiateur* för regionen Nord-Pas-de-Calais och *Centre Interministériel des Renseignements Administratifs (CIRA)*. Han träffade här Fiems, *Délégué Départemental* och direktör för CIRA, som förklarade vilken roll *Délégué Départemental* spelar i det franska ombudsmannasystemet. Efter ett sammanträffande med prefekten Alain Ohrel gav Jacob Söderman en presskonferens för lokala journalister. Han tackade också ja till en inbjudan från Rougerie, *Délégué à la Citoyenneté et à la Médiation* till ett besök i stadshuset i Lille. Rougerie förklarade Lilles stadsfullmäktiges initiativ att inrätta en medlingstjänst på den kommunala nivån. Den presskonferens Pelletier och Jacob Söderman gav i Lille rapporterades i *L'Union*, *Nord Éclair* och *La Voix du Jeudi*.

I Paris träff. Söderman den 9 oktober ordförandena för Paris advokatsamfund och den fransamfund och den franska advokatkonferensen, och de besökte domstolarna tillsammans. Vid Europaparlamentets informationskontor och Europeiska kommissionens representation i Paris träffade han de två kontorens chefer, Bernard Chevallier och Jean-Louis Giraudy, och höll en presskonferens tillsammans med Pelletier.

Söderman besökte också *Conseil Constitutionnel* och togs emot av dess ordförande Roland Dumas.

Innan han avslutade sitt besök höll Söderman ett anförande om sin roll såsom Europeisk ombudsman, inför ett sammanträffande mellan de nationella ombudsmän som medverkade i tillskapandet av förbundet för fransktalande ombudsmän.



Pelletier och Söderman vid Europeiska ombudsmännens besök i Paris i september.

Ian Harden höll ett anförande över ämnet "*L'accès aux documents des Institutions et des organes de l'Union européenne*" vid informationsdagen "*L'Europe: sources d'information*", som *Centre d'Information sur les Institutions Européennes* anordnade i Strasbourg den 20 oktober.

ITALIEN

Peter Dyrberg medverkade i en konferens som anordnades i Florens av det europeiska universitetsinstitutet den 28 februari-1 mars, rörande gemenskapens decentraliserade organ. Han redogjorde översiktligt för Europeiska ombudsmannens arbete och gick i synnerhet in på en undersökning om offentlig tillgång till dokument som utförts på ombudsmannen-seget initiativ.

Vicky Kloppenburg medverkade i ett seminarium om "Europeiska unionens medborgares rättigheter" som anordnades av divisionen för Europaärenden vid den autonoma provinsen Sydtyrolens regering i Bolzano i Italien den 7 november 1997. Hon höll ett anförande om den Europeiska ombudsmannens ämbetsområde och roll, jämfört med den Europaparlamentets utskott för framställningar spelade. Andra talare var professor Fausto Capelli, direktör för Europainstitutet i Parma, och dr Walter Oberwexer från universitetet i Innsbruck.

Ian Harden medverkade i ett forum om "Nya vägar för Europainformation", som anordnades av Europeiska informationstjänsten i Florens i Italien den 8-10 november. Han höll ett anförande över ämnet "Den Europeiska ombudsmannen och offentlig tillgång till dokument hos gemenskapens institutioner och organ". Bland övriga talare märktes Andrea Pierucci från kommissionsledamoten Orejas kabinett, samt Peter Doyle som företrädde kommissionens generaldirektorat X.

LUXEMBURG

Den 15-16 maj medverkade Jacob Söderman vid Euro-Jus-mötet i Luxemburg, tillsammans med Peter Dyrberg. Han höll ett anförande om sin roll som europeisk ombudsman och beskrev sitt arbete.

NEDERLÄNDERNA

Peter Dyrberg höll ett anförande om Europeiska ombudsmannen och öppenhet vid en konferens om det kommande Amsterdamfördraget, som anordnades i Amsterdam 31 maj av de holländska ledamöterna av Europaparlamentets socialistiska grupp.

Den 18-19 september medverkade Jacob Söderman vid seminariet "Insyn och öppenhet", som anordnades av Europeiska institutet för offentlig förvaltning (EIPA) i Maastricht. Han höll ett anförande om Europeiska ombudsmannens roll och inflytande vad gäller tillgång till dokumentation och insyn i beslutsfattande.

Ian Harden medverkade vid den konferens om förvaltning av Europeiska unionens nya fördrag: frågor om flexibilitet och legitimitet, som genomfördes vid Europeiska institutet för offentlig förvaltning i Maastricht den 26-28 november 1997, för att diskutera Amsterdamfördragets inverkan på Europeiska ombudsmannens behörighet.

ÖSTERRIKE

Jacob Söderman besökte Österrike den 3-6 juni. Han sammanträffade med Benita Ferrero-Waldner, statssekreterare vid utrikesdepartementet, och ambassadör Gregor Woschnagg, chef vid departementet för europafrågor, samt med andra representanter för ministeriet. Dessutom träffade han Peter Wittmann, statssekreterare vid förbundskanslersämbetet. Efter ett besök vid det österrikiska parlamentet (*Nationalrat*) deltog han i en middag med Heinrich Neisser, det österrikiska parlamentets andre ordförande, samt österrikiska journalister.



Ingrid Korosec, Volksanwältin, och Europeiska ombudsmannen vid firandet av 20-årsdagen av ombudsmannainstitutionen i Österrike.

När 20-årsdagen av inrättandet av den österrikiska nationella ombudsmannainstitutionen (*Österreichische Volksanwaltschaft*) firades höll Jacob Söderman ett anförande över ämnet "Finns det en klassisk parlamentarisk ombudsman?".

Jacob Söderman besökte dessutom förbundsakademien för offentlig förvaltning och höll ett föredrag om Europeiska ombudsmannens roll och uppgifter. Vid detta besök träffade han akademins chef, Walter Dohr, och förde

diskussioner med forskningsstuderande från akademien vilka specialiserat sig på EU-frågor.

Vid sitt besök i Wien fick Jacob Söderman också möjlighet att besöka den österrikiska landsorganisationen ÖGB där han träffade Karl Heinz Nachnebel, chef för det internationella ÖGB-sekretariatet. Dessutom besökte han: den federala jordbrukskammaren där han träffade dess ordförande Rudolf Schwarzböck och andra representanter; den österrikiska arbetsmarknadskammaren, där han träffade ordföranden Herbert Tumpel; samt den österrikiska handelskammaren. Vid en arbetslunch träffade han dessutom Wolfgang Streitenberger, chef för Europeiska kommissionens representation i Wien, samt Michael Reinprecht, chef för Europaparlamentets informationskontor.

FINLAND

Jacob Söderman höll ett anförande vid Nordiska Administrativa Förbundets möte den 21-22 augusti 1997 i Helsingfors. Vid mötet deltog omkring 200 personer som var medlemmar av förbundet, bestående av advokater med arbetsuppgifter inom rättsväsendet, den offentliga förvaltningen och universitetet i de nordiska länderna.

SVERIGE

Den 29-31 januari medverkade Jacob Söderman vid ett seminarium vid universitetet i Göteborg och höll ett anförande med rubriken "Europeisk ombudsman - en verklig makt eller demokratisk kosmetika?" En presskonferens, anordnad av Europeiska kommissionens representation, följde på mötet.

Söderman deltog också i seminariet "*Nya dimensioner till välfärden*" tillsammans med Pádraig Flynn, ledamot av Europeiska kommissionen, och Pauline Green, ledamot av Europaparlamentet, samt medverkade vid en pressträff och ett öppet hus för medborgarna för att diskutera Europafrågor vid centralstationen i Göteborg.

Den 4 december höll Jacob Söderman ett anförande över ämnet "Den Europeiska ombudsmannens arbetssätt" vid ett evenemang som anordnades av *ELSA*, en organisation bestående av studenter som läser gemenskapsrätt vid Göteborgs universitet, med biträde av Europaparlamentets informationskontor. Vid anförandet var mer än 100 personer närvarande, däribland inbjudna advokater och jurister från regionen.

FÖRENADE KUNGARIKET

Vid sitt besök i Förenade kungariket den 13-14 mars höll Jacob Söderman den årliga gästföreläsningen vid *Institute of European Public Law* vid universitetet i Hull. Anförandet, "*Thousand and one complaints - The European Ombudsman en route*" (Tusen och ett klagomål - Europeiska ombudsmannen på väg), publicerades senare i tidskriften *European Public Law*, som redigeras av institutets föreståndare, professor Patrick Birkinshaw.

Vid sitt besök i London den 29 april sammanträffade Jacob Söderman med Geoffrey Martin, chef för Europeiska kommissionens representation, och med Martyn Bond, chef för Europaparlamentets informationskontor i London.

Tillsammans med den juridiska handläggaren Benita Broms besökte Jacob Söderman London den 8-10 juli. Den 8 juli framträdde Jacob Söderman med en muntlig utsaga inför överhusets ständiga utskott för Europeiska gemenskapen, under ordförandeskap av lord Tordoff. Mötet spelades in för framtida utsändning och en rapport publicerades senare av det ständiga utskottet, (4:e-rapporten, session 1997-1998, HL 18). Jacob Söderman träffade dessutom parlamentets kommissionär för förvaltningsfrågor, Michael Buckley.

Jacob Söderman intervjuades av Norman Smith vid *BBC:s* studio i Westminster för *Radio 4*-programmet "*Europe Now*" den 8 juli 1997. Den 9 juli 1997 gav ombudsmannen en intervju i London på såväl engelska som spanska för *Bloomberg Television*, som genomfördes av Geraldine Rijs för programmet "*Financial Markets Commodities News*".

Den 10 juli träffade ombudsmannen chefen för Europeiska kommissionens representation i London Geoffrey Martin, och åt en arbetslunch under värdskap av Martyn Bond, chef för Europaparlamentets informationskontor i London, tillsammans med den brittiska delen av *European Association of Journalists*.

Vid *Solicitors' European Group:s* kvällsmöte höll Jacob Söderman anförandet "Den Europeiska ombudsmannens roll", samt medverkade vid en middag tillsammans med gruppens vice ordförande Simon Holmes, och medlemmar av gruppen.

Ian Harden representerade ombudsmannen vid ett seminarium om insyn och tillgång till den Europeiska läkemedelsmyndighetens (EMA) dokument, som anordnades av EMA i London den 30 oktober. Några andra

medverkande var José-Luis Valverde López, ledamot av Europaparlamentet, samt representanter för industri, konsumenter, pressen och den amerikanska livsmedelsmyndigheten. Harden höll ett anförande inför seminariet om ombudsmannens undersökning på eget initiativ avseende offentlig tillgång till dokument.

6.3 ANDRA EVENEMANG

Pressattachéerna vid Finlands alla ambassader i Europeiska unionens medlemsstater träffade Europeiska ombudsmannen i Strasbourg den 15 januari.

De nordiska fackföreningarnas representanter i Bryssel, Sven Svensson, John Svenningsen, Knut-Arne Sanden och Heikki Pohja, höll ett möte med Europeiska ombudsmannen i Strasbourg den 15 januari.

Benita Broms och Ilta Helkama medverkade vid den 9:e "*Stammtisch Pierre PFLIMLIN*" över temat "*Des Finlandais à Strasbourg*" i Strasbourg den 29 januari, och redogjorde för Europeiska ombudsmannens roll och funktioner.

Den 14 februari tog Jacob Söderman emot en grupp studenter från universitetet i Liège och gav en översikt över Europeiska ombudsmannens roll och ansvar.

En grupp på 25 studenter från den juridiska fakulteten vid Erasmusuniversitetet i Rotterdam, med inriktning på internationell och europeisk rätt, besökte Europeiska ombudsmannen den 19 februari.

Finlands justitieminister, Kari Häkämies, besökte Europeiska ombudsmannen den 8 april tillsammans med Jan Törnqvist, lagstiftningsdirektör och Raija Toiviainen, senior regeringssekreterare vid justitieministeriet.

Professor Roy Gregory vid *Centre for Ombudsman Studies* vid universitetet i Reading diskuterade med Jacob Söderman i Strasbourg den 18 april, med avseende på hans forskningsprojekt som behandlade Europeiska ombudsmannen och finansierades av Leverhulmestiftelsen.

Söderman höll ett anförande om ombudsmannens roll och arbete vid den middag som *Nordic Women's Network* genomförde i Bryssel den 21 april.

Ledamöter av utskottet för framställningar i delstatsparlamentet i Rheinland-Pfalz togs emot i Bryssel den 22 april av Peter Dyrberg, som presenterade Europeiska ombudsmannens arbete.

En grupp studenter från den danska handelshögskolan *Niels Brock* togs emot i Bryssel den 29 april av Peter Dyrberg, som höll ett anförande om Europeiska ombudsmannens arbete.

Den 12 maj träffade Jacob Söderman en grupp finländska statstjänstemän, som medverkade vid den kurs "*La France et l'Union européenne*", som anordnades av *Centre des Etudes européennes de Strasbourg*.

En grupp på 17 studenter från Torneås institut för företagsekonomi och datateknik besökte europeiska ombudsmannen, och en grupp om 40 svenska pensionärer och entreprenörer, "Aktiva Seniorer", besökte europeiska ombudsmannen i Strasbourg den 13 maj.

Jacob Söderman träffade Sahravouiska republikens premiärminister Mahfoud Ali Beiba i Strasbourg den 14 maj.

Den juridiska handläggaren Benita Broms medverkade i ett seminarium benämnt "Det 21:a århundradets sociala stadga", som anordnades av Europeiska rådets sekretariat i Strasbourg den 14-16 maj.

Den 15 maj och 9 september 1997 redogjorde Vicky Kloppenburg översiktligt för Europeiska ombudsmannens arbete för besöksgrupper från Niedersachsen i Tyskland, på inbjudan av ledamoten av Europaparlamentet Brigitte Langenhagen.

Europaparlamentet anordnade ett öppet hus i Strasbourg den 18 maj i samband med en Europadag. Evenemanget blev en stor framgång med ett stort antal besökare. Vid ombudsmannens monter inbjöds besökarna att delta i en frågetävling om Europeiska ombudsmannens roll och funktioner. De som klarade tävlingen fick smärre priser.

Den 31 maj besökte Jacob Söderman Oslo i Norge. Han medverkade vid Europeiska regionala mötet för *Lex Mundi*, en global sammanslutning av 134 självständiga advokatbyråer, och höll ett anförande om Europeiska ombudsmannens arbete med avseende på insyn: "En öppen och offentlig europeisk administration".

Paulina Oros, biträdande direktör vid det ungerska justitieministeriet, och två av tjänstemännen därifrån, besökte ombudsmannens kontor i Bryssel den 3 juni. Peter Dyrberg gav en översiktlig redogörelse för Europeiska ombudsmannens roll.

Den 4 juni presenterade Peter Dyrberg Europeiska ombudsmannens arbete för en grupp doktorander från Institutet för internationell ekonomisk rätt vid universitetet i Helsingfors, i samband med deras besök i Bryssel.

Europaparlamentets öppna hus i dess lokaler i Strasbourg gav medborgarna möjlighet att titta närmare på unionens verksamhet

...



... och en av besökarna koncentrerade sig på att få fram de rätta svaren i frågetävlingen om ombudsmannens skyldigheter och funktioner.

Den franska ombudsmannens generalsekreterare Claude Desjean besökte Europeiska ombudsmannens kontor den 5 juni 1997, och informerades av Ian Harden om förvaltnings- och budgetfrågor med avseende på tillhandahållandet av administrativa tjänster till Europeiska ombudsmannen.

Den ledande tjänstemannen (*assistant clerk*) vid det brittiska underhusets skatte- och finansutskott (*Treasury Committee*) Jennifer Long besökte Europeiska ombudsmannens kontor den 12 juni och informerades av Ian Harden om ombudsmannens arbete.

Den 18 juni tog Peter Dyrberg i Bryssel emot en grupp lärare från den tyska delstaten *Sachsen-Anhalt* och presenterade Europeiska ombudsmannens arbete.

Giuseppe Guarneri, tidigare chef för divisionen för de mänskliga rättigheterna vid Europarådet, gav ett anförande inför ombudsmannens personal om sitt arbete vid en informell lunch den 11 juli.

På uppdrag av den tyska regeringen gjorde det tyska produktionsbolaget *l'image* den 14-15 juli ett videoporträtt av Europeiska ombudsmannen, riktat till unga människor.

En grupp på 28 domare och advokater från Finland träffade Europeiska ombudsmannen under sitt studiebesök i Strasbourg den 22 september.

Biträdande justitieombudsmannen vid Finlands riksdag, Riitta-Leena Paunio, och en delegation från hennes kontor i Helsingfors, besökte Europeiska ombudsmannen den 26 september.

Den 3 oktober träffade ombudsmannen Ulf Öberg, notarie vid Europeiska gemenskapernas domstol, som förbereder en doktorsavhandling om insyn.

En grupp studenter från Vichtis' kommun i Finland besökte Europeiska ombudsmannen den 14 oktober. Ytterligare en grupp besökare från Finland togs emot den 20 oktober.

Linda Reif, professor vid universitetet i Alberta i Edmonton i Kanada, och redaktör vid det Internationella ombudsmannainstitutet, besökte ombudsmannens kontor i Strasbourg den 20-24 oktober för forskning i Europeiska ombudsmannens arbete.

Den 22 oktober 1997 och den 17 december 1997 inbjöds Vicky Kloppenburg av ledamoten av Europaparlamentet Gerhard Schmid, för att tala inför representanter för lokala och regionala förvaltningar i Bayern om Europeiska ombudsmannens arbetes relevans för tyska medborgare.

Den 18 november tog Jacob Söderman emot en grupp om 18 studenter i Strasbourg, efter ett program som genomförts inom ramen för det internationella juridiska samarbetet vid den juridiska fakulteten vid *Vrije Universiteit Brussel*, och redogjorde översiktligt över sin roll som europeisk ombudsman för dem.

Jacob Söderman åt lunch med Nordiska rådets ordförande Olof Salmen, när denne besökte Strasbourg den 19 november. Salmen åtföljdes av Berglind Ausgeirsdottir, generaldirektör vid Nordiska rådets sekretariat, Susanne Eriksson, notarie vid Ålands lagting, samt Guy Lindström, generalsekreterare för Finlands delegation vid Nordiska rådet.

Den 21 november tog Jacob Söderman emot en grupp om 24 lärare från *Handelsskolen i Ballerup* i Danmark, och redogjorde översiktligt för Europeiska ombudsmannens arbete.

Peter Gjerloeff Bonnor, doktorand från den juridiska avdelningen vid Europeiska universitetsinstitutet, besökte Europeiska ombudsmannens kontor den 24-25 november och intervjuade Jacob Söderman och Ian Harden.

Domaren vid Europeiska gemenskapernas domstol Leif Sevón, och domaren vid förstainstans-rätten Virpi Tiili, besökte Europeiska ombudsmannens kontor i Strasbourg den 1 december. Jacob Söderman redogjorde översiktligt för sitt arbete. Sevón och Tiili höll anföranden om domstolarnas rättsskipning för de juridiska tjänstemännen vid ombudsmannens kontor.

Señor Pallicer, lokal ombudsman för fast bosatta och turister i staden Calvià på Mallorca, besökte ombudsmannens kontor den 2 december. Señor Pallicer och Jacob Söderman informerade varandra om sina respektive roller och funktioner och utbyte åsikter.

Professor Moreira från centret för europeiska juridiska studier vid universitetet Carlos III i Madrid besökte tillsammans med sina studenter den Europeiska ombudsmannen den 12 december.

Den 16 december var ombudsmannen inbjuden talare vid en lunch som genomfördes av *Kangaroo Group*. Vid evenemanget medverkade att 50-tal ledamöter av Europaparlamentet, anhängare till Kangaroo Group och gäster. Jacob Söderman höll ett anförande där han förklarade de olika typer av problem de europeiska medborgarna vände sig till Europeiska ombudsmannen med.

6.4 PUBLIKATIONER

"Europeiska ombudsmannen - frågor och svar" är en broschyr som är avsedd såväl för den som tänker inkomma med ett klagomål, som för att upplysa den bredare allmänhet om ombudsmannens arbete. Broschyren har fått en omfattande spridning genom Europaparlamentets och Europeiska kommissionens informationskontor i medlemsstaterna, de nationella ombudsmännens kontor och liknande organ, samt olika grupperingar och nätverk såsom Europeiska infocenters, Euro Info-Points, europeiska dokumentationscentra, Euro-Libraries och ett antal specifika mottagare såsom konsumentorganisationer, handelskammare och yrkesorganisationer. Under 1997 var efterfrågan på broschyren så stor att den ursprungliga upplagan på 100 000 exemplar tog slut och ett nytryck blev nödvändigt.

European ombudsmannen medverkade också i allmänna unionspublikationer och informationsprogram såsom *Medborgarnas Europa*, ett gemensamt initiativ från Europaparlamentet och Europeiska kommissionen, som ingår i "*Informationsprogrammet för europeiska medborgare*".

Ombudsmannen avser att dra nytta av de nya möjligheter till information och samverkan som Internet erbjuder fullt ut. Under år 1997 inrättade ombudsmannen en särskild adress till sin hemsida (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>) där sådan grundläggande information om ombudsmannen som de årliga rapporterna, ombudsmannens viktigaste anföranden och beslut, liksom också broschyren och klagomålsformuläret finns tillgängliga. Det går lätt att gå till denna sida direkt från Europaparlamentets hemsida och vice versa. Det finns också en länk till och från "Europa"-servern. Från och med början av år 1998 kommer ett betydligt mer omfattande material, exempelvis pressreleaser och sammanfattningar av ombudsmannens beslut, att finnas med och uppdateras regelbundet.

Informationen på Internet utgör emellertid ett komplement till och inte en ersättning för publikationer av konventionellt slag, som också fortsättningsvis kommer att finnas tillgängliga för en betydligt större del av befolkningen än den som har tillgång till Internet.

Ombudsmannens årliga rapport för år 1996 förelades Europaparlamentet den 14 juli 1997, och har distribuerats till de europeiska institutionerna, internationella ombudsmannainstitutioner, ombudsmännen i medlemsstaterna, universitetsbibliotek, europeiska dokumentationscentra och media. Den återgavs också i Europeiska gemenskapernas officiella tidning och gjordes tillgänglig på ombudsmannens hemsida.

6.5 MEDIERELATIONER

Ett effektivt utnyttjande av massmedia är viktigt för informationsstrategins bägge målsättningar. Massmedia når ut till människor som kan ha verkliga skäl för att klaga över administrativa missförhållanden i den verksamhet som utövas av gemenskapsinstitutioner eller gemenskapsorgan, och informerar dessutom de europeiska medborgarna generellt om ombudsmannens existens och funktioner.

Presskonferenser (sammanlagt nio) anordnades regelmässigt i medlemsstaterna vid Jacob Södermans besök, liksom också vid andra särskilda tillfällen, exempelvis vid öppnandet av Europeiska ombudsmannens kontor i Strasbourg den 8 april. Detta öppnande täcktes av omkring 20 journalister.

I samband med att ombudsmannens årliga rapport för 1996 framlades Europaparlamentet i Strasbourg, den 14 juli, åt Jacob Söderman middag med en grupp journalister från olika medlemsstater. Han medverkade också vid en presskonferens som anordnades av utskottet för framställningar den 15 juli, tillsammans med Nicolaos Papakyriazis, ordförande i utskottet för framställningar.

Den 20 februari var Jacob Söderman inbjuden till Strasbourgs pressklubbs traditionella torsdagslunch. Han höll ett anförande för klubbens medlemmar om sin roll och sina skyldigheter såsom Europeisk ombudsman.

Jacob Söderman träffade dessutom flera olika journalistgrupper vid sina besök i de olika medlemsstaterna och i Bryssel och Strasbourg, bland annat den brittiska sektionen inom *European Association of Journalists* den 10 juli i London, en grupp med 17 nordiska journalister, som var medlemmar i *Nordisk Journalistcenter* den 10 april i Bryssel, samt en grupp med 12 radiojournalister från *Danmarks radios nyhetsredaktion* den 17 september i Strasbourg. Han medverkade också vid *National Union of Journalists* möte i Bryssel i september och tog emot flera journalistgrupper från olika medlemsstater i Strasbourg.

Jacob Söderman lät sig intervjuas av elever från en skola i Rom den 17 april, för ett italienskt TV-program om barns uppfattningar om Europeiska unionen. Programmet producerades i samarbete med kommissionens GD X.

Bordry intervjuade Europeiska ombudsmannen för *Lettres des Européens* den 6 november i Strasbourg.

Utöver intervjuerna med media vid sitt besök i medlemsstaterna (se ovan) gav Jacob Söderman också journalister från tidningar, tidskrifter, radio och TV i medlemsstaterna omkring 50 andra intervjuer, bland annat *The European Voice*, *The European*, *The Insider*, holländska *Algemene Dagblad* och *NRC Handelsblad*, belgiska *De Morgen*, tyska *Badische Zeitung*, svenska *Dagens Nyheter* och *Finanstidningen*, finska *Turun Sanomat*, *Keskisuomalainen*, *Ilkka* och *Nykypäivä*, brittiska *The Times*, tyska *Wirtschaftswoche* och *EU Magazin*, holländska *Plus*, *BBC Radio*, *France Inter*, *Radio France Internationale*, *Deutsche Welle*, *Radio Nederland*, *Radio Portuguesa*, italienska *RAI*, svenska *Sveriges radio* och *Sveriges radio/Gotland*, Finlands rundradio *YLE*, *Television Española*, *Danmarks television*, svenska *STV* och de finländska televisionsbolagen *YLE* och *MTV*.

Jacob Söderman gav också media utanför unionen intervjuer, exempelvis den chilenska tidningen *El Mercurio*, den ungerska tidningen *Magyar Hírlap* och den japanska TV-stationen *Japan Broadcasting Company*.

BILAGA A: STATISTIK ÖVER EUROPEISKA OMBUDSMANNENS ARBETE UNDER 1997

A. ÄRENDEN SOM HANDLAGTS UNDER ÅR 1997

1. Sammanlagt antal ärenden handlagda 1.1. 1997- 31.12. 1997 1412

* Klagomål och förfrågningar som inte avslutats per den 31/12 1996	227 ¹
* Klagomål inkomna under 1997	1181
* Nya egna initiativ från Europeiska ombudsmannens sida	4

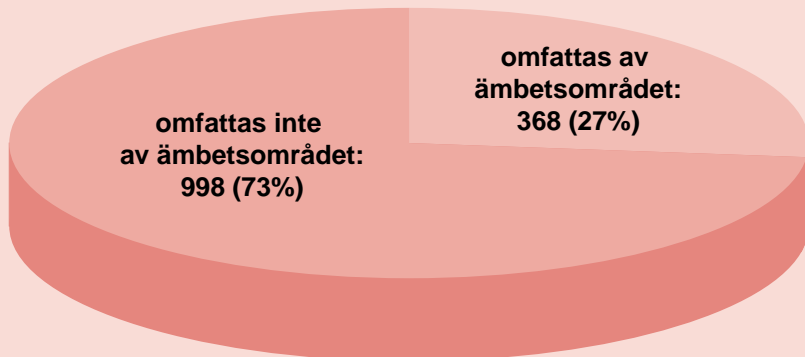
2. Avslutad undersökning om tillåtlighet/otillåtlighet 97%

3. Klassificering av klagomålen

a) I enlighet med Europeiska ombudsmannens ämbetsområde

- * omfattas av ämbetsområdet: 368 (27%)
- * omfattas inte av ämbetsområdet: 998 (73%)

I ENLIGHET MED EUROPEISKA OMBUDSMANNENS ÄMBETSOMRÅDE



¹ Varav 2 initiativundersökningar av Europeiska ombudsmannen och 106 tillåtna klagomål.

b) Skäl till att klagomålen fallit utanför ämbetsområdet

* den klagande är inte behörig att klaga	10
* klagomålet gäller inte en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan	946
* klagomålet rör inte administrativa missförhållanden	42

c) Analys av klagomål som ligger inom ämbetsområdet tillåtna klagomål:

* påbörjade undersökningar	196
* grund för undersökning saknas	34
- behandlas eller har avgjorts av utskottet för framställningar	17
- övrigt	17

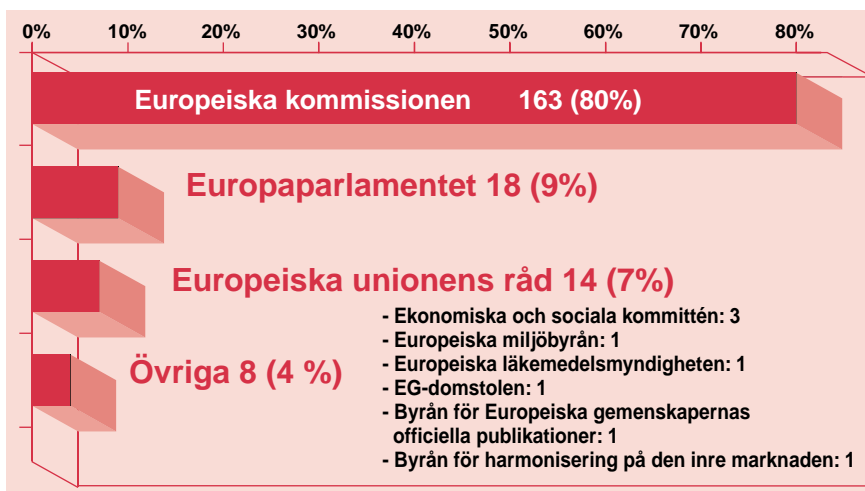
Otillåtna klagomål: 138

Otillåtliga till följd av

* Framställare/sakfråga ej identifierad	48
* Tidsfristen har överskridits	4
* Tidigare administrativa möjligheter ej utnyttjade	64
* Hanteras av, eller har hanterats av, domstol	17
* Interna möjligheter ej uttömda vad gäller personalfrågor	5

B. PÅBÖRJADE UNDERSÖKNINGAR 200

(196 tillåtna klagomål och 4 initiativ från Europeiska ombudsmannens sida)

1. Institutioner och organ som varit föremål för undersökningar¹

¹ En del fall rör 2 eller flera institutioner eller organ.

2. Typ av påstådda administrativa missförhållanden ¹

	Avsaknad av eller förvägran av information, öppenhet 60 (25%)
	Diskriminering 42 (17%)
	Förfaranden, rätt att försvara sig 32 (13%)
	Orättvisa, maktmissbruk 23 (9%)
	Försening som kunnat undvikas 22 (9%)
	Försummelse 22 (9%)
	Underlåtenhet att säkerställa uppfyllande av skyldighet(artikel 169) 20 (8%)
	Rättsligt fel 14 (6%)
	Annat administrativt missförhållande 9 (4%)

¹ I en del fall påstås 2 olika typer av administrativa missförhållanden ha förekommit.

C. TOTALT ANTAL BESLUT RÖRANDE NEDLÄGGNING AV ETT FALL ELLER GENOMFÖRANDET AV EN UNDERSÖKNING: 1271

1. Klagomål som inte fallit inom ämbetsområdet	998
13 klagomål har överförts till Europaparlamentet som en framställan,	
3 till nationella ombudsmän, 1 som en framställan till ett nationellt parlament och	
490 klaganden har rekommenderats att kontakta ett annat organ:	
* Nationella/regionala ombudsmän eller framställan till parlamentet	254
* Att inge en framställan till Europaparlamentet	86
* Europeiska kommissionen	76
* EG-domstolen	1
* Övriga	73
2. Klagomål som fallit inom ämbetsområdet, men som är otillåtna	138
3. Klagomål som omfattas av ämbetsområde, som är tillåtna, men där skäl till undersökning inte föreligger:	34
4. Undersökningar som lagts ner med ett motiverat beslut	101¹
* Inga administrativa missförhållanden konstaterade	59 ²
* Med en kritisk anmärkning till institutionen	21
* Löst av institutionen	16
* Vänskaplig uppgörelse	3
* Speciell rapport	1
* Avbruten av den klagande	2
* Övriga	6 ³

D. INFORMATION AVSEENDE DE KLAGOMÅL SOM REGISTRERATS UNDER ÅR 1997 (1181 KLAGOMÅL)

1. Klagomålets källa	
* Ingivet direkt till Europeiska ombudsmannen:	1162
- från enskilda medborgare	1067
- från företag:	38

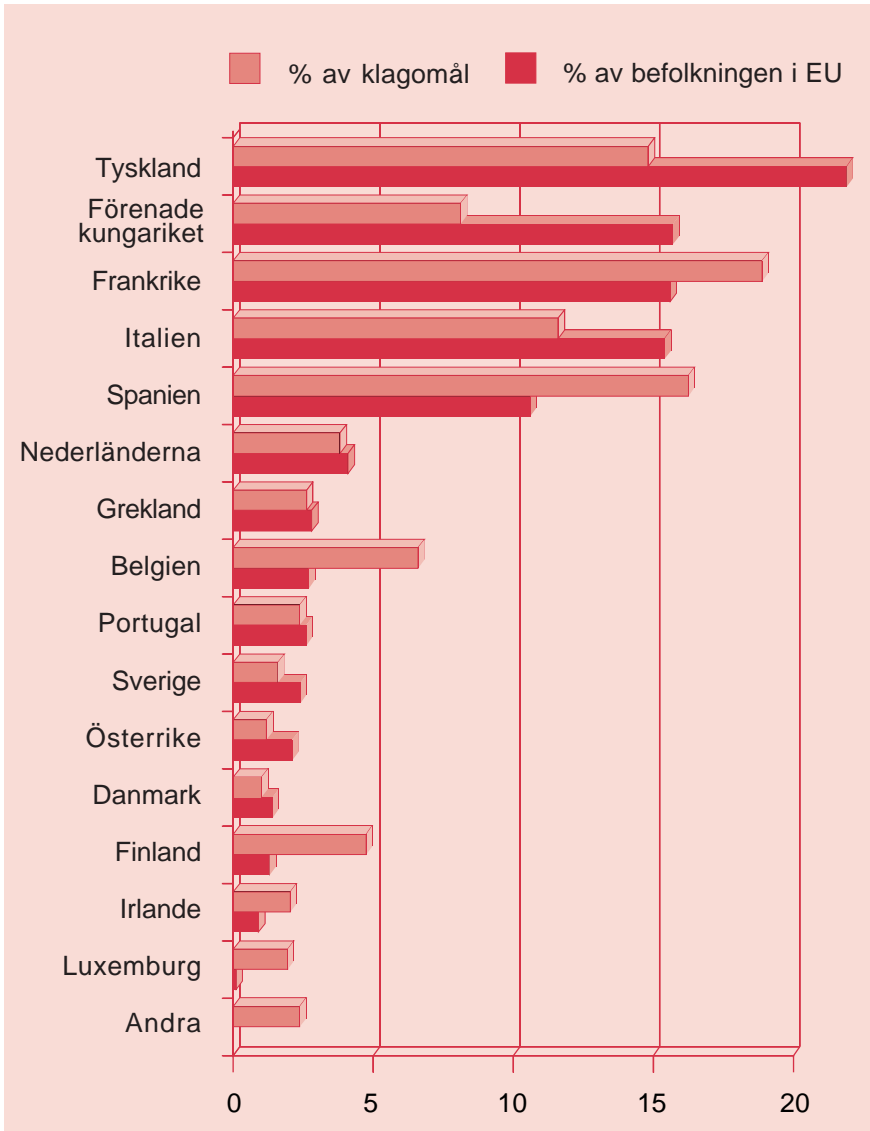
¹ En undersökning kan läggas ner av ett eller flera följande skäl.

² Därav 2 undersökningar på eget initiativ.

³ 3 avslutades därför att ombudsmannen efter att ha initierat en undersökning fick tillgång till fakta som visade att klagomålet var otillåtet.

- från föreningar	57
* Förmedlat via en ledamot av Europaparlamentet:	17
* Framställningar överförda till Europeiska ombudsmannen:	2

2. Klagomålets geografiska ursprung



BILAGA B: OMBUDSMANNENS BUDGET

Enligt artikel 12 i Europeiska gemenskapernas budgetförordning skall ombudsmannen före den 1 maj varje år inge en uppställning över sina förväntade intäkter och kostnader för det påföljande året till Europaparlamentet.

Europeiska ombudsmannens stadga föreskriver att ombudsmannens budget skall biläggas avsnitt 1 (Europaparlamentet) i Europeiska gemenskapernas allmänna budget, som publiceras i Europeiska gemenskapernas tidning.

Löner, traktamenten och andra personalrelaterade kostnader omfattas av avdelning 1 i budgeten. Denna avdelning omfattar även kostnader för resor. Avdelning 2 i budgeten omfattar byggnader, utrustning och diverse driftskostnader.

För att undvika onödig dubblering av administrativ och teknisk personal så tillhandahålls många av de tjänster ombudsmannen behöver av eller genom Europaparlamentet. Då dessa tjänster medför tillkommande direkta kostnader för parlamentet debiterades vanligtvis en avgift under 1997, varvid betalning verkställdes via samverkanskontot. Hyra för kontor och översättningstjänster utgör de största kostnadsposterna som hanteras på detta sätt.

Från början av år 1997 omfattade ombudsmannens tjänsteförteckning 16 befattningar, tre mer än vid utgången av år 1996. Samtliga befattningar är tillfälliga.

Summan av alla de anslag som fanns tillgängliga inom ombudsmannens budget för år 1997 uppgick till 2.581.819 ecu. Avdelning 1 (löner, traktamenten och andra personalrelaterade kostnader) uppgick till 1.815.819 ecu. Avdelning 2 (byggnader, utrustning och diverse driftskostnader) uppgick till 764.000 ecu.

Uppställningen nedan redovisar de faktiska kostnaderna under år 1997 uttryckt i form av ianspråktaga tillgängliga anslag.

Avdelning 1	1.519.865 ECUs
Avdelning 2	599.120 ECUs
Sammanlagt	2.119.852 ECUs

Avdelning 1 11.519.865 ecu
Avdelning 2 599.120 ecu
Sammanlagt 2.119.852 ecu

Intäkterna utgörs av avdrag från ombudsmannens och hans personals ersättningar. De sammanlagda intäkterna under år 1997, relativt de erhållna ersättningarna, uppgick till 209.413 ecu.

Den under år 1997 utarbetade budgeten för år 1998 baseras på en tjänsteförteckning omfattande 17 personer, vilket innebär en ökning med en person jämfört med tjänsteförteckningen för år 1997.

De sammanlagda anslagen för år 1998 uppgår till 2.782.178 ecu. Avdelning 1 (löner, traktamenten och andra personalrelaterade kostnader) uppgår till 2.003.178 ecu. Avdelning 2 (byggnader, utrustning och diverse driftskostnader) uppgår till 772.000 ecu.

Budgeten för år 1998 räknar med sammanlagda intäkter (avdrag från ombudsmannens och hans personals ersättningar) på 264.421 ecu.

BILAGA C: OMBUDSMANNENS PERSONAL

EUROPEISKA OMBUDSMANNEN

Jacob SÖDERMAN

EUROPEISKA OMBUDSMANNENS SEKRETARIAT

Ian HARDEN*Kanslichef*

Tel. 00 33 3 88 17 2384

Olivier VERHEECKE*Juridisk handläggare*

(från 1.9.1997)

Tel. 00 33 3 88 17 53 46

Benita BROMS*Juridisk handläggare*

Tel. 00 33 3 88 17 2423

Ilta HELKAMA*Press attaché*

Tel. 00 33 3 88 17 2398

Daniela TIRELLI*Assistent*

Tel. 00 33 3 88 17 2402

Nathalie CHRISTMANN*Europeiska ombudsmannens**sekreterare*

(till 13.7.1997)

*Administrativ handläggare (från**den 14.7.1997*

Tel. 00 33 3 88 17 2383

Isabelle FOUCAUD*Sekreterare*

Tel. 00 33 3 88 17 2391

Patrick SCHMITT*Vaktmästare (från 1.2.1997)*

Tel. 00 33 3 88 17 7093

Xavier DENOËL*Praktikant*

(från 1.7.1997)

Tel. 00 33 3 88 17 24 82

José MARTINEZ ARAGON*Förste juridiske handläggare*

Tel. 00 33 3 88 17 2401

Vicky KLOPPENBURG*Juridisk handläggare*

Tel. 00 33 3 88 17 2383

Katja HEEDE*Juridisk handläggare*

(till 14.2.1997)

Francesca MANCINI*Assistent*

(till 30.9.1997)

Panayotis THANOU*Assistent*

Tel. 00 33 3 88 17 2403

Murielle RICHARDSON*Sekreterare (till 13.7.1997)**Europeiska ombudsmannens**sekreterare*

(från 14.7.1997)

Tel. 00 33 3 88 17 2388

Stephanie KUNZE*Sekreterare (från 1.9.97)*

Tel. 00 33 3 88 17 2393

Ida PALUMBO*Praktikant*

(från 1.10.1997)

Tel. 00 33 3 88 17 23 85

OMBUDSMANNENS PERSONAL I STRASBOURG



BRYSSSELFILIALEN

**Peter DYRBERG***Förste juridiske handläggare*

(från 16.2.97)

Tel. 00 32 2 284 2003

Ursula GARDERET*Sekreterare*

(från 1.2.1997)

Tel. 00 32 2 284 2300

Anna RUSCITTI*Sekreterare*

(till 30.6.1997 i Strasbourg)

Tel. 00 32 2 284 6393

Hanna Mari ANTTILAINEN*Praktikant*

(från 1.7.1997)

HUR KONTAKTAR MAN DEN EUROPEISKA OMBUDSMANNEN?

STRASBOURG



- Per post
Europeiska Ombudsmannen
1, av. du President Robert Schuman
B.P. 403
F - 67000 Strasbourg Cedex



- Per telefon
00 33 3 88 17 2313
00 33 3 88 17 2383



- Per fax
00 33 3 88 17 90 62



- Med e-mail
euro-ombudsman@europarl.eu.int

- Hemsida
<http://www.euro-ombudsman.eu.int>

BRYSSEL

- Per post
Europeiska Ombudsmannen
Rue Wiertz
Eastman-Bygningen
B - 1047 Bruxelles

- Per telefon
00 32 2 284 21 80

- Per fax
00 32 2 284 49 14